

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

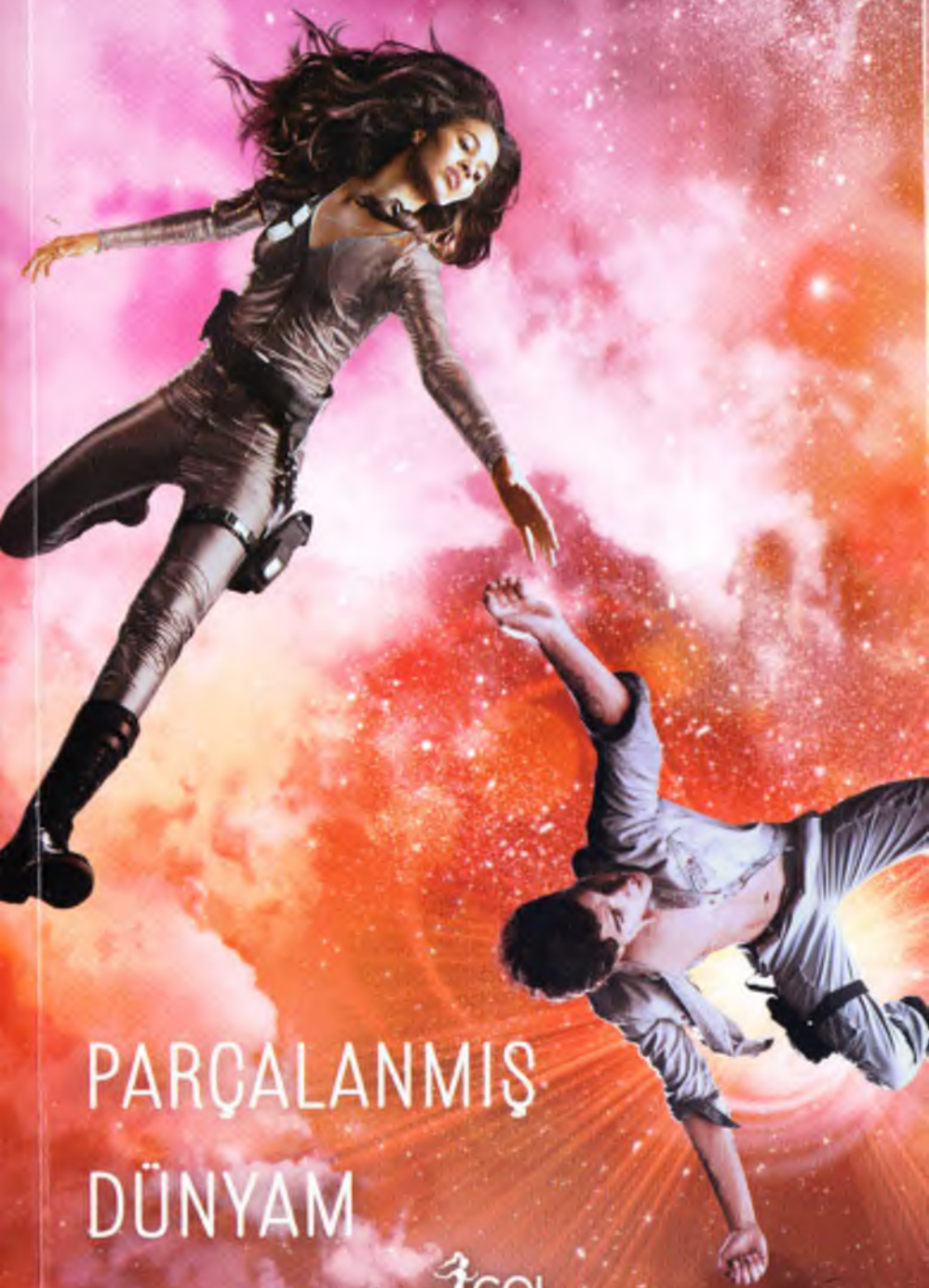
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Amie Kaufman & Meagan Spooner

PARÇALANMIŞ DÜNYAM

3GO!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PARÇALANMIŞ DÜNYAM

PARÇALANMIŞ DÜNYAM

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2016

GO! Kitap

Parçalanmış Dünyam
Amie Kaufman & Meagan Spooner

Özgün adı: This Shattered World

ISBN: 978-975-999-991-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Amie Kaufman & Megan Spooner 2013

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Ebru Sürmeli

Düzeltili: Burcu Balaban

Son okuma: Arzu Alan

Kapak fotoğrafı: Tom Corbett

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taraf Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

PARÇALANMIŞ DÜNYAM

Amie Kaufman & Meagan Spooner

Çeviren:Ebru Sürmeli

**Her zaman yanımızda yer alan ve girdiğimiz her mücadelede
bizi kollayan, Marilyn Kaufman ve Sandra Spooner için...**

Kız, savaş alanının ortasında dikiliyordu. Burası, büyüdüğü mahalleydi. İnsanlar savaşın başlamak üzere olduğunu farkında değildi ve kız ne zaman onları uyarmak için ağzını açsa November adındaki bu şehir, sesini bastırıyordu. Bir araba tekerlerini bağırta bağırta geçti, sirenler acı acı öttü, çocuklar güldü, yukarıdaki holografik pano tekrarlanıp duran bir reklamı oynatmaya başladı. Kız çığlık attı ama ayağının dibindeki güvercinlerden başka fark eden olmadı. Ürken güvercinler havalanıp ipe asılı çamaşırlardan oluşan rengârenk bir labirentin ve sokak lambalarının arasında gözden kayboldular.

Kızı kimse duymadı.

BİR

JUBILEE

BARIN DİĞER UCUNDA, GÖZLERİNİ DİKMİŞ BANA BAKAN genç bir adam vardı. İleriye görebilmek için dirseklerimi tezgâha dayayıp öne eğilme alışkanlığım olmasa onu fark etmeyecektim. Durduğum yerden, yukarıda asılı barmen aynasına bakarak bütün mekânı kolaçan edebiliyordum. İzlediğim genç adam da benimle aynı hileye başvurmuştu.

Buralarda yeniydi. Bir kere onu tanıımıyordum, bir de suratında o ifade vardı: Hepsinin ilk başta takındığı, bir şeyler ispatlamak isteyen o acemi bakışı. Yine de çevresini gözlüyor, kazayla kimseye çarpmamaya özen gösteriyor, etrafındakilere fazla yakın davranmıyordu. Üzerinde üniforma tarzı bir tişört, ceket ve asker pantolonu vardı ama kıyafetleri üzerine tam olmamıştı, bir parça dardı. Yeni olduğu için ölçülerine uygun bir üniforma henüz sipariş edilmemişti belki de. Ya da üniforma ona ait değildi.

Her hâlükârda, acemi askerler ilk haftalarının sonunda, Yüzbaşı Chase'e bulaşmamaları gerektiğini öğreniyorlardı. Molly Malone'da takıldığı sırada bile... İlgimi çekmiyorlardı. On sekiz yaş, bir insanın piyasadan çekilmesi için oldukça genç bir yaş sayılırdı. Yine de, ilk günden itibaren hepsine aynı mesajı vermek daha güvenliydi.

Fakat bu adam... bu adam, beni duraksatıyordu. Bana, saydıklarımın hepsini unutturuyordu. Koyu renk dağınık saçlar, kalın kaşlar, tehlikeli derecede tatlı gözler... İştahlı dudaklar, o dudakların köşesindeki pek de gizli olmayan minik sırtış... Bir şairin dudaklarına sahipti. Artistik, etkileyici...

Yüzü garip biçimde tanıdık geliyordu. Elimde tuttuğum kadeh buğulandı. Yok canım, daha önce görmüş olsam böyle bir adamı mutlaka hatırlardım.

"Her şey yolunda mı?" diye soran barmen eğilip başını bana doğru yatırarak aramıza girdi. Burası rezil bir sokaktaki, rezil bir bardı ve vatan hasretiyle Molly Malone'un Yeri adını almıştı. "Molly" boynunda krizantem çiçeği dövmesi olan, yüz yirmi kiloluk kel bir Çinliydi ve buraya ayak bastığım andan itibaren bana kanı kaynamıştı. Annem sayesinde Mandarin dilinde birkaç kelime konuşabilen tek kişi oluşumun da bunda etkisi vardı elbette.

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayal kurmak bedava, bebek."

"Umudunu kesme, Molly." Duraksadım, dikkatimi tekrar aynaya çevirdim. Bu kez adam kendisine baktığımı gördü ve bakışlarına pervasızca karşılık verdi. Gözlerimi kaçırma

dürtüsüne karşı koyup barmene doğru biraz daha eğildim. “Hey, Mol... Barın ucundaki şu yeni tip kim?”

Molly dönüp bakmak yerine eline geçen bir bardağı parlatmaya başladı. “Bebek surat mı?”

“Hı hı.”

“Buraya yeni atanmış. Etrafı tanımaya çalışıyormuş. Öyle söyledi. Fazla soru soruyor.”

Enteresan. Acemi erler genelde sürü hâlinde dolaşır, kızılı erkekli bir müfreze asker, kocaman açılmış gözleriyle nereye git denirse o tarafa giderdi. Kafamın içindeki cılız bir ses bana bunun haksızlık olduğunu, iki sene öncesine kadar benim de acemi olduğumu hatırlattı. Yine de bu tiplerin Avon’daki yaşam koşullarına bu derece hazırlıksız olmalarına dayanamıyordum.

Bu çocuk farklıydı gerçi, tek başınaydı. Uyanmamla ensemdeki tüyler diken diken oldu, gözlerim keskinleşti. Burada, Avon’da, *farklı* genellikle *tehlikeli* anlamına gelirdi.

“Sağ ol, Molly.” Parmak uçlarımdaki su damlacıklarını üzerine sıçratmamla irkilen Molly sırtıp tekrar daha hevesli müşterilerle ilgilenmeye başladı.

Adam, üzerime diktiği bakışlarını çekmemişti. Suratındaki pis sırıtış da daha alenileşmişti. Bakışlarına karşılık verdiğimin farkındaydım ama çok da umurumda değildi açıkçası. Gerçekten askerse tehlike işareti aradığımı, resmî görevim gereği onu değerlendirdiğimi söyleyebilirdim. Mesai dışında olmam, sorumluluklarımı bir kenara bırakabileceğim anlamına gelmiyordu. Birisi Cinnet geçirmeden önce bir uyarı almıyorduk sonuçta.

Yaşı benden fazla büyük olamazdı, o yüzden on altı yaşına girdiği gün orduya yazılmış bile olsa, en fazla iki sene tecrübesi var demekti. Ukalalık etmeye yetecek bir tecrübeydi ama suratındaki şu pis sırtışı silmesi gerektiğini anlamasına yetmiyordu. Avon'da geçireceği birkaç hafta bu meseleyi hallederdi. Kusursuz çenesiyle tamamlanan heykel gibi yüzü içimde bir yumruk atma arzusu uyandırıyordu. Çenesini kaplayan kirli sakalın gölgesi yüz hatlarını daha da belirginleştirmişti. Bu tipler eninde sonunda hödük çıksa da bu mesafeden yakışıklıydı işte. Bir sanatçının elinden çıkmıştı sanki.

Böyle adamlar yüzünden Tanrı'ya inanasım geliyordu.

Ordu böyle tiplere el atmadan evvel, misyonerler onları kendi saflarına katsa iyi olurdu aslında. Sonuçta, insanlara ateş etmek için illa yakışıklı olmaya gerek yoktu. Ama bir inancı yaymaya çalışıyorsanız işe yarayabilirdi.

Gözlerimi, yukarıdaki aynadan yansıyan gözlerinden ayırmadan bir çene hareketiyle onu yanıma çağırdım. Mesajı almıştı ama karşılık vermek için acele etmedi. Sıradan bir gezegendeki sıradan bir barda, bu, onun benimle ilgilenmediği ya da zoru oynadığı anlamına gelirdi. Ancak ben sıradan insanların, sıradan barlarda peşinden koştuğu şeylerle ilgilenmediğim için onun tereddüdü karşısında duraksadım. Ya beni tanı mıyordu ya da kim olduğum umurunda değildi. Birincisi olamazdı; bu kaya parçasının üzerindeki herkes, ne kadar yeni olursa olsun, Yüzbaşı Lee Chase'i tanırdı. İkincisi doğruysa, sıradan bir acemi asker olmadığı kesindi.

Bizim gibi giyinip aramıza karışmaya çalışan bir Merkez Karargâh muhbiri olabilir miydi? Ya da ordunun geniş çaplı

bir isyanı önleme görevini layığıyla yerine getirip getirmediğini görmek üzere gönderilmiş bir Terra Dinamik ajanı? Şirketlerin, hükümetin terraform anlaşmasıyla alakalı sorumluluklarını yerine getirdiğinden emin olmak için ajan göndermeleri duyulmadık bir şey değildi sonuçta. Bu da işimizi zorlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Şirketler paralı asker tutmalarına izin verilmesi için kulis yapıp dursalar da Galaktik Konsey özel kaynaktan beslenen orduların etrafta koşturmalarından pek hazzetmediği için hükümet kuvvetleriyle çalışmaya mecburdular. Bu çocuk da birkaç ay içerisinde yapılacak gezegen incelemesi öncesinde Avon'da casusluk yapması için Galaktik Konsey tarafından gönderilmiş olabilirdi.

Her kim olursa olsun, benim açımdan iyi haber olmadığı kesindi. *Bu adamlar neden beni rahat bırakıp işimi yapmama izin vermiyorlardı sanki?*

Birasını alıp bana yöneldi. Hevesli ama çekingen numarasını iyi kıvrıyordu, onu seçmiş olmama şaşırmış gibi davranıyordu ama beni kandıramazdı. “Hey,” dedi, selam yerine. “Seni telaşlandırmak istemiyorum ama elindeki içki mavi.”

Molly'nin hazırladığı uydurmasyon karışımlardan birisiydi. Koca bira bardaklarını doldurmak yerine kokteyl hazırlamak için bahanesi olsun diye bana ara ara bedavaya verdiği içkilerden.

Aniden karar verdim. Aptalı oynamak istiyorsa ben de aynı numarayla karşılık verebilirdim. Bakışları sert değildi. Merak duygusu yakamı bırakmıyordu ve oyuna katıldığım takdirde neler olacağını görmek istiyordum. Benimle ilgilenmediğini biliyordum. En azından ilgileniyormuş gibi yaptığı şekilde...

Cart pembe plastik kürdanı martini kadehinden çektim ve kirazları teker teker emip çıkarttım. Dudaklarıma sabitlenen bakışları, kısa bir an için de olsa içimde bir tatmin dalgası dolaştırdı. Molly burada kokteyl yapma fırsatı bulamıyordu, benim de flörtleşme fırsatı bulduğum söylenemezdi.

Dudaklarımı bir tebessümle kıvrıp azıcık eğildim. “Maviyi severim.”

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra uzun bir öksürük nöbetine yakalandı.

“Bataklıktan mikrop mu kaptın yoksa?” diyerek kaygılanmış gibi yaptım. “Molly seni iyileştirebilir. Hazırladığı içkiler her şeye iyi geliyor, yaralı kalpten apandisite kadar.”

“Öyle mi?” Kaybettiği sesine ve gülümsemesine kavuşmuştu. Büründüğü yeni utangaç çocuk karakterinin gerisinde bir parıltı vardı: zevk. Hâinden fazlasıyla hoşnuttu.

Sen de öylesin, diye hatırlattı kafamın içindeki ince, hınzır ses. Sesi duymazdan geldim. “Birkaç saniye beklersen, üstüne bir de dilimi mavi yapıp yapmadığını öğreniriz.”

“Yakından bakmam için bir davet mi bu?”

Askerlerimden bazıları görebiliyordum; yeni çocukla ikimizi izliyor, büyük ihtimalle önemli kurallardan birini boş vermemi bekliyorlardı. “Kartlarını doğru oynarsan neden olmasın?”

Bir kahkaha atıp bara yaslandı. Mola alıyordu sanki. Bana asılmaktan çok beni tanımaya çalışır gibi bir hâli vardı.

Kadehimi barın yüzeyine kazınmış bir adın baş harflerinin yanına bıraktım. Bu harfler ben gelmeden önce buradaydı, sahipleri ise uzun zaman önce gitmişti. “Burası genelde senin kendini tanıtman gereken kısım oluyor, Romeo.”

“Bütün gizemimi kaybedeyim, öyle mi?” Kalın kaşları kalktı. “Romeo, Jubilee ile tanıştığında maskesini çıkartmamıştır bence.”

“Juliet,” diye düzelttim, tam adımı söylediğinde irkilme-meye çalışarak. Bundan ne kadar nefret ettiğimi bilmediğine göre, buralarda kesinlikle yeniydi. Yine de bana değerli bir ipucu vermişti. Shakespeare’i tanıdığına göre, başka bir gezegende eğitim görmüş olmalıydı. Bataklik adamları bırakın antik klasikleri, kullanma kılavuzunu bile zor okurdu.

“Ah, okumuş biri ha?” diye karşılık verdi, gözlerinde parıltıyla. “Böyle garip bir yerde, senin gibi bir kızla karşılaşmayı beklemiyor insan. Ee, kimin canını sıktın da Avon’da kapana kısıldın bakalım?”

Ağırlığımı geriye, bara doğru verip dirseklerime dayandım. Plastik kürdanı parmaklarımın arasında evirip çevirdim. “Belayı seviyorum.”

“Tam benim tipim,” diyen Romeo gülümseyerek gözlerimin içine baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Ama gerginliği dikkatimden kaçmamıştı. Belli belirsiz bir gerginlikti ama ben, gözle görünmeyen cereyanları, karşımdakinin enerjisindeki iniş çıkışları fark etmek üzere eğitilmiştim. Segiren kasları, gergin çizgileri... Bazen birisi kendisiyle birlikte sizi de havaya uçurmadan evvel, ancak bu kadar uyarı alıyordunuz.

Öne eğilirken algılarımın adrenalinle keskinleştiğini hissettim. İçerisi bira, puro ve oda parfümü kokuyordu. Hiçbiri, dışarıdaki bataklığın kokusunu bastıracak kadar güçlü değildi. Arka planda gülüp eğlenen askerlerimin sesine kulaklarımı tıkamayış ve Romeo’ya daha bir alıcı gözle bakmayı de-

nedim. Göz bebekleri büyüdüysen bile loş ışıktan seçilmiyordu. Bu gezegende yeniyse Cinnet'e yenik düşmesine daha vakit vardı. Avon'un başka bir bölgesinden buraya tayin edildiyse başkaydı tabii.

Dikkatli bakışlarım altında ağırlığını diğer ayağına verip doğruldu. "Baksana," dedi, sesi biraz daha neşeli çıkıyordu. "Sana bir içki ısmarlasam, sonra da seni bu akşam için yalnız bıraksam nasıl olur?"

Bir şekilde kafamın içinden geçenleri okumuştun sanki. Şüphelendiğimin farkındaydı.

"Bekle biraz," deyip elimi koluna koydum. Yumuşak ama güçlü bir dokunuştun. Ben onu bırakmaya karar vermeden ayrılmak istediği takdirde, kolunu sertçe çekmek zorundaydı. "Asker değilsin," dedim nihayet. "Buralı da değilsin. Bulmaca gibi adamsın. Beni tatmin etmeden gitmezsin umarım."

"Tatmin etmeden ha?" derken gülümsemesi bir milim bile titremedi. Adam iyiydi. TerraDyn'in rakiplerinden birinin gönderdiği bir casus olduğu kesindi. Nova Tech, SpaceCorp ya da Avon'a ulaşabilecek uzaklıktaki şirketlerden biri. "Bu zalimlik olur, Yüzbaşı Chase."

Numara yapmayı bıraktım. "Sana adımı söylemedim."

"Taş Surat Chase'in kendini tanıtmaya ihtiyacı var da sanki."

Askerlerimin benden bu şekilde bahsettiğini asla duyamazdınız, en azından yüzüme karşı. Yine de buradaki ilk birkaç günün ardından bu isim, milletin ağzına sakız olmuştu. Karşılık vermedim, yüz hatlarını inceleyip neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalıştım. Aranan bir suçlu olma ihtimali vardı. Veri tabanında fotoğrafını görmüştüm belki de.

Onu yanımda tutmaya ne kadar hevesli olduğumu sınamak için kolunu kurtarmaya yeltendi. “Bak, ben bir kıza içki ısmarmaya çalışan basit bir adamım. Müsaadenle içkiyi ısmarlasam, sonra ikimiz de kendi yolumuza gitsek ve bu akşam farklı geçseydi neler olabileceğini hayal etsek, nasıl olur?”

Dişimi sıktım. “Dinle, Romeo.” Parmaklarım gerildi. Elimin altındaki gergin kasları hissedebiliyordum. Dünkü çocuk olmadığı kesindi ama ben de daha iyi eğitimliydim. “Onun yerine, karargâha gidip sohbet etsek nasıl olur?”

Kol kası seğirince eline çaktırmadan şöyle bir baktım. Elinde bir şey yoktu ama sonra ağırlığını diğer ayağına verdi ve birdenbire, kaburgalarımın bir şeyin dayandığını hissettim. Diğer elinde tuttuğu bir şeydi bu. Gömleğinin içinde silah taşıyordu. *Lanet olsun.* Antika, paslanmış bir balistik silahtı, alışkın olduğum Gleidellerden değildi. Demek bardaki sığağa rağmen, ceketini bu yüzden çıkartmamıştı. Ceketin uzun kolları gen künyesi yerine geçen dövmeyle, burada yaşayan insanların kollarına yapılan spiral deseni, gizliyordu.

“Özür dilerim.” İkimizin arasındaki silahı gözlerden saklamak için bana doğru eğildi. “Niyetim cidden sana içki ısmarlayıp gitmekti.”

Arkasındaki askerlerimi görüyordum; kafa kafaya vermiş gülüyorlar, arada sırada bizden tarafa kaçamak bakışlar atıyorlardı. Yarıyı yirmili yaşlarında olmalarına rağmen hâlâ bir avuç boşboğaz, dünyalı serseri gibi davranıyorlardı. Yaşça en büyük askerlerimden birisi, Mori, bir anlığına bakışlarıma karşılık verdi ama bakışımla bir şey anlatma fırsatı bulamadan

başını çevirdi. Pembe saçlarını jöleyle kabartmış olan Alexi de oradaydı, büyük bir dikkatle duvarı seyrediyordu. Baktıkları noktadan, bu adamın bana sırnaşmasına izin veriyormuşum gibi görünüyordu. Taş Surat Chase kırk yılın başı eğlenceden nasibini alacaktı. Avon'a atanan birlikler öyle hızlı değişiyordu ki buradakilerin hepsi, son birkaç aylık ateşkesten önce hayatın nasıl olduğunu bilmiyordu. Algıları savaş sayesinde keskinleşmemişti. Yeterince kuşku duymuyorlardı.

“Dalga filan mı geçiyorsun?” Kendi silahım da kalçamdaydı ama öyle yakın duruyorduk ki ben daha silahıma davranamadan, kolayca ateş edebilirdi. “Bunun işe yarayacağını düşünmüyorsun herhâlde.”

“Bana pek fazla seçenek bırakmadın, haksız mıyım?” Kalçamdaki kılıfa baktı. “Üzerindekiler ağırlık yapmasın, yüzbaşı. Silahını barın üzerine bırak, *yavaşça*.”

Gözlerimi Molly'ye doğru devirdim ama o da bir yandan bardak kurularken bir yandan da barın diğer ucundaki hollo-videoyu izliyordu. Birinin bakışlarını yakalamaya çalıştım –herhangi birinin– ama hepsi de büyük bir özenle bakışlarını benden kaçırıyordu. Daha sonra, Yüzbaşı Chase'i, Molly'nin yerinde birilerini götürürken gördüklerinin dedikodusunu yapmaya can attıkları belliydi. Beni kaçırان adam bedeniyle bana siper olurken, ben de Gleidel'imi elime alıp gösterdiği yere bıraktım. Elini belime dolayıp beni kapıya doğru çevirdi. “Çıkalım mı?”

“Beyinsiz.” Ellerimi pençe gibi sıktım, pembe kokteyl kürdanı avucuma battı. Sonra bir parça dönüp, tutuşunun ve duruşunun sağlamlığını ölçmek için yalandan karşı koydum.

Öne doğru bir parça fazla eğilmişti. Kaslarımı gerip silkindim, kolumu bir parça büktüm. Acayip canım yandı.

Homurdanarak tabancanın namlusunu kaburgalarımın biraz daha sertçe gömdü. Yine de beni bırakmadı. Adam iyiydi. Kahretsin. Kahretsin. KAHRETSİN.

“Bunu ilk söyleyen sen değilsin,” derken nefes alış verişleri biraz daha hızlanmıştı.

“Tamam. Ah, geliyorum, tamam.” Beni kapıya doğru götürmesine izin verdim. Blöfünü görebilirdim aslında ama askerî üsse silah sokacak kadar kafayı yediyse silahı ateşleyebilirdi de. Ayrıca bu iş bir silahlı çatışmaya döndüğü takdirde birileri yaralanabilirdi.

Kaldı ki birisi bizi mutlaka durduracaktı. Alexi, bunun olmasına izin vermeyecek kadar iyi tanıyordu beni. Birisi silahı görecekti. Birisi Yüzbaşı Chase’in bardan yanında garip bir adamla çıkıp gidecek bir tip olmadığını hatırlayacaktı. Yüzbaşı Chase bardan kimseyle çıkmazdı. Birisi bu işte bir terslik olduğunu fark edecekti.

Kimse fark etmedi. Kapı arkamızdan sallanarak kapanırken kısık tonda çalınan ısıkları ve kedi miyavlamalarını duydum, askerler bir ağızdan yaşlı kadınlar sürüsü gibi arkamızdan gülüşüp konuşmaya başlamışlardı. *Dangalaklar*, diye geçirdim içimden hışımla, *yarın sabah sizi öyle bir koşturacağım ki bu isyancı benim yerime sizi kaçırmadı diye üzüleceksiniz.*

Adam isyancıydı çünkü. Shakespeare’i nereden tanıdığını ya da askerî eğitimi nerede aldığını bilmiyordum ama bataklık farelerinden biri olduğu kesindi. Kendilerine Fianna–Savaşçı– diyorlardı ama aslında kana susamış bir avuç

hayduttular. Aksi takdirde bir üsse zamanın başlangıcından kalmış gibi görünen bir tabanca sokmaya kim cesaret ederdi? Bu, en azından, birden kafayı yiyip şiddete başvurma tehlikesi olmadığı anlamına geliyordu. Avon'a özgü ölümcül Cinnet, yalnızca başka gezegenlerden gelenleri etkiliyordu. Bataklıkta gezenlerin kolayca başvurduğu sıradan, günlük şiddet dışında endişelenmemi gerektiren bir şey yoktu.

Beni çekiştirip ana yoldan çıkarttı ve barla yandaki erzak kulübesi arasındaki karanlık alana götürdü. Sabahleyin kimseyi koşturamayacağım kafama dank etti. Ben bir isyancının eline düşmüş bir subaydım. Muhtemelen askerlerimi bir daha asla göremeyecektim çünkü sabaha sağ çıkmayacaktım.

Hırlarcasına bir ses çıkartırken elimi arkaya atıp pembe plastik kokteyl kürdanını adamın üst baldırına batırdım. O daha tepki verme fırsatı bulamadan, kürdanı sertçe çevirip ko-parttım. Cart pembe plastik, gömüldüğü yerde kaldı.

En azından savaşmadan ölmeyecektim.

Oğlan çocukları sokak arasında, tapınaktan çaldıkları maytaplarla oynuyorlardı. Kız, yüzünü ufalanan tuğlalara dayamış, duvardaki bir delikten onları seyrediyordu. Dün tapınakta sıra, Lüteriyen rahibinindi ama yarın bir düğün vardı ve sokağın sonundaki küçük binayı, Dünya'daki geleneksel törenlerin fazlasıyla uzak anılarına uygun düşecek şekilde değiştirmek annesinin göreviydi.

Çocuklar maytapları ateşleyip kırmızı çubukları elinden fırlatmadan evvel en uzun kimin tutabileceğine bakıyorlardı. Kız küçülüp duvardaki aralıktan geçti ve en iri çocuğun tuttuğu, fitili ateşlenmiş maytabı kapmak için koşturdu. Teni fitilden çıkan tıslamalar ve ısıyla ürperse de maytabı elinden bırakmadı.

İKİ

FLYNN

ACI BACAĞIMI DAĞLAYINCA BİR AN TUTUŞUM GEVŞEDİ.
Kız anında şimşek hızıyla elimden kurtuldu.

Harekete geçmek için bir saniyem bile yoktu, fırsatı kaçırdığım anda beni öldürecekti. Bana doğru hamle yaptığında geri sıçradım. Gecenin karanlığı silah sesiyle dağıldı. *Benim silahımın* sesiyle. Acıyla hafif bir çığlık atarak çamura yuvarlandı ama verdiğim hasarı değerlendirecek vakit yoktu. Askerî üsteki herkes silah sesini duymuştu ve ses, binalara çarparak yankılansa bile, kısa sürede yerimi bulacaklardı.

Ona uzanmaya yeltendim ama çoktan harekete geçmişti. Çok kötü yaralanmamıştı galiba ya da adrenalin sayesinde dayanıyordu. Bir tekme savurdu, ayağı koluma denk gelince dirseğimden aşağısı hissizleşti. Tabanca ıslak zeminde kayarak uzaklaştı.

İkimiz birden silaha doğru atıldık. Mideme inen dirseği,

hedefini birkaç santimle ıskaladı. Beni bayıltamamış ama soluğumu kesmeyi başarmıştı. Kendimi harekete geçmeye zorlarken boğulurcasına bir soluk aldım. Yalpalayarak önüme geçti, ayak bileğini yakaladım. Çamurun içinde debelenirken, silahı kapmasına ya da bağırıp arkadaşlarından yardım istemesine engel olmaya çalıştım.

Askerî eğitim almış olabilirdi ama ben, ailem, evim ve özgürlüğüm uğruna savaşıyordum. O ise, lanet bir maaş çeki uğruna...

Birbirimizin önüne geçmek için mücadele ederken kesik kesik nefes alış verişlerimiz dışında çıt çıkmıyordu. Derken eli, büyükbabamın tabancasının kabzasına gitti. Dirseğimi geriye, suratına geçirdim, başını kolayca kaçırdı ama bir parça kenara çekilince bana da yuvarlanıp iki kaşının arasına nişan alacak alan bırakmış oldu.

Hareketsiz kaldı.

Bakışlarıma karşılık veren gözlerinde öfke dışında bir şey göremiyordum. Konuşamadım, nefes nefese kalmıştım ve şaşkındım. Yavaşça ellerini kaldırdı. Teslim oluyordu.

O sırada tek istediğim, kendimi çamurun içine bırakmaktı. Ama üsse izinsiz giren birilerini arayıp silah sesinin kaynağını bulmaya çalışan askerlerin bağırışmalarını duyabiliyordum. Zaman yoktu. Onu kayığa götürmek zorundaydım. Burada bırakırsam arkadaşları onu hemen bulur, bana da bataklıkta izimi kaybettirecek vakit kalmazdı.

Silahı sallayıp sessizce ayağa kalkmasını emrettim. Kendim de sendeleyerek ayağa kalktım, sonra kolundan tutup arkasını çevirdim, kolunu da arkasında bükтім.

Tabancanın namlusunu beline, hissedebileceği bir noktaya dayadım.

Parmaklarım kanıyla ıslanıp yapış yapış olmuştu ama karanlık yüzünden kanın miktarını kestiremiyordum. Onu vurduğumdan emindim, düştüğünü görmüştüm. Buna rağmen ayaktaydı, demek ki yara yüzünden hızı fazla kesilmemişti. Sıkıttığım kurşun böğrünün yan tarafını sıyırıp geçmiş olmalıydı.

Nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye çalışarak askerlerin sesini dinledim. Üssü terk etmek artık iyiden iyiye zorlaşmıştı. Ayaklarımızın dibindeki çamurla tenimi kapatma fırsatım olsaydı keşke. Onun ten rengi koyuydu ve loş ışıktaki görülmesi daha zordu, benimki ise ancak havanın sürekli bulutlu olduğu bir gezegende yaşamakla elde edilecek bir beyazlıktaydı. Karanlıkta resmen parlıyordum.

“Ee?” dedi, nefes nefese. “Şimdi ne olacak? Kafama değil de, kalbime nişan alacak nezaketi göstersen olmaz mı? En azından cesedim güzel olur.”

“Sende ciddi bir sorun var, yüzbaşı,” dedim, onu kendime iyice yaklaştırarak. Atkuyruğu şeklinde toplanmış siyah saçları, yüzümü gıcıklayıp gözlerime giriyordu. “Buralarda bu tür şeyleri davet etmemek en iyisi.”

“Davete ihtiyacın varmış gibi” diye homurdandı. Kılını bile kıpırdatmamasına rağmen öfkeden titrediğini hissedebiliyordum. Onu bırakamazdım. O olsa *beni* imkânı yok bırakmazdı. Sertçe kıpırdanınca bacağıma hançer gibi bir acı saplandı.

Silahı iyice kavrayıp sırtına biraz daha sert bastırdım.

Acemi erleri konuşturmak daha kolaydı ama güvenlik

izinleri çok düşük olduğu için onlardan faydalı bir bilgi elde etmek imkânsızdı. İstihbarat amacıyla Yüzbaşı Chase'e yaklaşmaksa bambaşka bir olaydı. Ne düşünüyordum ki? Sean şu anda beni görse kahkahalarla gülerdi: Savaşçıların arasındaki en ateşli savaş karşıtı, Avon'un en kötü şöhretli askerine silah doğrultmuştu.

"Bundan sonra, o güzel suratını nerede görsem tanırım, biliyorsun değil mi?" Öfkeli ses tonunun altında ukalaca bir tatmin gizliydi. Sonunda hayatını kaybetse bile önemli olan kazanmaktı sanki. "Bu sorundan kurtulman gerekecek."

"*Póg mo thóin, trodaire,*" diye mırıldanıp silahı daha bir sıkı kavradım. *Canın cehenneme, asker.* Yüzbaşı Chase cevap olarak, dilini anlamasam da hakarete benzeyen, bir dizi kelime sıraladı. İrlandalı kanı taşıdığını sanmıyordum, büyük ihtimalle ne söylediğimi anlamamıştı bile. Ancak, ben nasıl küfürle karşılık verdiğini anladıysam, o da sesimdeki tondan olumlu bir şey söylemediğimi anlamış olmalıydı. Çince mi konuşuyordu? Görünüşüne bakılırsa damarlarında bir yerde Çinli kanı dolaşıyor olabilirdi ama başka gezegenden gelenlerin nereli olduklarını anlamak pek kolay değildi. Kıpırdanıp yarasını acıtınca inledi. Onu yaralamam iyi olmuştu, aksi takdirde onu böyle zapt edemezdim. Göründüğünden çok daha güçlüydü.

Zihnim deli gibi çalışıyordu. Daha hiçbir şey bitmemişti ve hızlı düşündüğüm takdirde durumu lehime çevirme şansım vardı. Bardaki acemi erler doğudaki gizli tesisi bilmiyor olabilirlerdi ama artık elimde bir yüzbaşı vardı. Üstelik de bütün askerlerden daha uzun süredir Avon'da görev yapan bir

yüzbaşı. Bu konudaki istihbaratı, ordunun altın çocuğundan almayacaktım da kimden alacaktım?

O tesisten, bu mevzuyu kapatamayacak kadar çok çekiniyordum. Birkaç saat öncesine dek bir kez olsun gözüme ilişmemişti. Onu nasıl sakladıklarını bilmiyordum. Etrafı çitlerle ve projektörlerle çevrili şekilde, birdenbire ortaya çıkmıştı. Dışarıdan bakınca içeride ne olduğunu söylemek imkânsızdı: silahlar, yeni insansız hava taşıtı teknolojisi, Savaşçıları yok etmek için akla hayale gelmeyen yöntemler... Tesisin neden orada olduğunu öğrenene kadar geçen her dakika tehlikeliydi.

Onu öne doğru ittirdim ve birlikte gölgeli alanlardan ayrılmanmaya, kameralardan uzak durmaya dikkat ederek üssün dışına doğru ilerlemeye başladık. “Dışarıdaki bataklığın güzelliğini görme fırsatın olmuş muydu?”

“Orada cesedimi bile bulamazlar. Çok akıllıca.”

“Müfreze doktorunun, senin bu ölüm takıntından haberi var mı?”

“Yardımcı olmaya çalışıyorum yalnızca,” diye mırıldandı, sıkılı dişlerinin arasından. Çitleri aşıp gizlice içeri girdiğim noktadan fazla uzak değildik. Teknolojinin daha ileri olduğu bir dünyada, üssün çevresinin lazer ışıklarıyla ve altı çeşit alarla korunacağına emindim ama burada, medeniyet eşliğinin ötesinde, askerler dikenli tellerle ve yaya devriyelerle idare etmek zorundaydılar. Merkezi Komuta’nın malzeme tedarik ederken, elinden geldiğince harcamadan kaçındığı belli oluyordu. Bu da yetmezmiş gibi son birkaç aydır geçerli olan ateşkes hepsini tembelleştirmişti. Devriyeler olması gerektiği gibi değildi.

Üssün diğer tarafındaki arama ekiplerinin sesini

duyabiliyordum ama burada, kasabaya sırtını dayadığı noktada, ortalık nispeten sessizdi. Asilerin daima bataklıktan geleceğini düşünüyorlardı. Biraz dolaşıp, korumanın nispeten az olduğu kasaba tarafından üsse yanaşacak kadar kafamız çalışmıyordu sanki.

Onun da benimle aynı anda arama ekiplerini düşünmeye başladığını anlayabiliyordum. Bağırarak için derin bir nefes aldı, ben de uyarı amacıyla tabancanın namlusunu tenine bastırdım. Blöfümü görüp görmemeyi tarttığı uzun ve gergin birkaç saniye boyunca ikimiz de kıpırdamadık. Blöfümü görmesin diye dua ettim. Öfkeli bir teslimiyetle ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Kopan uçlarını birbirine örüp tekrar birleştirdiğim teli tekrar kopana kadar tekmeledim ve birlikte onun egemenlik alanının dışındaki bataklığa çıktık. Bataklık arazisi, aralarına kıvrıla kıvrıla akan binlerce dere ve çayın serpiştirildiği karanlığa, çamur tabakalarına ve çıplak kayalıklara doğru uzanıyordu önümüzde. Su da toprak kadar çamurluydu, yarısı saz ve çürümüş yosunlarla kaplıydı. O yüzden de yerli halk dışında kimse, ayağını basana dek nerenin toprak olduğunu ayırt edemezdi. Yüzen bitki kümeleri sebebiyle akarsu kanalları sürekli değişiyor, derinleşiyor, sığlaşıyor; çamur ve yosunlar ağır ağır akarken farklı şekillerde birleşiyorlardı.

Bataklığın büyük kısmı şu anda çamurlu bir karanlığa gömülmüş durumdaydı. Tepemizdeki daimî bulutlar, yıldızlardan yayılabilecek ışık kırıntılarını engelliyordu. Bize öğretildiğine göre yukarıda bir yerlerde birkaç tane Ay da vardı ve suların sağa sola akışını sağlıyorlardı. Ama ben bir tanesini

bile görmemiştim. Yalnız ve yalnız bulutlar vardı. Avon'da gökyüzü griydi.

Kayığımı çitin yanındaki çamurun üzerine çekmiştim. Sağlam plastenden yapılma altı düz gövdesiyle askerî devriye teknelerine yıpranmış bir tezat oluşturunuyordu. Bence sorun yoktu gerçi; bu kayık hiç ses çıkartmadan, onların hayatlarında göremeyecekleri yerlere gidebiliyordu. Suyun kenarına doğru ittirdiğim Jubilee, sözsüz bir homurtuyla itiraz etti.

“Beni sevimli bulan bir sürü insan tanıyorum,” diyerek kulağına doğru konuşmaya devam ettim. Bir şekilde bu durumdan kurtulmanın bir yolunu düşünemeyecek kadar kafasını karıştırmayı umuyordum. “Sen bile benden kısa bir an için hoşlandın, Jubilee.” Burnundan soluduğunu duydum. Nedense adının kullanılması onu gıcık ediyordu. Güzel. Kafa karışıklığını devam ettirmenin bir yolunu daha bulmuştum. “Bana bir şans daha versen yetecek belki de.”

Onu kayığa doğru ittirip mazot tenekesinin kapağını bir tekmede açtım. Kullanmak zorunda kaldığımız işlenmemiş mazot öyle zehirliydi ki buharının kokusunu olduğum yerden bile alıyordum. Yine de yakasından tuttuğum gibi suratını tenekeye doğru bastırdım. Öfkeyle karşı koyarken ciğerlerini de bir posta buharla doldurmuş oldu. Acısını bastırıp yaptığım şeye bir anlam vermesi birkaç saniyesini aldı ama kol ve bacaklarının gevşemesine yetecek kadar buharı çoktan solmuştu. Beni itip uzaklaştırmaya çalışırken dizleri tutmayınca kaydı, yüzünü buruşturarak elimden kurtuldu ve kayığın dibine gümbürtüyle yuvarlandı.

Loş ışıktaki bir an göz göze geldik. Bayılmamak için mücadele-

le edip tek dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalışırken öfkeyle bakıyordu. Ardından bayıldı, başı geriye doğru düşüp kayığın plasten gövdesine çarptı. İhtiyatla eğilip göz kapaklarını kaldırdım ama kendinde değildi. Uyandığında başı çatlayacak gibi ağrıyacaktı ama kafasına bir şey indirmekten iyiydi. Darbeyi yanlış ayarlayıp bayıltacağım derken onu öldürebilirdim.

Bir saniye daha kaybetmeden, emniyet kilidini indirip tabancamı kemerime taktım ve ayağımla kayığı ittirdim. Kayık suyun içinde hızla ve sessizce süzüldü. Işık yakma riskine giremezdim, davetsiz misafiri aramaya devam eden güvenlik güçlerinin ışıkları arkamda dans ederken imkânı yoktu. Hislerimle yol aldım, sırtığı küpeştedeki yerinden çıkartıp beni tehlikeden uzağa götürecek kanaldan ayrılmamaya özen göstererek yumuşak ve hızlı dokunuşlarla yol aldım.

Arama fenerleriyle tellerin ötesinde uzanan bataklığı taramaya başladıklarında, ışığın menziline çıkmıştım. Ayak bileğimde bir el ya da midemde bir yumruk hissetmeyi bekledimse de yüzbaşı ölü gibi yatmaya devam etti. Suyun karşı tarafından gelen bağrıışlar azaldığı ve üssün uzaktaki ışıkları görünmez olduğu anda, fenerimi bulup yakmaya yetecek kadar bir süre durdum. El fenerlerinin camını bir kat su yosunu ile sıvayıp ışığa, kahverengi-yeşil, tekinsiz bir renk veriyorduk. Zaman zaman askerler kayıklarımızı ya da işaret ışıklarımızı görseler bile, kamuflaj sayesinde, gördükleri şeyi bu bataklıkların çok korkulan bataklık serabı ile karıştırıyorlardı.

Bilmedikleriye, gerçek bir serap gören kişinin, onu fenerlerimizin ışığıyla karıştırmasının mümkün olmadığıydı.

Feneri pruvadan yükselen çubuğa asıp kayığın dibinde

baygın yatan askere döndüm. Bundan kurtuluş yoktu artık. Üssün doğusundaki ıssız arazide olup bitenlere bir açıklama getirip getiremeyeceğini bilmiyordum ama yüzümü görmüştü. Adımı henüz bilmiyor olabilirdi ama ablamla aramdaki bağı keşfettiği anda, kellemi tepside görene dek, süre avını bizzat yürüteceğinden emindim. Etlerimi lime lime etmek için sözüm ona Cinnet'i bahane etmesine gerek kalmayacaktı.

Yüzbaşı Chase'in rehin alınması askerler açısından büyük bir darbe, bizim açımızdansa zafer demekti. Yüzbaşayı gözünü kırpmadan vurup gece mışıl mışıl uyuyacak en az iki düzine Savaşçı tanıyordum. Yanımda onun cesediyle dönecek olsam halkım beni el üstünde taşırdı.

Ciğerlerimdeki havayı yavaşça boşalttım. Başparmağım, büyükbabamın kemerimde asılı tabancasının emniyetinde dolaşıyordu. Ancak bu yol bir uçurumdu ve ablam buraya düştükten sonra bir daha kurtulamamıştı.

Bu kız hakkında duyduğum söylentiyi, on *asker* bir araya gelse çıkartamazdı. Askerlerin Avon Cinnet'i adını verdikleri şeyden etkilenmeyen tek kişinin o olduğu iddia ediliyordu. Halkıma karşı şiddete başvurmak için bu saçma sapan bahaneye ihtiyaç duymadığı içindi büyük ihtimalle. Ağızdan ağıza dolaşan hikâyelere bakılırsa fırsatlara resmen balıklama atlıyordu. TerraDyn kontrolündeki bölgenin güney kıyısındaki bir direniş hücrelerini, tek başına nasıl temizlediği konuşuluyordu. Onun emrindeki askerlerin çağrıya en hızlı cevap verenler, olay yerine en erken gidenler ve en korkusuz savaşçılar oldukları anlatılıyordu. Sırf zevk için asilerin derisini nasıl yzduğu de...

Ona silah doğrulttuğumda bana nasıl baktığını görene ka-

dar bu sonuncudan emin değildim. Ancak söylentilerden en azından bir tanesi doğrudu. Yüzbaşı Chase göreve geldikten bir hafta sonra, emrindeki birlik az kalsın kuzenim Sean'ın kafasını uçuruyordu. Sean'a onun neye benzediğini sordüğümde, insanın aklını başından alacak kadar seksi olduğunu söylemişti. Sean bu kadarında haklıydı. Kiralık katil olmasaydı keşke.

En iyimser ihtimalle ona tesis hakkında bildiklerini anlatırmayı, hatta etrafa bir göz atmam için beni içeri sokmasını sağlamayı umuyordum. Sonra da herkes kendi yoluna giderdi. En azından av başladığında avantajlı durumda olacaktım.

Gözlerimi ondan zorla ayırıp bir kez daha sırtıma konsantre oldum. Kayık suda süzülürcesine ilerlerken, fenerin solgun yeşil ışığı ancak birkaç metre önümü aydınlatıyordu. Kendimi daha iyi hissetmem, üssün parlak ışıklarıyla aramıza giren her dakikayla daha da hafiflemem gerekirdi ama bunun bir zafer olmadığına farkındaydım. Kayığımın dibinde yatan asker, kendine geldiği anda engel tanımadan, beni öldürmeye ve kaçmaya çalışacaktı. Savaşçıların diğer üyeleri de onu yakaladığını öğrendikleri anda engel tanımadan onu öldürmeye çalışacaklardı. Aramızdaki ateşkes bitecek ve halkım kazanma ihtimalleri olmayan bir savaşa sürüklenecekti.

Elimi çabuk tutmak zorundaydım.

Bu seferki rüya bölük pörçüktü, birbirine oturmayan keskin parçalar hâlinde gelip anılarını dilim dilim ediyorlardı. Kız, Paradisa'daydı ve bir duvara tırmanmaya çalışıyordu. Çavuş, zaman doldu, diye bağırdığında ayak parmaklarıyla plastenden kaymamak için debelenirken tükenen kolları yorgunluktan titremeye başladı.

Bırakmak ve yere düşmek istiyordu. Ancak aşağı baktığında annesi, daima yorgun olan iç çekişi, belli belirsiz bir hüsrana taşıyan yumuşak bakışlarıyla orada duruyordu. Babası da oradaydı, ellerine bulaşan motor yağı ve kafasında bir kurşun deliğiyle.

Çavuş bir kez daha bağırarak pes etmesini söyledi. Kız-bu kez bağırp bir hafta boyunca siper kazmasına neden olacak bir kelime sarf ederek cevap verdi.

Bırakırdı aslında ama aşağıda çok fazla hayalet vardı.

ÜÇ

JUBILEE

FENA HÂLDE AKŞAMDAN KALMAYDIM. BAŞIM ZONKLUYORDU. Dün gece Molly'nin yerinde bu kadar çok içmek zorunda mıydım sanki? İmkânsızdı gerçi. Temel eğitime kabul edilişimin ertesi sabahından bu güne kadar hiç akşamdan kalma olmamıştım. O dönemde, on altı yaşına üç hafta vardı, bu yüzden de içmem yasalara aykırıydı. Ama üç sene arka arkaya, yaşım hakkında yalan söyleyerek orduya girmeye çalıştıktan sonra, nihayet pes edip kuralları esnetmişlerdi. Üç hafta neydi ki? Büyük ihtimalle bir sene içerisinde ölecektim zaten. Bırakın da zavallı küçük asker ölmeden önce bir-iki bira içsindi bari.

Bir deneme yetmiş de artmıştı. Beni bitiren içkinin kendisi ya da akşamdan kalma hâli değil, eğitimin ilk gününde beceriksiz durumuna düşmektir. Orada bu, eğitmenlerim üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakamamak, idman arkadaşımın bir da-

kikadan az bir sürede işimi bitirmesine izin vermek demekti. Dünyanın sonu değildi.

Ama burada, yüzde yüz ayık olmamak ölmek demek olabilirdi. Ben de o günden beri, asla bir-iki kadehten fazla içmemiştim.

İyi de, midemdekileri niye olduğu gibi boşaltmak üzereymiş gibi hissediyordum o zaman?

Zemin altımda sallanınca gözlerimi zorla açtım. Göz kapaklarım zımpara kâğıdıyla kaplıydı sanki ama buna aldırmamaya çalıştım. Gördüğüm ilk şey, Avon'un hiç değişmeyen, boş ve kurşuni gece göğüydü. Doğrulup oturmaya çalışırken sağa sola yalpaladım ve altımdaki zemin titreyip sallandı. Ellerim birbirine ve bir yere bağlıydı. Böğrüm saplanan ani bir acı beraberinde etimi deşen kurşunun anısını da getirdi.

“Berbat fikir, yüzbaşı,” dedi, yukarılardan ve arkamdan bir yerden gelen sinir bozacak kadar neşeli bir ses. “Alabora olursak, batan kayığa bağlı şekilde karaya yüzme ihtimalinizin pek yüksek olduğunu zannetmiyorum.”

Başımı kaldırdım, gözlerimi kısıp arkasında ışıkla tepemde dikilen adamı görmeye çalıştım.

Romeo.

“Boğulursam,” dedim, hırıltıyla karışık, cırtlak bir sesle. “Arkadaşların saklandığınız küçük delikte beni kırıştan sallandırma zevkinden mahrum kalırlar en azından.”

Romeo gözlerini kısarak bana baktı, yerlilerin kullandıkları uzun sıriklardan biriyle bir bitki kümesini iterken kaşları çatıldı. “Askerleri asmıyoruz,” diye homurdandı, abartılı bir öfkeyle. “Onları kazığa bağlayıp yakıyoruz. Çevre koşulları

yüzünden mazot elde etmek yıllar alıyor, ancak böyle özel durumlarda kullanıyoruz.”

Homurdandım ve çıkarttığım sesi, bağlı olduğum kayığın iskeletinin sağlamlığını ölçtüğüm sırada çıkan gıcırtyı gizlemek için kullandım. Çürük görünmesine rağmen, iskelet esmedi. Ancak elimin kolumun bağlı oluşu, asıl sorunun yanında devede kulak kalıyordu.

Avon'un daimî bulut örtüsü, hayatta kalmayı gerektiren şartlarda yapmayı öğrendiğimiz şekilde, yıldızlara bakarak yön bulmanın imkânsız olduğu anlamına geliyordu. Bataklık göz alabildiğine uzanıyordu. Referans nokta olmadığı gibi ne yöne gittiğimizi anlamamın bir yolu da yoktu. Yer yer sudan başını çıkartan sivri kayalar bile birbirine benziyorlardı. Hepsi de jilet gibi keskindi. Avon kayaları aşındıracak su ve rüzgâra en fazla birkaç nesildir –jeolojik zamanda kalp atışına denk gelen bir süredir– sahipti. Adalar arasındaki su yolları ve yüzen bitki kümeleri öyle hızlı değişiyordu ki bataklığın bir bölgesi ertesi gün bambaşka gözükebiliyordu. Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Üstelik Avon'da kaybolan birisinin yaşama şansı, kana susamış bir asi sürüsünün ortasındaki bir askerinkinden daha düşüktü.

Kayıktaki bir sıırığa asılı dandik bir fenerden suya loş bir ışık yansıyor. Romeo ışık kullanmakta sakınca görmediğine göre, üs yeterince geride kalmıştı. Gözlerimi kısıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım ama tek görebildiğim gözlerimin önünde uçuşan benekler oldu. Askerlerim bazen orada bir şeyler gördüklerini iddia ediyorlardı, bataklığa yönelmiş birtakım ışıklar. İsyancılar, kadim Dünya'ya ait bir masaldan esinlene-

rek bunlara bataklık serabı adını vermişlerdi. Ben orada olduğum süre boyunca zihnimin bana oynadığı oyunlar dışında bir şeyle karşılaşmamıştım. bir-iki kez, bir ihtimal bataklığın içinde bata çıka ilerleyen isyancı fenerleri görmüştüm. Ancak etrafınız hiçlikle çevrildiğinde, gözleriniz kendinizi yalnız hissetmeyin diye size binbir türlü oyun oynar. Gözlerimin önünde dans eden noktacıklardan kurtulmak için gözlerimi sertçe kırıştırdım.

“Beni üsteyken öldürmek yerine neden böyle bir şey yaptın?” dedim nihayet, bileklerimi büküp ipte esneme payı olup olmadığını anlamaya çalıştım. Pek yoktu. Sürekli kuruyup ıslanmaktan şişmiş ve yıllandıkça katılaşmıştı. “Beni herkesin ortasında idam etmeyi mi planlıyorsun?”

Romeo dudaklarını daha da sıkı bastırdı ama bu sefer gözlerini, önümüzde uzanan bataklıktan ayırmadan çubuğu kullanarak, yüzen su yosunu kümelerinin arasından ilerlemeye devam etti. “Sen kafayı cidden yemişsin.”

Zihnim son sürat çalışıyor, yaralarımın ne kadar kötü olduğunu değerlendiriyordu. Başım soluduğum mazot buharından ağrıyor, bedenimde dalga dalga kusma isteği yükseliyor ve böğrüm acıyordu. Ama görünürde fazla kan yoktu, o yüzden beni çok kötü yaralamış olamazdı. “Beni tam olarak nasıl öldürmeyi planladığını öğrenmek istememin, neresi delice anlamıyorum.” Daha iş görürdüm. Genel olarak, durumum fena değildi. Bu beladan kurtulma şansım hâlâ vardı.

“Seni öldürmeyi falan planlamıyorum,” dedi. Romeo. Hâlâ gözlerime bakmıyordu. “Senin ilk tepkin bu olabilir ama benim değil. Beni, bizlerden sakladığınız tesisin içine

sokacaksın ve orada ne haltlar karıştırdığınızı göstereceksin.”

“İlk tepkim seni gözaltına almaktı!” diye parladım. “Bara silah sokan sensin.” Sürekli arkaya bakıp duruyordum ama askeri üssün ışıklarına dair en ufak bir işaret yoktu. “Ne tesisi?”

“Doğudaki gizli tesis. Geçen hafta orada değildi, şimdiyse tam teçhizatlı bir tesis kurulmuş. Binalar, güvenlik çiti, aktivite... Gözümle gördüm, numara yapmana gerek yok. Bu kadar hızlı ve kimseye çaktırmadan nasıl kurduğunuzu bilmek istiyorum. Ne işe yaradığını öğrenmek istiyorum.”

Ellerim donup kaldı, kaçma teşebbüsümü bir anlığına unuttum. “Gizli üs,” diye tekrarladım, içimde yükselen dehşet duygusunu bastırmaya çalışarak. Bir isyancı tarafından kaçırılmayı anlıyordum ama delirmiş bir adam tarafından bataklığa götürülmek başka bir şeydi.

“İstiyorsan şaşırmış rolü yapabilirsin,” diye omuz silkerek karşılık verdi. “Ama beni o tesise sokacaksın.”

Yüzü ifadesizdi ama blöf yapmakta sandığı kadar başarılı değildi. Yüz hatlarında mutlak bir çaresizliğin izi vardı. Dudakları ve gözleri, daha önce defalarca gördüğüm bir gerilim taşıyordu. İlk kez, evvelce doğruyu söylemiş olabileceğinden şüphelendim. Bara gerçekten de istihbarat için gelmiş olabilir miydi? Antika tabancasına bir hedef bulma peşinde değildi belki de.

Zihnim son sürat çalıştı. Doğumuzda üs falan yoktu. Askeriye, TerraDyn’in kontrolündeki alanın bu bölgesine ikinci bir üs kurarak yayılacak kaynağı bulmuş olsaydı bile –ki bulmamıştık– bunu sır olarak saklamak anlamsızdı. Ama Romeo buna inanıyordu. Bunu, çaresizliğini görebildiğim kadar net görüyordum.

Bu, iyi bir şey, dedim kendime. Deli de olsa, tek başına. Beni isyancıların saklanma mekânına götürmüş olsaydı, çoktan ölmüştüm. Ama burada... hâlâ kaçma şansım vardı. Şimdilik, tek umudum oyuna katılmaktı.

“Bu gizli tesiste ne bulmayı umuyorsun peki?”

Romeo hemen cevap vermeyince ben de kayığı bataklığın içinde sıırıyla yüzdürmesini izlemeye başladım. Gövdeden bir motor sarkıyordu ama ben bindiğimden beri ona dokunmamıştı. Birkaçımız genel karargâhtan bu sıırı tekniğinin eğitiminin verilmesini talep etmiş ama sonuç alamamıştık. Bizler bu bataklıklarda, her beş dakikada bir pislikle tıkanan gürültülü motorlarla yol almak zorundaydık, oysa yerliler dar su kanallarından sessiz sedasız ilerliyorlardı. Askerî bir devriye elli metre yakınıımızdan geçse bile burada olduğumuzu anlayamazdı.

Duraksadı, sıırı çekip boylu boyunca kayığa bıraktı ve çamurlu akıntıda sürüklenmeye başladık. Plastik kokteyl kürdanını gömdüğüm yeri, uyduruk bir sargıyla sarılı olan bacağını, sakınmaya çalışıyordu. Yanında kırık parçayı çıkartacak alet edevatının olmadığını fark edince, bir anlık bir tatmin hissettim. Çömelip yüzünü net bir şekilde görmeme izin verdi. Yüzü hâlâ acayip derecede tanıdık geliyordu ama o gecedan önce bir yerlerde karşılaşmış olsak onu mutlaka hatırlardım. “Ne mi bulacağım?” diye sorup oturduğu yerin altında duran matarayı alarak kafaya dikti. “Onu sen söyleyeceksin.”

“Sana söyleyemem,” dedim, rahatsızlığımı saklamaya çalışarak. Yutkunmasını izlerken, bir yandan susuzluğumu da saklamaya çalıştım. *Suyuna git*, diye hatırlattım kendime

sertçe. *Bir şekilde* güvenini kazanıp *bu beladan kurtul*. “Bilsem söylerdim ama doğudaki tesisi hiç duymadım.”

Romeo gözlerini devirdi. “Tabii. Yani, içeride her şey olabilir. Silah, belki. Bizleri mağaralarımızdan kovacak yeni bir araç bile olabilir. Bu kadar hızlı ve böylesine büyük bir gizlilikle kurduğunuza göre, sıra dışı bir şey olsa gerek.”

Sisten ileriye görmeye çalıştım. Hava aydınlanmaya başlamıştı, bu da en azından birkaç saat baygın kaldığım anlamına geliyordu. Şafak sökmek üzereydi. “Bu yüzden mi yakalanma riskine girdin, üssüme gelip sağı solu kolağan ettin? Sahip olduğumuz silahlar sizinkilerden zaten on kat üstün. Saklandığınız yeri bulmak için son teknoloji araçları kullandık. Bataklık kaplı bu gezegen yüzünden bulamıyoruz.”

Romeo bana bakıp sırttı, gerisinde daha karanlık bir şey olmasa çekici denebilecek bir gülümsemeydi. “Beni bulmak için uğraş dur, sonra da benden hoşlandığımı inkâr et.” Göz kırptı ve barış çubuğu sunarcasına, matarayı dudaklarıma götürdü. Dizlerini tekmeleyebilirdim, ayaklarımı bağlamamış ve menzile girmişti. Oturduğu yerden düşürüp daha ne olduğunu anlayamadan onu bataklığa gönderebilirdim.

İyi de sonra ne yapacaktım?

Susuzluğuma yenik düşüp eğilerek mataradan bir yudum aldım. Kendisinin de aynı mataradan içtiğini görmüştüm, o yüzden zehirli ya da ilaçlı olamazdı. Avon’un çamur aromalı suyu hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Romeo iç geçirdi ve ben içmeyi bitirince matarayı yerine kaldırdı. “Bak, yüzbaşı.” Bana zeki ve düşünceli gözlerle baktı; düşmanını sorguya çekermiş gibi değil de, bir

arkadaşıyla sohbet ediyormuş gibi rahattı. “Bu işten hepimiz için bir kurtuluş yolu arıyorum. Ama öncelikle Avon’un neden terraform planında olması gerekenden nesiller boyu geride olduğunu öğrenmek istiyorum. Oradaki tesisin askerî tesis olmadığını söylüyorsun, bu doğruysa Terra Dynamics’e ait demektir. Bizden sır saklamanızdan bıktım usandım. Gezegen denetimi yakında ve eğer birileri Avon’un ilerlemesini kasten yavaşlatıyorsa bizim bunun nedenini öğrenmemiz lazım.”

Şaşkınlıktan okkalı bir cevap bulamadım. “Bataklığın ortasındaki gizli bir tesisten gezegenin iklimini kontrol ettiğimizi mi sanıyorsun?”

Gözlerinden bir bulut geçti ve hiç uyarısız tekrar ayağa kalkıp iki ayağıyla kayığın iskeletinden destek alarak bir kez daha sırığa uzandı. “Bir kiralık katil bunu neden umursasın ki?”

Kiralık katil mi? Ters bir karşılık vermemek için dilimi ısırdım. Tek derdim para olsaydı bu çamur batağına tıklılıp barışı korumak adına üç kuruş para kazanmak için gönüllü olmak yerine, seçebileceğim bin tane meslek vardı. Dişlerimi gıcırdattım. “Elimizden böyle bir şey gelse bile, Avon’un gelişmesine engel olmayı neden isteyelim? Ordunun veya TerraDyn’in böyle bir şeyden ne kazancı olabilir?”

“Avon böyle, daha büyük bir nüfusu besleyemeyecek kadar istikrarsız bir gezegen olarak kaldığı takdirde, gezegen denetiminden geçmesine yetecek kadar koza asla sahip olmayacak ve bağımsızlığını ilan edemeyecek. Şimdiye kadar çoktan savaşçılığı bırakıp çiftçiliğe geçmemiz lazımdı. Kendi hayatımıza bakmamız, maaş almamız, ticaret yapmamız, Avon’a dilediğimiz gibi girip çıkabilmemiz gerekirdi. Oysa

bu gezegende kapana kısıldık. Galaktik Konsey’de söz hakkımız yok, elimizde bir kozumuz ya da hakkımız yok.”

On yaşından evvel okulu bırakan birisine göre, durumun siyasi yönüne dair şaşırtıcı derecede bilgiliydi. “TerraDyn’in amacının cidden bu geri kalmış gezegende bir avuç dünyalı süprüntüyü bastırmaya çalışmak olduğunu mu sanıyorsun? Bu gezegen parçasını yaratmak için bir servet harcadılar. Avon ihrac edecek kadar mal üretmeden bu parayı çıkartamazlar ki.”

Romeo’nun çenesi gerildi. “Bir yolunu buldular herhâlde. Hâlâ su yosunu çiftçisi ve su kontrolörü olarak çalışmamızın sebebini neden kimse merak etmiyor?”

“Hepiniz değil,” diye hatırlattım, ruhsuz bir ifadeyle. “İçinizde hırsızlar, katiller ve yer altında yaşayan anarşistler de var.”

“Vay canına, Jubilee,” dedi. Tam adımı kullanması karşısında yanağım seğirince sırtıttı. “Bana bu derece hayran olduğunu bilmiyordum.”

Buna bir karşılık verecek kadar önemsediyimi düşünmesini istemediğim için sustum. Sorduğu soruya verecek bir cevabım yoktu. Terraform uzmanları durmadan gelip gidiyor ama Avon hiç değişmiyordu. Gelişme kaydetmemesi yüzünden Avon’un birkaç senede bir yeniden denetimden geçirildiği de doğrudu. Sonuçlar her seferinde aynıydı: Sebebi bilinmiyor. Romeo bu kadar çok soru sormasa kendisi de sözüm ona Savaşçılar da daha iyi durumda olurlardı.

Artık şafak iyiden iyiye sökmüştü, o da Avon’da şafak ne kadar söküyorsa tabii. Yoğun ve soğuk sisin içinde dünyanın kenarları kayarak uzaklaşıyor, geriye yalnızca küçük kayığımız

ve sırtının batıp çıktığı suyun şıptısı kalıyordu. Her efor sarf edişinde Romeo derin bir nefes alıyor, çubuğu iterken duruyor, ardından geriye gidip bir kez daha daldırmak için kaldırdığında nefes veriyordu.

Pusula kullanmıyordu. Avon'da pusula işe yaramıyordu zaten. Gezegenin doğru düzgün bir manyetik alanı yoktu ve Avon'un hava durumu şablonları yüzünden, uydu sinyalleri de bizim üsteki yayınlarımız kadar güvenilmezdi. İşe yaradıkları zamanlarda bile, su kanalları yüzen bitki adaları yüzünden sürekli değiştiği ve yok oldukları için pusulalar gibi uydu navigasyonu da başımızı derde sokabilirdi.

Buna rağmen Romeo yaşadığı gezegene dair doğuştan bir bilgiye sahipti sanki. Beyninin donanımında bir alıcı vardı ve doğrudan Avon'dan sinyal alıyordu sanki. Bir kez olsun kara-ya oturmamak, yüzen adalardan birinde kısılıp kalmadık. Anlayabildiğim kadarıyla, bir kez bile geldiğimiz yoldan dönmek ya da yön değiştirmek zorunda kalmadık.

Onu izlemeyi sürdürdüm, bunu nasıl yaptığını anlamaya çalıştım. İşin püf noktasını çözebildiğim takdirde, olur da kurtulursam üsse dönüş yolunu bulabilirdim belki. Daha sık bir bitki kümesinin etrafından dolaşmak için dönüş yaptı, ben de ağırlığını, denge için diğer ayağına verişini izlemeye başladım. Gözlerimi kaldırdığımda arkasını dönmüş, tek kaşı kal-kık şekilde *kendisini* izleyişimi izliyordu.

Hangisi daha kötüydü bilmiyordum, belindeki silaha baktığımı düşünmesi mi, yoksa poposuna baktığımı düşünmesi mi? Başımı hızla başka tarafa çevirip beni kaçıran kişiyi inceleme-yi bıraktım. Sonrasında yaklaşık yarım saat daha su kanalla-

rında sessizce ilerlemeye devam ettik. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Onun yüzünde de karamsar bir ifade vardı.

Birdenbire, kayığın dibinin çamur, saz ve çakıl taşlarına sürtünmesiyle çıkan kulak tırmalayıcı sesle, sessizlik bozuldu.

“Ah,” diyen Romeo, tek ayağını banka dayayıp eğildi ve sırtığı kayığın yanına tutturdu. “Geldik.”

Sisten göz gözü görmüyordu. Dolaşıp arkama geçti. Ellerimi çözmek için eğildiğinde, herhangi bir saldırı ihtimaline karşı, kaşları sessiz bir uyarıyla birleşti. Dişlerimi öyle kötü sıkışım ki kulağımın arkasından düz bir hat hâlinde çıkan sızı başımın arkasındaki zonklamayla birleşti. Onu etkisiz hâle getirme ihtimalim yüksekti ama nerede olduğumuzu bilmeden, onun arkadaşlarının beni bulma ihtimalinin benimkiler kadar yüksek –hatta benimkilerden daha yüksek– olduğunu ikimiz de biliyorduk. Daha iyi bir fırsat kollamak zorundaydım. Keşke haklı olsaydı ve burada bir üs bulsaydık, o zaman ben avantajlı konuma geçerdim. İyi de, üs demek personel demekti –hava trafiği neredeydi öyleyse, devriye, statik savunma neredeydi? Yalnızca sessizlik vardı.

Parmaklarıyla halatı çekiştirdi, el bileklerime değdiklerinde parmaklarının sıcaklığını hissettim ve aniden azalan baskıyla birlikte serbest kaldım. Kan dolaşımının tekrar başlamasıyla ortaya çıkan acı karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. Çektiğim acı için cidden üzülüyormuş gibi yüzünü buruşturup bileklerime masaj yapmaya başladı. Silkelenip ellerinden kurtuldum, yardım amaçlı herhangi bir jesti kabul edemeyecek kadar gıcık olmuştum. Gözlerini devirip tekneden indi, vıcık vıcık çamurlu bataklık zeminine ayak bastı.

Küpeşteye tutunup onun peşinden kayıktan inerken parmaklarım karıncalanıyordu. Sis etrafı görmeye izin vermeyecek kadar yoğundu ama onun nereye gittiğini biliyormuş gibi bir hâli vardı. “Ee? Nerede bu yer?” diye sordum.

“Şurada, yukarıda. Birkaç saat önce buradaydım.” İlerlerken kendinden son derece emindi, kısık sesle konuşuyordu. Silahı belinin solundaydı ama beni sağında, mengene gibi koluma yapışmış şekilde tutuyordu. Yumuşak adımlarla yürüdüğümü fark ettim, kendimi nöbetçi ateşinin yanlış tarafında bulma ihtimalim varmış gibi. Avon’da bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başardıktan sonra, dost ateşiyle can vermeyi istemezdim gerçi.

Beni birkaç adım yürüttü ama bir terslik olduğunu anladığımda henüz fazla ilerlememiştik. Kolumdaki kısılcı gergindi, yüzünde kibirden eser kalmamıştı.

Derken sis yalnızca bir anlığına, önümüzde uzanan kara parçasının sazlar, kayalar ve bozulmamış çamur dışında boş olduğunu görmemize yetecek kadar dağıldı. Adanın öbür ucu tekrar suya doğru alçalıyor, sular uzaklarda yer yer yüzeye çıkan kaya parçaları dışında dümdüz uzanıyordu.

İkimiz de öylece bakakaldık, ben neden baktığımı bilmiyordum gerçi. Ona inanmamıştım zaten, hem de hiç. Yine de, o ıssız ada parçasının ortasında dikilirken şaşkındım. Midem ağrıyor, kulaklarım çınılıyordu. Kolumu hızla çekip elinden kurtarıırken sarf ettiğim çaba yüzünden geriye doğru yalpaladım. “Beni neden buraya getirdin?” Kelimeler tükür gibi çıktı ağzımdan, ona vurma arzusuyla ellerimi yumruk yapmıştım. “Anlamı neydi? Neden bataklığın ortasında bir yere atıp kurtulmadın benden?”

Ama bana bakmıyordu. Hâlâ daha boş boş bakıyordu, sis perdesi yeniden inmiş ve görülecek bir şey kalmamıştı oysa. “Buradaydı,” dedi. “Tam burada. Anlamıyorum. Tam şurada...”

“Kes şunu!” Bağırma ile irkilip düşüncelere daldığı yerden çıktı ve olduğu yerde dönüp gözlerini kırıştırarak bana baktı.

“Cevap istiyorum. Beni neden buraya getirdin?”

“Jubilee,” diye mırıldandı, tek elini gevşetip avucu yukarı bakacak şekilde bana doğru uzattı. Öyle tatlı, öyle samimiydi ki sanki arkadaşmışız gibi. Adamın bütün gözeneklerinden karizma fışkırıyordu. Meşru bir gezegende doğmuş olsaydı kesin siyasetçi olurdu. “Yemin ederim buradaydı. Sana yalan söylemiyorum.”

“Senin yeminlerin benim için bir anlam ifade etmiyor, Romeo,” diye parladım.

“Arkalarında mutlaka bir iz bırakmışlardır,” dedi ve boğazını temizleyip kararlı adımlarla yanımdan geçti. “Burada koca bir tesis vardı. Çitler, binalar, vinçler, hava taşıtları. Arama yardım et, bir iz kalmıştır mutlaka. Ayak izi, temel çukuru, herhangi bir şey.”

O, gözleriyle çamuru tarayıp sözde kanıt ararken ben de yüz hatlarını inceleme fırsatı buldum. Hayal kırıklığı yaşıyordu. Hayal kırıklığından da öte, korkmuştu. Kafası karışmıştı. Burada bir şeyler olduğuna gerçekten inanıyordu.

Üsse sağ salım dönme umudum olması için onu idare etmek zorundaydım.

Burası büyük bir adaydı. Romeo beni sisin içinden sürükleyerek sıra sıra bitkilerin yanından geçirdi. Beni gözünün

önünden ayırmamak için dikkat kesilmiş durumdaydı ama ben de burada kaçmaya kalkışacak kadar aptal değildim. Yanlış bir adım, uzun, yavaş bir batış ve bunun ne kadar saçma bir ölüm şekli olduğunu düşünmek için bol bol vakit demekti.

İdare et. Huyuna git. Seni geri götürmeye ikna et onu.

Mazotun uzun süre önce geçmesi gereken etkilerini, hâlâ hissediyordum. Ağzımda kanı andıran, garip, metalik bir tat vardı ve nabzım kulaklarımda doğal olmayan bir hızla atıyordu. Derin bir nefes alıp odaklanmaya çalıştım. Yıldızlara, Avon'da asla göremeyeceğiniz açık gökyüzüne özlem duyduğumu fark ettim. Sis yeniden yoğunlaşmıştı ve birkaç metre-den öteyi görmek imkânsızdı. Dengemi bulmak için bakışlarımı yerde tutmak zorundaydım zira sisin içine bakınca göz aldatmacası yüzünden uçuyormuş gibi hissediyordum.

Neyse ki Romeo fark etmemiş görünüyordu. Sendeleme mi, bileğimden çekiştirip durmasına bağlamıştı belki de. Daha kıyının yarısını dolaşmıştık ki Romeo durup elimi bıraktı ve şaşkın bakışlarla etrafı süzmeye başladı.

Birden, gözlerimin önünde bir ışık parladı. Soluk yeşil, yavaş yavaş iki yana salman, en fazla beş-on santim çapında bir ışıktı. Orada bir anlığına dans etti. Donup kaldım. Romeo dönüp tekrar harekete geçmeye yeltenince, onun ışığı fark etmediğini anladım.

Derken dünya yana kayıverdi.

Gözlerim kamaşıyor, ağzımdaki metal tadı giderek artıyordu. Birdenbire sis, çamur ve ıssızlık kayboldu, serap parıltısı bile kayboldu. Gözlerimin önünde koca bir bina ve binayla aramızda, yüksek tel örgü bir çit belirdi. Çitin hemen ötesinde,

üzerinde siyah kıyafet ve bir tür maske olan bir karaltı, ifade-siz bir şekilde, dürbünüyle bana bakıyordu.

Dört ayak üzerine düştüm, gözlerim kör olmuştu, boğazımdaki metal tadından kurtulmak için öksürüyor ve öksürmenin etkisiyle acıyan yaram yüzünden irkiliyordum. Başımı yeniden kaldırdığımda hayal kaybolmuştu ama elime sivri bir cisim denk gelmişti. Parmaklarım cismin etrafında kıvrıldı. Dört bir yanımdan hızlı, çılgın bir fısıltı yükseldi, çimenlerin arasından esen rüzgârı ya da fırtınada titreşen kavak ağaçlarını andırıyordu. Ama Avon’da ne çimen ne de kavak ağacı vardı.

Her taraf karardı ve fısıltılar, başladıkları gibi ani bir şekilde sona erdi. Birdenbire Romeo’nun telaşla bana bağırdığını duydum. Gözlerimi açtığımda suratı burnumun dibindeydi, iki eliyle omuzlarımdan kavramıştı.

“Neyin var? Ayağa kalk!” Tabancasını çekti, numara yaptığımı düşünüyordu.

“Bilmiyorum.” Bulduğum şeyi titreyen ellerle botumun kenarından içeri gönderdim. Şu anda durup onu inceleyemedim. Her neyse, insan yapımı, muntazam, plastik bir şeydi. Burada kendi başına belirmesi için bir neden yoktu.

“Burada bekle, sana su getireyim.” Beni bırakmaya yelten-di ama göğsüne yapışıp tişörtünü avuçladım. *Matara.*

“Beni uyuşturdun,” dedim, boğulurcasına. Görüşüm de etrafımızı saran sis gibi dönüyordu. Bedenim titriyor, hipotermimin eşigindeymişim gibi ürperi-yordum.

“Ben... Ne?” Romeo daha yakından baktı. “Niye böyle... Bir saniye, sakın ol.” Tekrar omuzlarıma yapışıp beni hafifçe silkeledi, başım kaldırmaya hâlim yokmuş gibi geriye yuvarlandı.

Zihnimin bir köşesinde bir ses çılgık çılgıca kendini duyurmaya çalışıyordu: Elleriyle alakalı bir şey, omuzlarımı kavrayan, beni dik tutan elleri. İki eli birden.

İki eli birden omuzlarımdaysa, silah nerede peki?

İşte, ayaklarının dibinde yerde duruyordu. Modası geçmiş tabancaya doğru bir hamle yaptım, parmaklarımın en fazla birkaç santim uzağındaydı. Titreyen parmaklarla kabzayı tutmaya çalıştım, sistemimde dolaşan ilaç her neyse artık onun yüzünden beceriksizleşmişim.

Romeo hareketi yakaladı. Bir şekilde, kendisi de matara-
dan içmesine rağmen, etkilenmemişti. Anlaşılmaz bir çılgık atıp silaha doğru atıldı. “Lanet olsun, Jubilee! Bir saniye rahat dursan olmaz mı!”

“Asla,” dedim boğulacakmış gibi. Desteği olmayınca dik duracak gücüm yoktu, süngerimsi, ıslak toprağa yuvarlandım. Bana her ne yaptıysa, daha da kötüye gidiyordum.

Fısıltılar, yavaşça, bir kez daha kulaklarımı doldurdu. Romeo’ya uzandım ama silahı ondan tekrar almaya mı yoksa doğrulmaya mı çalışıyordum, emin değildim. Tabancasını kemerine, uzanamayacağım bir yere yerleştirdi ve görüşüm bir kez daha karardı.

Ancak kollarını belimde ve kalp atışlarını kulağımda hissettikten sonra, bayılmak üzere olduğumu ve Romeo’nun beni kayığa taşıdığını idrak edebildim.

Kız tekrar sokak arasına dönmüştü. Elinde, yanan bir maytap vardı. Elindekini bırakmamak için harcadığı çaba yüzünden gözleri sulanmıştı.

Bağırıp çağıran ve kıza tezahürat yapan oğlan çocuklarının ilerisinde, barut tozundan çıkan hareketli duman bulutlarının arasında, dans edip sallanan minik bir ışık gördü. Boş bakışlarla donup kaldı ta ki elindeki maytap patlayıp parmaklarını yakana kadar. Işık topu bir anda gözden kayboldu. Kız elinin acısını hissedemeyecek kadar şoktaydı. Kulakları da sağır olmuştu. Ta ki babası son sürat sokak arasına dalıp onu hastaneye taşıyana dek.

DÖRT

FLYNN

RIHTIMA YANAŞIP KAYALAR TARAFINDAN YUTULURKEN, iskele lambalarının sıcak ışıkları karşıladı beni. Mağaranın taş duvarlarının arkasında saklı olan lambalar bir ipten sarkıyor, bir sıra bataklık serabı gibi tembel tembel inip çıkıyorlardı. Gerçi bunlar tehlikeye değil güvenliğe götüren ışıklardı. Kayığı yavaşça sürerken, omuzlarımda bir ağırlık hissettim. Bu, tam olarak, kayığımın dibinde kıvrılmış yatan askerin ağırlığına eşitti. Jubilee hâlâ baygın hâlde yatıyordu. Ellerini tekrar bağlamıştım. Bataklıkta bayılmasına neden olan şey her neyse, geçmiş gibiydi ama ellerini serbest bırakma riskine giremezdim.

Asker künyesi tişörtünden dışarı sarkmıştı. O kıpırdamadan yatarken, lambanın ışığında parlayan metali görebiliyordum. Künye olmasa, onun bir asker olduğunu unutabilirdim. Künye olmasa neredeyse insana benziyordu, size silah doğrultmadan

evvel bir saniye dinleyecek birine... O da, uyanıp beni öldürmeye kalkışana kadardı. Yine de, hiçbir yerde umut yoksa en ufak bir şans bile değerliydi.

McBride ve yandaşlarının onu bulmalarına izin veremedim. Aksi takdirde, göz açıp kapatana kadar kellesini bir sırığa geçiriverirlerdi. Gitmesine izin vermem de imkânsızdı. Fazlasıyla değerliydi. Ordu onun karşılığında bize ihtiyaç duyduğumuz kaynakları verirdi belki, besin takviyesi paketleri ya da ilaç gibi.

Bir ihtimal –o da yalnızca bir ihtimal– onu, kendisinden olanların inandığı gibi hepimizin kanun dışı haydutlar olmadığımıza ikna edebilirdim.

Eğer Jubilee Chase silahını bırakmaya ikna edilebilirse, herkes ikna edilebilir demekti.

Kayık, gizli rıhtımda dolaşan akıntıya yakalanıp iskeleye doğru sürüklenmeye başladı. Sırığı kaldırıp yolun kalan kısmında suyun bizi taşımasına izin verdim. Aynı anda, bakışlarımı bir anlığına tutsaktan ayırıp tepemizde uzanan, sarkıtlarla dolu kemerli tavana çevirdim. Burunlarının dibinde, burada bataklıkta, bunca insanı nasıl sakladığımızı çözmeye çalışmak, askerleri deli ediyordu.

Havadan bakıldığında, burası en fazla üsteki binalardan biri büyüklüğünde bir-iki kaya gibi görünüyordu. Sudan bakıldığında, ancak bilen bir göz, mağaranın boyutlarını örülü kamuflela sakladığımızı, göze çarpmasına engel olduğumuzu, üsse giden kanalların yolunu değiştirdiğimizi ve böylece yolu bilmeden yaklaşmanın kolay bir yolu olmadığını görebilirdi. Kafaya koyan birisi buraya yayan da ulaşabilirdi ama

bunun için çamurun ve bel hizasında suyun içinde saatlerce yürümek gerekiyordu. Kayalar bizi askerlerin ısı dedektörlerinden koruyordu. Avon'un atmosferi de, görüntüleme yapan insansız hava araçlarına ve arama aygıtlarına kafayı yedirdiyordu. TerraDyn bilim adamları arasında yaygın kabul gören teori, iyonlaşma seviyesinin teçhizatlarını bozduğu şeklindeydi ama tek bildiğimiz bunun, onları bizi eski usullerle, tekne ve projektörlerle aramaya zorladığıydı. Gezegenin dört bir yanında direniş hücreleri olmasına karşın, bu mağaralar TerraDyn'in arananlar listesinin büyük kısmını barındırmaktaydı.

Kendimize *Fianna* diyorduk. Askerler bunun basit bir anlamı olduğu kanaatindeydi. "Savaşçılar" diye çeviriyorlardı genelde. Ancak bu kadarla kalmıyordu. Kan ölümsüzdü ve yeryüzü sayısız nesiller önce terk edilmiş olsa da, bizler geldiğimiz yeri unutmamıştık. İrlanda'yı ve ona ait öyküleri hatırlıyorduk, vatanlarını savunan savaşçı çetelerini de. Onların geleneklerini sürdürüp onurlandırıyorlardık. Avon bizi koruyor, saklıyor, bizler de karşılığında onun için savaşıyorduk.

Kayığın burnu iskeleye sürtündü. Bir itiraz gelmeyince dikkatimi hızla şimdiki zamana çevirdim. Nöbetçiler ortada yoktu. Yanaşma noktasında, muhafızların olması gereken yer boştu. Birdenbire, kalbim yeniden kafesinden fırlayacakmış gibi atarken, bedenimde bir panik dalgası dolaştı. Ordu, Jubilee'nin kaybolduğunu fark etmişti. Yolu uzatmadan buraya gelmem gerekirdi. Üssümüzü bulmuşlar ve onu kurtarmak için benden önce buraya gelmişlerdi.

Askeri kayığın içinde, elleri bağlı vaziyette bıraktım ve gözlerden saklamak için kımıltısız bedeninin üzerine, alela-

cele bir branda çektim. Ardından telaşla rıhtıma çıkıp geçide yöneldim. Yaralı bacağımla sızlarken, zihnim de aynı anda on farklı yöne koşturuyordu. Bir yandan kemerimden silahımı çekerken, bir yandan da askerlerin izleyeceği yolu izlemeye, hangi mağaraları ele geçirmiş olabileceklerini ve hangilerinin bizim elimizde olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum.

O sırada bir şey yavaş yavaş kafama dank etti: Askerler bizi bulmuş olsaydı, dışarısı helikopterler ve hız tekneleriyle kaynıyor olurdu, bağırış çağırışlar ve silah sesleri de cabası. Yalnızca sessizlik vardı, içerilere doğru ilerleyip de toplantı mağarasından gelen fısıldaşmaları duyana dek.

İçerisi öyle kalabalıktı ki önlere ilerleyemedim. Yine de seslerin panik değil, öfke dolu olduklarını fark edince büyük bir rahatlama hissettim. İçeride yalnızca Fianna vardı ve o gün orada, kayıpta bıraktığım asker dışında tek bir asker bile yoktu.

Toplantı mekânımız, kayanın içerisindeki yüksek tavanlı bir baloncuktu. Burayı zamanla yontup genişletmiştik. Mağara duvarlarından sarkan halılar ve kenarlarda depolanan, kaçırdığımız askerî malzeme sandıkları yankıyı azaltıyordu. Hepimizi aynı yerde toplamak neredeyse imkânsızdı; birileri mutlaka ya devriye gezer ya nöbet tutar ya da uyurdu ama bu, uzun zamandır gördüğüm en büyük kalabalıktı.

İçerisi tıktık tıktık; sandıkların üzerine ilişmişler, duvarlara dayanmışlar ya da yerlere oturmuşlardı. Küçük mağara tıka basa doluydu. İçerisi gerilimle uğulduyordu. Derken ön taraftan McBride'in sesini duyunca onları neyin bir araya getirdiğini anladım.

On senedir mağaralarda saklanıyor, ablamın çıkarttığı kanlı isyanın bedelini ödüyorduk. Açlıktan örgütlenemiyorduk, sürekli hasta ya da yaralı olduğumuz için bizi kimin idare ettiğini umursamıyorduk. İstikrarı yeniden sağlamamız on senemizi almıştı ama halkımın, bir sonraki öğünü nereden bulacaklarını düşünmeden karınlarını doyurabildiği gün, McBride ortaya çıkmıştı. Benim sahip olmadığım yaş ve tecrübeye sahipti. Savaşarak mücadele etmeyi ve ablam Orla'nın başladığı işi bitirmeyi savunan söylemiyle halkımı harekete geçmeye heveslendiriyordu.

Onun yandaşlarına göre, zafer her ne pahasına olursa olsun orduyu yenmektir. Kaybettiklerimiz, bu dava uğruna verilen şanlı kurbanlardı. Gücün tek ölçütü silah gücümüzdü. Zira boşuna bile savaşsak, doğrudan eylem bu insanların özlem duydukları bir tatmin duygusu sağlıyordu. Bu, kolay yoldu. Ben de zaman zaman o yöne çekildiğimi hissediyordum. Orla da öyle hissetmişti. Ve bu yüzden canından olmuştu.

Bu insanlar ablamı hatırlıyorlardı, onun son nefesine dek nasıl savaştığını ve idama nasıl korkusuz göğüs gerdiğini de. Onun ölümü sayesinde bana sempati duyuyorlardı, gerektiğinde dikkatlerini çekebiliyordum ama McBride ağzını her açtığında içlerinden birkaç tanesini daha kaybediyordum. Çocukları hastayken ve özgürlükleri, TerraDyn'in sert önlemleri yüzünden ellerinden alınırken, kimse barışı savunan bir ergeci dinlemek istemiyordu. McBride bunun farkındaydı. Ben de öyle. Hepsi biraz daha Orla'ya benzemediğim için hayıflanıyorlardı.

Kalabalıktaki gergin havaya bakılırsa, McBride benim

yokluğumu fırsat bilip onları kışkırtmış ve ateşkesi ihlal etmeye bir adım daha yaklaştırmıştı. Misilleme korkusu ve kaynak kıtlığı olmasaydı, McBride'in adamları, kalanların desteği olmadan kendi başlarına saldırıya geçmeye cesaret edeceklerdi. Cephane dolabının anahtarı bende idi ve McBride'in anahtarı ele geçirmesine izin vermeye niyetim yoktu.

Silahımı kaldırıp ön saflara doğru ilerlemeye başladım.

Henüz beni fark etmemişti. Kirli sakallı, köşeli çenesi gergin, kaşları çatık, coşkulu bir tonda kalabalığa seslendi: "Kaç kez daha mağaramızda saklanıp sevdiklerimizin elimizden alınmasına seyirci kalacağız? Değişimi daha ne kadar bekleyeceğiz?" Mağaranın önünde ileri geri yürüyor, adımlarının asabi enerjisiyle kalabalık olduğu yerde kıpırdanıp harekete geçmek için yanıp tutuşuyordu. "Flynn Cormac ile hemfikir olduğumuz bir tek şey var: Şiddete ancak ve ancak son çare olarak başvurulmalıdır. Bizler sözüm ona Cinnet'e yenik düşen askerler değiliz, bu arada Cinnet de onların uydurduğu bir hastalık, bizi baskı altında tutmak için başvurdukları şiddet gösterisinin bahanesi. Fakat söylüyorum, bugün son çareyi geçtik, dönülmez noktayı da geçtik."

İstemeye istemeye dinlerken, kendi kalbim de deli gibi atıyordu. McBride, ablam gibi konuşuyordu, tek farkı Orla'nın gözlerinin bir kez bile bu delice parıltıyı taşımamış olmasıydı. Ablam son çareden bahsederken palavra sıkıyordu. Ama bu insanlar McBride'ı benim gördüğüm gözle görmüyorlardı. Değişime öyle hasrettiler ki kelimelerinin arkasındaki deliliği görmüyorlardı.

"İyi de, Flynn ne olacak, diyorsunuz. O, bunu istemezdi.

Onlarla konuşmamızı, anlaşmamızı söyledirdi ama bakın anlaşmaya çalışmak başına neler getirdi! İz yok, haber yok, başına neler geldiğini, neden geri dönmediğini söyleyeyim size. Şu anda, bir askerî hücrede. Orla'nın kardeşini bağlayıp kan revan içinde bırakarak büyük ihtimalle döve döve yerimizi söyletmeye çalışıyorlar. Bizden bir karşılık görmeden, onu almalarına izin verirsek ablasının anısına ihanet etmiş oluruz.”

Kalakaldım. Beni kurtarmak için halkımızı orduya saldırtmaya çalışıyordu. McBride nerede olduğuma dair ancak tahmin yürütebilirdi ama halkımı kışkırtmak için ona bir kıvılcım bile yeterdi. Üstelik isteksiz olanları, bana kulak verenleri tarafına çekmek için beni kurtarma görevinden daha iyi ne olabilirdi? Zira kurtarma ya da başka bir nedenle, genel savaş çıktığında, bütün Savaşçıların canını kurtarmak için savaşmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

İçimde kabaran öfke, Jubilee Chase'i bile şaşırtırdı eminim. Başımı eğdim, parmaklarımı yumruk yapıp öne çıktım. Seslenmeden önce, sesimin güçlü ve istikrarlı çıkmasını bekledim.

“McBride, çok duygulandım. Beni bu kadar düşündüğünü bilmiyordum.”

Yakınımdaki başlar hızla döndü, şaşkınlık ve rahatlama sesleri yükseldi. Kalabalığı yarıp McBride'ın durduğu platformun önündeki boş alana ilerledim. Uzun bir an boyunca boş gözlerle bana bakakaldı. Ardından güçlü yüz hatlarına yayılan bir rahatlamayla platformdan atlayıp yanıma geldi. “Yaşıyor-sun!” diye haykırıp bir eliyle omzumu kavrarsa da, gözlerimin

içine bakan gözleri sıcak olmaktan uzaktı. “Aklıma kötü kötü şeyler geldi.”

Eminim öyledir.

Sakin olmaya çalıştım. “Elime istihbarat toplama fırsatı geçti ve bu fırsatı kaçırmamaya karar verdim. Kendimi ifşa etmeden size sinyal gönderme imkânım yoktu.”

McBride’in kaşları bir parça kalktı. “Harekete geçmeye karar verdin ha, Cormac,” diye karşılık verdi, dudakları kıvrılırken. Uzaktan bakan, gülümsediğini sanabilirdi. “Bunu duyduğuma sevindim. Ne öğrendin bakalım?”

Birkaç saat sonra ortadan kaybolan bir tesis gördüğümü onlara söyleyemezdim. Kafayı yediğimi düşünürlerdi. “Kesin bir şey yok henüz.” Omzumdaki elinin ağırlığıyla yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Benden bir kafa uzun ve yapılıydı. Olur da bir gün beni haklamaya karar verirse, avantajlı konumda olduğu kesindi. “Yine de, bildiğimiz kadarıyla üste bir değişiklik yok, peşimize düşmediklerini biliyoruz. Bir çıkış yolu aramaya devam edebiliriz.”

McBride omzumu sıkıştırdı. “Bazen en iyi çıkış yolu içeriden geçer,” diye cevap verdi, arkalara ulaşması için bir parça yüksek bir sesle.

Döndüm, bu hareketi kullanıp omzumu acılı kısıkcından kurtardım. Şu anda, onunla bu oyuna giremezdim; aynı adımlara, aynı güç mücadelesine... Kayıkta asker formunda, daha büyük bir sorunum vardı. Brandanın altında uyanıp gürültü yapmaya başlamadan evvel onu başka yere taşımam gerekiyordu. Bir tek şey kesindi: McBride’in adamları onu bulursa Yüzbaşı Chase sabaha çıkamazdı.

Kalabalığın enerjisi değişmişti, ben orada dikilirken acil savaş ihtiyacı kalmamıştı. Yine de sakinleşmeleri zaman alıyordu, ne yöne döneceklerinden emin değillerdi. Şu anda beni lafa tutmalarına izin veremezdim, askeri güvenli bir yere saklayana kadar olmazdı.

Turlough Doyle'un bakışlarını yakaladım, sonra da McBride'a hızlı bir bakış attım; kendini toplamış yeniden platforma dönüyordu. Büyük ihtimalle dönüşümü, söyleminde kullanmanın bir yolunu bulmuştu.

Turlough ondan hızlı davranıp öne çıktı. "Hazır toplanmışken," dedi tatlı bir dille. "Yatakhaneler hakkında konuşabiliriz belki." Yeni Savaşçılara tuzak teli döşemeyi öğretirken kullandığı aynı teşvik edici tonu kullanıyordu.

Çaktırmadan kalabalığın arasına döndüm, kuzenim Sean'ı bulmak için gizlice arkadan çıktım.

Onu sınıfta buldum. Sınıf dediğimiz, üzerine oturulacak el yapımı kilimler, birkaç oyuncak ve tüccarlardan alışveriş yapmamıza izin verilen zamanlardan kalma, çok değerli bir-iki parça eski püskü ders kitabının durduğu bir sandıkla yumuşatılmış bir mağaraydı aslında. Burası Sean'ın bölgesiydi. Devriye gezmediği ya da baskın planlarına yardım etmediğinde burada ders verirdi. Burada olacağını, çocukları McBride'ın öfkesinden ve ana mağaradaki savaş konuşmalarından uzak tutacağını tahmin etmiştim. Bir köşede oturuyordu, beş yaşındaki yeğeni Fergal da kucağındaydı. Etrafı, başlarını kaldırmış onu dinleyen bir grup çocukla kuşatılmıştı. bir-iki tane de masal zamanı için büyük ama Sean için uygun yaşta kız vardı.

"Şimdi, bildiğiniz gibi *Tír na nÓg* sonsuz gençliğin hüküm

sürdüğü topraklardı. Çoğu kişi bunu matah bir şey sanır. Ancak Oisín bundan o kadar da emin değildir. Sonsuza dek yaşadığınızda, odanızı kaç kere toplamanız gerektiğini biliyor musunuz? Sevgilisi Niamh orada yaşamaktadır, onu kalması için davet eden de odur. Oisín daveti ikiletmeden kızın yanına taşınır ama böyle bir karar verirken, yani... balıklama atlama-
dan evvel bir-iki soru daha sorsaymış keşke. Sonradan spor-
da ezeli rakipleri tuttukları ve ikisinin de çamaşır yıkamaktan
nefret ettikleri ortaya çıkar.”

Belki Sean’ın süslemelerini değil ama bu masalı biliyordum. Bu hikâyeleri küçükken anne babalarımızdan dinlerdik. Onlara da büyükanne ve büyükbabaları anlatmış. Jubilee, mit-
lerimizi ve efsanelerimizi, Şehrazat ve Shakespeare’i, insanlar
yeryüzünü terk etmeden önceki zamanlardan kalan masalları
yaşattığımızı bilse bahse girerim şaşırırdı. TerraDyn’in takım
elbiseli adamları ve onların ordu dalkavukları bizlerin okuma
yazma bilmeyen cahiller olduğumuzu sanıyorlardı. Çocuklu-
ğumdan bilgisayar ekranlarını ve holo-videolardaki program-
ların dans eden parlak renklerini hayal meyal hatırlıyordum.
Üstelik bu çocukların modern teknolojinin ne olduğunu hayal
bile edemiyor oluşları da yüreğimi sızlatıyordu. Artık kitapla-
rımız ve holo-videolarımız olmasa bile, öyküler asla kaybol-
muyordu. Şu anda, tek istediğim karanlık bir köşede oyalanıp
onları dinlemektir.

Fakat aksine öne çıktım ve Sean’ın bakışlarını yakalayıp
başımı koridora doğru yatırdım. *Hikâyeyi toparla, sana ihti-
yacım var.*

Ağzı bir karış açıldı, yüzüne net bir rahatlama ifadesi

yerleşti. Sean bile McBride'ın haklı olabileceğini ve başımın belaya girdiğini düşünmüştü. Başıyla onayladı, ben de bacağıma dinlendirmek için duvara dayanıp öykünün sonunu dinlemeye koyuldum. “Böylece Oisin bir mekiğe atlayıp memleketi İrlanda'ya kısa bir ziyaret yapar. Niamh onu uzay gemisinden inip de toprağa adım attığı anda, bir daha asla geri gelemeyeceğini söyleyerek uyarır. Peki, bizim aptal ne yapar dersiniz? İş kendi çamaşırlarını toplamaya geldiğinde tembellik eden Oisín, hava atmaya gelince dayanamaz. Sevgilisinin söylediğini unutur, belki de dinlememiştir, tanıdığımız bazı kişiler gibi değil mi, Cabhan? Ve mekikten atladığı gibi koşa koşa bir kayayı kaldırmaya çalışan tiplere yardım etmeye gider. Ayakları çimene bastığı anda...” Durdu, çocuklar öne eğildiler ve sonra, ellerini çırpınca hızla geri çekildiler. “Güm! Üç yüz sene arkasından yetişmiş ve tek başına devriye gezen bir asker gibi ölüvermiş. Yani, bu öyküden çıkartılacak ders, sakın dağıttıklarınızı toplamayın, hele hele başkalarının dağıttığını *hiç* toplamayın. Sonu ölüm olabilir. Şimdi, kimlerin ev ödevini yaptığını sormadan önce, hepiniz kaybolun bakalım.” Çocuklar koşup dağıldılar ve Sean, Fergal'ı rahatça kollarına alıp çocukları bir el hareketiyle savuşturdu. Yeğeni, ağabeyiyle eşi bir buçuk sene önce bir saldırıda öldüğünden beri onun yanındaydı.

“Biz öğrendiğimizde, hikâyenin ana fikri bu değildi sanki,” dedim.

Hiç suçluluk duymadan sırttı. Sean böyleydi; her zaman rahat davranır, sürekli sırtırdı. “Bu daha iyi. McBride'ın son taktiğini bozdun anladığım kadarıyla?” Fergal elini

uzatıp Sean'ın suratını yakaladı, büyük bir kararlılıkla burun deliklerinin içini incelemeye çalıştı.

“Şimdilik.”

Sean eğilip yeğenin en sevdiği oyuncağı, kanatlı ve kuyruklu, bodur ve garip bir yaratık olan Tomás'ı yerden aldı. Tomás'ın ne olduğundan hiçbir zaman emin olamamıştım ama Sean'm, onu ağabeyinin eski tişörtlerinden birinden diktğini ve Fergal'ın da onsuz bir yere gitmeyeceğini biliyordum. Sakinleşen Fergal, amcası konuşurken başını onun omzuna dayadı. “Sana ulaşmaya çalıştım ama cevap vermedin. Bugün çok parazit var, diye düşündüm.”

Avon'un atmosferi yüzünden telsizlerimiz neredeyse hiçbir zaman çalışmıyordu ama cevap vermememin nedeni bu değildi. “Çaba gösterdiğin için teşekkür ederim. Merak etme, McBride'la baş edebilirim.”

“Göğün açık olsun, kuzen.” *Bol şans*, demek istiyordu. Avon'da gökyüzü asla açık olmuyordu, asla mavi ya da yıldızlı değildi. Yine de umut etmekten vazgeçmiyor ve bu sözü birbirimize hatırlatmak için kullanıyorduk. Bir gün, gökyüzü açık olacaktı.

Lee Chase'in cart pembe hatırası yüzünden bacağıma sardığım kanlı sargıyı görmesin diye bir parça döndüm. Daha sonra ona çıkarttıracaktım ama şimdilik daha acil bir derdimiz vardı. “Şansı boş ver. Gökyüzünün açılmasını bekleyecek vaktimiz kalmadı.” Başımı eğip yeğenin göz hizasına geldim. “Fergal, hadi bakalım öğle uykusu için yatağa. Birazdan gelip üzerini örteriz. Amcanın yardımına ihtiyacım var.”

Sean başını eğip boş gözlerle kayığın dibine baktı, sesi dehşetle kısılmıştı. “Flynn Cormac, böyle bir şey yapmış olamazsın. McBride, şerefine parti verip kızın kafasını kokteyl kâsesi yapacak.”

“Bu bir fırsat, Sean. Ordu birisi için pazarlık yapacaksa bu kız için yapar. Bu kozu iyi kullanırsak karşılığında tıbbi malzeme alabiliriz. Hapiste tuttukları adamlarımızdan birkaçını kurtarırsın bakarsın. Birkaç ay sonraki gezegen teftişinde koz olarak bile kullanabiliriz.”

“Ya da bizim kim olduğumuzu, senin eşkâlini ve canları çekerse bizi nerede ziyaret edebileceklerini herkese anlatır.”

“Bir şey bilmiyor.” Elimde olmadan sırtıttım. “Kayığın eve dönüşüne yardım etmeye gönüllü olmadı diyelim. Hiçbir şey görmedi. Buradan ayrılırken de aynı şekilde hareket edebiliriz.”

“Dalga falan geçiyorsun herhâlde. Bu Lee Chase, Flynn. Gitmesine izin veremeyiz. *Senin* hakkında bir sürü şey öğrenmediğini iddia edemezsin.”

“Ne yani, gen künyemi incelemesine izin mi verdim sanıyorsun?” diye lafını böldüm. “Adımı söylemedim ona.”

“Onun için asla pazarlık yapmazlar. Pazarlık yapmıyorlar. McBride istemenin bizi zayıf göstereceğini söylüyor.”

Zayıf. Birini öldürmeden evvel onunla konuşmaya çalışmak neden zayıflık oldu? “McBride öğrenmeyecek.”

“Ciddi ciddi, bize kulak verme ihtimalinin olduğuna inanıyor musun?”

“Ciddi ciddi, dinlemelerini isteyeceğimize inanıyorum. Şimdi yardım et de uyanmadan evvel onu gözden uzak bir yere götürelim.”

Birlikte uğraşıp onu kayığın dibinde yattığı yerden çıkarttık. Üniformasını gizlemek için ceketimi omzuna örttüm. Şimdiye kadar çoktan kıpırdanmaya başlayacağını sanmıştım ama bataklıkta bayılmasına sebep olan şey her neyse, onu mazot tenekesinden daha kötü etkilemişti. Koridorlardan aşağıdaki kullanılmayan mağaralara doğru ilerlerken, düşüp taş duvarlara çarpmadan evvel kafasını sürekli yakalamam gerekti.

Sean böyle bir zahmete girdiğim için bana bakıp başını iki yana sallarken yavaşça homurdandı. Oysa Sean'ın, hamağının yanındaki taş duvarda asılı bir fotoğraf koleksiyonu vardı; parlak ışıklı dünyalarda kahkahalar atan, gülümseyen ve fotoğraf makinesine poz veren kadınların fotoğrafları... Eşleri, kız arkadaşları ya da âşıkları büyük ihtimalle. Ölü askerlerin üzerinden aldığı bu fotoğrafları, korkunç birer ganimet gibi duvara asıyordu. Savaş insana bunu yapıyordu işte. Sean gibi vaktini çocuklara bir şeyler öğretmeye ayıran bir adam bile, askerleri insan olarak göremiyordu.

Artık kullanmadığımız tünellerden oluşan ağın dibinde, çok sayıda mağara vardı. Yaşam alanı olarak kullanılamayacak kadar rutubetlilerdi ve artık, ablamın dönemine nazaran, Savaşçıların sayısı da epey azalmıştı. Ben boş koridoru kolaçan edip birilerinin köşeyi dönerek bizi bulmamasını umarken, Sean askeri bağladı. Eskiden rafları tutturmak için kullanılan çubuklardan birine halatı geçirip onu sıkıca bağladı. Burası bir zamanlar cephanelik olarak kullanılıyordu. "Bu işin iyi sonuçlanma şansı olduğuna inanıyor musun gerçekten?" diye sordu, düğüm atmayı bitirip yaptığı işi kontrol etmek için geri çekilirken.

Ses tonundaki kuşkuyu duyabiliyordum. Geçirdiğim uzun, yorucu gece birdenbire bütün ağırlığıyla omuzlarıma çöktü. Bir parça soluklanmaya ihtiyacım vardı. Herkes bir yana, Sean'ın yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Bacağım tekrar acıyla zonklarken, “Vaazını sonraya sakla,” dedim. “Sana katlanabilmem için önce bir ilk yardım çantasına ihtiyacım var.”

Sean'ın baştaki telaşı, ben uyduruk sargıyı çıkartıp da bacağımdaki minyatür bıçak yarasını gösterdiğimde kayboldu. Ne olduğunu görmek için eğildi, kaşlarını çatıp, “Bu ne böyle?” diye sordu.

Duvara dayanıp bacağımın üzerindeki ağırlığı azaltarak “Kokteyl süsü,” diye mırıldandım.

Sean bana bakmak için aniden kafasını kaldırdı. Yüzümdeki ifade, bacağımdaki plastik kürdandan kimin sorumlu olduğunu anlayınca, bir kahkaha atmasına neden oldu. Göğüs kafesimdeki gerilim bir parça rahatladı. Sean beni bırakıp bir pense bulmaya gitti. Başka birinin Lee Chase'in beni kokteyl kürdanıyla şişlediğini öğrenmesi riskine girmek akıllıca olmazdı. Geri döndüğünde, Sean hâlâ sırtıyordu.

“Senin de kızlarla şansın bir türlü yaver gitmedi,” dedi, plastiği penseyle çıkartmak için pantolonumdaki yırtığı genişletirken. “Mhairi'i tatlı dilinle kandırmaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? Sana kahkahalarla gülmüştü.”

Kokteyl kürdanının kalıntısını pensenin kısıkcından çıkarınca yüzümü buruşturdum. “On üç yaşındaydım, kapasana sen çeneni.”

“Peki ya Aoife? Alejandra?”

“Ne diyorsun sen ya? Alejandra ile ben...”

“Kızcağız sana acıdı da ondan.” Homurdandı, kürdanı çıkartıp ikimiz birden bakalım diye kaldırdı. Gıcık edecek derecede küçüktü, cart pembe rengi, kanımın nispeten koyu kırmızısının altında hâlen belli oluyordu. Sean tekrar kahkahalarla gülmeye başladı ve düşmemek için yanımdaki duvara tutundu. “Ben de diyorum kızı nasıl yakaladı. Kızın tek silahı buymuş.”

“Konuşma da sar şunu, Sean. Senin aşkta uğradığın hezimetleri saymaya başlarsam bütün gün buradayız demektir.”

İşini bitirdiğinde gülümsemesi kaybolmuştu. Kahkaha sonsuza dek sürmese de bir parça rahat nefes alacak kadar dinlenmeme yetmişti. Sean benim emniyet supabımdı, kuzenim olduğu kadar en yakın dostumdu ve aynı zamanda elimizdeki en korkusuz savaşçılardan biriydi. Bir süre, kaya duvara dayanıp yan yana durduk ve mağaranın diğer ucunda bağlı, baygın vaziyette yatan savaşçıya baktık.

“Ne biçim iş, arkadaş ya?” Sean alçak sesle konuşarak, sessizliği bozdu. “Üslerinde ne yapıyordun peki?”

Tereddüt ettim. Eğer Sean’a gördüğüm tesisi anlatırsam, öncü bir ekip göndermemiz için ısrar ederdi. Ona artık orada bir şey olmadığını nasıl söyledim? “Biraz huylandım, etrafı kolaçan ediyordum. Ortam gerilmeye başladı, rüzgârın ne yönden estiğini görmek istedim.”

Homurdandı, başını geriye atıp yavaşça taş duvara vurdu. “Dalga mı geçiyorsun bilmiyorum ki. Herkes bir yana, sen ya kalanırsan neler olacağını gayet iyi bildiğinden *eminim*. Sen içindeki sesi takip ederken, McBride da harekete geçmek için bir bahane arıyor. Bu gece, sen burada olup ona karşı çıkamadığın için az kalsın başarıyordu. Asker bu işe nasıl karıştı?”

“Beni fark etti. Ben de fırsatı kaçırmadım.”

“Onu buraya getirme fırsatını mı? Keşfedilme fırsatını mı?”

“Onda ihtiyaç duyduğumuz bilgiler var, ona karşılık pazarlık yapabileceğimiz şeyleri düşünsene.” Dışımı gıcırdattım. “Onu öldürmeli miydim sence?”

“Evet,” diye cevap verdi, coşkuyla. “Evet, onu öldürmeliydin bence.”

“Ve kendi üslerinde bir suikastla hepsini paniğe mi sevk etseydim yani?” Sesimden sabrımın taşmakta olduğu belliydi. Yutkunup kendime hâkim oldum, ses tonumu dikkatle dengeledim. Tanıdığım en nazik, en iyi insanlardan biri olan Sean’ın bu fikri bu kadar rahat kabul etmesi inanılmazdı. Belki de ona doğal geliyordu çünkü doğaldı. On senelik bir anlaşmazlığı konuşarak çözmeye çalıştığım için McBride’in düşündüğü kadar deliydim belki de.

Belki de Sean’ın güzel huyu, çocukluğumuzdan beri içinde taşıdığı tatlı tarafı, kayboluyordu. Savaşa kurban giden şeylerden biri daha demekti belki de.

Gözlerimi kapattığımda gizli tesisin görüntüsü oradaydı. Tel çit, adanın hafif bayırında inşa edilmiş küçük bir grup prefabrik bina. Gördüklerimi Sean’a anlatmak istedim. Oraya döndüğümü ve hepsinin kaybolduğunu anlatmak istedim. Ne var ki bu şekilde onu ancak kafayı yediğime ikna edebilirdim. O benim en büyük destekçim, en yakın dostumdu. Onun benden uzaklaşmaması lazımdı.

Sean iç geçirip bir kez daha askere baktı. “Sevgilini ne yapacağız peki?”

“Martha’dan üsse haber göndermesini isteyeceğim. Lee

Chase onlar için çok değerli, onun için pazarlık yapacaklardır. McBride'a benim yöntemlerimin de işe yaradığını ispatlayacağım, kan dökmeden."

"Pazarlığı reddederlerse peki?" diye sordu Sean, tek kaşını kaldırarak.

Çenemi sıktım. "Onun öldürülmesini istemiyorum."

"Fazla yufka yüreklisin, kuzen. Sen onların eline düşseydin gözlerini kırpmadan seni öldürürlerdi."

"Biliyorum." Bu kelimeler hâlâ yüreğime saplanıyordu. İkimizin aklından da Orla geçiyordu. "Eğer onu öldürürsek bu, ateşkesin sonu olur. Bize hiç saldırmadıkları gibi saldırılar ve biz bu tür bir saldırıdan sağ çıkamayız."

"Bunu McBride karşısında iddia etmeye kalkmazsın herhâlde."

"McBride'a birini kavgada yenecek kadar güçlü olmadığını söylediğin anda, ilk işi o kişinin suratına patlatmak için bir mazeret yaratmak oluyor." Açıkta duran bir çakıl taşını tekmeledim ve taşın, mağaranın karşı duvarından hızla sektiğini duydum. "Bir şekilde bunu da benimle ve savaşmaktan korkmamla alakalı bir mesele hâline getirecektir."

Sean duraksadı. "Bize önderlik edebilirsin," dedi nihayet. "Savaşmamız gerektiğinde sen..."

Sonrasında söyleyebileceklerini öğrenme fırsatım olmadı. Fergal'ın sesi koridorun aşağısında yankılandı. "Sean amca, üzerimi örtsene." Bizi takip etmişti büyük ihtimalle.

Sean söylene söylene ayağa fırlayıp mağaradan ve baygın sakininden uzaklaştı. "Fergal'ın ve diğer çocukların bunu öğrenmesini istemiyorum," diye mırıldandı. "Bu işi gizli tutmak

istiyorsun, anlıyorum. Ama kimse onu bulmasın, yoksa ortalık fena karışır.”

Dile getirilmese de ne demek istediğini anlamıştım: Bana güveniyordu. Şimdilik. “Sean, sağ ol.” Bir anlık sessizliği paylaştık ve ardından Sean, Fergal’ı almak için tekrar koridora girdi.

Feneri aldım ve kimse burada olduğumuzu fark etmeden hızla oradan uzaklaştım. Uyandığında karanlığın askerin kaçmasını zorlaştırmasını umuyordum. Sean’ın desteğinin verdiği rahatlamanın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Eninde sonunda, Sean’ın sabrı tükenecekti. Birbirimizden zaten uzaklaşıyorduk, aramızda yaşanan suskunluklardan anlıyordum. Yine de o gün bugün değildi. Şimdilik, beni takip edeceğini biliyordum çünkü bunu ondan istemiştim. Onu hangi yöne sürüklediğimi bilebilseydim keşke.

Kız annesinin dükkânındaki tezgâhın altındaydı. Müşteriler girip çıkarken çalan kapı çingırağıyla okuması bölünüyordu. Eski zamandan kalma bir denizaltındaki açık deniz dalgıçları hakkında bir şeyler okuyordu. Verona'da okyanus yoktu ama o büyüyünce kâşif olacaktı.

"Jubilee!" diye seslendi annesi. "Neredesin? Gel de bana yardım et, satılacak hamur köftelerini yapalım."

Kız nefesini tuttu. Deniz canavarları hamur köftelerinden daha heyecanlıydı, özellikle de hamur köftelerine her seferinde miraslarını korumakla alakalı bir söylev eşlik ettiği düşünülünce.

"Boş ver, Mei." Konuşan babasıydı. Babasının evde olduğunu bilmiyordu. "Biraz büyüyünce öğrenir. Yanlış hatırlamıyorsam ilk buluşmamızda annenin sana nasıl zorla güzel yazı sanatını öğrettiğinden yakınıp durmuştun. Bırak çocukluğunu yaşasın. Bol bol vakit var."

Kız gözlerini kapattı. Hayır, bunların hiçbiri doğru değildi. Uyan... UYAN.

BES

JUBILEE

BAŞIMIN DERTTE OLDUĞU, DAHA GÖZLERİMİ AÇMADAN belliydi. Küf ve çürük kokusu alıyordum, o kadar üşümüştüm ki gözlerimden neredeyse yaş gelmek üzereydi. Burası her neresiyse zifiri karanlıktı, altımdaki zemin de sert ve ıslaktı. Taştı. Dizlerimin üzerinde doğruldum ama oturmaya yeltenince yere çakıldım. Kollarım eklem yerlerinden çıkacak sandım ve yere çarpmama ramak kala durdum. Acı omuzlarıma bir hançer gibi saplandı, gözlerimi yaşarttı. Tahriş olmuş boğazımdan boğulacakmış gibi bir hırıltıyla çıkan sesim, odada yankılandı.

El bileklerim arkamda birbirine bağlanmıştı. Parmaklarımla takip edince, ipin kaba yontulmuş zemine monte edilmiş metal bir direğe bağlandığını fark ettim. Halatın kısılalığı ve bağlandığı yerin yüksekliği, yere uzandığım anda kollarımı acıtacak şekilde yukarı çekmek üzere ayarlanmıştı. Doğrula-

mıyordum, adamakıllı oturamıyordum. Bunu yapan kişi, ne kadar rahatsız olduğunun bal gibi farkındaydı.

Gözlerimin önünde güzel bir çehrenin anısı çıktı. Romeo. Bataklıkta yaptığımız o meşum yolculuktan sonra, o pisliğin adını hâlâ bilmiyordum. Büyük ihtimalle de öğrenemeyecektim. Dışarıda bir yerlerde, topallayan bir isyancı, beş santimlik, cart pembe bir plastiği bacağından çıkarttırıyordu büyük ihtimalle. Beni ya burada bir başıma susuzluktan ölüme terk edeceklerdi ya da hayatıma karşılık, ordudan istihbarat ya da malzeme koparmaya çalışacaklardı.

Ama biz isyancılarla anlaşma yapmıyorduk. Bu da öleceğim anlamına geliyordu. Elimde olmadan askerlerimi düşündüm, bensiz başlarının çaresine nasıl bakacaklarını. Her birini kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Onları her gün izliyor, düşlerini takip ediyordum. Uçurumun kıyısında yaşarken, Cinnet'e bu kadar yakınsa, durumlarının nasıl olduğunu gözlemliyordum. İçlerinden birisi dağılmanın eşiğine geldiğinde bunu anlayabiliyordum, burada vaktinin dolduğunu ve birilerinin canını yakmadan evvel Avon'dan başka yere tayin edilmesi gerektiğini görebiliyordum. Ben ölünce onları kim kollayacaktı?

Karanlıkta, bataklıkta gördüğüm şeyin hayali zihnimde tekrar belirdi. Romeo'nun gördüğünü iddia ettiği şey gözlerimin önünde yanıp söndü: Orada olmaması gereken bir tesis, yüksek bir çit, spot ışıkları ve nöbetçiler. Bir şeyin bir an orada olup sonra kaybolması imkânsızdı. Halüsinasyon görme ve Romeo'un beni bayıltmak için verdiği ilacın erken etkilerini yaşıyor olma ihtimalim daha yüksekti.

Gerçi bu, bulduğum şeyi açıklamıyordu; ellerim bağlı olduğu için ulaşamadığım, botumdaki şeyi.

Bükülerek botlarımdan bir tanesini, zemine monte edilmiş direğe dayadım. El bileklerimdeki baskıyı azaltmak için ellerimi halata doladım. Var gücümle asıldım, zorlayıp halatın az da olsa esneyip esmediğini hissetmeye çalıştım.

Sıfır. Zaten ihtimal düşüktü.

Bıraktım, nefesimi tekrar toparlamak için birkaç saniye bekledim. Adada beni bayıltmak için kullandığı ilaç her neydiyse etkisi tamamen kaybolmuştu. Fısıltı sesi yoktu, soğuk yüzünden birkaç kez ürpermem hariç bedenim tekrar kontrol altındaydı. Titreme yoktu. Ağzımda metalik tat yoktu.

Halat esnemiorsa taş yerinden oynardı belki. Burada pek ileri teknolojiye sahip oldukları söylenemezdi, oydukları delik kusursuz olmayabilirdi. Elimden geleni ardıma koymadım ama halat bir nebze olsun esnemedi. Geriye yaslanıp botumun tabanıyla direği tekmeledim.

Hiçbir şey olmadı.

Durdum, nefes nefese, suratımı ekşiterek zemine baktım. Beni başka yere götürmelerini beklemek zorundaydım. Bunu eninde sonunda yapmaları gerekecekti. Beni burada vurabilirlerdi ama bir insanı ayağa kaldırıp yürüterek taşımak, sırtlayıp taşımaktan çok daha kolaydı.

Üstelik içlerinden birisi çok matah bir fıkırmış gibi askerî bir barda etrafta dolanıp sorular soruyordu. Bu isyancıların kafasının zehir gibi çalışmadığı kesindi.

Dişlerimi gıcırdatıp tekrar direği zorlamaya koyuldum. Yerinden oynamak zorundaydı. Her darbe bacağımdan yukarı

tırmanıp çenemi acıtiyordu. Yine de bir parça canımın yanması, burada bir hafta kapana kısılmaktan ve susuzluktan ölmekten iyiydi. Kendi korkumun tadını alabiliyordum, boğazımın gerisindeki safra gibi acıydı.

Hayır. Yüzbaşı Chase asla korkmazdı.

“Yere epey sağlam çakılı.” Gölgelelerin arasından gelen neşeli sesle yüreğim ağzıma geldi. Ancak bir saniye sonra sesi tanıdım. Karanlıkta, kim olursa olsun tanıdık bir ses, sessizlikten iyiydi.

Karanlıkta Romeo’yu görmeye çalışırken nefes alışverişlerimin duyulmamasına çalışarak, “Şansımı bir denemek istedim,” diyebilirdim. Bir fenerin muhafazasını kaldırıncaya, gümüşü bir ışık karanlığı yarıp geçti. Beni, bir mağaranın ortasındaki bir direğe bağlamışlardı. Mağarada göze çarpan tek şey, Romeo’nun arkasındaki, karanlığa açılan uzun tüneldi. Pilli olmayan fener yandı. Gözlerim sulanana dek alevleri izledim, ufak bir parçam en azından karanlıkta canımdan olmayacağım için memnundu.

Onu tekrar görmeyi beklemiyordum, orası kesindi. Buraya yapmaya geldiğine şüphe olmayan şeyi yapabilecek bir tip gibi görünmemişti gözüme. Yine de buradaydı işte. Belki de sandığımdan daha sağlam bir adamdı.

Öne adım attı. “Sana su içirebileceğim kadar yaklaşırsam beni tekmeler misin?”

Gözlerim hâlâ bulanık görüyor, başım hâlâ zonkluyordu. Ağzımda da bataklık çamurunu andıran bir tat vardı. “Duruma göre değişir,” dedim, sıkıllı dişlerimin arasından. “Beni tekrar uyuşturmayı düşünüyor musun?”

“Seni daha önce de uyuşturmam, şimdi de uyuşturmaya-
cağım.” Romeo bana doğru bir adım daha atınca gayriihtiyari
geriye çekildim ve halat, taşın üzerinde yılan derisi gibi hışır-
dadi. “Kurşunun sıyırdığı yeri temizleyebilirim, izin verirsen.
Kayıktayken bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.”

Başımı eğip tişörtümün yan tarafına düşen fenerin ışığında
mürekkep lekesine benzeyen şeye baktım. Molly’nin Yeri’nin
dışında, çamurda dövüştüğümüz birden aklıma geldi ve o
anıyla birlikte acı da geri dönüp içimde minicik bir alev gibi
titreyerek yandı.

Tekrar yürümeye başlayınca bu kez hiç düşünmeden, “Ol-
duğün yerde kalsan iyi edersin!” diye çıkıştım.

Parmaklarım, ellerimi bağlayan halatı pençe gibi kavradı.
Geldiğinde yapabileceğim bir şey olduğundan değildi. Ayak-
larına çelme takabilirdim belki ama onu düşürmeye yeteceğini
sanmıyordum. Üstelik düşürdüğümü varsaysak bile sonra ne
olacaktı?

Yine de durdu, sessizce beni izledi. Bir süre sonra matara-
nın kayışını omzuna atıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Na-
sılsın?” Gülümsemesiyle beni aşağılıyordu sanki.

*Beni zorla kendi mekânımdan kaçırdın, kimyasal duman
solumaya zorladın, ıssızlığın ortasına götürüp uyuşturdun,
sonra yer altında bir mağarada bir direğe bağladın? Sence
nasılım?*

Ama ona dürüst bir cevap vermektense, kurtulmaya çalışır-
ken kendi kollarımı kopartmayı tercih ederdim. Olabildiğince
kötücül bir ifadeyle gülümsemesine karşılık verdim. “Nasıl
olsun, Romeo, şahane. Senin bacak nasıl?”

Gülümsemesi kayboldu. Ağırlığını belli belirsiz bir hareketle bir bacağından diğerine aktardığını fark ettim. Cart pembe plastiği kim çıkartmıştı acaba ve başı bu yüzden derde girmiş miydi?

“Diğer sorunlarımın yanında solda sıfır kalır.”

“Sorunların demek? Romeo, madem annenle babanın beni seveceğinden emin değildin, neden beni evine getirdin?”

“Bu da bana bir ders olsun.” Başını bir tarafa yatırdı. “Su istemediğine emin misin?” Matarayı sallayınca, içinde çalkalanan suyun sesi duyuldu. Ağzımın içi birdenbire kumla zımparalanmış gibi geldi.

Ona cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek istiyordum. Kendini yüksek bir yerden atmasını söylemek istiyordum. Yumruklaya yumruklaya, suratındaki o ukala ifadeyi silmek istiyordum.

Ama suyu daha çok istiyordum.

Boğazımdaki kuruluk hissine aldırmamaya çalışarak yutkundum. “Önce sen iç.” *Bu, daha önce beni kurtarmamıştı gerçi.*

Gözlerini devirdi, ona güvenmemem mantıksızmış gibi. Kapağını açıp matarayı ağzına götürdü.

Bir yudum almasını bekliyordum. Ama o, suyu kafaya dikti. Nihayet matarayı indirdiğinde, gözlerini kısarak mataranın içine bakıyormuş gibi yaptı. “Hadi be, çoğu gitti. Kalanı istiyor musun?”

Omuzlarımın acısı olmasa, halata tekrar asılıp kendimi kurtarmaya çalışırdım. “Sen de dallama çıktın ama bütün yakışıklılar böyledir zaten.”

Yalandan şaşırmış gibi yaptı. “Beni yakışıklı mı buluyorsun? Ya, Jubilee, yanaklarım kızardı bak. Suyu istiyor musun, istemiyor musun?”

Bu vurdumduymaz tavrının, beni deli ettiğini çözmüştü. Dişlerimi öyle bir sıkımdım ki neredeyse çenem kırılacaktı. “Ne, yalvarayım mı yani? Buraya oh çekmeye mi geldin yoksa?”

Tek kaşını kaldırdı, ukala gülümsemesi bir parça çarpılmıştı. “Yanma yaklaşırsam yakışıklı suratıma tekme atmayacağına söz vermeni istiyorum.”

Ciddi ciddi, bir yolunu bulup kendisine zarar vereceğinden korkuyordu. Demek beni bu yüzden böyle, doğrulup oturamayacağım kadar sıkı bağlamışlardı. “Arkadaşların görse ne der? Yerdeki direğe bağlı olan bir kızdan mı korkuyorsun?”

“Ne diyecekler, ‘Sakin yanma gitme, Lee Chase o, kahvaltıda isyancı bebekleri yiyor,’ derler.”

Boğazım bir parça tıkanı. *Gurur duymam lazım*, diye hatırlattım kendime. *Senden korkmalarını istiyorsun. Birliğine saldırırken iyi düşünürler böylece*. Burnumdan sert bir nefes aldım. Kendimi topladım. Arındım. *Senden korkmalarını istiyorsun*.

“Seni tekmelemek için destek alabileceğim bir yer yok zaten,” dedim nihayet.

Sözüme güvenip aramızdaki mesafeyi aştı. Yine de ihtiyatlı adımlarla ilerliyordu, saldırmaya hazırlandığıma dair bir işaret yakalamak için beni dikkatle gözlemliyordu. Bu fırsatı kaçırmamalıyım belki de ama destek alabileceğim bir yer olmadığını söylerken yalan söylemiyordum. Bu şekilde bağlanmışken, onu alt etmem mümkün değildi.

“Tutayım da iç,” deyip yanımda çömeldi.

“Kahramanım benim.” Garez kokan kelimeler elimde olmadan dudaklarımdan döküldü. *Adamla, suyu içtikten sonra dalga geçersin*, dedim kendime.

Matarayı yine de tuttu, içindeki hafif çamurlu suyun son yudumlarını kafaya dikmeme yardım etti. Onların filtresi de bizimkilerden iyi iş görmüyordu. Sudaki bataklık tadı geçmemişti. Bitirince matarayı indirdi ve dirseklerini dizlerine dayayıp beni izledi. Arkasından gelen ışıktaki, yüz hatları tam seçilmiyordu. Yalnızca karanlıkta parlayan, hafifçe kıstığı gözlerini görüyordum.

Benimle ne yapacağını bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse ben de onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Tahmin ettiğim gibi bir adam olsaydı, çoktan ölmüştüm. Bana su getirmeyeceği de kesindi.

“Ee, Romeo’nun bir adı var mı bakalım?”

Homurdandı. “Suratımı beraberinde üsse götürdüğünde, başım yeterince derde girecek zaten. Yanında bir de adımı veremem açıkçası.”

“Geri dönmüyorum,” dedim, alçak bir sesle. Bunu ilk kez sesli söylüyordum. Gerçeği kolaylaştırmıyordu. “Bunu henüz fark etmediysen, sandığımdan da salaksın demektir.”

“Sen de beni baya baya geri zekâlı yerine koydun.” Neşeli sesi, o sırada ukala bir tonda konuşmadığı için sandığımdan daha yumuşaktı. “Sen onların altın çocuğusun, askerî bir deha. Seni takas edeceklerdir, bundan eminim.”

“Neyle takas edecekler, tam olarak?” Kıpırdandım, ağırlığımı altıma almaya, daha az kırılğan görünmeye çalıştım.

“Farz et ki hepimiz istediklerinizi yaptık, Avon’daki son isyanda Orla Cormac’ın talep ettiği şeyleri yerine getirdik. Farz et ki bütün ordu yarın gitti ve TerraDyn de sizi yalnız bıraktı. Sonra ne olacak?”

“Ordunun gitmesini istemiyoruz artık. Tek istediğimiz hayatlarımızı TerraDyn’in düzenlemelerine tabii olmaksızın yaşamak. Özgür birer vatandaş olmak istiyoruz.”

“TerraDyn’in ithal ettiği mallar olmasa ne yiyip içeceksiniz? Evleriniz için yapı malzemesini nereden bulacaksınız? Avon henüz kendi başına yaşamı destekleyecek seviyeye ulaşmadı. Çok genç, ekosistemleri çok hassas. Üstelik terraform süreci de tamamlanmadı. Orla Cormac on sene önce kazanmış olsaydı, bugün hepiniz açlıktan ölüyor olurdunuz.”

“Orla hata yaptı.” Bunu söylemenin ona çok zor geldiğini görebiliyordum. “Ve bu yüzden idam edildi. Mutlak özerklik istemiyoruz. Tek istediğimiz çocuklarımız için ilaç, yaşlılarımız için yiyecek. Okul. Bu insanca bir hayat değil, bunu bilmen lazım.”

“Bildiğim bir şey varsa o da ordu burada olmasaydı, TerraDyn’ingezegenden çekilip yerleşkeyi terkeceği. Görelim bakalım, su yosunu yiyerek ne kadar dayanabileceksiniz. Bizden istediğiniz kadar nefret edin, hayatta olmanızı orduya borçlusunuz.”

Bana bakarken çenesi gerildi. Haneme bir puan yazdırdığımı anladım. Yine de pes etmedi: “Başımızda Orla Cormac yok artık,” dedi usulca. “Hepimiz ölmenizi istemiyoruz. Ben savaşmak değil, konuşmak istiyorum. Birilerinin, neden Avon’un terraform sürecinde ilerleyemediğini açığa

çıkartmasını istiyorum. Burası benim yuvam ve dağılıyor. Daha iyi bir yolu olmak zorunda...”

Geriye yaslandım, halat tenimi tahriş etti. Buna verilecek hazır bir cevabım yoktu. Herhangi bir idealist genç asinin yapacağı gibi soylu ve aptalca bir şeyler sıralamasını beklerdim. Mantığı bir kenara itmek daha zordu. Zemine bağlı olmasam başka bir yerde bu adamla bu konuyu saatlerce tartışabilirdim. Başımı kaldırıp çenemi kastım. “Konuşmak istiyorsan, askerî üstün subay kaçırmanın en iyi yöntem olmadığını söyleyebilirim.”

“Bu işin iyi sonuçlanması için bir yöntem bulmak zor,” diye kabul etti, gönülsüzce. “Oradan çıkıp gitmeme izin vermen gerekirdi.”

“Potansiyel bir tehlikenin elini kolunu sallayarak çıkıp gitmesine izin verdiğim anda, askerlerimin evlerine, ailelerine tahta kutular içerisinde dönmesi benim suçum olur.” Boğazım tekrar kurumaya başlamıştı. Susuz kaldığımı hissediyordum. “Madem niyetin kimseye zarar vermek değildi, seni genel karargâha götürmeme izin verseydin. Yanlış bir şey yapmıyorsan, korkacak bir şeyin de yok demektir.”

“Saçmalığın daniskası.” Ayağa kalkarken sesindeki yumuşak ton da kaybolmuştu. Neden bu kadar tanıdık geliyordu? Onu daha önce nerede görmüştüm? “Sadece konuşmaya çalışıyordum.”

“Silahın vardı!”

“Beni gözaltına almaya kalkışana kadar, bunu bilmiyordun.”

“Beni vurdun, Romeo.” Halata deli gibi asıldım ama elime geçen tek şey omuzlarıma saplanan ani bir acı oldu.

“Kötü bir niyetim olduğu sonucuna vardın hemen.” Çenesi gerilen Romeo, bana alev saçan gözlerle baktı. “Herkes nasıl kötü bir niyetimiz olduğuna inanıyorsa öyle. İşte bu yüzden burada saklanmak zorundayız. TerraDyn’in kanunlarına ya da ordunun bu kuralları uygulama anlayışına güveneceğime, ölürüm daha iyi.”

“Varsayım yürütmüş olabilirim ama yanılmadım. Artı terörist arkadaşlarının ya da senin, sorumluluğum altındaki birine zarar vermesine izin vermektense, ölürüm daha iyi.” Dudaklarımda seğirmeyle karışık, neşesiz ve soğuk bir gülümseme belirdi. “En azından birimizin istediği olacak anlaşılan.”

“Ben terörist falan değilim.” Romeo geri adım attı, fenerini almak için eğildiğinde yüzü bir kez daha aydınlandı. Yakışıklı çehresi sertleşmiş, sesi düşmanca bir tonla kalınlaşmıştı. Esprileri, kuru alaycılığı bir anda kaybolmuştu. “Bize ait olanı istiyoruz yalnızca. Tek istediğim gizli tesise dair bilgi toplamaktı. Eğer o aptal barı havaya uçurmak isteseydim, seninle flört ederek zaman kaybetmezdim.”

“Benimle flört etmenin nedeninin, beni öldürmek için gönderilmen olmadığını nereden bilebilirdim?”

Sessiz kaldı, burnundan sertçe nefes alıp verdi. Fazla bir gücüm yoktu belki, burada böyle bağlıyken en ufak bir gücüm yoktu aslında, ama en azından onu kızdırabiliyordum.

“Bir yere varacağımız yok,” dedi, kısık bir sesle.

Bağlar izin verdiği kadar öne eğilmeye çalıştım. “Ben görevimi yapıyordum. Başımıza bu derdi açan sensin. Ayrıca durup düşündüğün takdirde, kızgın olduğun kişinin ben olmadığımı anlayacaksın.”

Yalandan bunu düşünüyormuş gibi yaptı, sonra, “Hayır, sana kızgın olduğuma bayağı bayağı eminim,” diye çıkıştı.

Sonra da çıkıp gitti, tünelden azametle yürürken ışığı da yanında götürdü. Haklıydım, beni öldürecek kadar yürekli değildi. Başka birisine yaptıracaktı. Yalnız ölmeme umudum da suya düşmüştü.

Direği yerinden çıkartmakla uğraşmam gerekirdi ama onlar bırakmaya karar verene kadar hiçbir yere gidemeyeceğimi biliyordum. Bunu da, gerçeği bildiğim gibi biliyordum: Beni öldüreceklerdi. Romeo’nun henüz bundan haberi olmayabilirdi, ordunun benim sağ salım dönüşüm karşılığında bu insanlara bir şeyler vereceğini sanıyor olabilirdi. Ancak Üs Komuta Kulesi prosedürü harfi harfine takip ederdi ve rehin düşen askerler de buna bağlıydı. Çalışma düzenimiz böyle değildi. Pazarlık yapmıyorduk.

Ayrıca, benim için gelmiyorlardı.

Çenem göğsümde bir parça kestirmeyi başarmıştım ki yere sürtünen ayak sesleri ve göz kapaklarımda dans eden bir ışık hüzmeleriyle uyandım. Getirdiği sıcaklığı, öyle bir hışım çıkıp gidişinin ardından beni burada tek başıma çürümeye bırakmadığını anladığımda hissettiğim ani rahatlamayı bir kenara ittim.

Romeo, görmüyor musun, güzellik uykumu almam lazım?

Tek gözümü açtığımda yüreğim sıkıştı.

Gelen Romeo değildi. İlk kez gördüğüm biriydi, uzun boylu, iri yapılı, Romeo’nun iki katı cüsseliydi. Yüzünün büyük parçasını bir mendille kapatmıştı, bu da uyandığım-

dan beri gördüğüm ilk iyi işaretti. Yüzünü kapatması buraya beni öldürmek için gelmediğini gösteriyordu ya da öldürüp öldürmeyeceğine henüz karar vermediğini.

“Demek doğruymuş.” Adamın gözlerindeki öfkeli gerilim yüzünden, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tünelden yavaş ve kasti adımlarla mağaraya çıktı. “Yüzbaşı Jubilee Chase.”

Sesi kısık, neredeyse neşeliydi ama ismim dudaklarından küfür gibi dökülmüştü.

Yavaşça doğruldum ama cevap vermedim. Bu işin sonunun nereye varacağını biliyordum ve söylediğim herhangi bir şeyin olacakları değiştirmesi mümkün değildi.

Romeo, neredesin?

“İnanılır gibi değil, müzmin pasifistimiz bir düşman subayını yakalayıp üssümüzde saklayabileceğini düşündü demek.” Adam hızlı adımlarla mağaranın bir tarafına geçip elindeki feneri, kayadan bir rafa koydu. Orada durup beni süzdü, vücudumu ayrıntılı inceledi; bağlandığım ipin altında kalan kızarmış, kabarmış cildime gelince oyalandı. “Bu kadar iyi bir şey gerçek olamaz diye düşünmüştüm.”

Sakin ses tonuna rağmen, gözlerinin içinde kanımı donduran, hararetli bir nefret taşıyordu. Bu adam kimdi bilmiyordum ama aklının başında olmadığı kesindi. Başka gezegenlerde, başka ayaklanmalarda bu bakışı görmüştüm. Bu, bir okulun kapısından girip haklılığını ispatlamak adına, okulu havaya uçurabilecek türden bir adamdı. Geceleri uykularımı kaçırان şey buydu; gördüğüm her garip çehreyi sorgulamaya, bütün yeni güvenlik önlemlerini uygulamaya devam ettiren şeydi. Bunun gibi adamlar yüzünden buradaydım.

Karnım dehşetle kasıldı. Başımı çevirip bakışlarımı tavana diktim, eğitim sırasmda öğrendiklerimi harfiyen yerine getirdim. *Muhatap olma. Ona istediğini verme.*

“Bir tartışmaya benim için açıklık getirebilirsin belki,” diye mırıldandı. Bana doğru gelip çok uzak olmayan bir noktada çömeldi. “Karım ordunun kendi hastanelerimizi açma motivasyonumuzu köreltmemek için askerî hastaneleri halka açmadığını söylerdi. Bense sürekli, bizim can çekişmemizi izlemek isteyen bir avuç sadist pislik olduğunuzu söyleyip durdum.”

Askerî hastaneleri halka açmamamızın nedeni, söz konusu “halkın” yaralı olduğu kadar, silahlı şekilde de içeri girebilecek olmalarıydı ama ona, bunu izah etmeye çalışmak da yararsızdı. Anlatsam bile beni dinleyeceğinden emin değildim.

“Benimle konuşmaya tenezzül etmeyecek misin, *trodaire*? Suratıma bak.” Adam elini uzatıp çenemi tuttu, yüzümü ışığa doğru çevirdi. Çenemi sıkımla adamın yüzü gerildi. “Sizler,” diye fısıldadı, bir parça titreyen bir sesle. “İnsanlıktan zerre kadar nasibinizi almış olsaydınız, altı yaşındaki bir çocuktan hayatını kurtaracak tedaviyi esirgemezdiniz.”

Gözlerim kaydı, elimde olmadan onun gözleriyle buluştu.

“Ah,” dedi usulca. “İşte. Oğlum üssün güvenliğini mi tehdit ediyordu? Çocukları ölüme terk ederken bile bizden üstün olduğunuzu mu düşünüyorsun?”

Lanet olsun. Adam ailesini kaybetmişti. Bu, gözlerindeki bakışı açıklıyordu. Bakışlarımı karanlığın içine diktim, ona cevap vermedim. Oradan bana bakan sekiz yaşındaki öfkeli kıızı net bir şekilde görebiliyordum. Aramızdaki mesafe bir aynaydı ve hayatımın son on senesi yaşanmamıştı sanki.

“Sana bir soru sordum.” Adam yüzümü ani bir hareketle bırakınca yere çarptım, ipler kollarımı çekti ve yaranın olduğu taraf burkuldu. Ağzımdan istemsiz bir ıstırap çığlığı kaçtı, isyancının yüzü gözümün önünde bulanık şekilde yüzüyordu. “Kendinizi bizden üstün mü görüyorsunuz ha?”

Boğulmamaya, nefes alış verişlerimi yavaşlatmaya çalıştım ama adamın gözlerindeki ateş artık alenen yanmaya başlamıştı. Çektiğim acı karşısında, kana susayan tarafı canlanıyor, alev alıyordu. “Beni görmezden gelerek benden kurtulacağını sanıyorsun ama ben sabırlı bir adamım, Yüzbaşı Chase. Bunu, sizlerden öğrendim. Sabırlı ol. Bir lokma yiyecek, her doz ilaç için yalvar.” Öne eğildi ve tekrar konuştuğunda, nefesini yüzümde hissettim. “Nasıl yalvarılacağım göstereceğim sana.”

Elini aniden savurdu, avucu gözüme isabet etti ve kafam taş zemine çarptı. Yalpalayarak ayağa fırladı, ardından botu mide bulandıran bir gümbürtüyle kaburgalarımın indirdi. Gözlerim karardı, zihnim acıya intibak edemedi, ciğerlerimdeki hava bir iniltiyle boşaltıldı.

“Aramızdaki fark bu işte,” dedim nihayet, soluk almak ve bayılmamak için mücadele ederken. “Ben yalvarmam.”

Bu kez sözsüz, anlaşılmasa da bir öfke hırıltısıyla, buraya yapmaya geldiği şeye teslim oldu ve bütün öfkesi, ıstırap ve kederiyle üzerine saldırdı. Acının, kemiklerimin zedelenirken ve kırılırken çıkardığı sesin arasında bile, adamın kafasının içini görebiliyordum. Zira bu adamla sekiz yaşındaki üzgün hâlim arasında en ufak bir fark yoktu. Beni dövecek, tekmeleyecek, yumruklayıp bağıracaktı, ta ki oğlunun yüzü gözünün önünden gidene dek.

Ben ölene kadar durmayacaktı kısacası.

"Geçen sene on üç yaşındaydın, seni unutacağımı mı sandın? Evine dön, evlat."

Kız artık sokaktaydı, askerlik bürosunun dışında o akşam için ışıkları kapatmalarını ve kapıları kilitlemelerini izliyordu. Sahte kimliği kaldırım kenarındaki su yoluna fırlattı, kimliği kendine satan bilgisayar kurduna ağzının içinde bir-iki küfür geveledi.

"On altı yaşında olduğuna inanmıyorlar, ha?" Beklerken gördüğü asker adaylarından biriyle iki arkadaşydı. Ağır ağır kıza yaklaştı, gözleri yüzünden aşağılara indi. "Kanıtlamana yardım edebilirim." Elini uzattı ama kız kolunu sertçe çekti.

"Bana bulaşma," diye parladı, ağzındaki sıcak korku tadına aldırmamaya çalışarak. "Seninle başa çıkamam mı sanıyorsun?"

Askerin arkadaşlarından birisi kahkaha atıp ona doğru yürüdü ama kız tepki vermeden, diğer arkadaşları adamın koluna yapıştı. "Hadi, kızı rahat bırakın. Daha çocuk o."

Homurdanarak itiraz ederken, oradan uzaklaştılar. Üçüncü genç geriye, kıza doğru bir bakış attı. Yüzü tanıdıktı, kıza göz kırparken yeşil gözleri ve sevimli gülümsemesiyle yakışıklıydı.

Ama bu da doğru değildi. Kız bu çocukla henüz tanışmamıştı.

ALTI

FLYNN

“CEVAP VERDİLER Mİ?” MARTHA’NIN İÇERİDE HÂLÂ yalnız olduğunu gördükten sonra telsiz bölmesine girdim. Martha mesajımı askerî üsse gönderirken hâlinden hoşnut değildi, gizli hareket etmekse iyiden iyiye canını sıkıyordu. Yine de elimizdeki en iyi santral görevlisiydi ve ondan başka ileti göndermeyi becerecek kimse de yoktu.

Sesimi duyunca irkilip olduğu yerde dönmeye başladı sonra kendine engel oldu. Yarı yolda, bir eli kadranda diğeri yanında duraksadı. “Flynn,” diyebilirdi sonunda, benden tarafa kısa, acı dolu bir bakış atarak.

Kapının çerçevesini kavradım. “Ne oldu? Cevap mı verdiler?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı, bir parça fazla hızlıydı. “Hayır, cevap yok. Mesajın karşı tarafa ulaşmış ulaşmadığını bile bilmiyorum.”

“Neler oluyor?” Bu kadar gergin olması normal değildi.
“Martha, bana bak.”

Direndi, omuzlarından tutup onu kendime doğru çevirmeye çalıştığımda bile gözlerini zeminden ayırmadı. Tüylerim diken diken oldu.

“Martha, kiminle konuştun?”

Güçlkle yutkundü, titrete bir nefes aldı ve ardından, her santimi işkenceymiş gibi bakışlarını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki suçluluk bilmek istediğim her şeyi söylüyordu.

Telsiz bölmesinden fırladığım gibi ana mağaradan son sürat bir koşu tutturdum. Birilerinin görüp görmemesi umurumda bile değildi. Martha’nın arkamdan seslendiğini duydum: “O bir *troisième*, Flynn! Ölmeyi hak ediyor!”

Sean’ın yanından rüzgâr gibi geçtim. Neler olup bittiğini bilme de paniğimi gördü ve göz açıp kapayıncaya kadar bağırarak destek istemeye başladı. Mike ve Turlough Doyle ile birlikte koştuğunu duyuyordum. Turlough sövüyor, Mike total bacağına izin verdiği kadarıyla onun arkasından yalpalayarak koşturuyordu. Tünelin taş duvarına çarpıp sektim, köşeyi son sürat alıp kullanılmayan mağaralara yöneldim. Koridorlardan sendeleyerek mağara sisteminin en eski bölümlerine doğru koşarken hava ağırlaşır rutubetlendi ama basamakların nerelerde kayganlaştığını biliyordum ve bir saniye bile kaybetmeyi göze alamazdım.

Jubilee ölürse benim yüzümden ölecek.

Köşeyi döndüğümde ete çarpan yumruk ve tekmelerin tok sesini duyabiliyordum. Jubilee’nin çığı çıkmıyordu, McBride’in öfkesinden ve sarf ettiği çabadan kaynaklanan, anlaşılmaz sesler

duyuluyordu yalnızca. Kalbim durdu ama ayaklarım ilerlemeye devam etti. Mağaraya hışım la daldığımda, McBride botuyla Jubilee'nin kaburgalarına birbiri ardına tekmeler savuruyordu. Hızdan aldığım ivmeyi kullanarak onu Jubilee'nin birkaç metre ilerisindeki duvara savurdum. Bir homurtuyla ciğerlerindeki hava boşaldı. Dönerek Jubilee'ye baktım. Hata yapmış tım. McBride bir kol darbesiyle beni havaya savurdu. Jubilee'nin yamna yere düştüm, başım zemine çarparken etrafımdaki her şey dönmeye başladı. Jubilee kıpırdamadı.

O sırada, diğ erleri de geldiler ve Sean, Mike ve Turlough benimle McBride arasına girdikleri sırada, Jubilee tek gözünü aralayıp bana baktı. Gırtlacı yutkunmaya çalışıyormuş gibi hareket etti ve çatlak dudakları ayrılıp bir kelimeye şekil vermeye alış tılar.

Romeo.

Sıcak bir rahatlama damarlarımda hızla yayılırken, alelacele nefes verdim. Yaşıyordu.

McBride güçlükle nefes aldı ve bir kolunu Sean, diğ erini Mike tutar ve Turlough da g ğ s nden iterken, ileri doğ ru atılmaya alış tı. Bakışları sabitlenmiş ti, istediğ i şeyle arasına girmiş olmamız dışında, bizim varlığ ımızın farkında bile değildi. Sakat dizinin bağı çözülürken Mike'm çığlık attığ ını duydum ve riskli bir an süresince sırtım acıyıp gözlerim bulanırken, sendeleyerek ayağ a kalkmaya alış tım. Ben daha McBride'ı tutamadan, taşıdığ ı ordu malı Gleidel'i kavrayıp kılıfından çıkarttı ve Jubilee'ye doğ ru salladı.  zerine doğ ru atıldım, onu arkasındaki duvara savurdum. Böylece parmağ ıyla tetiğ e asıldığında, atış kimseye zarar vermeden taşa isabet etti.

Sean silahı zorla elinden aldı. Ayaklarımızın dibinde iki büküm yatan asker silah sesine tepki olarak kılını bile kıpırdatmamıştı. McBride beni kenara itti, duvara dayanıp eğildiği yerde ciğerlerini peş peşe havayla doldururken bile, yüzüne kazınan ısırap ifadesi seçiliyordu. “Bunu, bu şeyi, buraya, yaşadığımız yere getirebileceğini ve kimsenin haberi olmayacağını sandın, öyle mi?” McBride eliyle kızarmış gözlerini sildi, hitabet yeteneği kaybolmuştu. Diğerleri onu bu hâlde görebilselerdi keşke. Harekete geçme çağrısının arkasında gizlenen deliliği, şiddeti görebilselerdi. “Neyse ki Martha bana senden daha sadık, pis korkak.”

“Dışarı çık.” Sesim öfkeden kısılmıştı, kendime bile yabancıydı.

Silkelenip koluna yapışan Sean’ın kısılcısından kurtuldu, sonra Mike ve Turlough’nun kendisini tünelden götürmesine izin verdi. “McBride bir daha buraya girmesin,” dedim onlara, sesim adrenalinden titriyordu. Sean, Jubilee’yle ilgilenmeme yardım etmek için benimle kaldı. Jubilee’yi burada bırakamazdık, McBride onu nerede bulacağını biliyordu. Sean bir askeri bile bu kadere terk edecek bir insan değildi.

Jubilee ellerinin bağı çözülürken kendine tam gelememişti, anlaşılmasa da bir şeyler geveliyordu. Çince olabilirdi, emin değildim. Uzun zamandır hücre olarak kullanılan, birileri kendini kavgaya fazla kaptırıp da gece boyunca sakinleşmeye ihtiyaç duyduğunda devreye soktuğumuz, limana yakın bir depo vardı. Fazlasıyla ortalık yerdeydi, birilerinin yakından geçip onu bulması çok kolaydı ama şimdi Jubilee’yi oraya kapatıp ellerini çözmediğime pişmandım. Kim olursa

olsun ya da ne yapmış olursa olsun bağlanmayı, üzüntü ve öfkeyle aklını yarı kaybetmiş bir adam karşısında savunmasız kalmayı hak etmiyordu.

Sean'ın yardımıyla onu depoya taşıdım, geçişimizi izleyen çehreleri görmezden geldim. Artık kimi yakaladığımızı herkes öğrenmişti, Jubilee'yi saklamanın bir anlamı yoktu. Bir köşede yırtık pırtık bir şilte vardı. Jubilee'yi oraya bıraktık. Sean bana uzun uzun bakıp tek kelime etmeden gözden kayboldu. McBride'in olduğu yerde kalmasını sağlayacağından emindim.

Hareketsiz bedenini battaniyeyle örtüp yüzünü incelemek için yanına çömeldim. Mağara biyo-ışıldamanın loş, tekinsiz yeşil parlaklığıyla kaplıydı. Avon'un dört bir yanında parlayan serap ışıltısı, bu rutubetli mağaralarda toplanıyordu. Ancak zayıf ışığa rağmen, Jubilee'nin yüzünün kül gibi olduğunu görebiliyordum. Koyu renk saçları darmadağın olmuştu, böylesine kusursuz bir askerde abes kaçan bir görüntüydü. Parmaklarım seğirdi, uzanıp saçlarını geriye doğru yatırmak istedim. Onun yerine, parmaklarımı bastırmadan ellerimle böğründen aşağı indim. Kaburgaları kırılmıştı, dokunmamla birlikte iç çekince bu kadarı kesinleşmiş oldu. Nefes alış verişleri düzenliydi. O yüzden akciğerlerinde bir sorun olmadığı sonucuna vardım. Kan da tükürmüyordu. Yediği dayak yüzünden, tabancamın açtığı yara tekrar açılmıştı gerçi. Ayrıca birilerinin daha öfkesini ondan çıkartmak gibi parlak fikirlere kapılmamasını garantilediğim anda tedavi olması lazımdı.

Dikkatli bakışlarımı kaldırıncı, ben onu incelerken onun da kahverengi gözlerinde ciddi bir ifadeyle beni izlediğini gördüm.

Yanıldım, demek istedim ama dudaklarım donmuştu. Jubilee'nin morluklarla kaplı yüzünü inceledim; dudakları hafifçe aralık, kaşları da çatıktı. Artık Savaşçılar tarafından bağlanıp dövüldüğü gerçeğinden başka bir şeyle ilgilenmeyecekti. Onu ikna etme şansım vardıysa bile McBride bunu tek hareketle yok etmiş, içlerinden *herhangi birini* beni dinlemeye ikna etme şansımı ortadan kaldırmıştı.

Yüreğimin sesini bastırarak sessizce ayağa kalktım ve matarayı onun için yatağın kenarına bıraktım. Oradan çıkıp zararın daha da büyümesini önlemem lazımdı. Karşısına çıkmadığım takdirde McBride'in ne yapacağını biliyordum. Işıltının verdiği ışık loş olsa da en azından tekrar zifiri karanlıkta kapa- na kısılmayacaktı. Kapıyı arkamdan kapattım ve oradan ayrıl- madan evvel kilidi bir kez daha kontrol ettim.

İçeri girdiğimde ana mağarada kavga çoktan başlamıştı. Sean ile McBride karşı karşıya gelmiş, etraflarında iki düzine kadar insan toplanmıştı.

“Farz et ki anlaşmayı kabul ettiler ama Jubilee öldü,” dedi Sean, kan beynine sıçramıştı ve her an McBride'ı itirmeye hazır- dı. “O zaman ne olacak, ileri zekâ?”

Ancak McBride aptal değildi. O da zaten böyle bir şey ol- masını umut ediyordu. Mağaranın girişinde dururken ablamın özlemiyle yüreğim sızladı. O olsa onlara ne söyleyeceğini bi- lirdi. Ama ablam artık yoktu ve bu iş bana kalmıştı.

“Onu öldüremeyiz” dedim, sıkılı yumruklarla, mağaranın girişinde dikilerek. “Aramızda, kasabada yakınları olan insan-

lar var. Şu anda en son ihtiyaç duyduğumuz şey, işlerin daha da kötüye gitmesi, ordunun onları bize karşı koz olarak kullanması. Ateşkesi bozmak işimize gelmez.”

McBride kendini büyük oranda toplamış olsa da bana çevirdiği bakışlarında bir katil ifadesi vardı. Eskiden ablam gibi olmadığım için benden nefret ediyordu belki, şimdiyse trodaire ile arasına girdiğim için benden iğreniyordu.

“Burada ölüp gideceksek, ateşkesin bize ne faydası var?” Sean’ın karşısından çekildi. İzleyici çemberi aralanıp birkaç adım atması için ona yol verdi. “Son on senede şartlarımızda bir düzelme oldu mu? Doğrudan eylemden asla vazgeçmememiz gerekirdi.”

“Bu, herhangi bir esir değil,” diye hatırlattım, sesimi yükseltmemeye çalışarak. “Yüzbaşı Lee Chase. Onun karşılığında ne vereceklerini öğrenene dek, beklemek zorundayız.”

“Takas yapmayacaklar.” McBride’in sesi, taşıdığı kesinlikle ağırlaşmıştı. Hatırı sayılır sayıda başın onay anlamında sallandığını gördüm. “Bize istediğimizi vermektense, onun cesedini görmeyi tercih ederler.”

“Bundan yüzde yüz emin olamazsın. Daha önce bir subayı canlı yakalamamıştık. Bunu ilk kez deniyoruz.” Öne doğru bir adım atınca iki yana açılıp ona doğru yürümeme izin verdiler. “Ya karşılığında tıbbi malzeme verirlerse ya da mahkûmları iade ederlerse? Onu şimdi öldürürsek bu seçeneği kaybederiz.”

“Sürekli hayal kuruyorsun. Onlar senin arkadaşın değil, Cormac, asla da olmayacaklar. Ordu, TerraDyn’in uşağı ve TerraDyn, Avon’un çektiği acıyı galaksinin geri kalanından

saklamak istiyor. Kimse yardımımıza gelmiyor. *Kendi kendimize yardım etmek zorundayız.*”

“Edeceğiz de, bunu...” Kendi sesim boğazımda kaldı. McBride’in arkasında, mağara ağzında duran Martha’yı görüyor ve onun telsiz odasından geldiğini biliyordum. Dudak çevresindeki gergin çizgiler, onun adına konuşuyorlardı. Diğerleri de, birer birer bakışlarımı takip ettiler ve Martha herkes susana kadar bekledi. Bana baktığında gözlerinde özür dileyen bir ifade olsa da ileteceği mesajı değiştirmesi imkânsızdı.

“Ee?” diyen McBride’in sesi kulak tırmalıyordu. “Ne diyorlar?”

Midem buruldu ve geçen günün bütün ağrısı, acısı ve yorgunluğu son sürat yeniden üzerime çökünce Martha’nın verdiği yanıtı güç bela duydum.

“Asilerle pazarlık yapmıyoruz.”

Jubilee’nin gözlerinden birisi şişip kapanmıştı ve kırık kaburgalarının yükselip alçalışı acı verecek derecede yavaştı. Kapıyı yavaşça açtığımda uyanıktı ama konuşmadı. Kapıyı itip kapattım, hücreyi aşip taş zeminde yanına çöktüm. Tişörtü, yeniden açılan yaranın olduğu tarafta kanla ıslanmıştı.

Birbirimizin gözlerine bakarken yüreğim kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Tavanın dört bir yanında parlayan ışıltılar, tenini mavi yeşil bir ışıkla kaplamıştı. Karanlık gözleri temkinliydi ama içlerinde korku yoktu. İçinde bu duygunun olmadığını düşünmeye başlamıştım. “Bu kapıyı kilitli tutuyoruz,” diyerek suskunluğu ben bozdum, sesim çatlak çıkıyordu.

“Anahtar bende ve onu yanımdan bir saniye ayırmayacağım. Bunun olmaması gerekiyordu.”

Kıpırdandı, duvara dayandığı noktada bir parça daha doğrularak oturmaya çalıştı ama bana karşılık vermedi. Rahatladıysa bile bunu belli etmemiştir, bakışlarını benimkilerden kaçırıp zemine sabitledi. “Ona McBride diye seslendin!” Onun sesi de çatlak çıkıyordu.

İrkildim. “Evet.” Bunu neden sorduğunu biliyordum üstelik. McBride on senedir TerraDyn’in arananlar listesinin üst sıralarındaydı. Jubilee gibi birisi için McBride’ı yakalamak... yani, bizim *Jubilee*’yi ele geçirmemiz gibi bir şeydi işte.

“Bizim silahlarımızdan birini taşıyor.”

“Bundaki şiiresselliği seviyor.” Askerleri kendi silahlarıyla öldürmeyi... Sıkılı dişleri arasından konuştu. “Adam deli.”

Hadi ya, demek istedim ama bir şey söylemeden yanımda getirdiğim yetersiz ilk yardım malzemelerine uzandım. Tişörtünün eteğine uzandığımda irkildiyse de kanlı kumaşı kaldırıp teninden uzaklaştırmama ses çıkartmadı. Yan tarafını sıyıran kurşunun açtığı yarıktan kan sızıyordu. Onun yukarısında kaburgaları boyunca başlayan bariz belirgin morlukları görebiliyordum. Yanımda fener getirmediğime hayıflandım ama değerli ilk yardım malzemelerini, asker için harcadığımı kimsenin görmesini istemiyordum. Işıltının loş mavi ışığında iş görmek daha güvenliydi. Kaynatılmış bir paçavrayla kanın büyük kısmını sildim, sonra ilk yardım çantasındaki ufak teneke kutuya uzandım.

“O ne?” Ben kutunun kapağını açıp içindeki çamurun ta-

zeliğini koklayarak kontrol ederken, sesinde bir parça endişe vardı.

“TerraDyn’in tohumlama tanklarından mikrobiyotik çamur.” Parmaklarımı teninde dolaştırarak ateşi olup olmadığını kontrol ederken, dikkatimi Jubilee’nin çıplak karnına değil de yaraya vermeye özen gösterdim.

“Çamur.” Şüphe, sesindeki ıstırapı bıçak gibi kesti. Bana, kafayı yemişim gibi baktı. *Yemiştin belki de*. Yüzü kıpkırmızı oldu. Şüpheden kızarmıştı kesin, belki de acıdan.

Elimi çekip eğreti antiseptiğimizden bir parça aldım. “Çamur,” diye tekrar ettim. “Enfeksiyonun geçmesine yardım edecek.” Jubilee irkilip acıyla tıslarken yaranın üzerini özenle sıvamaya başladım. Parmaklarımın altındaki teni seğirdi. Başımı kaldırıp baktığımda, dudaklarını ısırılmış, bütün dikkatiyle tavana baktığını gördüm.

“Işık,” dedi nihayet, acıyla gergin ama yumuşamış bir sesle. “Bunu nasıl yapıyorsunuz?” Gözleri mağaranın biyo-ışıldamalı aydınlatmasındaydı.

Özenli dokunuşlarım karşısında kendini kasma dışında, yüzüyle hiçbir şey açık etmese de, bakışları yumuşamaya başlamıştı. Gözlerinde hayranlığa benzer bir ifadeyle tavayı tarıyordu. O esnada, bizden biri olabilirdi. Bir yabancıнын Avon’un herhangi bir yerine hayranlık duyduğunu gördüğümü hatırlamıyordum.

“Bir çeşit yenilebilir mantar ya da küf mantarı,” derken, yaptığım işe odaklanmaya çalıştım. Yüzünü seyretme arzusu-na karşı koymak zordu. “Kendimi bildim bileli, buna serap ışıltısı deriz.”

Uzun süre sessiz kaldı. “Nebulaya benziyor,” diye mırıldandı, kendi kendine konuşur gibi. Ona şöyle bir bakma riskine girdim. Gözleri hâlâ acının etkisiyle parlak olsa da yukarı doğru bakmaya devam ediyordu.

“Nebula gökyüzünde oluyor, değil mi?” diye karşılık verirken, kendi sesimi de alçak tuttum. Dikkatinin başka yerde olması sayesinde, bu işlem onun açısından kolaylaşıyordu. Ben de elimden geldiğince çabuk bitirmek istiyordum. Ya da kendime itiraf etmek istemesem de Jubilee’nin bu yumuşak, sessiz hâlini oldukça büyüleyici bulmuştum. “Daha önce yıldız ışıklarının buna benzeyip benzemediğini merak etmiştim.”

Gözlerini kırptırdı, biraz güçlkle de olsa yeniden yüzüne odaklandı. “Bu gezegenden hiç ayrılmadın mı?” Bu aslında bir soru sayılmazdı ama şaşkındı. “Gezegenden nasıl ayrılalım?” Bütün iyi niyetime rağmen, sesimde bir parça öfke vardı. “Hem Avon benim evim. Bulutlu ya da bulutsuz.”

Kendimi ters bir cevaba hazırladımsa da beklediğim cevap gelmedi. Yüzüne bakmadan ellerimi silip temizledim. Teneke kutuyu ilk yardım setine koyup sargılara uzandım.

“Nebulaların güzel olduğunu düşünmüşümdür hep,” dedi nihayet, kısık bir sesle. Sesi yorgun çıkıyordu ve haksız da sayılmazdı. Tedavi ettiğim yaralar karşısında duyduğum empatiyle benim bile böğrüm sızlamaya başlamıştı. “Bir yıldız öldüğünde infilak eder ve geride kalan şey nebula’dır.” Tabandaki mavi yeşil girdaplara pür dikkat bakmaya devam ediyordu. “Neticede içlerinde, eski yıldızın kalıntılarından, yeni yıldızlar büyür.”

“Gebe yıldız.” Yapışkanlı sargıyı böğrüne yerleştirip düz-

ledim, irkildiğinde ben de yüzümü buruşturdum. “Sevdim bunu.”

Sohbetin garipliğini o da benimle aynı anda fark etmişti sanırım. Başını kaldırıp yeni sardığım tarafına doğru baktı. “Baksana, bunu neden yapıyorsun?”

“Hepimiz onun gibi değiliz çünkü,” diye karşılık verirken, sesimin öfkeli çıkmamasına özen gösterdim. “Bazılarımız sırf silahı alıp ateşlemek konuşmaktan kolay diye, bunun doğru olduğu anlamına gelmediğinin farkında.”

“Yine de McBride gibi adamlarla çalışıyorsunuz?”

“Onsuz daha iyi durumda olacağımızı bilmiyor muyum sanıyorsun?” Yaralarını sararken öfkem bir süreliğine uzak kalmıştı sanki ama işte yine hızla yüzeye çıkmaya başlamıştı. “İşler, bir gece onu bataklığa götürüp öldürmek kadar kolay olsaydı çoktan yapardık belki de.”

Acısı geçmeye, ben işimi bitirdikten sonra, sesi bir parça daha güçlü çıkmaya başlamıştı. “Ee niye yapmıyorsunuz peki?” diye meydan okudu.

“Savaşın alternatifi yıllar sürecektir,” diye cevap verirken, birden bunun ağırlığını hissettim; halkım üzerinde sahip olduğum yetersiz kontrolün parmaklarımın arasından kayıp gitmesine engel olmaya çalışmanın yarattığı bitkinliği. “McBride, onları, yeterince sıkı savaşırsak Avon’u yarın değiştirebileceğimize inandırdı.”

“Böyle bir şey asla olmayacak. Sayıca azsınız. Silahlarınız yetersiz.”

“Yok ya, cidden mi? Dikkatimden kaçmış.” Sargı bantlarını setin içine fırlattım ve kapağını sertçe kapatıp kilitledim.

Döndüğümde hâlâ beni izliyordu. Gözleri acıyla parlıyordu ama artık daha net ve düşünceliydiler. İç geçirdim. “McBride bir fırsat bekliyor, savaşması için bahane olacak bir şey, *herhangi bir şey*.”

“Fark ettim,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Başına bir şey geldiği ya da bir yerden bir mazeret bulduğu takdirde, yandaşları sizinkileri suçlayacaktır. Bu da ateşkesin sonu demek. Hastanelerinize düşen bomba kâbuslarınız gerçeğe dönüşebilir.”

Tekrar doğrulup oturmayı denedi. Dişlerinin arasından tıslar gibi bir ses çıkarsa da gözlerimin içine bakacak kadar başını kaldırmayı başardı. “Ne komik, adam kaçırmaktan rahatsızlık duymuyorsun ama bombalar ters geliyor.”

İçimdeki öfke yeniden parladı, görmezden gelinmeyecek kadar ani ve keskindi. “Beni hapse tıktığınız takdirde, McBride’m topyekûn savaş açmasına engel olacak kimse kalmaz. Bak, bu olayın yalnızca iki yüzü yok.”

Hemen cevap vermedi ama verdiği yenden alçak sesle konuştu. “Hiçbir şeyin yalnızca iki yüzü yoktur.”

Bunlar bir askerden duymayı beklediğim sözler değildi, hele de Jubilee’nin ününe sahip birinden. Bakışlarımı yüzünden çekip tavana baktım, biyo-ışıldamanın yarattığı değişken gölgelerle kaplıydı. “Bak. Seninkiler, senin karşılığında bizimle anlaşma yapmayacaklar. Diğerlerini buradan kurtulman karşılığında bir şeyler verebileceğine ikna edemezsem...”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Bunu yeni mi anlıyorsun?”

Birden tepem attı. “Ne yapıyorsun böyle? Kendini kurtarmaya çalışmayacak mısın? Amacın kendini kurban etmekse

yolu bu değil. Cesedini bir kenara atacaklar. Kimsenin ruhu bile duymayacak. Seni bu yüzden kimse hatırlamayacak.”

Çenesini kaldırdı, inatçı, gözlerinde inatçı, sert bir ifade vardı. Neler olup bittiğini anlamıyordu sanki. Kendi ölüm fermanını imzaladığını anlamıyordu.

“Bak, bir ailen falan yok mu?” Kendi sesimdeki çaresizliği duyabiliyordum. “En azından onlar için buradan sağ kurtulmaya çalışman gerekir.”

“Her şeyi ailem için yapıyorum,” dedi tiz bir sesle. Damarına basmış ve canım yakmıştım. Bir elini böğrüne koyup kırık kaburgalarının acısıyla nefes almaya çalıştı. Yüzbaşı Lee Chase’in de bir zayıf noktası vardı anlaşılan.

Onun nasıl biri olmasını beklediğimi bilmiyordum ama umduğum bu değildi. Hakkında anlatılan hikâyelere bakılırsa çelik gibiydi, insanları delirten Avon gezegenine gelmeye gönüllü olmuştu. Asla kaçmaz, asla saklanmaz, asla kaybetmezdi. Taş Surat Chase, zalim ve amansızdı.

Ne var ki burada, çıplak şiltenin üzerinde yarı dertop olmuş vaziyette yatıyordu. Gözleri şişmişti, dudaklarından kan sızıyordu. Katile benzemiyordu. Bu geceyi sağ salım atlatacağına bile benzemiyordu. Hakkında anlatılanların bir kısmının doğru olduğunu biliyordum. Amansızdı, orası kesin. Çelik gibi belki. Zalim miydi peki?

“Jubilee, lütfen.” Bana baktı, çenesini kenetlemiş ve dudaklarını incecik bir çizgi şeklinde birbirine bastırmıştı. “Bana bir şey ver. Küçük bir şey. Onlara verebileceğim, bizimle işbirliği yaptığını gösteren bir şey. Hayatta kalmanı sağlayacak bir şey.”

Jubilee yutkundu. Gırtlığının hareket ettiğini, parmaklarının kendi kollarının etrafında nasıl daha sıkı kıvrıldığını görebiliyordum. O anda, yanıldığımı fark ettim. Anlamadığından değildi. Taviz vermezse öleceğini biliyordu. Biliyor ve ölümü seçiyordu. Sabit bakışları bana dikilmişti. Dudakları gevşeyip bir parça titredi. O anda bile, aldığı yaralar yüzünden yumuşayan tehlikeli güzelliğine dalıp onu saatlerce seyredebilirdim. Onda korku duygusu olmadığını düşünürken yanılmıştım. Dehşet içerisindeydi.

Çenesini kaldırdı. “Adın ne?”

Hafifçe öksürmek zorunda kaldım, sesim çatallı çıkıyordu. “Ben... söyledim. Adımı söyleyemem...”

“Romeo,” diye tatlı tatlı lafımı kesti. Ölüm hakkındaki bütün o küstahlıklarına rağmen yüzünde, karanlık gözlerinde, birbirine bastırdığı dudaklarında görebiliyordum. Korkuyordu. “Bırak bu işleri.”

Hücreye boğucu bir sessizlik hâkimdi. Üssün kalan kısımlarından, yaşama ilişkin sesleri duyamayacak kadar izoleydik. Kayaların arasındaki bu minik oyuk dışında hiçbir şey yoktu sanki. Bu oyuk, delik deşik şilte ve ölmek üzere olan kız... Adımı neden sorduğunu biliyordum. Ona söylemem bir şey değiştirmeyecekti çünkü.

“Flynn.” dedim, boğuk bir sesle.

Başını arkadaki kayaya dayadı, dudağının bir köşesi minik bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tekrar denedim, bu kez sesim biraz daha net çıktı. “Adım Flynn.”

"Kıpırdamadan dur, kendi hatan yüzünden sarıyoruz bu sargıları."

"Anne, November'da hayalet var mı?"

"Bu da nereden çıktı şimdi? Baban mı anlattı?"

"Hayalet gördüm. Maytaplar patlamadan hemen önce."

"Hayalet diye bir şey yoktur, tatlım. Patlamanın ışığını gördün, o kadar."

"İyi de onları kaçırmak için neden maytap patlatıyoruz?"

"Çünkü... atalarımız öyle yapıyormuş. Maytap patlatınca bizden önce gelenleri hatırlamış oluyoruz."

"Eğer hayalet olsaydım maytaptan korkmazdım."

"Neden maytaplarla oynuyordun peki? Çok kötü yaralanabilirdin."

"Oğlanlar oynuyordu. Ben onlardan daha cesurum."

"Kendine zarar vermek cesaret değildir, tatlım. Cesaret başkalarının zarar görmesine engel olmaktır. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

YEDİ

JUBILEE

BENİ KOYDUKLARI HÜCRE PEK BÜYÜK DEĞİLDİ. EN FAZLA ikiye üç metre boyutlarındaydı. Zeminin büyük bölümünü, küf kokan çökük bir şilte işgal ediyordu. Kapı çeliktendi, el koydukları askerî malzemelerden kurtarılmış bir parça olduğu kesindi. Ayağa kalkmayı başardığımda kapıyı zorlamaya çalıştım, kaburgalarımın acısından boğulacakmış gibi olana kadar asıldım ama yerinden kıpırdamadı bile.

Bir müddet gerinip kaslarımı yokladım. Kırık kaburga kemiklerim ve silah yarasının olduğu üst gövdem için elimden fazla bir şey gelmezdi ama kollarım, boynum ve bacaklarım hâlâ iş görüyordu. Romeo benim pes ettiğimi düşünüyor olabilir ve böyle düşünmesinde bence bir sakınca yoktu. Benim için geldiklerinde hazır olacaktım. Çünkü devrilip mücadele etmeden öldüğü, Lee Chase'in arkasından söylenecek son şeydi.

Biyo-ışıldama, yani serap ışıltısı, mağarayı tekinsiz, loş bir ışıkla kaplıyordu. Biraz iç karartıcı olsa da güzeldi. Başımı arkaya yatırdığımda görüşüm mavi yeşil yıldızlarla doldu; garip, baş döndüren bir yükseklik sarhoşluğu hissettim. Son yıldız görüşümün üzerinden o kadar uzun bir süre geçmişti ki bunlar daha parlak daha gerçek görünüyorlardı. En azından ben yıldızları hatırlıyordum. En azından gökyüzünü görmüş-tüm.

Gözlerimi hızla kaçırdım. Silah bulmaya falan çalışmam gerekiyordu. Kaçık McBride'in elinde ordu malı Gleidel vardı, büyük olasılıkla ölen askerlerin birinden yağmalanmıştı. Ellerim serbest olsaydı elinden kapma şansım olurdu belki. Tek atışla, son açık isyandan bu yana işlediği cinayetlerin intikamını alabilirdim. Ama henüz yemek vermedikleri için silah olarak kullanabileceğim bir kaşığım bile yoktu. Ağırlığımı şilteye bıraktım, bir şey düşünemeyecek kadar yorgundum. Ancak o zaman aklıma geldi: Şiltelerin metal yayları olurdu.

Bir dakika kadar kendime orada oturma izni verdim, kıpırdamadan gücümü topladım. Sonra yırtılan kumaşın çıkarttığı sesi bedenimle boğarak şiltenin kapıdan en uzak köşesini yırtıp açtım. Çok geçmeden ellerim ağrımaya, kasılmaya başlamıştı ama gevşetmeye çalıştığım sivri yay biraz daha oynamıştı yerinden. Yeterince itip çekersem metal yorgunluğu ile kopma noktasına gelecekti.

Ayak seslerini duyduğumda parmaklarımı esnetmekle meşguldüm. Şiltenin üzerine uzanıp başımı, kapıya bakacak şekilde, tekrar duvara yaslandım. Parmaklarımı başımın arkasında kenetledim, kaburgalarım itiraz edercesine sızladılar.

Burada görecek bir şey yok, pislik herifler

“Beni parmaklıkların arasından öldürmeye çalışmayacaksın, değil mi?” Romeo’ydu. Sesi ne kadar tanıdık gelmeye başlamıştı. Sesini duyduğumda onu yumruklamayı istemeyeceğim bir gün de gelecek miydi acaba? Tecrit edilmekten daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydım gerçi.

“Söz veremem,” diye seslendim cevap olarak. Parmaklıkların arasından hücreme aniden bir fenerin ışığı yansıdı. Peşinden yüzü belirdi. Gözleri o kadar tanıdık ki... Yüzünün alt kısmı, kapının çeliği tarafından kapandığında daha da tanıdık. Bu gözleri bir yerde görmüştüm.

“Hâlâ yaşıyor musun?”

“Genelde.” Kollarımı özenle indirdim. Yukarıda tutmak çok canımı yakıyordu. Yine de McBride’in saldırısı yüzünden canımın nasıl yandığını açık etmek istemiyordum. “İçeri gelebilirsin, biliyorsun.”

“Beni kandırıp içeri aldıktan sonra kafama bir şey indirip anahtarları çalmayı mı planlıyorsun?”

O da bana, benim ona gıcık olduğum kadar gıcık oluyor muydu acaba? Belki de idamı bekleyen bir kıza merhametli davranmak daha kolaydı. Birden kendimi başka espri yapamayacak kadar yorgun hissettim. “Bir insanla son kez, bir hücre parmaklığının arkasından konuşmayı istemiyordum belki de.”

Gözlerindeki neşe söndü. O da benimle aynı sebepten espri yapıyordu: savunma. Ben kendi alaycılığımı bir kenara bıraktığımda o da aynı şekilde cevap veriyordu. Bunu daha evvel öğrenseydim ağzından daha çok bilgi alabilir, gelecekte üste kullanabileceğim başka şeyler öğrenebilirdim.

Hangi gelecek?

Tereddüdü geçmemişti ama kapıya bir adım daha yaklaştığını duydum. “Pekâlâ. Sana çorba getirdim zaten. Parmaklıkların arasından seni beslemem zor olacak. Geride dur, tamam mı?”

Bir tarafım, kendisine herhangi bir zarar verebilecek durumda olduğumu düşünmesini komik buluyordu. “Bir yere gittiğim yok.”

Kilit sertçe geri gitti ve menteşelerinde eğreti duran kapı geriye doğru gıcırdayarak açıldı. Romeo bir elinde kâse diğer elinde de fenerle, kapı eşiğinde duraksadı.

Adını öğrendikten sonra bile, onu Flynn olarak düşünemiyordum. İlk adı fazlasıyla garip, fazlasıyla samimiydi. Kendilerini esir alan kişinin, düşmandan öte bir şey olduğunu düşünmeye başlayan mahkûmlardan birine dönüşmeye niyetim yoktu. Bu adam beni öldürmüştü. Son darbeyi indirse de indirmese de, beni buraya zorla sürükleyen, bütün olası sonuçları ihtimal dışı bırakan oydu. Kendime sürekli bunu hatırlatmak zorundaydım.

“Ee, Romeo.” Başımı tekrar geri yasladım, hücrenin içine az daha ilerlemesini bekledim. “Neden dönüp dolaşıp buraya, beni görmeye geliyorsun? Bana doyamıyorsun anlaşılan.”

“Alakası yok,” diyerek eğilip kâseyi yere koydu. Yüreğim bir parça burularak, çorbayı bıraktıktan sonra geri çekilmesini izlemeye hazırlandım. Aksine, yüreğimi rahatlatan bir hareketle, doğrulup sırtını duvara yasladı. “Senden sorumlu olduğumu düşündüğüm için buraya dönüp duruyorum herhâlde.”

“Benden sorumlu olman, vakti geldiğinde kafamı ezecek kişinin sen olduğun anlamına mı geliyor?”

Yüzü ifadesizleşti, kasları gerildi. Şiddet konusunu açmamdan cidden hazzetmiyordu. Bir isyancı için garip bir özellikti. “Kafayı yemişsin sen,” diye mırıldandı.

“Beni bayılıp bataklığın ortasına taşıyan sensin. Kafayı yemek bu değilse, nedir bilmiyorum.”

“Neden dert ediyorum, anlamıyorum ki.” Duvarı itip kapıdan uzaklaştı, hücrede volta atmaya koyuldu.

Koridora baktım. Onu en fazla birkaç saniye içerisinde halledebilirdim. Kaburgalarım, yara yeri, dönen başım ve isyan eden midemde birkaç saniye acı hissederdim. Fakat sonrasında özgür kalırdım. Yaşardım. Hallet şunu. *Yap gitsin.*

Ancak insan bedeninin kaldırabileceği kötü muamelenin de bir sınırı vardı ve ben bu sınıra çoktan dayanmıştım. Öfkem tazeyken yapsaydım olurdu belki. Fakat yorgundum. Çok yorgundum ve birazcık dinlensem kimsenin haberi olmazdı.

“Bak,” deyip benimle kapı arasında birden durdu. “Onlarla konuşacağım. Seni öldürdükleri takdirde karşılaşacakları askerî misillemeye değmeyeceğini söyleyeceğim. İçlerinde beni dinleyenler var, en azından tereddütlüler.”

“Tabii tabii,” diye homurdandım. “Koskoca isyancı üssünü, son derece önemli bir esiri öldürmemeye tek başına ikna edeceksin, öyle mi?”

“Evet,” dedi gözlerini benden ayırmadan.

Şaşırp kaldım. Ukalılığı, alaycı sırtışı, çenesinin kibirli gerginliği gitmişti. Aksine kararlı görünüyordu. Kabullenmişti. Bu kadar yakışıklı biri için garip derecede güçlüydü.

O zaman kafama dank etti.

“Flynn,” diye tekrarladım. “Flynn... *Cormac*? Orla *Cormac*’ın kardeşi.”

Orla *Cormac*, benim görev yaptığım dönemden uzun zaman önce Avon’da çıkan son ayaklanmanın lideriydi. Orla *Cormac*, üssün kurulmasından ve örgütlenmesinden sorumluydu, kasabanın haydutlarına saklanacak yer veren kadındı. Orla *Cormac*, on sene önce Galaktik Konsey adına hareket eden askerî personel tarafından idam edilmişti.

Geride bıraktığı ailesinin tek üyesi, küçük kardeşi, on yaş küçüktü. Flynn adında bir erkek çocuğu. Başka gezegendeki bir yetimhaneye gönderilmek istemediği için bataklığa kaçmıştı.

Orla’nın yüzünü nerede olsa tanırdım, temel eğitimde hepimiz onu öğrenmiştik. Onun gibi birinin tekrar ortaya çıkmasına nasıl engel olunacağını da... Demek *Romeo*’nun yüzü ondan bu kadar tanıdık geliyordu.

Sessizce, benim bütün parçaları bir araya getirmemi izliyordu. “Tanıştığımıza sevindim, *Jubilee Chase*,” diye mırıldandı.

Beni kaçıran kişi, çapkın gülüslü bir dangalak değildi. Avon’un en kötü şöhretli kahramanının ailesinden geriye kalan tek kişi tarafından kaçırılmıştım. Ellerim kaşındı, kalçam bir tabancanın yokluğuyla sızladı. Bir atış hakkım olsaydı, *tek* bir atış, bu intikam döngüsüne hemen bir son verebilirdim.

Ancak söylediği doğruysa ve *McBride*’in isyancıları topyekûn bir savaşa sürüklemesine engel olan tek kişi kendisiyse, onu öldürmek bir şeyi çözmezdi.

“Onlarla konuşmaya çalışıyorum,” diye devam etti Cormac, ben cevap vermeyince. “Ama sen de bana biraz zaman kazandırmalısın.”

“Senin, yani idam ettiğimiz kadının kardeşinin, ciddi ciddi beni buradan çıkartmak istediğine inanayım mı yani?”

“Onu *sen* öldürmedin,” diye cevap verdi Cormac. “Seninle bir gün arkadaş olabiliriz demiyorum ama onun ölüm emrini sen imzalamış bile olsan, adaleti bu şekilde sağlayamayız. Bu on sene önce işe yaramadı, şimdi de yaramaz. Farklı bir yön-teme ihtiyacımız olduğunu biliyorum.”

Yutkundum, çenemdeki kaslar geriliyordu. İçimde bir şey, o acı uyanıyor, kendisini oraya kapatan kontrolün bağlarını zorluyordu. Annemle babamın ölümünden sorumlu grubun bir üyesiyle karşılaşsam, onları düştükleri sefil gezegenden silerken tereddüt edeceğimi zannetmiyordum. Aslında etmeyeceğimden emindim.

“Ee şimdi ne olacak?” diye sordum nihayet, sesim ince ve cılız çıkmıştı.

“Bekleyeceğiz. Sen de bu hücreden kaçmak için bir yol aramayı bırakacaksın. Seni kaçmaya çalışırken vurmak zorunda kalırsak onları seni bırakmaya ikna edemem.”

“Ne? Ben nasıl...”

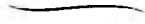
“Lütfen.” Cormac çenesiyle şiltenin kenarını işaret etti. “Meziyetler listeme, kokteyl kürdanından sonra bir de ‘yatak yayıyla şişlenme’ maddesi eklemek istemiyorum.”

Kahretsin.

“Pekâlâ,” dedim, sıkılı dişlerimin arasından.

Bana uzun uzun baktı. “Pekâlâ.”

Koridor boyunca ilerleyen ayak seslerini dinleyerek, ona uzaklaşması için birkaç saniye verdim. Fener ışığından ve ayak seslerinden geriye bir şey kalmadığında, şilteyi tekrar kaldırıp yay üzerinde çalışma işine geri döndüm.

Kapı sertçe açılınca sıçrayarak uyandım. Hareketin şiddetiyle kaburgalarım sarsılınca yüksek sesle iç geçirdim, saklayamayacak kadar şaşkındım. *Ne zaman uyuyakalmıştım ki? Kahretsin... Ben ne...*

“Kalk, fazla vaktimiz yok. Yürüyebilir misin?”

“Romeo, ne...”

“*Derhâl.*” Cormac’ın sesi telaşlıydı, her zamanki aylak küstahlığından yoksundu. “Tut elimi, hadi.”

Beni ayağa kaldırmasına izin verdim, ağzımdan kaçmaya yeltenen bir iniltiyi yutkunarak engelledim. Ancak beni kapıya doğru çekmeye başladığında kafama dank etti.

Beni idama götürüyordu.

Kaslarım gerildi. Beklemek, beni götürmesine karşı çıkmadığımı sanmasına izin verip şaşırtma unsurunu kullanmak daha akıllıca olurdu. Ancak hâlâ uyku sersemiydim ve bedenim dürtülerle hareket ediyordu. Kolumu bükerek elinden kurtardım, sırtını duvara dayamaya çalıştım.

“Keser misin şunu?” Geriye sıçrayarak elimden kıl payı kurtuldu. Yanında fener vardı ama fenerin neredeyse tamamı yosunla kaplıydı. Aradan kaçan bir-iki ışık hüzmesi serap ışıltısının mavi yeşil aydınlığını aralıyordu. “Seni buradan çıkarıyorum, kuş beyinli *trodair*.”

Beynim bir katran havuzundaki koşu bandında koşmaya çalışıyordu sanki. “Beni buradan çıkartıyorsun,” diye tekrarladım aptal aptal. “Sizinkiler fikrini mi değiştirdi?”

“Tam olarak öyle oldu denemez.” Kafası çalışıyordu anlaşılan çünkü tekrar kaba kuvvete başvurmaya kalkışmak yerine aramızda güvenli bir mesafe bıraktı.

Afallamış hâlde, ona öyle bakakaldım. Saklandıkları yeri görmüştüm. Tamam, hücremden fazla bir şey görmemiş olabilirdim ama beni güvenli bir yere götürmeyi planlıyorsa çok daha fazlasını görecektim.

Ağzım açıldı ve “Bana yardım ettiğini öğrendiklerinde, diğer isyancılar sana ne yapacaklar?” diye soruverdim.

“Kendi başına kaçmışsın gibi gözükeceğini umuyorum. Bunu, iş o noktaya geldiğinde düşünürüm. Şimdi, geliyor musun?”

Bedenimde bir hayranlık kıvılcımı dolaştı. Kendi halkına karşı gelmek yürek isterdi. Elbette bizim üste olsaydı, itaat-sizlikten divanı harbe yollanırdı. “Delirmişsin sen,” dedim, rutubetli soğukta ürpermemeye çalışarak.

“Doğru insanla takılıyorum demektir.” Omzunu silkeleyerek ceketini çıkarttı ve bana uzattı. “Geliyor musun?”

Bu kez tereddüt etmedim. Döndüm ve ceketini omzuma koymasına izin verdim. Birlikte sessizce hücreden çıktık.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Ah, belki bir akşam yemeği yeriz, güzel bir kayık gezintisi yapıp bataklık serabını seyrederek diye düşündüm. Sessiz ve romantik bir yerde, sonra bir şeyler içeriz ve seni evine bırakırım.”

Beni kurtarmak için kendi halkına karşı gelirken zorlanıyordu. Saklamaya çalışıyor ama bu işi pek beceremiyordu. Kafamdan binlerce ters cevap geçti ama kelimeler dudaklarımdan dökülmedi. Beni koridorlardan geçirirken ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Bir müddet sonra yavaşladı, tek elini kaldırarak beni de yavaşlamam için uyardı. Ardından uzun adımlarla, mekânın sahibiymiş gibi bir edayla köşeyi döndü. Artık gidip gelenlerin daha çok olduğu, gizlice etrafta dolanırken görülürsek dikkat çekeceğimiz bir alana varmıştık büyük ihtimalle. Birkaç saniye sonra, peşinden gitmemi işaret etti. Kimse yoktu. En fazla birkaç saniye geçmişti ki geride, bize doğru gelen ayak sesleri yankılandı. Cormac elini uzatıp beni sertçe bir oyuğa çekiverdi.

Bu oyuk, kayadaki bir çatlaktan çok da büyük değildi ve en fazla ikimizin birden sıkışıp gölgelerin arasında gözden kaybolmamıza yetecek kadar alan vardı. Bedenlerimiz birbirine dayanırken kaburgalarım isyanla sızladı, böğrümdeki kesik yandı. Başını bir parça çevirdi, çenesindeki hafif kirli sakal yanağıma sürtündü. Bildiğim şeylere, rahatlıkla aklıma gelen askerî eğitime odaklanmaya çalıştım. Bu kadar yakından, onu kolayca etkisiz hâle getirebilirdim. Onu rehine olarak kullanırdım. Kendilerinden birinin üzerine ateş açamazlardı. Silahım yoktu ama yapmak zorunda kalırsam, doğru noktadan destek aldığım takdirde, boynunu kolayca kırabilirdim. Eli bileğimi daha sıkı kavradı. Yapabilirdim...

Ayak sesleri giderek yaklaştı ve yükseldi. Göz ucuyla anlık bir hareket yakaladım. Birisi saklandığımız yerin yanından geçip gitti. Ayak sesleri devam etti, bu sefer giderek alçaldılar.

Önce o, kıvrılarak oyuktan çıktı, sonra el bileğimi çekip beni peşinden sürükledi. “Burada aileler var,” diye mırıldandı. “Az önce yanımızdan geçip giden, birinin annesiydi. Sizinkilere buranın yolunu göstermeden önce, bunu düşün olur mu?”

Elimi çektiğimde, dişlerini gıcırdattı. Başka bir hayatta, bu adamın damarına basmaktan keyif alabilirdim aslında. Bu hayatta, bu lükse sahip değildim. Onun yerine, bir el işaretiyile öne geçmesini söyledim, onun önünden yürümeye niyetim yoktu. Kafası çalışsaydı arkasından yürümeme izin vermezdi. Ancak ya bana güveniyordu ya da yalnızca aptaldı. Büyük ihtimalle her ikisi de doğrudu. Bana güvenecek kadar aptal olmak zorundaydı.

İlerlerken bir yandan da aklımda bir harita oluşturmaya çalıştım. Ancak titreşen, aldatıcı ışık hüzmeleri ve dolambaçlı tüneller, takip etmeyi imkânsız hâle getiriyordu. Eğer aklımda kalanları kendi adamlarıma aktarırsam, bunun Romeo için ne anlama geleceğini düşünecek vaktim yoktu.

Eğer mi? Eğer aktarırsam mı? Buradan çıkmam lazımdı. Bir an önce.

Ardı arkası kesilmeyen dehlizlerin ve ilkel basamakların ardından, ortamın havasında bir değişiklik oldu, hafif bayat rutubet kokusu temizlendi. Çıkışa yakındık. Burası muazzam bir alandı, bizim tahminimizden çok daha büyüktü. Taramalarda nasıl olup da kaçırabildiğimizi anlayamıyordum. Elbette, yer altında oluşları kızılötesi ışınlı tespit edilemedikleri anlamına geliyordu ama bu boyutlarda bir kara parçasının derhâl fark edilmesi gerekirdi. Bir şekilde kamufle etmiş olmalıydılar.

Cormac bir başka koridora gizli bir bakış attı, ardından

beni devasa boyutlarda bir yer altı rıhtımına götürdü. T şeklinde dizilmiş iskelelerde yerli halkın kullandığı çift kişilik küçük kayıklar duruyordu. Metal plakaya çarpan suyun sesi aklıma susuzluğumu getirdi. Mağaranın uzak ucunda Avon'un mürekkep karası, bulutlu gece göğü uzanıyordu.

Cormac, peşimizde kimse olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra kayıklara yöneldi. Her birinin numarası vardı, iskele boyunca eşleşen rakamlara uygun dizilmişlerdi. Hangisinin yerinde olmadığını anlamak kolaydı. Bir şekilde, hücreden kaçmayı başardığımı varsaysak bile, burayı kendi başıma bulma ihtimalim sıfırdı. Beni kurtarmaya gelmeseydi...

Kime ne? Onun yüzünden buradasın. Git. Bırak git.

Ona aval aval baktığımı fark ettim. "Ciddi ciddi beni bırakıyorsun öyle mi? Bir çeşit dolap falan değil yani?"

"Dolap falan yok," diye karşılık verdi, bakışlarını kayıklara indirirken sesi bir parça karamsarlaşmıştı. Omuzları düştü, yaptığı seçimin ağırlığı onu ezip geçebilecek, somut bir güce sahipti sanki. "Seni üsse geri götüreceğim."

"Seninkiler kaybolduğumuzu fark ettiklerinde ne olacak peki? Bana yardım ettiğini anlayacaklar."

"Bir çaresini bulurum." Palamar yerlerinden birinin yanında çömeldikten sonra, başını geriye atıp düşünceli, hatta neredeyse sıkıntılı bir ifadeyle bana baktı. "Umurunda mı sanki?"

Kendini, kendi halkına öldürtecekti ve bu batağa onun yüzünden saplanmış olsam da beni kurtarmak için her şeyi riske atmasını görmezden gelemezdim. Bu kadar aptalca bir şey yapmasına izin vermeyecektim. Gülümsememi arayıp

buldum, onun yüzüne bakarken yerini bulmanın çok da zor olmadığını fark ettim. “Bol şans, Cormac.”

Anladığı gözlerinden belliydi ama o benim sezgilerime sahip değildi. Dizimle çenesine vurdum. Fazla sert vurmamıştım, yalnızca dengesini bozacak kadar. Zaman kazanmama, elimin tersiyle daha ölçülü bir darbe indirip onu ölü gibi rıhtıma sermeme yetecek kadar.

Bu, kaburgalarımın ve yaramdan böğrümüne vuran acıyı hissetmemden bir saniye önceydi. Bu kadar ani hareket edersen böyle olurdu işte. Yüzümü buruşturarak eğilip Cormac’ın nabzını kontrol ettim. Güçlü ve sabitti. Hissettiğim rahatlama-yı bastırıp doğruldum. Onu kayıklardan birine yuvarlayıverip üsse götürebilir, Savaşçıların işlediği suçlar hakkında sorguya çekebilirdim. Orla Cormac’ın kardeşi, pazarlıkta güçlü bir koz olabilirdi. Hatta Romeo’nun, halkı ile McBride arasında durmasına bel bağlamaya gerek duymadan bu savaşa bir son verebilecek kadar güçlü bir koz.

Tereddüt ettiğim için kendimden nefret ederek ağzımın içinde bir küfür geveledim. Yuvarlanıp boğulmasın diye, onu iskelenin kenarından birkaç metre uzağa sürükledim. Az önce yanlarında diz çöktüğü üç kayığı inceleyip gaz göstergesi en yüksek olanı seçtim. Nerede olduğumu bilmiyordum ama bir yön seçip elimden geldiğince uzaklaşacak ve üstten çıkan bir devriyeyle karşılaşmak için dua edecektim.

Dayanamayıp rıhtımda sere serpe yatan Cormac’a son kez baktım. Bana verdiği ceket çıkartıp yanına attım. Bataklıkta ceketin sıcaklığını arayacaktım ama eğer tekrar yakalanacak olursam bana yardım ettiği, ceket yüzünden anında anlaşılırdı.

Cormac'ın kolu, bir şeye erişmeye çalışıyormuş gibi uzanmıştı. Gömleğin kolu sıyrıldığı için oradaki gen künyesi yerine geçen dövme artık alenen görülüyordu. Taramadan geçirdiğim takdirde, şifreli veri sarmalı ablasınıkiyle uyuşacaktı. Yine de, ikisinin aynı insan olmadığı açıktı. Orla olsaydı beni barın arkasındaki sokak aralığında öldürürdü.

Dehlizin aşağısından gelen sesler düşüncelerimi böldü. İki yandaki teknelere yapışıp kendimi çıkışa doğru çekmeye başladım.

Kusura bakma, Romeo. Uyandığında buna memnun olacaksın. Hem böylece kendi çetenden de kopmamış oldun.

Motora hız verip kayığı çevirdim ve kanala doğru süratlendim.

Bana yardım etmişti. Onu götürüp orduya teslim etmemek onurlu bir davranıştı. Onur. Karşılık. O benim hayatımı kurtarmıştı, ben de aynısını onun için yapıyordum. Sadece bu seferlik. Ayrıca bu ayaktakımından birinin sesine kulak verilecekse, aklına ilk gelen şey kan ve şiddet olmayan birinin sesine kulak verilmeliydi. Onun yeri burasıydı. Bana yardım ettiği için halkı tarafından dışlanması doğru değildi. Kendime mantıklı hareket ettiğimi söyleyip durdum.

Yine de kendimi mantığım bu işle bir ilgisi olduğuna inandırmakta zorlanıyordum.

"İzleme Şu programı." Kızın babası holo-videonun kapama düğmesine sertçe bastı; çenesi gergin, gözleri çakmak çakmaktı. "Bir daha bunu izlediğini görmeyeceğim, duydun mu beni?"

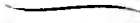
"Ama babaaaa, bütün çocuklar bunu izliyor. Anneleriyle babaları da izliyor. Çizgi film sadece. Annem de seviyor. Hepsi Çin hikâyesi."

"Bizim ailemiz izlemiyor," diyen babasının tiz sesi kızı korkutuyordu. Ona bir kez daha bakıp iç geçirdi. "Anlaman gerekmiyor, tatlı kurabiyem, bu seferlik dediğimi yap, tamam mı?"

Kız, babası çıkarken kapıdaki çanın çaldığını duyana dek kulaklarını dört açıp bekledi. Ardından küçük kalbi risk almanın verdiği heyecanla dans ederken, televizyon setine doğru emekleyip açma düğmesine bastı. Ama HV tekrar açıldığında, kız annesiyle babasının dükkânında değildi artık. Avon'daki askerî bir üsteydi ve ona sorgulama kaydını izletiyorlardı. Siyah örgüsü omzundan aşağı inen isyancı lideri genç bir kızdı. Gururlu, kararlı bir duruşu vardı. İdamından önceki bu son gününde bir ziyaretçiye izin verilmişti: Yeşil gözlü ve koyu, kıvrıkcık saçlı küçük bir oğlan çocuğuna. Hücrede, birlikte olmalarına izin verilen on dakikanın bir saniyesinde bile kızı bırakmadı. Kız, çocuğa mikrofonların yakalayamadığı bir şey fısıldıyordu.

"Kapatın Şunu!" diye bağırdı kız ama orada ondan başka kimse yoktu, HV de ulaşamayacağı kadar uzaktı. Video oynadı durdu.

SEKİZ

FLYNN

BAŞIM ZONKLUYORDU. BAĞIRIŞ ÇAĞIRIŞ SESLERİ ŞAKAKLARIMIN arasında yankılanıyor, fenerlerin ışıkları görüşümü delip geçiyordu. Limanın taş duvarına sırtımı dayayıp oturdum. Geçirdiğim sarsıntıya söverken, başım dönmeden ayağa kalkabileceğim anı bekledim.

Bir mide bulantısı dalgasıyla boğuşurken, kusursuz bir uyumla hareket eden, iki Sean önümden koşarak geçti. Anne babaları aramaya katılan iki düzine çocuğa göz kulak olması gerekecekti. Jubilee gitmiş ve bu akşam halkıma söz geçirme şansımı da yanında götürmüştü.

Mankafa trodaire. Böyle olması gerekmiyordu. Beklemiş olsaydı, onu götürmeme izin verseydi, bir şeyler bulabilecek vaktim olacaktı. Kahretsin, ne yapardım bilmiyordum ama en azından düşünme şansım olacaktı. Şimdiyse, bu durumdaydık. Halkımın onun kaçışına yardım ettiğimden şüphelenme-

sine engel olmuştu ama bunun için ağır bir bedel ödemiştik.

O vakte kadar, Avon'un telsiz sorunlarına bulduğumuz çözümler olan sinyal ışıklarımız, bataklık boyunca yayılıp müttefik teknelerini kasabalardaki rıhtımlardan yardıma çağırması olmalıydı. İnsanların bataklıkta gördükleri serabın yarısı, aslında bizimle iletişim kurmaya çalışan uzak sinyal ışıklarıydı. Diğer zamanlardaysa... TerraDyn'in bilim adamları bile buna cevap bulamamışlardı.

Bu tür durumlarda kullandığımız, askerleri bile şaşırtabilecek kadar örgütlü bir arama sistemimiz vardı. Bataklığın bir kayığı sürükleyebileceği kanalları biliyorduk. Kaybolduğunuzda bu kanalların sizi nereye götürebileceklerini de biliyorduk. Keşke Jubilee'nin yola ne kadar önden çıkmış olduğunu ya da yolunu kaybedip kaybetmediğini bilseydim.

Savaşçılar ikili gruplar hâlinde kayıklara biniyordu, ilk araştırma ekibi dalgası çoktan yola çıkmıştı. Gözlerime bıçak gibi ağırlar saplayan bağırsıklar, telaşlı ama disiplinliydi, öfke vardı ama panik yoktu. İki parmağımı yumuşakça başımın iki yanına bastırıp yumruyu bulurken O'Leary kardeşler rıhtımdan ayrıldılar, kayıkları gecenin karanlığında gözden kayboldu. *Lanet kız.*

"Ee?" Başımı kaldırdım ve ellerinde fenerlerle tepemde dikilen araştırma ekiplerini gördüm. Konuşan Conner Tran'dı. "Bir şey hatırlayabildin mi, Cormac?" Ses tonundaki öfke, hepsinin yüzünde yankı buluyordu. Bir düzine kadar göz tarafından duvara mihlanmış durumdaydım. "Bir şeyler görmüşsündür mutlaka. Buraya nasıl geldiğini kısmen de olsa hatırlıyorsunuzdur."

Başımı iki yana sallamaya başladım, sonra mekân dönme-ye başladığında hata yaptığımı fark ettim. “Ne olduğunu bilmiyorum,” diye mırıldandım. İnandırıcı olmadığının farkındaydım ama gerçek çok daha kötüydü.

“Hiçbir şey bilmiyor,” diyen McBride kalabalığı yararak öne çıkıp bana doğru baktı. Ses tonu sakindi, diğerlerini rahat bir otoriteyle bastırıyordu ama dik bakışları bana sabitlenmişti, içlerinde küçümsemeden başka bir şey yoktu. “Onun suçu yok. Çok genç. Antrenmanlı bir savaşçı karşısında kendini savunması beklenemez. Şu anda önemli olan, kızın üsse dönüp dönemeyeceği ve döndüğü takdirde, yerimizi bilip bilmediği.”

Böylece tek hareketle, tartışmanın dışına itilmiş oldum.

Bütün gözler McBride’a çevrildiği sırada, “Üsteki birilerinden son durumu öğrenmeye çalışıyoruz,” diye karşılık verdi Tran. “Riley’yle telsizde konuştuk ama iki gün daha vardiya yokmuş. Vardiyasından önce içeri girmeye çalışırsa sıkı bir incelemeye tabii tutulabilir.”

“Başka kim var, öyleyse? Temizlik görevlilerini boş verin, teslimat yapan birileri olabilir belki.”

“Davin Quinn.” Bunu söyleyen gerideki Mike Doyle’dü. “Üsteki ambarda yeni işe girdi.”

Davin’in kırıksık, sırttan çehresi gözlerimin önünde belirdi. Benimle aşağı yukarı aynı yaşta bir kızı vardı ve adamın, bu savaşla alakası yoktu. Başka masumları da bu işin içine sürüklemeyi kabul edemezdim. Duvara dayanıp güç bela ayağa kalktım, McBride, Doyle’un önerisini kabul etmeden evvel sesimi yükselttim. “Quinn bizim için yeterince hızlı hareket

edemeyecek kadar yaşlı. Matt Daly’le konuşsanıza. Ürettiği *poitini* orduya satıyor. Kaçak içki almak için onun üsse girmesine izin vereceklerdir. Kız yaralıydı, nerede olduğunu hatırlamayabilir. Hiçbir şey bilmiyor olabilir.”

Grupta hızla, onaylayan bir mırıltı dolaştı. Doğrulmaya başladım. Baş dönmesi yüzünden sendeleyecek gibi olduğumda, Tran elini uzatıp omzumdan bana destek verdi.

Başımı çevirdiğimde, McBride’in tekrar beni bekleyen bakışlarıyla karşılaştım, gözleri hâlâ alev alev yanıyordu. Her şeye rağmen fikir iyiydi ve bu fikre ya da bana karşı çıkmak için doğru zaman değildi. “Deneyelim bakalım,” diye onaylamasıyla dört bir yana dağıldılar. Herkes işine döndü.

Saatler geçti. Arama ekipleri elleri boş döndü. Jubilee’nin kaburgaları kırık vaziyette, Avon’un sürekli değişen su kanallarında kaybolduğu fikrini kafamdan çıkartamıyordum. Bu düşünce böyle aklıma takılmamalıydı; boğulduğu için ya da üsse döndüğü için ellerimizin boş kalması, bana dert olmamalıydı. Sözleri hâlen daha kulaklarımda yankılanıyordu. *Hiçbir şeyin yalnızca iki yüzü yoktur.*

Hepimiz geceyi arama yaparak geçirdik. Geçirdiğim beynin sarsıntısının önemsiz olduğu anlaşıldı. Gözlerim daha net görmeye başladıkça, haritaları ele aldım, yorgun ekiplere yeni koordinatlar verdim. Arama ekiplerinden biri döndüğünde, onu bulduklarını duymaktan korktum. Bulamadıklarını duymaktan da korktum. Molalarda, Jubilee’nin orduyu kapımıza getireceğinden korkup üssü tahliye etmeye hazırlananların kayıkları yüklemesine yardım ettim.

O vakte kadar üsse dönmeyi başaramadıysa büyük ihtimalle

ölmüştü. Avon suları tehlikeliydi. Şayet mazotu bittiyse ve çaldığı kayığı bir kenara attıysa, bataklık onu büyük ihtimalle yutmuştu. Yine de rıhtıma dönen bir motorun öksürüklerini her duyuşumda, gelenin o olduğuna ve yanında askerler bulunduğuna dair acı bir dehşet duygusunu yutkunarak bastırmak zorunda kalıyordum.

Artık benim yüzümü de biliyordu. Kimse dile getirmese de bakışları, tereddütleri bunu anlatıyordu. Yüzümü biliyordu ve Jubilee benim kimliğimi üsse bildirdikten sonra kasabada yakalanacak olursam en iyi ihtimalle hayatımın sonuna kadar hapis yatardım.

McBride gecenin çoğunu arama ekipleriyle dışarıda geçir-mişti, Jubilee'yi o bulursa lider konumunu sonsuza dek sağlamlaştıracaktı. Bu fırsatı hayatta kaçıramazdı. Yine de arada sırada, sözde mazot ikmali için üsse dönüyordu. Onun ortalığı karıştırdığını, geride kalanlarla konuştuğunu, doğru kulaklara doğru kelimeleri fısıldadığını görebiliyordum. Konuşuyor, güven veriyor, kaygılarını paylaşma maskesi altında öfkele-rini alevlendiriyordu. Ses tonu hep sakindi ama gözlerinde gördüğüm nefreti, zehri unutmam imkânsızdı. Benimle işi bitmemişti. Bir sonraki adımını tahmin edebilseydim keşke, halkımın geri kalanını da kendi davasına çekebilmek için nasıl bir konuşma ya da hile yapacağını anlasaydım.

Elini omzuma koyduğunda sabrım taşıtı. Omuz silkip elin-den kurtuldum ve önünde dikildiğim masadan uzaklaşıp kararlı adımlarla tünellerden birine daldım. Arkamdan seslendiğini duydum ama başım zonkluyordu ve söylememek için kendimi zor tuttuğum kelimeler, her şeyi daha da kötü yap-

caktı. Arkamdan hakaretler savurmasına izin vermek, mevcut seçenekler arasında kötünün iyisiydi. Jubilee'yi buraya ben getirmiştım, kaçmasına ben izin vermiştim. İnsanların bana kulak vermesini istiyordum ama bunun, o gece olmayacağını biliyordum.

Sağa saptım, ana mağaradan uzağa yöneldim; ayaklarım beni sınıfa, Sean'ın yanına götürdü. Sean orada çocukları uyutuyordu; küçük şilteler sıralanmış, minik bedenleri battaniyelerin altında küçük tümsekler oluşturmuştu. Masumlar uyurken Sean yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle tepelerinde dikilip onları gözlüyordu. Onları kıskanıp kıskanmadığını merak ettim.

Derken, mağara girişinde duraksadığımda, değişen karaltıyı fark etti ve dönüp yanıma geldi. “Başın nasıl?” Sesinde normal zamanlardaki dalgacı ton yoktu. Dikkatli bakışlarında soru işareti vardı.

“Acıyor ama kalın kafalı çıktım. Beni öldürmek için daha sert vurmak lazım.”

Sean alçak, düşünceli ses tonunu korudu. “Bütün gece bunu düşündüm. Askerin nasıl kaçtığını anlamaya çalıştım. Çok anlamsız, özellikle de kapının tek anahtarının sende olduğu düşünülünce.”

Yüreğim birden külçe gibi ağırlaştı. Başımı kaldırıp baktığımda beni bekleyen dikkatli bakışlarıyla karşılaştım.

İşitilmeyecek kadar alçak bir sesle, tekrar konuştu. “Ben anladıysam, McBride ve diğerlerinin anlaması ne kadar sürer dersin?”

“Sean, ben...”

“Ölüm fermanımızı imzaladın, Flynn. Hepimizin.” Sesindeki ihanete uğramış ton, içimde öfkeden daha derin bir yara açtı.

“Ancak bu şekilde ortak bir zeminde buluşabiliriz,” diye cevap verdim, yüzümden hissettiğim vicdan azabının belli olmadığını umuyordum. “Sandığın gibi biri değil. Diğerlerinden farklı.”

“Farklı mı?” Sean’ın çenesi gerildi, gözleri aniden dehşetle karardı. “Tanrım, ondan hoşlandın değil mi? Flynn, lütfen. Sakın...”

“Tabii ki hayır,” diye tersledim. Arkasındaki birkaç çocuk, yattıkları yerde kıpırdanınca sesimi alçaltmaya çalıştım. “Ama bize yardım etme ihtimali varsa bunu değerlendirmek istiyorum.”

“Kız bir *trodaire*.”

“Görevini yaptığı için ölmeyi hak ettiğini sanmıyorum.”

“Görevi ölmek,” dedi tıslarcasına. “Ya da bizi öldürmek için elinden geleni yapmak.”

“Kaçarken beni öldürmedi, yapabiliirdi.”

Uzun bir an boyunca beni izledi. Yüreğimin saniyeleri sayarcasına güm güm attığını hissettim. “Anahtarı bana ver,” dedi sonunda.

“Anahtar mı?”

“Kızı tuttuğun hücrenin anahtarını.” Elini uzattı ve parmaklarını acele et dercesine salladı. “Üzerinde bulacak olurlarsa, işin bitti demektir.”

Kesik kesik bir iç çekişle soluğumu bıraktım ve cebimi karıştırıp Jubilee’yi çıkartmak için kullandığım anahtarı bul-

dum. Sean anahtarı alıp kendi cebine soktu, arkamdaki geçidi taradıktan sonra yanımdan geçip tünele yöneldi.

“Sean.” Sesimi duyunca durdu. “Teşekkür...”

“Etme,” diye araya girdi. “Yapma.” Ardından gözden kayboldu, belli ki kimse görmeden anahtarı atabileceği bir yer bulmaya gidiyordu.

Koridordan aşağı yavaş adımlarla yürüyüp sola döndüm; seslerden, insanlardan saklandım. Ama sessizliğe ulaştığımda da Jubilee’nin sesini duyuyordum.

Şimdi ne olacak, Romeo?

Bir dizi basamaktan aşağı indim, mağaralardan oluşan tesisin daha karanlık, daha sessiz alanlarına ulaştım.

Burada, kayaların pütürlü yüzeyleri cilalanmamıştı. Diğer mağaralara açılan deliklerin yüzeyi, içeri cereyan yapmaması için uzun plastenlerle kapatılmıştı. Ancak bir köşeyi döndükten sonra, ayaklarımın beni nereye götürdüğünü anladım: Kalm metal duvarların McBride ve topyekûn savaş arasında yükseldiği cephaneliğe. Onun henüz kazanmadığını gösteren somut, fiziksel bir kanıt görmek istiyordum.

Sean’ın haklı çıkma ihtimalinin korkusuyla kalbim göğüs kafesinde güm güm atıyordu. Sean, Jubilee’ye yardım ettiğimi fark ettiyse McBride ne zaman fark ederdi? Yine de elinde kanıt yoktu ve ben nefes aldığım sürece mücadeleye devam edecektim.

Keşke, ne için mücadele ettiğimi bilseydim. İstedğim dünyanın neye benzeyeceğini bilseydim. Bu gece havadaki öfke ve korku, barış umutlarının gözlerimizin önünde yok olup gittiğini iyice netleştirmişti. McBride yandaş sayısını arttırıyordu ve çok yakında rüzgâr tersten esmeye başlayacaktı.

Feneri mağaranın duvarındaki kancasından alıp son köşeyi de döndüm.

Cephaneliğin kapısında eskiden kilidin durduğu yerde, kurcalanmış bir delik buldum, tırtıklı kenarları alev lambasıyla yanıp kararmıştı. Tek duyduğum, kendi nabzımın sesiydi.

Elim boynuma gitti. Telaşla, anahtarın durduğu zinciri aradım. Zincir parmaklarıma değince onu sertçe çektim. Beynim gördüklerine bir anlam vermeye başlamıştı ve kapıyı açmak için anahtara ihtiyaç olmadığını fark ettim.

McBride rüzgârın dönmesini beklemiyordu, beklemekten vazgeçmişti. Bütün halkımızın yüreğini ve aklını kazanmayı beklemiyordu.

Ben kafama göre hareket etmiştim, o da aynısını yapmıştı. Depo boştu. Bütün silahlar, patlayıcılar, orduyu topyekûn bir savaşa girmesi için kışkırtmakta kullanacağı her şey gitmişti.

Kız gene tezgâhın altında saklanıyordu. Yeşil gözlü çocuk da oradaydı. Annesiyle babasının kavga edişini dinliyorlardı.

"İstedikleri şeyi verelim gitsin, o zaman bizi rahat bırakırlar." Babası alçak, tiz bir sesle konuşuyordu. Adamın korkusu kızın korkusunu uyandırınca kız yutkundu, avuçları terliydi.

"Kazansınlar mı yani?" Annesi de korkuyordu ama öfkesi daha güçlüydü. "İsyan tezgâhlamak için dükkânımızı, evimizi kullanmalarına izin mi verelim? Kızımız ne olacak peki? Planlarına yardım etsin, ne dersin?"

"Babel'e gidebiliriz, babanı ziyaret ederiz. Jubilee'yi en son bebekliğinde görmüştü. Birkaç hafta bizi ağırlayacağına eminim."

"Evimizi savaş alanına çevirmelerine izin vermeyeceğim."

Kız gözlerini sımsıkı kapattı, sesleri engellemeye çalıştı. Çocuk uzanıp kızın elini tutunca, kız şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Burada olmaman lazım," diye fısıldadı kız. "November'a hiç gelmedin ki."

"Ben senin düşmanın değilim," diye fısıldayarak cevap verdi çocuk. "Ayrıca bunu yalnız yapmak zorunda değilsin."

DOKUZ

JUBİLEE

ÜSSÜN BİRKAÇ KİLOMETRE İLERİSİNDE DEVRİYE GEZERKEN beni bulan er, benim askerlerden biri değildi, adını da bilmiyordum. Askerler birkaç haftada bir değiştiği için hepsini tanımak imkânsızdı. Fotoğraf listelerini inceleyip isyancıların, üssün kadro değişim hızından istifade etmelerine engel olmaya çalışıyorduk ama yetiştığımız söylenemezdi.

Beni alelacele üsse getirdiler; şaşkın ve rahatlamış, bulanık yüzler tarafından karşılanıp dosdoğru hastaneye taşındım. *Maruz kalmış, kırıklar ve iç kanama belirtileri* gibi kelimeler geliyordu kulağıma. Kaburgalarımla, böğrümdeki çamur sürülmüş kurşun yarasıyla ve başımın arkasındaki şişlikle alakalı kaygılar sarmıştı etrafımı. Günün büyük bir kısmı boyunca o lanet bataklıkta debelendikten sonra bile ölmediysem, beni, büyük ihtimalle birkaç dakika daha öldürmez diye itiraz etmek istedim ama çok yorgundum.

Sağlık görevlisi çekildikten sonra beş dakikalık bir sessizlik yakaladım ve ardından bir ağızdan bağırıp çağırarak elimi tutmaya çalışan bir asker sürüsü içeri doluştu. Hayatta olduğum için rahatlamışlar mıydı yoksa bu hâlde olduğum için sinirlenmişler miydi, onlar da emin değildi. Hâlim olsaydı komuta subaylarının, gözlerinin önünde kaçırılmasına izin verdikleri için ağızlarını burunlarını kırırdım ama konuşmaları takip etmekte bile zorlanıyordum.

Diken üstünde yaşarken insanlar birbirini çabucak tanıyor. Eski yüzbaşımın bir zamanlar bana söylediği gibi “Hızlı öğrenmeyeceksen hiç öğrenme.” Bir an için eski yüzbaşımı, onun pratikliğini özledim. Yanımda gözüm kapalı güvenileceğim, bana ne yapacağımı söyleyecek birinin olmasını özledim. Subay olarak, askerlerimizin durumunu takip etmek zorundaydık; onları fiziksel ve psikolojik olarak gözlemleyerek, Cinnet etkisini göstermeden yakalamak için. Bu üs titizliğimiz sayesinde işlev görmeyi sürdürüyordu.

Ancak ben askerlerimi nasıl tanıyorsam, onlar da beni tanıyorlardı ve iyi olmadığımın farkındaydılar. Gözlerimin uykusuzluktan kapandığını görebiliyorlardı.

Dağılmak üzere olduğumu fark eden Mori diğerlerini çeke çeke odadan çıkartmaya başladı. Birkaç saniye sonra Alexi içeri girdi, neon rengi saçlarının yarattığı şokla ayılıverdim. Odayı boşaltma işini tamamladıktan sonra kapıyı, dışarıdaki kalabalığın üzerine kapattı.

“Teşekkürler, teğmen.” Cılız çıkan sesimi Alexi’den başka kimsenin duymadığına memnundum.

“Önemli değil, efendim. Komutanın emri. Kendisi sizinle

görüşene kadar rahatsız edilmenizi istemiyor.”

Bunun üzerine duraksadım. Alexi böyle resmî davranmazdı. Avon farklı türden kuralların uygulandığı bir yerdi, insanların yaşadığı diğer gezegenlerdeki formalitelere burada rastlanmazdı. Kıyafet yönetmeliği de aynı şekilde, gerçi Alexi onun bile sınırlarını zorluyordu. Bu hafta cart pembe olan saçları en lakayıt komutanın bile dönüp bir daha bakması için yeterdi.

O yüzden Alexi –üstelik de benimle– masabaşı albayıyla konuşur gibi konuşuyorsa bu işte bir terslik var demekti.

“Geri dönmese miydin keşke?” Buna şaka havası vermeye çalıştım ama karnımda, belli etmek istemediğim bir korku dalgası hissediyordum. Komutan Towers, Orla Cormac’ın kardeşini yakalayıp bıraktığımı öğrenmiş olabilir miydi?

Fakat Alexi gülümsemekle yetindi. “Komutanı bilirsiniz. Hafızanızı kimsenin kurcalamadığından emin olmak, öncelikle resmî bir rapor almak istiyor.”

“Birisi ona psikoloji kitapları vermiş yine.” Yutkundum. “Kafa doktorları nerede peki?”

Alexi omuz silkti. “Kendisi yapmak istedi. Hassas bir durum herhâlde.”

İçimde yükselen ani endişeyi belli etmemeye çalıştım. Bizzat komutan tarafından sorguya çekileceğimi tahmin etmemiştim. Bunun standart prosedürle alakası yoktu ve Towers protokolü çiğnemeyi seven biri değildi.

Alexi homurdanarak ağırlığını hastane yatağımın yanındaki külüstür katlanır sandalyeye bıraktı. Öyle geriye yaslandı ki plasten bileşimden meşum bir inilti yükseldi. “Bizi çok korkuttunuz, yüzbaşı. Nasılsınız?” Alexi beni Cormac’la birlik-

te Molly'nin barından çıkarken gören askerlerimden biriydi. Yüzü sessizdi, gözlerinde içten bir bakış vardı. Ne sorduğunu biliyordum. "İyiyim," diye karşılık verdim, gözlerinin içine bakarak. "Birkaç çizik ve morluk, başka bir şey yok."

Dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı. "Anlamam gerekirdi. Adamdan hoşlandığınızı sandım... ama onun bataklık farelerinden biri olduğunu fark etmeliydim."

Bu, Alexi'nin ağzından, şakayla karışık bir hakaretti. Öyle bile olsa, başımı çevirdiğimi, kucağımı örten battaniyede bir kırışıklığı düzelttiğimi fark ettim. "Bilmiyordun. Ben de bilemedim."

"Onu bir daha görürsem ona olanları açıklama fırsatı vermeyeceğim." Alexi'nin gözleri, yatağımın yanında asılı duran kaburga röntgenimdeydi.

Beni dövenin bardaki adam olmadığını söyleme arzusuna güçlkle karşı koydum. Zaten fark etmezdi. Kafası çalışıyorsa Cormac buraya bir daha adım atmazdı.

Alexi bana doğru biraz daha eğildi. "Siz... huzursuz gibisiniz. İyi olduğunuza emin misiniz? Bayılma, rüya falan yok değil mi?" Bunu söylerken sesi alçaldı, bu fikrin yanına yaklaşmaya bile cüret edemiyordu sanki. Bu hastalığın bir gün yenilmez Yüzbaşı Lee Chase'i de kara gözlü, vahşi bir deliye çevireceğini hayal etmeye cesaret edemiyor gibiydi.

"Alakası yok." Becerip beceremediğimden emin olamadığım bir tebessüm ettim. "O rüyaları görmediğimi biliyorsun, Alexi." *Hiç rüya görmüyordum.* Sekiz yaşından beri görmemiştim. Verona'dan beri.

"Siz de insansınız sonuçta." Duraksadı. "Büyük ihtimalle."

“Beni merak ettiğin için teşekkür ederim, LT.”

Ağzını açtı ama kelimelere şekil verme fırsatı bulamadan kemerine takılı haberleşme aleti cızırdayarak canlanınca ikimiz birden irkildik. Kalın, ciddi bir ses –Yüzbaşı Biltmore’un sesini tanımıştım– Alexi’yi güvenlik ofisine çağırıyordu.

Alexi başını kaldırıp bana özür dilercesine baktı. “Hepimiz diğer subaylara rapor vermek zorunda kaldık... siz yokken. Geçici olarak. Tekrar ayağa kalktığınız anda size döneceğiz.”

Gülümsememi saklama zahmetine girmedim. Alexi böyle gülümseyecek kadar güvendiğim birkaç kişiden biriydi. “Merak etme, kıskançlığımı bir-iki gün saklamaya çalışırım.”

Haberleşme aleti tekrar cızırdadı ama Alexi yüzünü buruşturup sessiz tuşuna bastı. “Acele edin, yüzbaşı.”

Ben sırtıırken o ayağa kalktı. Biltmore ayın dallamasıydı, üsteki herkes de bunu bilirdi. Alexi’nin benim bir an önce ayağa kalkmamı istemesi normaldi.

Alexi elini uzatıp omzumu tuttu. “Lee,” dedi usulca, yüzündeki sırtış daha sessiz, özel ve kederli bir şeye dönüşüyordu. “Bana ihtiyacın olduğu anda yanındayım, biliyorsun değil mi?”

Boğazım kupkuruydu, başımla onaylayabildim yalnızca.

Alexi de başıyla karşılık verdi ve ardından ellerini cebine sokup her zamanki gibi omuzlarını çökerterek sessizce odadan çıktı.

Yavaşça nefes aldım, gözlerimi tavana sabitledim. Bir sene önce Patron’da ilk kez birlikte görev yaptığımızdan beri, antrenmanlar ve tokalaşmalar dışında, Alexi bana elini sürmemişti. Hangi şartlar altında olursa olsun birlikte görev

yaptığım biriyle yakınlaşmamam gerektiğini, onun sayesinde öğrenmiştim. Kaçamağımız ben terfi ettikten hemen sonra ortaya çıktı ve Alexi birdenbire başka birinin istediği bir göreve verildi. Ben görevimi yapmak yerine adam kayırdığım için...

Alexi tayinini istedi, ben de eski yüzbaşım ve birliğimin kalaniyla birlikte Avon'a geçtim. Burada, ikimizin bir zamanlar birlikte görev yapmaktan öteye geçtiğini bilen kimse yoktu. Artık yalnızca en eski arkadaşlarımdan biriydi. Adamımdı ama yalnızca diğer askerlerim kadar.

Yine de onun burada olduğunu bilmek... Boğazım sıkıştıyordu. Keşke ona açılabilseydim. Keşke ona ya da herhangi birine Savaşçı çocuktan ve onun, isyancılar hakkında bildiğimiz şeylere tamamen aykırı barış söyleminden bahsedebilseydim. Ancak suçlarının hesabını vermesi için onu neden esir almadığımı Alexi bile anlayamazdı.

Ben bile anlayamıyordum.

Sandalyenin arkasına atılmış bir hastane önlüğü vardı ama Komutan Towers'ın karşısına arkası açık bir kıyafetle çıkmaya can atmıyordum. Yine de inleyerek doğrulup oturdum ve botlarımla bağcıklarına uzandım. Ancak bir tanesini köşeye fırlatıp diğerine uzanmamla astarın içindeki bir şey kımıldayınca, Cormac'ın adasında çamurun içinde bulduğum şeyi hatırladım. Onca olayın arasında, aklımdan çıkıvermişti.

Botu çekiştirerek çıkarttım ve ters çevirdim. Dikdörtgen şeklindeki küçük plastik cisim battaniyenin üstüne düştü. İnsan elinden çıktığı kesindi, bir tarafı devre folyoyla kaplıydı. Arkasını çevirdim. Öbür yüzünde bir tarama çubuğu vardı.

Bu bir kimlik çipiydi. Yüzümüzün holo-video görüntüsünü,

DNA örneklerini ve parmak izlerini taşıyor, günümüzde kullandığımız havalı şeylerle karşılaştırıldığında düşük teknoloji kalıyordu. Bu on-yirmi sene öncesine ait modellerden biriydi. Miadını doldurmuştu ama basitti. Üretimi fazla bir teknoloji gerektirmiyordu ama doğru tarayıcı olmadığında okunmama gibi bir avantajı vardı. Üstelik onu taratmaya kalkıştığım anda sahibinin kimliğinin şifreli olarak gözükeceğine bildiğim her şey üzerine bahse girerdim. Bu çipin kime ait olduğunu anlamının imkânı yoktu.

Ancak askerî olmadığı anlaşılıyordu çünkü bizim çiplerimiz farklıydı. Kasabadan ya da isyancılardan biri de değildi çünkü onların gen künyeleri, sahteleri yapılmasın ya da kaybolmasınlar diye, kollarına dövmeyle yazılıyor ve DNA taramasıyla doğrulanıyordu. Bu TerraDyn'in kullandığı teknoloji değildi, onların kendi kurum içi sistemleri vardı.

Bu başka biriydi. TerraDyn'in alanında bulunmaması gereken biriydi. Avon'da başka bir oyuncu vardı.

Bunun üzerinde uzun uzun düşünme fırsatı bulamadan kapı vuruldu. Kimlik çipini cebimin derinliklerine tıkıp başımı kaldırdım. Kapı ardına kadar açıldı ve Komutan Towers belirdi.

Komutan Towers benim dışımda, üsteki teğmenden büyük rütbeli tek kadın subaydı ama iki insan birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi. Keskin yüz hatları ve ensesinde küçücük topuz yaptığı sarı saçlarıyla ince uzun bir kadındı. Tecrübesi, dört beş ay önce yerine geçtiği üs komutanından az olsa da ondan çok daha becerikliydi. Ölene kadar askerlik yapacağı belliydi, benim gibi. Bizler hızla rütbe atlayan, hayatımızı bu savaşlara adayan tiplerdik. Boy gösteren acemilerin çoğu

gelip geçiciydi; birkaç sene, gerçek kariyerlerine başlamalarına ya da okula gitmelerine yetecek kadar para kazanmak ya da düzenli bir hayata geçmeden evvel galaksiyi gezmek için askere yazılıyorlardı. Ancak Towers ile benim, ölene kadar asker kalacağımızı anlamak için bize tek bir kez bakmanız yeterliydi.

“Chase,” diye selam verdi, kapıdan girerken. “Nasılsın bakalım?”

Sanki cevabı düşünüyormuş gibi duraksadım. “Biraz karınım aç, efendim.”

Dudakları seğirip küçük bir gülümseme şeklini aldı. Birkaç dakika önce Alexi’nin oturduğu sandalyeye yerleşti. Gerçi bütün ağırlığını bırakmak yerine sandalyenin ucuna ilişmiş, ellerini de dizlerinin üzerinde kenetlemişti.

“Neden burada olduğumu biliyorsun. Orada başına neler geldiğini öğrenmemiz gerek. Bu konuda konuşmaya hazır mısın?” Ses tonundan aslında soru sormadığı anlaşılıyordu. İstesem de istemesem de o an sorguya çekiliyordum.

İşin aslı, hâlâ silindirle ezilip çiğnenmiş, sıcak ütüden geçirilmiş gibi hissediyordum. Doktorların uyguladığı tedaviden sonra, kırık yerler birleşirken kaburgalarım kaşınıp zonkluyordu. Her harekette başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Tek istediğim uyumaktı.

“İyiyim, efendim,” dedim, gerçeği söylemek yerine. Bu, en azından, sorun etmeyeceğim türden bir yalandı. “Gerçekten. Uzun soluklu bir travma geçirmedim.” *Yani, bataklıkta kafayı yediğimi ve artık olmayan gizli bir tesis görmemi saymazsak.*

Komutan başıyla onayladı, duruşu bir parça rahatladı. “O

hâlde, resmî bilgi alma sürecini başlatabiliriz artık.” Elini cebine soktu, işaret parmağı büyüklüğünde bir kayıt cihazı çıkarttı. Kapağını tek hareketle açınca, yeşil kayıt ışığı bana göz kırpmaya başladı. “Bilgi alma görüşmesi, Yüzbaşı Jubilee Chase ile olaydan sonra, TD-Alpha Üssü kıdemli subayı Komutan Antje Towers tarafından metne dökülmek üzere kayıt edilmekte. Galaktik tarih kodu 080449. Başlayalım, yüzbaşı. Neler hatırlıyorsunuz, baştan başlayarak bana anlatır mısınız?”

Yavaş soluk alıp iyileşmekte olan kaburgalarımın hangi noktada sancı saplandığına baktım. *Flynn Cormac adında genç bir adam beni kaçırdı, ardından hayatımı kurtardıktan sonra beni tekrar serbest bıraktı. Onu Molly’nin yerinde ilk gördüğüm anı düşündüm, birasını içip barın aynasından beni seyrediyordu. Ağzım açıldı ama tek bir kelime bile çıkmadı.*

Komutan Towers beklenti dolu bakışlarla beni inceliyordu, sarı kaşlarını hafifçe kaldırmış ve ellerini dizlerinin üzerinde kenetlemişti. Klinik sessizdi, suskunluk kulaklarımda güm-bürdüyordu.

Derken, garip bir ses şöyle dedi: “Fazla bir şey hatırlamıyorum.”

Hafifçe öksürdüm, avuçlarımı battaniyeye bastırdım. Artık bu işe bulaşmıştım. Yalan söylemiştim.

“Molly Malone’un yerinde bir adam vardı, silahlıydı. Her şey çok hızlı olup bitti. Yüzünü iyi göremedim. Dışarı çıkınca beni bayılttı.”

“Onunla ilgili ne hatırlıyorsun anlat bana. Genç miydi yaşlı mı? Güçlü mü zayıf mı? Belirgin herhangi bir ırk özelliği var mıydı?”

Sorulardan en zararsız olanı seçip cevaplayarak “Güçlü,” dedim.

“Kim olduğuna dair herhangi bir şey öğrenebildin mi?”

Midem kasıldı. Orla Cormac’ın kardeşinin hayatta ve Savaşçıların arasında olduğunu söylediğim anda, onun peşini asla bırakmayacaklardı. “Yok, pek değil.” Sesim kulağıma dengeli geldi. “O ve diğerleri ihtiyatlı davranıp adlarını kullanmadılar.”

“Yaralarından o kişi mi sorumlu?”

Bakışlarım, yalanımı yakalamak için bekleyen, kayıt cihazında göz kırpan yeşil ışığa kaymak istiyordu. Komutan Towers’a odaklandım zorla. “Hayır, o sonra oldu. Bir mağaradaydım sanırım. İçlerinden biri beni dövdü.” Kolumu kaldırıp elimi hafifçe kaburgalarımın üzerine yerleştirdim. “Beni birkaç gün tuttular, sonra bir nedenle başka yere nakletmeye karar verdiler. Başka fırsatım olmadığına karar verdim ve beni götüren adamlara saldırdım. Teknelerden birini çaldım ve mazotu bitene kadar üsse yaklaşmayı başardım. Geri kalan yolu da yürüdüm.”

“Yavaş biraz. Hatırladığın tek mekân mağara mı?” Bakışları dikkatliydi. “Kronolojik sırayla anlat bana.”

Başım ağrıyor ve seçeneklerimi hızla gözden geçirmeye çalışırken, düşüncelerim koyu bir şerbetin içinde ilerliyordu sanki. Söylediğim her yalan beni daha da dibe çekiyor, yalanımı nasıl yakalayabileceklerini düşünmemi zorlaştırıyordu. Elllerinde kayığın üstten ayrılırken çekilmiş görüntüleri olabiliirdi, ne yöne gittiğini biliyor olabilirlerdi. Bir isyancıyı korumaya çalıştığım için başıma neler gelmişti. “Yok, mağaradan önce doğuya gittik.”

“Nedenini söyledi mi?” Bu kez ağırlığımı sandalyesinin önüne verdi. Artık daha dikkatli olduğundan, yüzümdeki en ufak değişikliğe odaklandığından emindim.

Omuz silkmeye yeltendim ama kaburgalarım bu fikre itiraz etmek için yan tarafımdan yukarı bir acı dalgası gönderdiler. “Orada bir tür askerî tesis olduğuna inanmıştı ama bildiğim kadarıyla oralarda herhangi bir tesis yok.”

Almaya hazırlandığım risk yüzünden başım paraşütsüz atlamaya hazırlanmışım gibi dönüyordu. Ancak kafamın içinde dönen sorulara bir cevap alma şansım vardıysa, bu riske atılmak zorundaydım. “Benim birliğim o bölgede hiç devriyeye çıkmadı gerçi ama benim bilmediğim bir şeyler olabilir tabii.” Cebimdeki kimlik çipini neredeyse hissediyordum. Pantolonumu yakıp bacağımda bir delik açıyordu sanki.

Komutan Towers hareket etmemişti, bakışları hâlen yüzüme dikiliydi. Yüz ifademi değerlendirdim, kibarca soru sorar gibi nasıl bakılacağını düşündüm. Çok mu boş bakıyordum? Kaşlarımı kaldırırsa mıydım acaba? Tebessüm mü etseydim? Kalbim yüksek sesle atıyor, başım neredeyse adada bayıldığım zamanki gibi dönüyordu. Saniyeler sonsuzluğa uzadı, ben komutanıma baktım, o da bakışlarını kaçırmadı.

Birden kayıt cihazına uzandı, cihazı kapattı ama bakışlarını parmaklarından çekmedi.

Kalbim durdu, beni yakalamıştı. Kayıt cihazını da güvenliği çağırıp beni hücreye tıktırmak için kapatmıştı. “Komutanım...”

Başını aniden kaldırdı, dudaklarına yatıştırıcı olması amaçlanan, hafif bir tebessüm yerleştirdi. “Teşekkür ederim, yüzbaşı. Duyduklarım yeterli.”

Gözlerimi kırıştırdım, kaburgalarımındaki acılı itirazlara al-dırmamaya çalışarak doğrulmayı denedim. “Diğer anlatacak-larım peki?”

Kayıt cihazını şöyle bir salladı, hafif gülümsemesi çarpıl-maya başlamıştı. “Burada amirlerimizi tatmin etmeye yetecek kadar bilgi var. Bilgi vermektense, dinlenmeye ihtiyacın var.” Yanağı, çenesindeki gerginliği gösterircesine, belli belirsiz se-ğirdi. “Dinlen biraz, Chase. Sana ihtiyacımız var.”

Rahatlamam gerekirdi. Başka soru yoktu, yaptıklarımın ortaya çıkma ihtimali kalmamıştı. Ancak Komutan Towers benim kadar uzun süredir buradaydı. Onu, canının sıkkın ol-duğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum.

Yüz ifademi yanlış yorumlayarak elini elimin üzerine koy-du. Cildi soğuk ve kuruydu. Bana dokunduğu anda, ihanetin ve yalanların sıcaklığını hissedeceğinden emindim. Ama onun yerine bana dikkatle baktı. “İyi iş çıkarttın, Lee. Geri dönebi-lecek çok asker tanımıyorum. Biraz izin yap, kendini toparla, sonra da işinin başına dön.”

O çıkınca bütün ağırlığımı karyolaya bıraktım, rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken kendi kaburgalarımından çıkan seslere karşılık veriyormuşçasına elyaftan yükselen gıcırıltıları dinledim. Bırakın komuta subayıma düpedüz yalan söyleme-yi, en son ne zaman emre itaatsizlik ettiğimi hatırlamıyordum. Ancak tek yalan söyleyen ben değildim. Doğudaki tesisten bahsettiğimde komutan Towers’ın bilgi almaya son vermesi tesadüf olamazdı.

Ancak buna inanmak, Cormac’ın çılgın komplo teori-lerine inanmak demekti. Bayılmadan önceki saniyelerde,

halüsinasyondan öte bir şeyler gördüğüme inanmak demek de olabilirdi.

Düşüncelerim daireler çiziyor, oda etrafımda dönerek uzaklaşıyordu; prensiplerimle birlikte yer çekimi ve fizik yasaları da beni terk etmişti sanki. Burada böylece yatıp şüphenin beni ele geçirmesine izin veremezdim. Yüzbaşı Lee Chase'in kafası karışmazdı. O tereddüt etmez, iki kez düşünmezdi.

Kendimi zorlayıp tekrar doğruldum, bacaklarımı karyolanın kenarından aşağı sarkıtıp midemi ağzıma getirip boğazımı yakan bulantıyla mücadele ettim.

Pencereden içeri hafif bir meltem esti, yanında bataklık-
ğın topraksı, turba kükürdü kokusunu taşıdı. Avon'un bir
iyi tarafı vardı: Sağlam bir böcek nüfusu barındıramayacak
kadar gençti. Pencerelerde sineklik yoktu. Hastane daha
merkezi bir konumdaydı ama ben bir rehabilitasyon mer-
kezindeydim. Bu çevreye yeni gelenleri etkileyen, daha
büyük rakamlara ulaşan küçük rahatsızlıklar ve çöküşlerle
ilgilenmek için inşa edilen geçici binalardan birindeydim.
Binanın bu cephesinde, küçük, kare şeklindeki pencereler
bataklığa bakıyordu. Aramızda binanın çevresini saran çit
ve boş arazi vardı.

İsyancıların yer altı sistemine hâkim olan kaya ve rutubet
kokusunu ararken buldum kendimi. Tek istediğim her şeyin
normale dönmesiydi. Flynn Cormac'ı bir daha görmeyeceği-
mi umuyordum, zira görürsem büyük ihtimalle Gleidel'imın
diğer ucunda olacaktı.

Doktorlar ancak birkaç gün sonra üstten ayrılmama izin verdiler. Kaburgalarım hâlâ bir parça sızlasalar da burada kapanıp kalamazdım. Molly'nin yerine dönecek kadar iyileşmemiştim, o yüzden birliğimden birkaç kişiyle birlikte kasabanın sözde ana caddesinde yürüyorduk.

Üste yapılacak pek bir şey yoktu. İletişim sistemlerimiz isyancıların bataklıkta el yordamıyla becerdiklerinden çok daha iyi durumda değildi. HV sinyalleri öyle kötüydü ki sıkıntıdan ölmediğiniz ve yüzde doksan parazitten ibaret programları izlemeye hazır olmadığınız sürece seyretmeye değmezdi. Resmî işlerde kullandığımız aktarım uyduları vardı ama Towers olağanüstü iyi bir ruh hâli içinde olmadıkça eğlence gibi temel şeyler için asla kullanmıyorduk.

Yine de yürüyüş için güzel bir akşamdı. Avon'da akşamlar ne kadar güzel olabiliyorsa tabii. Hava hâlâ kapalı ve soğuktu, rutubetten yapış yapıştı. Sis yoktu, dolayısıyla sıkıştırılmış toprak yoldaki yetersiz ışıklar gölgelerin çoğunu dağıtabiliyordu.

Kasabaya her gidişimizde aklımız başımıza geliyordu gerçi. TerraDyn'in arazi taleplerini zorla uygulayan ordu ile şartları protesto eden isyancılar arasında kapana kısılan kasaba halkı, katı kurallar ile sokağa çıkma yasaklarının en ağır yükünü taşıyordu. Çoğu su yosunu arazilerinde çalışıyor ya da çevrelerindeki ekosistemleri denetliyorlardı; Avon bir gün istikrara kavuşup kendi üzerindeki yaşamı destekleyecek hâle gelecektse, bu zorunlu bir işti. Ancak bataklıklarda yaşayan isyancıların bir o kadar yandaşı da kasabada sessizce yaşayıp gidiyordu. Ve bir sempatizan ilk fırsatta bir isyancıya dönüşebilirdi.

Birkaç ay önce, ateşkes başladığından beri, günler olay-sız geçiyordu. Buna rağmen görev başında olmadığımızda bile tam anlamıyla rahat ettiğimiz söylenemezdi. Yanımızdan her geçeni izlemek ve havadaki her değişimi takip etmek zorundaydık. Üstelik Savaşçıların açık bir isyana ne kadar yakın olduğunu bildiğim için ben herkesten daha fazla diken üstündeydim.

Yürüyüşe çıkmanın Alexi'nin fikri olduğuna neredeyse emindim. Yemekhaneden çıktıktan sonra, Mori'yle ikisi kapı-ma geldiler. Bataklıkta yaşadıklarım hakkında dürüst davranmamam konusunda herkesten çok Alexi'nin şüphelendiğini düşünüyordum. Ancak gerçeği bilmesi imkânsızdı. Dikkatli davranıyor, beni yanından ayırmıyordu. Kaburgalarım iyileşiyordu, sağlık görevlilerinin bana verdiği güçlendiriciler sayesinde morluklar da neredeyse yok olmuştu. Ancak Alexi'yi endişelendiren, gözle görülen semptomlar ya da yaralar değildi. Üstelik bu konuda ne yapabileceğini de bilmi-yordu.

Ona iyi olduğumu göstermek için elimden geleni yapıyordum. Mori, istisnasız herkesi aşağılayan uygunsuz bir fıkra anlattı; subaylara, dünyalı süprüntüye ve sayabildiğimden çok daha fazla ırk grubuna hakaret ediyor ve hakaretin bile ötesine geçiyordu. Gülüp onu bir hafta boyunca tuvalet temizletmek-le tehdit ettim. Sonra çıkıp birkaç metrelik bir çitin üzerinde yürüdüm. Ama ilk fırsatta tekrar aşağı atladım. Hâlâ başım dönüyordu. Hâlâ huzursuzdum.

Kasabadaki binaların çoğu konuttu, bir kısmının ön odaları çeşitli dükkânlara ya da takas odalarına çevrilmişti.

Evin erkeğinin, insanlara tahıl payları karşılığında pişmiş yiyecek verdiği bir eve yöneldik. Askeriyenin besin takviyeleri karşılığında, ev yapımı ekmeklerinden alacaktık. Ekmekte bir parça bataklık tadı vardı ama raf ömrü on sene olan yemekhane öğünlerinden yeterince yiyince, ekmeğinde az biraz bataklık çamuru olmasına katlanabiliyordu insan.

Evin köşesini dönünce Alexi biriyle kafa kafaya çarpıştı. İkisi de geriye doğru sendelediler ama diğer adam önce toparlandı.

“Dikkat etsene!” Bizden yaşça fazla büyük değildi ama yüzünde bir asker kadar çok yara izi vardı.

“Kusura bakma, ahabap,” dedi Alexi sakince. Kriz durumlarında bulabileceğiniz en sakın insandı. “Seni görmedim. Nereye gidiyordun?”

“Sana niye söyleyeyim böyle bir şeyi?” Avon’un her tarafında vardı bu adamlar. Verona’da da. Her şeye öfkeliydiler ve önlerine çıkan herhangi birinden sinirlerini çıkartmaya hazırıldılar. Askeriye ile isyancılar arasındaki ateşkes, kasabalının bizi sevmeye başladığı anlamına gelmiyordu.

Mori öne adım attı, Alexi ile delikanlının arasına girdi. “Aslında söylemek zorundasın.” Mori iri değildi ama güçlü ve sağlamdı, ona bakan bunu rahatlıkla görebilirdi. Elini rahat bir tavırla Gleidel’in durduğu tabanca kımına götürdü. “Sokağa çıkma yasağı yarım saate kadar başlıyor.”

Delikanlı, Mori’nin ayakkabısının soluna doğru tükürdü. “Merak edeceksin artık, *trodair*.” Bu kelimeyi ona karşı, her türlü hakareten bile aşağılayıcı şekilde kullanmıştı.

“Gidelim,” dedi Alexi gözlerini devirerek. “Ekmek alacak-sak, acele etmemiz lazım.”

Mori kıpırdamadı, Alexi’yi duymadı bile. Gözleri kasabalı delikanlıdaydı. Yüzündeki bütün mimikler kaybolmuştu. Kolumdaki, ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı. Bir terslik vardı.

“Nereye gittiğini söyleyeceksin,” dedi Mori. Sesi buz gibiydi. Birkaç dakika önce şakalar yapıp gülen kızla alakası yoktu. “Kolunu da sıyr, gen künyeni taramamız lazım.”

“Onbaşı,” diye araya girdim. “Bırak çocuğu. Gidelim buradan.”

Kasabalı delikanlı da havadaki değişimi hissetmişti. Mori’yi bizim gibi tanımasa da kafası çalışıyordu, böyle bir yerde yaşarken çalışmak zorundaydı. Herhangi bir insan grubunun ruh hâlindeki değişimi görebiliyordu. Bir adım gerileyip omzunun üzerinden geriye baktı. Evin penceresinin camına dayanmış küçük bir surat gördüm. İrkildim. Olayı başından beri izleyen küçük kardeşine bakıyordu. Delikanlı tavırlarının nedeni buydu demek ki.

Onun geri adım atmak istediğini, risk almak istemediğini görebiliyordum. Evine gitmesine izin verecektim. *Yürü git.*

O sırada çenesi gerildi. “Hadi be, kıcıımı öpsene.”

Silah sesi sessizliği yırtıp geçerken çakan lazerle bir saniyeliğine kör oldum. Kendimi geriye attım, kendi silahım çabucak elime geçti. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca, kimin ateş ettiğini anlamaya çalıştım, sonra kasabalı çocuğun dizlerinin üstüne çöktüğünü gördüm. Sonra evin içinde çığlıklar atan kardeşinin sesi kulağıma geldi. Ve delikanlının suratı-

nın yarısının gittiğini gördüm. Mori'nin elinde silah tuttuğunu ve delikanlının durduğu noktaya doğrulttuğunu...

Sonraki birkaç saniye net değildi. Mori'ye doğru atıldım. Alexi kendini delikanlının üzerine atarken ahali koşturmaya başladı, kimisi bize doğru kimisi bizden uzağa koşuyordu. Bir yerlerde bir kadın çığlık çığlığa bağıyordu. Burnuma yanık saç kokusu geldi.

Mori boş gözlerle ileri bakıyordu; yüzü sakın, bakışları ifadesizdi. Onu bir kez sarstım, bir daha sarstım, sonra tokatladım. Darbenin etkisiyle yüzü hızla bir tarafa savruldu ama yüz ifadesi değişmedi. El yordamıyla kemerimdeki feneri bulup yüzüne baktım. Göz bebekleri o kadar büyümüştü ki gözleri kapkara görünüyordu. Işığı dosdoğru gözlerinin içine tuttuğumda da değişmediler.

*Olamaz. Belirti yoktu. Tek bir uyarı bile yoktu. O rüyalar-
dan neden görmemişti?*

Alexi cesedi çamura bırakıp ayağa fırladı. "Lee," dedi boğulacakmış gibi "buradan gitmemiz lazım. İşler sarpa saracak, acil topuklamamız gerekiyor."

O sırada Mori ayıldı. İlk beni gördü. Bana bakıp gözünü kırptıktan sonra konuştu. "Yüzbaşı. Neler oluyor?"

Sezgilerim devreye girmeden önce, yarım nefes süresince donup kaldım ve onu çekiştirip uzaklaştırmaya başladım. Ben Mori'yi yarı yürüterek yarı sürükleyerek götürürken Alexi de kimse intikam için peşimize düşmesin diye, elinde Gleidel'i ile arkamızı kolluyordu.

Mori'nin şaşkınlıkla sorduğu sorular aniden kesildi. Aşağı baktığımda, gözlerinin arkamızda bir yere sabitlendiğini gördüm. Çamurun içinde hareketsiz yatan şeyi gördüğünü anladım.

Dükkânın çingırağı çalınca kız başını okuyucudan kaldırdı. *Dur,* diye düşündü. *Bekle, bu başka.*

"Hoş geldiniz," dedi annesi. Tezgâhın altındaki kız, müşterilere doğru dönen annesinin bacaklarını izledi. "Size nasıl..." Ancak annesi cümlesini tamamlamadı.

"Merhaba, Bayan C." diyen ses tasasızdı ama onu duyduğu anda kızın yüreği buz kesti. "Teklifimizi düşünecek vaktiniz oldu mu?"

Kız gözünü plastendeki yarığa yerleştirdi. Babasının merdivenlerden indiğini duydu, babası duraklarken onu izledi.

"İlgilenmediğimizi söyledik size," dedi babası, yavaş yavaş kalan basamakları da inip müşteriyle annesi arasına girerken.

Kız, annesinin, "Noah," diye fısıldadığını duydu. "Bir şey kullanıyorlar. Gözlerine baksana."

Kız gözlerini eşikteki adama çevirdi. Gözleri oyuncak bebeklerin gözlerini andırıyordu, göz bebeği olmayan siyah bilyeler gibiydiler.

ON
—
FLYNN

ÜSSÜ ÇEVRELEYEN TELLERDEN GEÇEN SEFER İÇERİ girdiğim yer onarılmıştı ama aynı zayıf nokta otuz metrede bir yenileniyordu. Bu kez çitin kenarlarını birbirine daha dik-katli tutturup izimi saklamaya çalıştım. Kasabadaki ateşleme olayından beri güvenliği artırmışlardı sanki ama fazladan birkaç devriye, McBride'ı durdurmaya yetmezdi; özellikle de devriyelerin, onun geldiğinden haberleri yoksa.

Burada olmaktan nefret ediyordum. Birkaç ay önce tedarik mekiklerinin birinden çalınmış, üzerime oturmayan üniforma cildimi kaşındırıp rahatsız ediyordu. Bunun ihanet olmadığını, ateşkesin bozulmasını önlemek ve halkımı korkunç bir sondan kurtarmak için üssü uyarmak zorunda olduğumu kendime kaç kez hatırlatırsam hatırlatayım, kendimi bir hain gibi hissediyordum. Cephane dolabının kilidinin kırıldığını, McBride ve yandaşlarının silahlandıklarını öğrenmek yeterince korkunç-

tu. Bu yeni cinayetle, bekledikleri mazerete de kavuşmuşlardı ve bu da, bu akşam, yapmak zorunda olduğum şeyi yapacağım anlamına geliyordu.

Devriyelerden birinin yanından geçerken başımı eğip eğreti sokak aralarından birine doğru koşturdum. İlk kez, yağmur yağdığı için seviniyordum; buraya doğru kayıkla gelirken başlayıp işimi kolaylaştırmıştı. Kimse kimsenin yüzüne dikkatle bakmayacak demekti.

Yüzbaşı Chase'in geceleri nerede uyuduğunu bilmemem gerekiyordu ama üsteki istihbaratımız ordunun fark ettiğinden daha iyiydi. Üssün tamamında asker çalıştırmaya yetecek kadroları olmadığından kasaba halkının bir kısmı burada aşçı, yüklemeci ve temizlikçi olarak çalışıyordu. Yüksek güvenlik gerektiren, üssün aleyhine kullanılabilecek görevler değildi bunlar; yalnız temizlikçiler kimsenin gözüne batmıyorlardı ve her yere giriş izinleri vardı. Bu yerin epey iyi bir haritasını çıkartmış durumdaydık.

Subay odalarının çoğu başka yerlerden bozmaydı. Jubilee geçici barakalardan birine tıklmıştı ve odasının eskiden depo olarak kullanıldığına neredeyse emindim. Gerçek bir penceresi yoktu, sadece bir parça genişletip içeri ışık girmesi için şeffaf platen ile kapladıkları bir havalandırma deliği vardı.

Karnımın derinliklerine bir korku yerleşmişti; McBride buraya doğru yola çıkmışsa dehşetle beklediğimiz gün, bugündü. Ölü sayısındaki aşırı artış nedeniyle TerraDyn ve ordunun topyekûn bir saldırıya giriştikleri gün. Bizim de onların da çok fazla kayıp verdiği ve Avon'un yıllardır kendisini bekleyen kaosa sürüklendiği gün.

Buna nasıl engel olacağımı bilmediğim için asker dolu bir üssün ortasındaki bir pencereden sürünerek içeri girmek üzereydim. Halklarımızı birbirinden ayrı tutmama yardım edecek nüfuza sahip müttefikin peşindeydim.

Kapağı çekip çıkartmak yalnızca yarım dakikamı aldı. Kayığı bataklıkta sıırıyla yüzdürürken yorulan omuz kaslarımın yakınmalarına aldırmadan pervazı kavradım. İçerideki oda son derece sade döşenmişti, tam da bir asker kışlasının olması gerektiği gibi. Gözlerim ilk önce duvara düzgünce asılmış soluk gri, çatışma üniformasına kaydı. Yakınında uyuyan askerin tepesinde hayaleti andıran bir nöbetçi gibi dikilmişti. Bardan çıktığımızda Jubilee'nin üzerinde bu olsaydı sıkıttığım kurşun bir çizige bile neden olmazdı. İçimde yükselen öfkeyi yatıştırmaya çalıştım, bu üniformaları ne zaman görsem böyle oluyordu. Onların kumaş kadar ince son teknoloji zırhları vardı ama bizim kaçak cephaneler ve aile yadigârı tabancalar dışında hiçbir şeyimiz yoktu.

Jubilee yan uyuyordu, uzun esmer bacağı örtünün üzerinde kıvrılmıştı. Bir elini gevşek bir yumruk yapıp çenesinin altına dayamış, diğerini yastığın altına sokmuştu. Örtülerin altındaki asker künyesini görebiliyordum, boynundaki zincirden sarkıyordu. Uyurken bile askeriye'nin hâkî rengini giyiyordu, üzerinde yalnızca bir şort ve bir tişört vardı gerçi. Dinlenirken, daha yumuşak görünüyordu. Pervazı kavrayıp adını fısıldadım. "Jubilee."

Birden canlandı, neden bu şekilde uyuduğu da belli oldu: Yastığın altından çıkan eliyle silahını kavramıştı. Bacaklarıyla tekmeleyip örtülerden kurtulurken doğrulup dimdik oturdu.

Uyku mahmurluğundan kurtulmak için gözlerini kırıştıtırıp silahını kaldırdı. Bir saniye sonra beni fark etti, ağzı hayretle açıldı. Ateş edecek kadar güçlü olmasa da parmağının tetikte kasıldığını görebiliyordum. “Cormac,” dedi boğulurcasına. “Ne işin var burada?”

“Yalnızım,” dedim. “Ve silahsızım. Ateş etme, yatak odanda ne işim olduğunu izah etmekte zorlanabilirsin.”

Bana dik dik bakarken, saniyeler uzadıkça uzadı. Sonra homurdanarak pes etti, silahını indirdi ama elinden bırakmadı. Ben camdan içeri kayıp zemine düşerken, beni ihtiyatlı gözlerle izledi. Çalıntı üniformamla alakalı bir şeyler düşündüyse bile yorum yapmadı.

Burası küçük bir odaydı; küçük bir yatak, bir dolap ve üzerinde çerçeveli bir fotoğraf duran, külüstür bir komodin dışında eşya yoktu. Komodin, bu çıplak odanın tümünde görebildiğim tek şahsi dokunuştı. Pencereden giren cılız ışıktaki, bir adam, bir kadın ve ufak Jubilee Chase olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk gördüm. Büyük ihtimalle babası olan adam ince uzundu, teni Jubilee’den çok daha esmerdi, annesi de Çinliye benziyordu; fotoğraftaki annenin yüz hatlarının koluna girmiş olan kızına yansıdığını görebiliyordum. Battaniyelerin arkasından beni izleyen kızın yüzünde... Gergin ve sessiz bir şekilde beklerken annesiyle babasının nasıl insanlar olduklarını merak ettim, ikimizi görseler ne düşünürlerdi acaba? Sessizliği önce ben bozdu. “Dün gece ne oldu öyle?” Niyetim keлимelerin böyle sert dökülmesi değildi ama geri alamazdım. Aramızdaki sessizlikte asılı kaldılar.

“Cinnet geçirdi.”

Her seferinde uydurdukları Cinnet bahanesinin arkasına saklanıyorlardı. Yüzümdeki şüphe ifadesini saklamam mümkün değildi. Gördü, dudakları gerildi. Bakışları yüzümden kayıp duvara dikildi. Suçlu bir tepki. “Yeterince hızlı hareket edemedim.”

Bu, kurşundan bir ağırlık gibi indi üzerime. “Orada mıydın? Ölen masum bir sivildi, hiçbir şeyle alakası...”

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun,” diye tersledi. “Senden vaaz dinlemeye ihtiyacım yok, Cormac. Olmaması gerekiyordu, engel olmam gerekiyordu.” Sesinde bir gerginlik vardı.

Aramızdaki ateşkes her an bozulabilirdi. Onu fazla kışkırtmasam iyi olacaktı. Yavaşça, istemeye istemeye, “Tetiği sen çekmedin,” diye mırıldandım. *Hayır, orada dikilip seyrettin yalnızca.*

“Olsun. Adamlarımdan birisi, birinin beynini dağıttığında, suç benimdir.” Başını iki yana salladı. “Buraya geleli birkaç hafta olmuştu, o rüyalarından gördüğünü rapor etmedi.”

“Rüyanın bununla ne alakası var?”

“Birisi dağılmadan evvel, Cinnet yalnızca rüyada belirti gösteriyor. O kişiyi zamanında gezegen dışına çıkartabilirsek sorun olmuyor. Ancak Avon’a tayin olan bütün askerler eninde sonunda bu rüyaları görmeye başlıyorlar. Yalnızca...” Sustu ama cümlenin sonunu biliyordum. *Yalnızca ben görmüyorum.* Savaşçıların arasında bile onun Avon’da dağılmayan tek asker olduğu biliniyordu.

Jubilee gözlerini kapattı. “Bu kez hiç uyarı vermedi, göz açıp kapatana kadar olup bitti. Sonrasında, neler olduğunu hatırlamadı.”

Böyle bir şeyi nasıl hatırlamaz? Yatağın ucuna çöktüm ve Jubilee'nin ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim. Kapa-lı gözlerinin altında, bardan kaçırdığım gece orada olmayan morluklar vardı. Göz kapakları şişti, yüzü çökmüştü. Kederle. Doğruyu söylüyordu. Ya da doğru olduğuna inandığı şeyi.

"Askere ne olacak?" diye sordum nihayet.

Gözlerini tekrar açarken çenesi kasıldı. "Paradisa'ya doğru yola çıktı bile. Masabaşı görev, büyük ihtimalle, emekli olana kadar."

Ne güzel iş. O asker yargılanmayacaktı, bir genci gözünü kırpmadan öldürdüğü için ceza almayacaktı. Onu sakın bir köşede saklayacaklardı ve kimse ne yaptığını bilmeyecekti. Onun tarafının haksız olduğunu haykırmak istedim Jubilee'nin suratına.

İyi de, ya haklıysa? Çok emin görünüyordu. Ya bu Cinnet denen şey gerçekten varsa? Ordunun sivillere zulmetmek ya da öldürmek için uydurduğu bir mazeret değilse? Saklanma yerimizin derinliklerinde bir hücrede tıklıyken, söylediği şey geldi birden aklıma: *Hiçbir şeyin yalnızca iki yüzü yoktur.*

"Cormac," iç geçirip düşüncelerimi böldü. "Neden geldin? Canın, en sevdiğin kiralık katille sohbet etmek mi istedi?" Benim sözlerimi tekrarlarlarken sesinde acı bir ton vardı.

"Öyle dediğim için üzgünüm," dedim ve gerçekten de üz-gün olduğumu fark ettim. Jubilee bu kadar basit biri değildi. "Seni uyarmaya geldim."

"Ateşkesin her an bozulabileceğini biliyoruz," diye karşı-lık verdi. Sesi en ufak bir şey anlatmayan, o yavaş ve yavan, iniş çıkışlı tona dönüyordu. "Bu olayın durumu kötüye götü-rebileceğini, senden duymaya ihtiyacımız yok."

“Vurulma olayıyla alakalı değil,” dedim öne eğilerek. Çalıntı üniformamın yakasından içeri elimi sokup ablamın anahtarını buldum. Çıkartıp gösterdim. “Bu, cephane dolabının anahtarı. Silahlarımızın büyük kısmı orada kilitliydi. Kimse, üzerinde hemfikir olunmadıkça harekete geçemesin diye, bu şekilde saklıyorduk.”

Jubilee’in yüz ifadesi bir parça değişmişti. “Saklıyorduk derken?”

Beni ele verebilir, bunları üs komutanına anlatmamı talep edebilirdi. Bana tekrar silah çekebilirdi. Yutkundum. “Biri-si kilidi kırıp dolabı açmış. Silahlar, patlayıcılar, cephane... Hepsi gitmiş.”

Yüz ifadesi dondu kaldı, yalnızca dudakları seğiriyor, kapının yarısını havaya uçmuş bulduğumda hissettiğim dehşetin bir benzerini açığa vuruyordu. Benimle aynı sonuca varması yalnızca birkaç saniyesini aldı. “McBride mı?”

Başım la onayladım, bakışlarımı aşağı, hâlen elinde tutmaya devam ettiği silaha kaydırmamaya çalıştım. “Başka kim olacak.”

“Destekçileri kaç kişi?” Sesi gergin ve soğuktu, silahtan çıkan mermi gibi hızlıydı.

“En az üçte bir,” diye karşılık verdim. Bedenimin kalan kısmı, bu bilgiyi paylaştığım için irkilse de beynim, *Doğru olanı yapıyorsun*, diye hatırlattı. “Artık çoğaldılar. Sen kaçtıktan ve kasabadaki çocuk vurulduktan sonra.”

“İsimler lazım,” diye karşılık verdi, kararlı ve hızlı bir tonla.

“İsim yok.” Çenemi sıktım.

“Kimi aradığımızı bilirsek, saldırıya geçme şansı bulamadan onları yakala...”

“İsim yok,” diye tekrar ettim, daha sert bir tonla. “McBride’ı yakalayabilerseniz lütfen yakalayın, memnun olurum. Diğerlerinin isimlerini vermeye hazır değilim.”

Jubilee soluğunu yavaş yavaş bıraktı. “Tanrım, Cormac. Bunu bana neden anlatıyorsun? Geldiklerinde hazırlıklı olursak, sizinkiler ölecekler.”

Midem kasıldı, suçluluk bir hançer gibi saplandı. “McBride üssün kasaba tarafından saldırıacak ama bu akşam değil. Örgütlenmesi için vakit lazım. Bu arada siz de o noktada güvenliği artırıp devriyeleri sıklaştırırsınız. Üs çevresinde askerî gücü gözle görülür şekilde arttırabilirsiniz. Saldırımı beklediğinizi görürse riske girmeyecektir. Savaş istiyor olabilir ama intihara meyilli biri değil.”

Jubilee hemen cevap vermedi; uzun, sabit bir bakışla beni olduğum yere mıhladı. Ardından ağzını bir parça açıp gözlerini kapattı. “Fena fikir değil,” diye kabul etti, boş elini kaldırıp alnını okşayarak. “Buraya geldiğinden kimsenin haberi var mı?”

“Daha neler!” Sesimin neşeli çıkmasına çalışmışım ama sessizliğin ve karanlığın içinde, sadece zayıf çıktı. McBride’m iddia ettiği kadar zayıf. “Ben de intihara meyilli değilim.”

Her şeye rağmen Jubilee’nin dudağının kenarının hafifçe yukarı kıvrıldığı gözümden kaçmamıştı, minicik bir tebessüm işaretiydi bu. Gerçi hızlıca nefes alıp verirken tebessüm de anında kayboldu. “Komutanla güvenlik meselesini konuşurum ama senin geri dönmen lazım.”

Tereddüt ettim, göğüs kafesimde bir ağırlık vardı. “Buraya sadece seni uyarmaya gelmedim, Jubilee...”

Ses tonu keskinleşirken, “Adım Lee,” diye karşılık verdi.

“Yalnızca askerî görevdeyken,” diye mırıldandım. “Bugün başka bir şey olacağını umuyorum.” Başımı kaldırdığımda kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Ancak başka seçeneğim yoktu, ısrarla devam ettim. “Dinle,” diye başladım yavaşça. “Sizinkilerle konuşman lazım. Bize ufacık bir şeyler verin. Gösterip ‘Bakın, bizimle konuşmak istiyorlar,’ diyebileceğim bir şeyler. Aksi takdirde, McBride’ın taraftarları artmaya devam edecek.”

“Cormac,” diye başladı, bezgin bir tavırla, “koşullarınızı değiştirecek gücüm olsaydı da değiştirmezdim, bu şu anda mümkün değil. Yaptığımız her şeyin bir nedeni var. Kaçınmaya çalıştığımız gerçek güvenlik riskleri var. Düzenlemeler bizi olduğu kadar, sizleri de korumak için konulmuş.”

“Okulları kapatmak gibi mi? Sağlık hizmetlerini kısıtlamak gibi mi? HV yayınlarını kapatmak gibi mi?”

“Bunu biz yapmadık,” diye cevap verdi Jubilee hızlıca. “Avon’un atmosferi sinyalleri bozuyor.”

“İyi de TerraDyn’in iletim uydularına ulaşım kodlarını değiştiren siz değil misiniz? Şu anda ne sinyal gönderebiliyoruz ne de alabiliyoruz, bağlantımız tamamen kesilmiş durumda. Bize yalnızca bunu verseniz. Haber yayınlarına bile gerek yok. Ama filmler, belgeseller, çocuklarımıza gösterebileceğimiz, bu hayatın dışında herhangi bir pencere olsa.”

Eli tabancasının kabzasını daha sıkı kavradı. “On sene önce verona’da nasıl örgütlendiler biliyor musun, Cormac? Zekiceydi. HV’deki çocuk programlarını kullanıp galaksinin

dört bir yanına gönderdiler. Mitolojik animasyon yaratıkların ağızlarından şifreli mesajlar yolladılar.”

“Ben Verona’nın nerede olduğunu bile bilmiyorum,” diye tersledim. “Ama on sene sonra burada, onlarca ışık yılı uzakta, orada olanların bedelini ödüyoruz. Güneşimiz yok, yıldızlarımız yok, yiyeceğimiz, ilacımız, gücümüz ya da kafa dağıtacak bir eğlencemiz yok. Üstelik bu durumun değişeceğini söyleyen de yok. Pire için yorgan yaktınız.”

“Pire mi?” Öfkelenmiş, bütün yüz hatları gerilmişti, kendini tutmak için büyük çaba sarf ediyordu. “Geçen yüzyılın en büyük isyanına pire mi diyorsun? Verona’daki gecekondu mahallelerini hedef aldılar, insanların en kalabalık olduğu yerleri. Maksimum zararı verebilecekleri yerleri. Gizlice silah, kitle-sel imha silahı, aklına ne gelirse soktular. İsyan çıktığında, insanlar ne olduğunu anlayamadan, November’dan Sierra’ya kadar bütün şehirler alev alev yanıyordu. İsyancıların elinden sağ kurtulanları da yağmacılarla baskıncılar katletti. Binlerce, on binlerce insan şu anda şarkı söyleyemiyor ya da hikâye anlatamıyorlar.”

Birisi sanki göğsüme bastırıyor ve nefes almama engel oluyordu. Bırakın on tane şehri yanarken canlandırmayı, o büyüklükte tek bir şehir hayal bile edemiyordum.

Benden cevap bekledi ve cevap gelmeyince başını hızla salladı. “Her kuralın gerisinde bir sebep var, siz görerseniz de görmeseniz de. Bazı kurallar biraz katı olabilir, bu benim seçiminim değil. Ancak neye mal olursa olsun ant içip kanunları uygulayarak bir çocuğun annesiyle babasının ölümünün önüne geçme şansın olsaydı...” Yutkundu. “Bunu yapmaz mıydın?”

Bir askerin adaletten, insanları korumaktan bahsettiğini duymak başımı ağrıtıyordu. McBride olsaydı, onun yalan söylediğini iddia ederdi. Sean onun gerçekleri göremediğini söylerdi. Pencereden süzülen cılız ışıktaki onu izlerken, ne söyleyeceğimi bilemedim. Tek bildiğim onun sözlerinin ardında da bizimkine denk, yoğun bir acı olduğuydu. Susunca yüz hatları diğer herkesin görmeye alıştığı soğukkanlı ifadeye dönuştü. Ancak düşüncelerimin arasında ürkütücü bir fikir kuvvetlenmeye başlamıştı. “Sen nerelisin, Jubilee? Memleketin neresi?”

Cevap vermeden önce bir süre bekledi ve cevap verdiğinde, sesi garip şekilde ifadesizdi. “Veronaliyım. November adında bir kentten.”

Uzunca bir süre, üsse ait gürültülerden başka bir şey duyulmadı: uzakta kalkıp inen uzay mekikleri, gelip giden insanlar, kışlaların birinden gelen kesik kesik müzik sesleri...

Bu askeri az biraz anlamaya başlamıştım; içindeki şiddeti, taş görünüşün altındaki öfkeyi. Ablam olsa onu severdi.

Şey, hayır sevmezdi, diye kendimi düzelttim. *Orla, diğer askerlere emsal olsun diye, onu sallandırmak isterdi.*

Yine de, Jubilee bizden biri olarak doğmuş olsaydı Orla onun en yakın dostu olurdu.

Komodinde duran fotoğrafa baktım. Bende ablamın bir fotoğrafı bile yoktu; kahkahasının, omuzlarına gelen örgülü saçlarının bulanık hatırası kalmıştı yalnızca. Küçük şeyler, botlarını bağlama şekli mesela. Büyük ve dehşet verici şeyler, idamdan önceki gün bana veda ederkenki yüz ifadesi mesela. Bunlar yetmiyordu. hiçbir zaman da yetmeyecekti.

Aramızdaki suskunluk uzayıp giderken Jubilee beni izliyordu, derken nihayet sessizliği bozdu. “Senin hakkında kimseye bir şey söylemedim.” Bu, midelerini bulandırıyormuş gibi konuşuyordu, rahatsız olmuş ve afallamıştı sanki; yine de ona inandım.

Beni buraya getiren öfkeye ve çaresizliğe tutunmaya çalıştım ama Jubilee’nin düşman olduğuna inanmakta gittikçe daha çok zorlanıyordum. Zoraki bir ateşkesle sinmiş bir düşman olduğuna bile inanamıyordum. “Neden söylemedin?”

Gözleri hızla bana yöneldi, bakışlarını tekrar sertçe kaçırmadan evvel dışarıdaki lambanın ışığı bir anlığına içlerinden yansıdı. “Bilmiyorum.” Parmaklarını, sakın sesinin gerisindeki çatışmayı ele verircesine çarşafa doladı. “Halkın seni dinlerse, devriye rotalarımıza bubi tuzağı yerleştiren isyancılar da kalmaz belki. Sen tutuklanacak olursan bu isyancıların arasına yenileri katılabilir.”

Elimi onun elinin üstüne koymak, o gergin kısıkcı rahatlatmak istedim. Konuşma becerim beni yarı yolda bıraktı. Bu durumun garipliğini kelimelere dökmek mümkün değildi, gecenin bir yarısı bir askerin yatağında oturup ona dokunabilmeyi arzu etmeyi... Eline baktım sadece, bakışlarımı sabitledim, yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum.

Nasıl olduysa, konuştuğumda sesim titremiyordu. “Ölmekten bu yüzden korkuyorum. Sonrasında burada olacakları bildiğim için.” Eli gerilince soluğumu bıraktım. Kelimeler derin ve gizli bir yerlerden geliyordu. Bunları Sean bile duymamıştı bugüne kadar. “Ve sanırım, istediğimden daha erken öleceğim.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki beni duymadığını düşünmeye başladım. Konuştuğunda, yalnızca mırıldandı. “Ben de öyle.”

Başımı kaldırdığımda beni izleyen bakışlarıyla karşılaştım. Kahverengi gözleri, dikkatle yüzüme dikilmişti. Bakışlarındaki belli belirsiz anlayışı, düşmanım olduğu için garipsemem gerekirdi ama garipsemiyordum. “Cinnet neden sana bulaşmıyor?” diye sorduğumu duydum. “Senin rüyaların nerede?”

Bakışları yere indi, omuzlarındaki gerilim yavaş yavaş geri döndü. Konuşmadan evvel çenesinde bir kas seğirdi. “Ben rüya görmüyorum.”

“İyi de, herkesin eninde sonunda Cinnet rüyaları gördüğünü söyledin.”

“Ben rüya görmüyorum, Cormac. Hiç. Şeyden beri bir kere bile görmedim... Annemle babam Verona’da öldürüldüğünden beri. Eğitim üssündeki doktorlar üzerimde her tür testi yaptılar. Gördüğüm rüyaları hatırlamadığıma inanıyorlardı. Ama ellerindeki cihazlar rüya görmediğimi ispatladı.”

“Herkes rüya görür, Jubilee. Yoksa insan delirir.”

“Askerlerden bazılarının bir teorisi var.” Sesi biraz fazla umursamazdı, gülümsemesi, gözlerine ulaşmıyordu. “Onlara kalırsa rüya görmeme sebebimle, Cinnet’ten etkilenmeme sebebim aynıymış. Bunu dalgasına söylüyorlar ama herhangi bir teori kadar doğru da olabilir. Bu gezegenin beni ezememesinin nedeni, kırılacak bir kalbim olmamasıymış, öyle diyorlar.”

Dışarıdaki lambanın, kırık pencereden içeri süzülen ışığı dışında karanlıktaydı ama yüzünün şeklini, kalkık elmacık kemiklerini ve soğukkanlılığını korumaya çalışırken birbirine

bastırđıđı dudaklarını görebiliyordum. “Aslında,” diye mırıldandım. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bunun doğru olmadığını ben de biliyorum.”

Hemen cevap vermedi ve bakışlarını, ellerimizin birkaç santim arayla durduğu battaniyeye indirdi. Sessizlikte, tepemizdeki çatıya yağan yağmurun nihayet durmak üzere olduğunu duyuyordum. “Bunun doğru olmadığını nereden bileceksin,” diye fısıldadı, bana bakmayarak. “Ruhlar, kalpler ve kalp kırıkları hakkında ne biliyorsun ki? Beni tanımıyorsun bile.”

“Ah, Jubilee.” Kararlılığım dağıldı ve elim onunkine doğru kaydı. Elini çekmedi ama başını kaldırıp bakmadı da. Parmaklarımın kendi parmaklarına dolanmasını izledi. “Kalp, ruh ve kalp kırıklıkları ha? Avon herkese ilk önce bunları öğretir.”

Ama kelimeler yeterli değildi.

Yanlıştı, aptalcaydı ve düşüncelerim arasında milyonlarca başka şey hızla titreşti. Elim yine de harekete geçti, onu kendime çekip parmaklarımı şakaklarından aşağı, yanağı boyunca indirdim. Yüreğimin derinliklerinde taşıdığım ağırlık, parmaklarım uykunun sıcaklığını taşıyan teninin yumuşaklığını hissettiği anda yer değıştirdi. Bu, kendime itiraf edemediğim bir gerçektir. Onu Molly’nin yerinde ilk gördüğümde de yaralarını tedavi ettiğimde de Savaşçı mağaralarının sessizliğinde konuştuğumuzda da itiraf edemediğim bir gerçektir bu. Ancak her şey zaten bir sona doğru gidiyorsa –gelecek savaş getirecekse, ölüm ve kaos getirecekse– o hâlde gerçek, şu anda sahip olduğum tek şeydi. İkimizin de sahip olduğuy tek şeydi.

Parmaklarım çenesine ulaşana dek, kıpırdamadı. Birden

tek elini kaldırdı, elimi çekip uzaklaştıracakmış gibi bileğime dokundu. Ama elimi uzaklaştırmadı. Bileğimdeki dokunuşu öyle sıcaktı ki. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki tenime değen başparmağında nabzının çırpınısını hissedebiliyordum. Orada donup kaldı, gözleriyle beni izledi. Loş ışığa rağmen, içindeki savaşı görebiliyordum. Kendi savaşım gibi hissediyordum. Kendi savaşımıydı çünkü. Trodaire. Fianna. Savaşçılar. İkimiz de savaşmaktan yorgun düşen savaşçılardık.

“Seni tanıyorum,” diye fısıldadım ve karanlıkta nefesinin tıkanıldığını duydum.

Öne eğildim, yüzümü ona doğru eğdim, sıcaklığıyla iyice yakma çekildim. O da hareket etti, çenesini kaldırdı, minicik hareketler, küçük davetler ve sorular; ikimiz de tereddütlüydük. Ama sonra dudaklarım onun dudaklarına dokundu. Bir an için kalan her şey yağmura ve sessizliğe karışıp yok oldu.

O sırada, el bileğimdeki eli gerildi ve beni ittirdi. “Git buradan,” diye mırıldanırken, gözlerine aniden bir perde indi. Geriye sadece sıcaklık kaldı, öfkeye kaymaya başladı, uzaklaştı.

“Ne?” Bir kalp atışı kadar direndim, dağılan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

“Cormac, gidiyorsun. Derhâl.”

“Jubilee...”

Diğer elini kaldırdı, silahı elinden hiç bırakmamıştı anlaşılan. Silahın namlusunu göğsüme dayayıp kelimelerimin akışını böldü. Saçları dağınıktı, üzerindeki tişörtle de kimse onun Taş Surat Chase olduğuna inanmazdı ama Gleidel'i tutan eli titremiyordu. “Git dedim!”

Ellerimi görebileceği bir yerde tutarak yavaşça ondan uzaklaşırken ayağa kalktım. “Lütfen, Jubilee. Ne yapacağımızı konuşmamız lazım, ateşkes için Avon için.” Başka ne söylemem gerektiğini biliyordum. *Üzgünüm*. Ama üzgün değildim. Kafam allak bullak olmuştu ama özür dileyemezdim. Aylardır ilk kez bir şeyden bu kadar emindim.

“Biz mi?” Silahını indirmedi, aramızda bir engel gibi tuttu. “*Biz hiçbir şey yapmayacağız. Sen evine gidiyorsun, Cormac. Ben de burada kalıyorum. Burada yapabileceğin başka bir şey yok. Sen git, ben de işimi yapayım.*” Sesi buz gibiydi. Dokuşuma verdiği tepkide hissettiğim kıvılcımın gerçek olduğuna inanmamı zorlaştırıyordu.

Pencereye doğru geri geri bir adım attım. “Bunu yapma. Yardımına ihtiyacım var. Birlikte bunu durdurabiliriz.”

Kontrolü eline almıştı artık, tepeden tırnağa bir askerdi. “Benim tarafımdan biriyle iş birliği yapmak istiyorduysan, başka birini kaçırman gerekirdi. Ben isyancılarla çalışmam. Git şimdi, Cormac.” Güçlkle yutkundu. “Lütfen.”

O emretmeyen, rica eden son kelimeye yenik düştüm. “Göğün açık olsun,” diye fısıldadım. Umutsuzluğa kapılmayı reddediyordum. İmkânsızı istiyordum.

O bana bakarken pencereye yöneldim. Pencereden çıkmadan evvel geriye son bir kez baktığımda silahı tutan elinin titremediğini gördüm.

Kız rüyasında ilk uçuş deneyimini görüyordu. Mekikte ondan başka, savaşta yetim kalmış bir sürü çocuk vardı ama çoğu Oscar ve Sierra'dandı ve kız onları tanıımıyordu. Bazıları korkudan ağlıyor, bazıları korkuyla baş etmek için konuşuyor, birkaç tanesi de gülüyordu.

Kalkış sırasında mekiğin motorları gürlerken, çocukların çoğu sustu. Ancak Verona'nın atmosferine girip de motorların gürültüsü bir parça yatıştığında, kız onları tekrar duydu. Hepsinin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı, kollarıyla bacakları havalanırken çığlık atıyorlardı; onları koltuklarında tutan tek şey emniyet kayışlarıydı. Kız pencereden dışarı baktı; o bildik, yumuşak mavinin solup karanlığa dönüşmesini izledi. Yıldızlar çıktı; başta yavaş yavaş, sonra hepsi birden; her biri elmas parlaklığında, keşfedilecek yeni bir dünyaydı.

Ancak kız uzun süre bakmasına rağmen hiçbir şey hissetmedi. Kâşif olmak isteyen kızı aradı şaşkın şaşkın, derin denizlere dalmayı ve dağlara tırmanmayı öğrenmek isteyen, yıldızlara yolculuk etmek isteyen kızı... Ama onu bulamadı. Annesiyle babası, November varoşlarında küçük bir dükkânda öldüğünde o da ölmüştü. Artık parçalanacak bir ruhu yoktu.

Güneşliği çekip pencereyi kapattı.

ON BİR

JUBILEE

O GİTTİKTEN SONRA BİR DAKİKA DAHA, GLEIDEL'İMİ pencereye doğru tutmaya devam ettim. Nedenini bilmiyordum. Onu vurmayacaktım. Vurmayacağımı ikimiz de biliyorduk. Belki de sadece bir hatırlatmaydı; kim olduğuma, onun kim olduğuna, aramızda nasıl bir ilişki olabileceğine dair bir hatırlatma. Birbirimize ancak bir tabanca namlusunun iki farklı ucundan bakmamıza izin vardı.

Kalbim ağır bir antrenmanın ortasındaymış gibi hızlanmıştı, göğüs kafesimde deli gibi ve gürültüyle atıyordu. Böyle bir şeye nasıl cüret ederdi? Buraya dönecek kadar beyinsiz olabilir miydi? Hem de kasabadaki olayın üzerinden bu kadar kısa bir süre geçmişken? Komutana, onun eşkâlini vermemiş olabilirdim ama o gece, tekrar gördükleri takdirde onu tanıyabilecek, bir bar dolusu asker vardı.

Kolumu rahatlatmaya çalıştım, tabancamı battaniyenin

üzerine bırakıp kramp giren parmaklarımı gerdim. Silahı fazla sıkı tutmuştum. Duygusal bir tepkiydi. Yüzümü buruşturup ayağa kalktım ve çalışma masasının sandalyesine asılı mata-
raya uzandım.

Onun hormonlarıyla, hatta kendiminkilerle, ilgilenme lüksüm yoktu. Ne yani, kendimi öylece kollarına bırakacağımı mı sanmıştı? Savaşın yakıp yıktığı bir gezegende, talihsiz âşıkları anlatan trajik ve dramatik bir öykü mü başlatacaktım?

Ona bulduğum kimlik çipinden bahsetmem gerekirdi. Deli olmadığını, sahipsiz arazide bir şeyler olduğunun ispatıydı o çip. İddia ettiği kadar ayrıntılı bir komplo teorisi olmasa da büsbütün yanılmadığını ispatlıyordu. Ama ona haklı olduğunu söylediğim anda, birbirimize şu andakinden bile sıkı bağlanacaktık. Aynı tarafta olduğumuza, bir gün dost olabileceğimize dair abuk sabuk bir fikir yüzünden, ikimizi de tehlikeye atmak için bir mazereti olacaktı.

Mataradan kocaman bir yudum aldım. Birdenbire, su içmek yetmedi. Suyun birazını yüzüme çarptım; elimle yanaklarımı, gözlerimi, dudaklarımı ovuşturdum. Yakınıma sokulan kokusundan kurtulmaya çalıştım, yanaklarıma değen parmaklarının bıraktığı histen, nefesinin tüy gibi yumuşak dokunusundan...

Ancak ne kadar ovalarsam ovalayayım sesindeki yorgun özleminden, bana bakışının hatırasından kurtulmam mümkün değildi.

Matarayı yatağa fırlatıp pencereye yöneldim. Görülecek bir şey yoktu, yalnızca karanlık vardı. Yıldız yoktu, ay yoktu; Avon'da asla olmuyordu. Zifiri karanlık, bulunduğum nokta-

dan üssün geri kalanı ve ötesindeki bataklık boyunca uzanıyordu. Zihnimde mağaraların biyo-ışılıtlı serabını görebiliyordum, ışıyla karanlıkta parlıyor ve gözlerimi aldatıyordu. Askerlerin onların bataklık serabı olduğuna inanması boşuna değildi.

Derken birdenbire, bir ışık belirdi. Yumuşak, turuncu, görüş alanımın dışında bir yerlerde tomurcuklanan ama bana en yakın binalardan yansıyıp yağmura yakalanarak düşen damlaları bir anlığına teker teker görmemi sağlayan bir ışıktı bu.

O sırada bütün bina, beni pencerenin pervazına doğru savururken kaburgalarım keskin acı dalgaları gönderen, sağır edici bir patlamayla sarsıldı. Kulaklarım çınlarken, karanlıkta görmeyen gözlerle, sendeleyerek ayağa kalktım. Bir patlama olmuştu.

Ayaklarıma söz geçirmeye çalışırken ilk düşüncem, Flynn, oldu. Zihnim bir anda boşaldı, onun patlamanın ortasında kaldığını düşünmek istemedim.

Başka bir şeye fırsat kalmadan harekete geçtim, kıyafetlerimin üzerine çatışma üniformamı geçirdim, tabancamı ve botlarımı kapıp kapıya doğru atıldım. Ancak üssün diğer ucundaki alevlere doğru koştururken, aklım başıma geldi.

Cormac halkını sandığı kadar iyi tanı mıyordu belki de. Savaşın eşiğinde olabilirdik.

Olay yerine ulaştığımda kaos gözlerimin önüne serildi. Patlama, barakalardan birindeydi ama uyuyan askerlerle dolu bir binada, bir bomba patlamasının yaratacağı etkiyi düşün-

meden edemedim. Gözlerim kaosa alıştı ve hiçkırarak ağlayan bir sivili kenara itip olay yerine yaklaştım.

Binanın yarısı gitmiş, moloza dönüşmüştü, kalan kısmı da alev alev yanıyordu. Nefesimi toparlamaya çalışırken, yanan platen ve ahşap kokusu, burun deliklerimi yakıyordu. Çatışma üniformamın fermuarını açıp altındaki tişörtten bir karış genişliğinde bir kumaş şeridi yırttım. Parçayı ağzımın burnumun etrafına sardım. Dışarıda, patlama sırasında baraka yakınında bulunanlara ait birkaç ceset vardı. Midem acıyla kasıldı ama kim olduklarına bakmaya vaktim yoktu. Alevlerin saldırgan parlaklığında, Cormac'ın ölenler arasında olup olmadığını söyleyecek herhangi bir ayrıntıyı yakalamak mümkün değildi.

Olay yerine henüz çok kişi ulaşmamıştı. Acil müdahale ekibinde görev yapmıştım ve bu, artık hücrelerime işlemişti ama patlama noktasına *doğru* koşacak fazla insan bulamazdınız. Görebildiğim kadarıyla etrafta başka subay yoktu, birkaç metre uzakta sersemlemiş vaziyette dikilen, gömleğinin tek kolu kan içerisinde olan teğmen dışında. O anda, ona ayıracak vaktim yoktu.

Yan barakada kalanlar kocaman açılmış gözlerle, afallamış hâlde kapıdan dökülmeye başladı. Bir istikrar, bir düzen yoktu. *Lanet olsun. Acemiler.* Bize eğitimlerini tamamlamış askerler gönderdiklerini sanıyorlardı ama güvenli parkurlarda, antrenmanla geçen birkaç ay insanı, Avon'daki hayata hazırlamıyordu.

Alevlerin gürültüsünde ve iyi ihtimalle kulaklarındaki çınlamanın arasında, sesimi duyurabilmek için “Buraya gelin,

askerler!” diye bağırdım. Beni yalnızca birkaçı duydu, kalanların dikkatini çekene kadar yanlarına doğru koşturdum.

“Altı grup.” Ağzı bir karış açık bakan güruhu iteleyerek ilerledim, geçerken askerleri gruplara böldüm. “Sen ve sen... evet, sen, pantolonunu sonra giyersin. Alev geciktirici kapsülleri bulun. *Bunun tatbikatını yaptınız.* Beni dinleyin, bana bakın. Hemen yatakhanelere koşup kapsülleri bulun ve buraya geri dönün. *Hemen.*”

O şokun arasında, acemi erler arkamda olup bitenden çok benden korkuyorlardı. Peşlerinde kuduz bir köpek sürüsü varmış gibi koşarak ranzalarına döndüler.

Sağ kurtulan diğer askerleri, kurtarma ekiplerine ayırmakla uğraştım. Yağmur ve yangın söndürücüler yol açmaya başlayınca, binanın patlama noktasından uzak, fazla yanmayan bölümlerine yöneldik.

Bundan sonrası duman ve ısı bulutu içinde kayboldu. İnsanları binadan çeke çeke çıkarttık. Kimisi kıpırdanıp öksürüyordu kimisi sessizdi, kan yüzünden yapış yapış olmuşlardı. Yaklaşık on dakikada bir, birkaçımız ciğerlerimizi nispeten temiz havayla doldurmak için dışarı fırlıyorduk ama her seferinde nefesimizi toplamak zorlaşıyordu. İtfaiye ekipleri, gözlerimizi neredeyse duman kadar yakan, yüksek basınçlı hortumlar ve kimyasallarla binanın çevresini sardılar.

Dört ya da beş kez dışarı çıktıktan sonra tekrar içeri dönme-ye hazırlandığım sırada, bir el kolumu yakalayıp sertçe çekti.

“Yeter, yüzbaşı!” Kulağımın dibinde bağırان, Binbaşı Jameson’dı. “İşiniz bitti artık.”

Başım la onayladım, ciğerlerimdeki duman yüzünden ko-

nuşamıyordum. Ortamda rütbesi benden yüksek olan birinin bulunması, gerçek bir liderin başa geçmesi, omuzlarımdan büyük bir yük kaldırmıştı. Dengemi bulmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı, ondan sonra bir kurtarma ekibinin herhangi bir üyesi gibi tekrar aralarına katılabilirdim.

Ne var ki yeniden ayağa kalkmayı başardığımda Jameson beni çamurda sürükleyip sağlık görevlisinin ellerine ittikten sonra, duman bulutunun arasında gözden kayboldu. “Yedeğe alındın!” diye bağırdı sağlık görevlisi. Kelimeleri duydum ama anlamlarını kavrayamadım. Sağlık görevlisi kaşını çatarak elime bir oksijen maskesi tutuşturup durumu daha kötü olan hastalarla ilgilenmek üzere gözden kayboldu. Ancak o zaman komşu barakalardaki askerlerin, örgütlediğim ekibin yerini yeni kurtarma personelinin aldığını fark ettim. Hengâmenin kıyısında, oksijen maskeleri ve battaniyelerle bir arada oturan ekipten birkaç kişiyi fark ettim.

Yüzümdeki kirli tişört parçasını kopartırcasına çıkartıp oksijen maskesindeki temiz havayla ciğerlerimi doldurdum. Tekrar ayağa kalkmam biraz zaman aldı. Hızlı oksijen akışı ve ani hareketsizlik başımı döndürmüştü. Yine de kendimi zorlayıp ayağa kalktım, maskeden son kez uzun bir nefes çekip sağlık ekiplerinin çalıştığı alandan çıktım.

Her tarafta sedyeler vardı. Bazılarında hastanenin yoğun bakım servisine nakledilen yaralılar taşınıyordu. Diğerlerinde, geçici morga götürülen ölümler vardı, üzerleri çarşafı örtülerek çamurun içinde yan yana yatırılmış cesetlerden ibarettiler. Kenara çekilip, kötü yaralanmış bir adamı taşıyan ekibe yol verdim. Öyle feci yanmıştı ki kıyafetlerinin nerede bitip

kavrulmuş teninin nerede başladığını anlamak imkânsızdı. Sesi çıkmıyordu gerçi, oysa ben çığlıklar atmasını beklerdim. Açık gözleri boş gece semasına dikilmişti. Yanımdan geçerken, bir an göz göze geldik. Onu tanımıyordum. Aniden hissettiğim rahatlama, midemi bulandırdı. Bir yerlerde onu tanıyan birileri vardı. Benim askerlerden biri olmamasının bir önemi olmamalıydı.

Kalabalık yaralı gruplarının arasından yüzleri inceleyerek geçtim. Birkaç tanesi benim çocuklardı. O ana dek, kritik durumdakilerin arasına alınmasını gerektirecek kadar kötü yaralanan yoktu. Şakaklarımdan ve sırtımdan aşağı şakır şakır ter boşalıyor, küller suratıma yapışıyordu. Alevler sönmeye başlamıştı ama birileri olay yerinin etrafına projektörler yerleştirmişti, alevler hafiflese de gecenin karanlığı kontrol altındaydı. Tabanlarım kaşınıyordu, püskürtülen suyun ve yangın söndüren kimyasalların ağırlığıyla çatırdamaya başlayan binaya dönmek istiyordum. Bina fazla dayanmayacaktı ve çökmeden evvel, yaralıları çıkartmak için olabildiğince çok kişinin yardımına ihtiyaç vardı.

Görevden alındığımı söyleyen sağlık görevlisi ortalarda yoktu. Alevlerin arasına tekrar dalma fırsatı bulamadan kenara çekilip bir başka sedyeye yol vermek zorunda kaldım. Aşağı bakmamla dünya sonsuz bir an için dondu kaldı.

“Yüzbaşı, gitmemiz gerekiyor...”

Oksijen maskesinden görebildiğim kadarıyla yüzüne tüm dikkatimle bakarak “Onu nerede buldunuz?” diye sordum.

“Patlama alanının öbür tarafında.”

“Tahmininiz nedir?”

“Beyin sarsıntısı, hafif duman zehirlenmesi. Yaşayacak.”

Ardından bir anda gözden kayboldular, Cormac’la birlikte hastaneye doğru yola çıktılar.

Buradaydı. Patlama alanındaydı. Olacakları bilme ihtimali var mıydı?

Ancak bu fikrin üzerinde daha fazla duracak vakit bulamadım çünkü gözüm başka birine ilişti. Projektörler, her şeyi kor kırmızısına çeviren tek renkli turuncu parlaklığı siliyordu. Artık renkleri görebiliyordum.

Ve çarşafların altında yatan ceset tarlasının kıyısında, gözüme bir neon pembesi ilişti.

Bilinçli düşünceler beni harekete geçirme vakti bulamadan, öne atıldım. Hırpalanan ciğerlerimdeki yanmaya, bacaklarımın titremesine aldırmandan koşmaya başladım. Dünyam daraldı, geriye o ince renk parıltısı kaldı. Doğru değildi. Ölmüş olamazdı. Bu kargaşada, yanlışlıkla cesetlerin arasına konulmuştu. Bu tür şeyler sürekli oluyordu, ölenlerin kimliklerini belirlemek için oturuyorlardı ve içlerinden bazıları ayağa kalkıp yürüyerek uzaklaşıyordu.

Onu oradan çıkartmam lazımdı, tedavi görmesi gerekiyordu.

Kendimi yere atıp çamurda kaydım ve çarşafı sertçe sıyırdım. Alexi’nin gözleri yukarı dikilmişti; bir tanesi parçalanmış, yanmış etlerin arasında bulutlanıp matlaşmıştı. Yüzünün diğer yarısı olduğu gibi duruyordu, neredeyse eğitim sırasında ilk tanıştığımız günkü kadar huzurlu ve güzeldi.

Ellerim tereddütle gezindi, yüzündeki, boynundaki ve omuzlarındaki hasarı gidermenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Cart pembe saçları çamura bulanmış, kül olmuştu. Par-

maklarımı saçlarında dolaştırıp çamurun bir kısmını temizlemeye çalıştım. Sesi birden, acıyla zihnime doldu. *Bu* şekilde ölemem. Bir çift el omzuma yapışıp beni çektiği sırada, hâlâ onu temizlemeye çalışıyordum. Her kimdiyse ona bağırdım, elinden kurtulmaya çalıştım. Birileri kulağımın dibinde bağıırıyordu ama onları duyamıyordum. Derken çeneme yediğim bir yumrukla çamurun içinde yere serildim. Başım dönüyordu.

Ağzımdan tükürük ve kanlar saçılırken, ciğerlerimi havayla doldurmaya çalıştım, sonrasında ciğerlerim bana yetişirlerken bir öksürük krizine yakalandım.

Bana uzanan eller, bu kez daha nazikti. Başımı kaldırdım. Komutan Towers'tı. Darmadağın sarı saçları ensesinde alelacele toplanmıştı, buruş buruş olmuş üniforması ter lekeleriyle kaplıydı. Eli yaralıydı ve bana vurduğu yer kanıyordu.

Omuzlarımdan kavrayıp, “Kendine gel, Chase!” diye bağırdı. Yüzü burnumdan en fazla on santim uzaktaydı. “Git buradan.”

“Efendim, benim...”

“Bu bir emirdir!” Sesi en az benimki kadar sert, boğuk ve kabaydı. “Şu saniye buradan uzaklaşmazsan kendini divanı harpte bulursun, duydun mu beni? İşin bitti, büyük ihtimalle kucak dolusu madalya daha kazanacaksın, artık ne işimize yarırıyorsa. Ama şu anda buradan gitmen lazım. İşin bitti.”

Ağzım açık ona bakakaldım, başım dönüyordu. Başımınla onayladım, çamurda kaya kaya birlikte güç bela ayağa kalktık. Sendeleyerek uzaklaştım, o da birileri gelip de Yüzbaşı Chase'in kafayı yediğini haber vermeden evvel neyle uğraşıyorduyorsa, o işe geri döndü.

Alexi'nin mahvolmuş yüzü bir kez daha gözlerimi kör edecekti ama onu bir kenara ittim. Artık nereye gittiğimi biliyordum. *Beyin sarsıntısı, hafif duman zehirlenmesi. Yaşayacak.*

Aldığı hafif yaralarla hastanede değil, geçici revirde olacağını tahmin ettim. Bir kez daha ağız dolusu çamur, safra ve kan tükürüp yüzümü koluma sildim. Bedenimden ter, duman ve ölüm kokusu yayılıyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Çünkü Cormac'ın bundan haberi vardıysa ve sırf isyancıların üsse sızdıklarını fark etmeyeyim diye karşımda oturup bana gülümsediyse, yanağımı okşadıysa onu kendi ellerimle öldürecektim.

Bu rüya verona'daki hayaletlerle ilgiliydi. Kız onları hatırlıyordu hatırlamasına ama yalnızca uyurken çünkü insan büyüyünce hayaletler gerçek olmaktan çıkıyordu.

Kız okuldaydı. Sarı saçlarını topuz yapmış, ince uzun bir kadın olan öğretmeni, çalan siren ve insansız hava araçlarının gürültüsünün ve bir kez de, uzaktaki bir patlamanın çatırtılı, tozlu yankıları arasında sınıfın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Nihayet pes edip elindeki okuyucuyu bıraktı, ön duvarda oynayan görüntüyü kapattı.

"Bugünlük yeter sanırım," dedi, dudaklarını sımsıkı kapatıp saate hızlıca bakarak. "Olup bitenler hakkında konuşmak ister misiniz?"

Kız pencereden dışarı baktı. Bir an için yüzünün yansımasını gördüğünü sandı ama hareket ettiğinde pencere gölgede kaldığı için gördüğü şey, minik bir ışık topuna dönüştü. Hızla uzaklaştı, sonra geri geldi, sonra tekrar uzaklaşıp kızı bekledi.

Kızın arkasındaki sırada oturan yeşil gözlü çocuk öne eğildi. "Peşinden gitme sakın," diye fısıldadı. "Seni bataklığa götürecekt."

Hayalet ürperip vınlıyarak uzaklaştı. Birkaç dakika sonra yan blokta yangın çıktı ve kız, diğer çocuklarla birlikte güvenli bir yere götürüldü.

ON İKİ

FLYNN

GÖZLERİM TUTKALLA YAPIŞTIRILMIŞTI SANKİ, ZORLA açmaya çalıştığımda ani bir acı hissettim. Işık hançer gibi saplanınca gözlerimi tekrar sımsıkı yumup zonklamamanın bir parça dinmesini bekledim.

Gözlerimi tekrar açmayı denediğimde biraz daha iyiydi. Kirli gri bir tavan başımın üzerinde dalgalanıp netleşti. Aynı anda, tavanların kayadan oyulduğu evimde olmadığımı anladım. Kulağıma tiz, mekanik bir bip sesi geldi ve birkaç saniye uğraştıktan sonra bunun ne olduğunu çözebildim. Tıbbi izleme cihazıydı.

Başımı hafifçe çevirdim ama ışık hüzmesi bulanıklaşıp parıldamaya ve gözlerimi kamaştırmaya başladı. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Ağzımla burnumun üzerinde, soluk almayı zorlaştıran bir şey vardı. Elimi kaldırıp parmak uçlarımla ne olduğunu anlamaya çalıştım. Yumuşak bir plas-

tikle temas edince çekmeye yeltendim. Boğazımda ani bir tıkanma hissi oldu ama öksürmeye başlayamadan birisi maskeyi tekrar yüzüme yerleştirdi, elimin üzerinde başka birinin elini hissettim.

Gözlerimi tekrar açmayı göze aldığımda Jubilee'nin tepemde dikilmiş, o şeyi ağzıma doğrulttuğunu gördüm. Kir içindeydi, saçları karman çorman olmuştu, yüzüne kapkara bir şeyler bulaşmıştı ve çakmak çakmak gözlerle bana bakıyordu. Üzerinde çatışma ekipmanı vardı, zırhlı kıyafetin mat, yarı metalik parıltısı kir ve isle lekelenmişti.

“Haberin var mıydı?” dedi tıslarcasına. “Yemin ederim, seni şuracıkta öldürürüm.”

Ona boş gözlerle bakarken umutsuzca anlamaya çalıştım ama bu, daha ziyade kalçama gelen çamurun içinde ilerlemeye benziyordu. “Ne oldu?” diye sordum. Konuşabiliyim diye yüzümdeki maskeyi bir parça kenara çekti. Sesim hırıltılı çıkıyor, boğazım acıyordu. Öksürük bedenimi ele geçirirken boğazım tılandı, daraldı. Gözlerimin kenarları tekrar kararmaya başladı. Şakaklarımda bir zonklamayla nefes almaya çalışırken karanlık yavaşça arttı.

Maskeyi tekrar yerine itti, panik azalmaya başlayana kadar orada tuttu. Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarıma engel oldum, cevabını bekledim.

Sesi üzgün, öfkeli çıkıyordu. “İsyancılardan birisi üsse gizlice girmeyi başarmış. Bravo Kışlası'na bomba yerleştirip otuz askeri uykusunda öldürdü.” Gözlerini benimkilere sabitleyerek öne eğildi. “Ben, seninle konuşurken.”

Bedenimi dolaşan şok fizikseldi, adrenalin ellerim karınca-

lanana kadar kollarımdan aşağı hızla indi. “Olamaz.” Oksijen maskesinin plastiği sesimi yuttu. “Aman tanrım, olamaz. Haberim yoktu. Biliyorsun, böyle bir şeyi asla...”

Taş Surat Chase, yüzünde savaş boyasını andıran is ve kül çizgileriyle kesinlikle affetmeyen bir ifadeyle başını eğmiş bana bakıyordu. Bir an için silahını çekip beni oracıkta vuracağını sandım. Yüzündeki acı o derece netti. Sonra yavaşça nefesini bıraktı, başını indirdi ve bildiğini anladım.

“Duman zehirlenmesi ve beyin sarsıntısı geçirmişsin ama bunlardan başka bir şeyin olup olmadığını kontrol etmeye vakitleri olmadı,” dedi, daha yumuşak daha duygusuz bir sesle. “Başka acıyan yerin var mı?” Uzandı ve yüzümü buruşturup buruşturmadığıma bakarak elleriyle kollarımı yokladı.

“Yok galiba.” Her tarafım ağrıyordu ve tek istediğim gözlerimi kapatıp acının beni alıp götürmesine izin vermektir. McBride’den ya da yandaşlarından biri yapmış olmalıydı. Her şey büyük bir hızla kontrolümden çıkıyordu ve ben, Avon’un geleceğini istikrara kavuşturmak bir yana, nasıl hareket edeceğimi bile bilmiyordum.

Başımı çevirip etrafa göz atmayı başardım. “Uyandıklarında, bir oda dolusu askerle aynı ortamda olmam doğru olur mu bilmiyorum,” dedim çatallı bir sesle. Gömleğim kesilmiş, göğsüme elektrotlar yerleştirilmişti. Yatağın yanındaki monitörde kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Başını sert bir hareketle iki yana salladı, elini bacağımdan yukarı çıkartıp kaburgalarıma bakmak için böğrümü yokladı. Birkaç gün önce, aynı şeyi ben ona yapıyordum. Her buluştuğumuzda ikimizden biri hastanelik olacaktı belki de.

“Burada kim olduğunu bilen yok,” diye cevap verdi. “Üniforman üzerindeydi.” Dişlerini sıktı ve bunun yeni bir çizik, yüreğine boydan boya çentik atan yeni bir ihanet olduğunu anladım.

“Burada kalamam.” Beni daha iyi duyması için maskemi kenara ittim. “Durumun daha kötüye gitmesine engel olmam lazım.”

Yatağın yanında duran şişeye uzanıp, pipeti yudum alabilmem için eğdi. Yutkunurken boğazım yandı. “Bunu sürekli yudumlarsan, boğazın geçer. Ayağa kalkabildiğin anda, artık her ne yapacaksan onu yapman için buradan çıkmana yardım ederim.” Şişeyi kenara bırakıp başımın üzerindeki rafa uzandı, bir yara bandı alıp koluma sarmaya, gen künyemi kapatmaya başladı. Az kalsın kalbim duracaktı. Birisi dövmeyi taramaya kalkışsaydı ne diyecektim?

Yüzünde karamsar ve ketum bir ifadeyle bandı yapıştırmayı bitirip doğruldu. “Gitmem lazım. Birileri duruma uyanırsa, Patron’dan geldiğini söyle. Dün bir sürü yeni asker geldi, henüz kimse yüzlerini tanımıyor.”

Arkasını dönüp yürümeye başladı, kararlı adımları yorgun ayak sürümesine dönüşmüştü. Dayak yemiş, kan revan içerisinde ve yerdeki bir direğe bağlanmış hâlde, hücreye kapatıldığında bile iradesi çelik gibiydi. Ama şimdi omuzları çökmüştü. Cebine sokmadan evvel ellerinin titrediğini gördüm. Ona ne olduğunu, içindeki gücü neyin boşalttığını biliyordum çünkü aynı şey bana da olmuştu.

Kaybetmiştik. Ateşkes bitmişti.

Uyandığımda gene oradaydı. Geceyi yanan boğazımı iyileştirmeye başlayan şekerli, iğrenç sıvıdan koca yudumlar alıp cevap veremeyeceğim sorulardan kaçınmak için uyuyor taklidi yaparak geçirmiştım. Geride kalan Sean'ı, neden ortada olmadığıma dair bir hikâye uydurup beni idare etmeye çalışırken, volta atıp nerede olduğumu merak ederken düşünmemeye çalıştım. Eğer bu bombalama McBride'in açılış hamlesiye bataklıkta büyük çaplı bir savaş çıkma ihtimali vardı.

Üzerinde çatışma ekipmanıyla Jubilee'yi askerden başka bir şey olarak hayal etmek imkânsızdı, özellikle de silahın namlusuna dikkatle baktıktan sonra. Yine de yatağımın yanına plastik bir sandalye çekmiş, kollarını yatağımın kenarında çaprazlayıp başına yastık yapmıştı. Gözlerim artık yanmıyordu. Verdikleri ilaçlardan bir tanesi başımdaki zonklamayı, Jubilee'yi başının çevresinde belli belirsiz bir haleyle çevrili görmeme yetecek şekilde azaltmıştı.

Az da olsa görebildiğim kadarıyla yüzünü yıkamıştı ama saç çizgisinin etrafında hâlâ is lekeleri vardı. Kirli çatışma üniformasını da çıkartmamıştı daha. Bu da, üstekilerin bu bombalamanın bir saldırının ilk aşaması olduğunu düşündükleri anlamına geliyordu. Oksijen maskesini indirip deneme amaçlı bir nefes aldım. Eğer çok derin nefes almazsam idare edebilirdim. O kadar yakındı ki burnuma şeker, kül ve keder kokusu geliyordu. Elimi kaldırmak, kolumun acısına aldırmadan ona dokunmak istedim. Yapamadım ve birkaç saniye sonra, uyandığımı hissetmiş gibi başını kaldırdı.

Bir kez gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Ardından akıl al-

maz bir hızla kendine geldi. Hafifçe öksürdü. “Ölmüş. Bombacı. Patlamada ölmüş.”

Kendimi yavaş nefes almaya zorladım. Havadaki yoğun dezenfektan kokusu, dilimde keskin bir tat bırakmıştı. Bilmek istemediğim şeyi öğrenmeyi erteleyen zihnim bu bilgiye sıkıca tutundu. Bizim kamptan herhangi birisi olabilir. Tanıdığım biri olmasını istemiyordum, en sevmediğim kişi bile olsa. “Yoksa...” Sesim hâlâ daha çatlak bir fısıltıydı.

“McBride mı?” diye araya giren Jubilee, beni konuşma zahmetinden kurtardı. “Hayır. İşe yarar bir parmak izi kalmamış ama diş kayıtlarına göre Davin Quinn adında bir erkekmiş. Kayıtlarında tek bir tutuklama yok, para cezası bile almamış. Kasabada yaşıyormuş.”

Bu bilginin önemini idrak edebilmem için sustu. Kasabada. İsyancı değildi. Cinnet geçiren bir asker değildi. Davin Quinn’i tanıyordum, kızını tanıyordum. Sempatizan bile değildi. Bizimle en ufak bir alakası yoktu.

Jubilee devam etti, hem öfkeli hem de şaşkındı. “Birkaç sene önce dişini çektirmiş olmasaydı sistemde bulamayacaktık. Sizinkiler böyle bir adamı, böyle bir işe nasıl sürüklediler?”

Saçma bir tepkiydi ama içimden kahkahalarla gülmek geldi, kuşku dalgasının etkisi hâlâ geçmemişti. “Biz yapmadık. Quinn’in burayı havaya uçurma ihtimali senden yüksek değil. Üste başka bir işi vardı mutlaka. O olamaz.”

“Oydu.” Eğilerek yaklaştı, revirdekiler duymasın diye alçak sesle konuşuyordu. “Üzerinden ateşleyici çıktı. Elimizde güvenlik kamerası görüntüleri var, her şey yolundaymış gibi

bir kızla konuşuyor, arkasını dönüp barakalara yürüdükten bir-iki dakika sonra patlama oluyor.”

“Birisi onu zorladı öyleyse,” dedim ona. “Benim yaşımda kızı var.” Sofia Quinn’in çocukluğumuzdaki yüzü de gözümün önüne geldi, anılarımda gülümsüyordu. Güvenlik kamerası görüntülerinde konuştuğu kız, o olabilir miydi acaba? “Kızına bunu yapmazdı, Jubilee. Yapması için bir nedeni yoktu.”

“Mori’nin de kasabadaki sivile ateş etmesi için neden yoktu,” dedi usulca.

“İyi de, o Cinnet geçirdi,” diye direttim. “Bu tamamen farklı. Sizin askeriniz bu gezegenden değildi ama Davin burada doğmuştu. Yerel halk arasında Cinnet geçirip kafayı yiyen bir tek kişi bile yok.” Yine de bu fikir içimde buz gibi bir şeyleri harekete geçirdi. Jubilee gözlerimin içine bakarak bunun doğru olduğuna yemin edene dek, Cinnet denen şeyin ordunun bahanesi olduğuna inanmıştım. Ama Davin Quinn barışsever bir adamdı, savaşıması için bir sebebi olmayan ve uğrunda yaşamayı isteyeceği bir kızı olan bir adamdı.

“Bir konuda haklısın. Bu, Cinnet değildi. Bizimkiler kafayı yediklerinde, ellerine geçen ilk bıçağı kapıp arkadaşlarına ya da yanlarında kim varsa ona saplıyorlar. Bomba yapmıyorlar.” Sesi telaşlı ve sertti, ancak omzunun üzerinden baygın yatan oda arkadaşlarımıza baktıktan sonra derin bir nefes alıp tekrar sakinleşti. “Bomba yapmak zaman ister; planlama, kararlılık ister. Cinnet... hayvanca bir şey. Vahşice. Vurduğu hızla geçiyor.”

Dişlerimi sıkıp başımı iki yana salladım. “O olamaz. Hayatım üzerine yemin ederim. Birisi ya da birileri onu buna zorlamış olmalı.”

Jubilee öfkeyle iç geçirip tek eliyle yüzünü sıvazladı. Canının sıkkın olduğunu görebiliyordum, bir an umutlandım; belki de bana inanıyor, bu gece üste olanlardan başka şeyler de olup bittiğini seziyordu. Derken gergin bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim. Onu çözmeye, ketum yüz ifadesindeki küçük değişiklikleri anlamaya başlamıştım ve buraya paylaşmaya geldiği tek haberin bu olmadığını biliyordum.

“Söyle gitsin.” Sesim boğuk çıkmıştı. Soluduğum dumanlar yüzünden, sesim aslının kulak tırmalayıcı bir taklidine dönüşmüştü.

Kahverengi gözleri bir anlığına benimkilere dikildi ve ardından hızla kayıp başımın arkasındaki duvara sabitlendi. İfadesinde, kısa süreli ancak yoğun bir savaş vardı. Konuşursam tekrar içine kapanacağından korkuyordum o yüzden bekledim ve tek başına savaşmasına izin verdim.

“Şunu anlamam gerekiyor, Cormac. Sen benim düşmanım-sın. Ben isyancılarla istihbarat paylaşmıyorum.” Giysisinin fermuarını, elini cebine sokmasına yetecek kadar açtı. Eli, parmakları bir şeyin etrafında sıkıca kıvrılmış bir şekilde tekrar ortaya çıktı. “O sırada kafam kaçıp üsse dönmekle meşguldü...” Sesi aniden kesildi ve konuşmak yerine, elini bana doğru uzattı.

Düşünmeden uzandım, o da elindeki nesneyi avucuma bıraktı.

“Bunu, doğudaki tesise gittiğimizde buldum.” Yüzüme bakmıyordu. “Yerinde olmayan tesise.”

Öfkeden kudurmam gerekirdi, beni kandırdığı için onu bir şekilde cezalandırmak istemem gerekirdi. Ama kanıtı elimde

tutuyordum: Deli değildim. Ama öfkelenemiyordum da. Bu bir kimlik çipiydi, askerlerin kıyafetlerine yerleştirilmiş çip-leri andırıyordu. Bir noktada, orada bir şeylerin olduğunun kanıtıydı, kesin. Bir yüzü devre folyosuyla kaplıydı. Elimde çevirdim, diğer yüzdeki bar kodunu inceledim. Bir tarayıcıym olsaydı keşke. “Askeriyenin mi bu?”

Başını iki yana salladı. “Bizimkiler daha yeni. Bu eski, belki yirmi senedir kullanılmıyor.”

“Ne yani, birkaç saat sonra ortadan yok olan, yirmi yıllık bir tesise mi rastladık tesadüfen?”

“Bilmiyorum.” Beni izleyerek omzunu silkti. “Yine de eski modeller fazla bilgi içermeseler de daha kolay şifreleniyorlar, o kadarını söyleyebilirim. Bunu okumak için de çok spesifik bir tarayıcı gerekecektir, bizim artık yanımızda bile taşımadığımız türden. Bunu tarayıp kime ait olduğunu anlamanın imkânı yok.”

“Bunu bana neden şimdi anlatıyorsun?”

“Bunu arıyordun çünkü. Kanıt. Ben de bugüne kadar senden sakladım.”

Yüz ifadesini çözmeye çalıştım ama artık duvarı izlemeye başlamıştı ve ifadesine anlam verebilmek için bakışlarını bile yakalayamadım. “Jubilee...”

Bir kafa hareketiyle lafımı kesti. “Orada bir şey gördüm; bir anlık bir şey, bir hayal, eskiden orada olan tesisin hatırası gibi bir şey. Şu anda orada değilse nasıl gördüğümü bilmiyorum ama gördüm.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Bakışlarımı çipe indirdim. Elimin içinde tekrar tekrar çevirdim, yeni bir ipucu, neler olup

bittiğine ya da bir sonraki adımda nereye bakacağıma dair bir açıklama yakalayabilirmişim gibi.

“Bir saniye. Bekle!” Jubilee sandalyesinden fırladı, parmakları bileğimi kavradı. Dondum ama gözleri çipteydi. “Çevirsene.”

Söylediğini yaptım ve parmaklarıyla elimi aynen çevirerek, bana yol gösterdi. Folyo, ışığı yakaladığı anda bir şey görünüp kayboldu. Küçük bir hayret nidası atan Jubilee eğilip bakışlarını benimkiyle aynı noktaya getirdi.

İs ve yanmış kimyasal madde kokusuna rağmen, bu yakınlık bir an için dikkatimi dağıttı. Gördüğü şeyi ben de göreyim diye çipi eğince yüzümün yakınında duran yüzüyle alakalı bütün düşüncelerim uçup gitti.

Devrelerin arasında saklı bir harf vardı ve sadece ışık, yansıtıcı yüzeye doğru açıyla çarptığında görülür hâle geliyordu. Bu bir V harfiydi, ikimiz de boş gözlerle ona bakıp bir anlam vermeye çalıştık.

“VeriCorp?” diye fısıldadım. Ancak VeriCorp’un logosunda hem V vardı hem de C. Ayrıca kendi kimlik çiplerini üretecek kadar büyük bir şirket değildi.

Nefesi bir anlığına kesilen Jubilee çipi benden almak için uzandı. Ben daha itiraz edemedim, parmaklarının arasında çevirdi, ters döndürdü. Birdenbire, harf artık V değildi. Galaksi de bu sembolü bilmeyen bir tek kişi bile yoktu. Lambda.

“LaRoux Sanayi.”

Ona bunun ne anlama geldiğini sormak istedim. Ordu, Avon’da terraform yatırımı bulunmayan LaRoux Sanayi’nin, bataklığın ortasında neden gizli bir üs kurduğuna dair, bizim

bilmediğimiz bir şeyler mi biliyordu? Ancak yüz ifadesinden, onun kafasının da benimkisi kadar karıştığı belliydi.

Ben konuşmadan, çatışma üniformasının kolundaki iletişim bandı vızıldayarak canlandı. “Güvenlikten, Yüzbaşı Chase’e,” dedi tıslarcasına. Avon’daki parazit yüzünden, sesi tanımak mümkün değildi.

Jubilee bir anlığına bana bakıp başını çevirdi ama bakışlarındaki tedirginliği yakalamıştım. Tek elini banda götürdü, kendi tarafından aktive etti. “Chase konuşuyor,” diye karşılık verirken, sesini vericiye yaklaştırmak için başını hafifçe eğdi.

“Güvenlik subayına rapor verebilir misiniz, efendim?” Bu bir emir değil, bir talepti. Omuzlarının bir parça rahatladığını görebiliyordum.

“Biraz meşgulüm,” diye karışık verirken, dışarıdaki üsse göz atabilmek için iki parmağıyla penceredeki panjuru hafifçe araladı. “Bombacı hakkında yeni bilgi mi var?”

“Acelesi yok ama orada olduğunuza göre, bakmanız gereken bir şey olabilir. Sizi Molly’den kaçıran adamı bulduk.”

Kelimeler tepemden aşağı kaynar su gibi dökülünce öksürmeye başladım. Hırpalanan ciğerlerim, iş birliğini reddediyordu. Jubilee olduğu yerde döndü; bakışları, askerî nezarete kaybolmamı beklermişçesine bana çevrildi. Başparmağıyla iletişim bandına basmadan evvel öksürüğümü kontrol altına almamı bekledi.

“Tekrarlar mısın?” dedi, taş gibi soğuk bir sesle. “Benim tarafta parazit var.”

“Bardan sizi kaçırın adam,” dedi ses. “Güvenlik kayıtlarını

uzun süre taramak gerekti ama adamın kimliğini teşhis etmemize yetecek kadar görüntü var elimizde.”

Jubilee’nin şaşkınlığı yerini ağır ağır dehşete bırakıyordu. “Ee, kimmiş?”

“Şey, kayıt çok kumlu, bol miktarda statik parazit var. Şu anda görüntüyü temizlemeye çalışıyoruz.”

“Bombalamayla ilgilenin,” diye parladı Jubilee. Yutkunup tekrar konuştuğunda, sesi daha sakindi. “Molly’nin yerindeki adam her kimdiyse, çoktan ortadan kaybolduğuna eminim. Üsteki saldırı hakkında bilgiye daha çok ihtiyacımız var, Davin Quinn’in yalnız hareket edip etmediğine dair.”

“Efendim,” diye karşılık verdi iletişim bandından gelen ses, yavaşça. “Adamlarımın çoğu bombalamayla ilgileniyor ama üs güvenliği açısından tekrar denerse tanıyalım diye, bu adamın yüzünü teşhis etmek zorundayız.”

Jubilee’nin bakışları odanın baygın yatan, tepki vermeyen diğer sakinlerinde dolaştı. “Pekâlâ,” diye cevap verdi. “Bir ara uğrayıp yardımcı olmaya çalışırım.” Kolunu tekrar yan tarafına bıraktı, iletişim bandı sessizliğe gömülürken bakışları tekrar benimkilerle buluştu.

Midemde garip bir his vardı, boş gözlerle ona bakmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Monitörlerin yumuşak bip sesi, dışarıdaki üstten gelen motor sesleri, bölük pörçük konuşmalar ve üssün diğer tarafındaki piste iniş yapan mekiğin iniltileri dışında tam bir sessizlik vardı. Nerede olduğumu unutmam mümkün değildi: Düşman toprağının tam ortasındaydım.

Güçlkle, bu hâlsiz sersemlik hâinden çıkıp battanileri

bir kenara ittim. Ardından baş dönmesi ve mide bulantısını umursamayarak, ayağa kalkmaya çalıştım. Acelem vardı.

“Hey, kes şunu!” Jubilee uzanıp omuzlarımı kavradı ve beni gerisin geri yatırdı. O an için benden daha güçlüydü ve ona izin vermekten başka seçeneğim yoktu. “Seni yakalamak üzere yola çıkmış olsalardı, burada oturmuş seni seyreder miydin sanıyorsun? Seni çoktan sürükleye sürükleye arka kapıdan çıkartmaya başlamıştım.”

Cevap veremedim, boğazım tıkanmış ve berbat bir öksürük nöbetine yakalandım.

Jubilee elleri omuzlarımda, beni zapt ederek bekledi. Nöbet geçtiğinde, ellerini yavaşça çekti. “Biraz vaktimiz var. Ciğerlerin bataklıkta uzun bir gezintiyi kaldıracak durumda değil.”

Yutkundum, bu kez konuşmadan evvel boğazımın temiz olduğundan emin oldum. “Ne kadar vaktim var?”

“Bilmiyorum.” Jubilee yatağın ayak ucuna doğru birkaç hızlı adım attı. “Dün olsa öncelik verirlerdi ama şu an için dikkatleri dağılmış durumda. Bunun için adamınız Quinn’e teşekkür edebilirsin. Düşünmem lazım.” Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıp gözlerini kapattı.

“Onlara her şeyi anlatmadığımı anlayacaklar.”

Çenesi gerilen Jubilee eliyle kesme işareti yaptı. “Şimdilik Komutan Towers’a inanıyorlar; travma geçirdim, bu yüzden de beni oradan zorla çıkartmadan evvel seninle rahat bir on dakika konuşmuş olmama rağmen yüzünü hatırlamıyorum.”

“Kafana darbe aldığını, hafıza kaybı falan geçirdiğini söyle. Dikkatli ol. Seni kaybedersem...”

“Biliyorum,” dedi ters ters. Burada olduğu için kendinden

nefret ettiği belliydi. Bana yardım ettiği için. “Beni kaybedersen, ordunun planlarıyla doğrudan bağını da kaybedersin.”

Beynim *seni kaybedersem* ’e takılıp kalmıştı, onu düzeltmek istedim ama cümlenin gerçek sonunu henüz bulamamıştım.

Kendini toplamak için bir nefes çekti. “Dinle. Onların yanına döneceğim ama yarın sabaha kadar geri dönmezsem tek başına buradan çıkmanın bir yolunu bulmak zorundasın. Mecbur kalırsan bir tekne çal.”

Sakin yüz ifadesinin gerisinde neler olup bittiğini anlayamıyordum. Ancak sesindeki gergin bir ton, beni tedirgin etmişti. “Dönmeyecek olursam da ne demek?”

Kaşlarını çattı ama bir saniye tereddüt etmedi. “Yakında bana görev vereceklerdir. Şafak devriyesinde görevlendirirlerse buraya dönemem ve sen de tek başına kaçmak zorundasın. Sizinkiler ne diyordu? Göğün açık olsun.”

Bu kelimeler, onun ağzından döküldüğünde yüreğim parparça oldu. Bana cevap şansı vermeyip kapıya doğru kararlı adımlarla ilerledi. Tek kolunu kapının çerçevesine dayayıp duraksadı.

“Uzak dursaydın ne olurdu sanki.”

"Size söyledik," dedi kızın babası. "İlgilenmiyoruz."

"Noah," diye fısıldadı kızın annesi. "Gözlerine bak."

"Son şansınız," dedi bilye gözlü adam. Kız tezgâhtaki çatlaktan izliyordu. Adam tuniğini kaldırıp pantolonuna sıkıştırdığı silahını gösterdi. "Dönüp herkese sizin Lambdacı bir aile olduğunuzu söylemek istemiyorum."

"Biz iki tarafı da desteklemiyoruz," dedi annesi. "Bunun bir parçası olmak istemiyoruz."

Kız adamı değil de dükkânın ön koridorunda yan yana duran annesiyle babasını görebileceği şekilde yer değiştirdi. "Lütfen," dedi kızın babası. "Bizim bir kızımız var."

Dünya iyice yavaşladı. Kız, tabancanın emniyetinin açıldığını haber veren *klik* sesini duydu ve aldığı eğitim devreye girdi. Tezgâhın altındaki yerden fırlayıp Gleidel'ini çekti, kendini tabancalı adamla annesi babası arasına attı. Çetenin lideri üzerine nişan alamadan kız, silahlı adamlardan ikisini etkisiz hâle getirdi. Hepsini silahsız ve etkisiz hâlde yere sermesi birkaç saniyesini almıştı.

Olaylar böyle gelişmemişti gerçi.

ON ÜÇ

JUBILEE

ÜSSE HÂLÂ KAOS HÂKİMDİ. HAVADA DUMAN VE KESKİN kimyasal madde kokusu vardı. Sivil personelin uzaklaştırılmış olmasına rağmen üssü ilk kez bu kadar kalabalık görüyordum. Herkes bir şeylerle meşguldü, meşgul olmayanlar da telaşla birini arıyordu.

En fazla kıyafetlerimi değiştirmeme yetecek kadar mola vermiştim. Cormac'ın, Davin Quinn'in McBride ile herhangi bir bağlantısı olmadığına dair verdiği güvenceye göre, bombalamanın savaş ilanı olma ihtimali düşüktü. Yapmaya hazırlandığım şey için zırha ihtiyacım yoktu. Kıyafeti binbir güçlkle çıkarttım, katılmışı ve duman yüzünden ekşimsi kokuyordu. Tekmeyle odanın bir köşesine gönderdim, onun çaresine sonra bakacaktım. Yeni bir üniforma ve suni deriden kurşun geçirmez yeleğimi giydikten sonra bile yangın kokuyordum. Duş almam lazım-

dı, lanet olsun, biraz kestirmem lazımdı. Fakat Cormac bu kadar bekleyemezdi.

Ona yalan söylemem doğru değildi belki de. Ona ne planladığımı söylemem gerekiyordu. Ancak Romeo'yu tanımaya, nasıl düşündüğünü anlamaya başlamıştım ve böyle bir şey yapmama asla izin vermeyeceğini bilecek kadar tanıyordum onu. İkimiz içerisinde kafası çalışan oydu belki de.

Güvenlik bürosu kaldığım bölümden fazla uzak değildi ama bacaklarım öyle yorgundu ki oraya doğru bir yürüyüşü gözüm yemedi. Ben de hafif tempolu bir koşu tutturdum, alışkanlığın mutlak gücünü kullanarak kaslarıma bir parça hayat aşılama çalıştım. Ciğerlerim neredeyse anında yanmaya başladı, benden çok daha fazla duman soluyan Cormac'ın nasıl hissettiğini düşündüm elimde olmadan.

Güvenlik bürosuna vardığımda, içerisi gelip giden personelle dolup taşıyordu. Bombacının kimliği belirlenmiş ve patlamada öldüğü doğrulanmış olmasına rağmen, askerlerimiz onunla ve bombayı nasıl yaptığıyla ilgili her türlü bilgiye ulaşmaya çalışmakla meşguldüler. Kalbim aşına olmadığım bir belirsizlikle kafesinden çıkacakmış gibi atarken, dışarıda nöbet tutan ere başımla selam verdim, ardından sessizce kapıdan içeri girdim.

Güvenlik binası, üste inşa edilen ilk kalıcı binalardan biriydi. İnce alaşım duvarlar, prefabrik odalar yoktu. Hepsi kalm, sert platen ve betondur. Ana salon gözetim odasıydı ve gözlerim, üssün çevresindeki kameralara bağlı ekran masalarına kaydı. Koridorun aşağısındaki sunucuda kayıtlı olan kamera kaydına oradan ulaşılabilirdi ama Molly Malone'un yerin-

deki kameralardan gelen görüntü akışını buradan da görebiliyordum.

Barda in cin top oynar diye tahmin etmiştim açıkçası ama Molly o sırada sıkı iş yapıyordu. Alkol, yaralarıyla hastanede ilgilenilmesi mümkün olmayan askerler için farklı bir tedavi çeşidiydi. Gözlerimi kısarak kareyi taradım. Demek bu yüzden kamera kayıtlarım beni kaçırın kişiyi teşhis etmelerine yetecek kadar temizleyebileceklerine inanıyorlardı. Resim düşük çözünürlüklüydü ama genelde oturduğum yer, Cormac'ın bana ilk kez silah çektiği nokta, net bir şekilde görülüyordu.

Yutkunup ona dair düşünceleri zihnimin gerisine ittim. Geriye bir adım attım, kayda ulaşabileceğim odaya yönelmeye niyetliydim ama arkamda duran biriyle sertçe çarpıştım.

“Yüzbaşı.”

Yüreğim hop etti. “Komutanım.” Ondan uzaklaştım, gayri ihtiyari doğrulup esas duruşa geçtim.

“Birkaç gün dinlenmeni söylemiştim sana.” Komutan Towers ilk kez kusursuz bir görüntü çizmiyordu. Alelacele ensesinde topladığı saçları aynen duruyordu, üniforması hâlâ buruş buruştu. Yine de yüzünde yorgunluktan eser yoktu. Bu, imrendiğim bir özellikti. Bense bir haftadır uyumamış gibi görünüyordum büyük olasılıkla.

“Mümkün değil, efendim. Tehlike büyük.” Bu kısım yalan değildi en azından.

Neredeyse kayıtsız bir tavırla, başını salladı. Bu cevabı bekliyordu sanki. Dikkati zaten dağınık gibiydi, gözleri benim az önce incelediğim ekranlara kayıp duruyordu. Kameralar koğuşlardan bara, şu anda durduğumuz odaya kadar, üssün

her karışını denetliyordu. Kendimi yandan, komutandan bir metre kadar uzakta dikilirken görebiliyordum.

“Benimle gelir misiniz, yüzbaşı?” Sesi o şartlarda garip bir resmiyet taşıyordu, yüreğim bir an duracak gibi oldu.

Suçlu bir çocuk gibi davranmayı kes, dedim kendime sertçe. Zihnini okumaları imkânsız.

“Elbette, efendim.”

Komutan Towers beni koridordan aşağı doğru götürdü, yanından geçtiğimiz odalara göz atarak boş bir oda aradık. Nihayet, başını bir kapıdan içeri sokup “Sen, dışarı çık,” dedi sertçe.

Bir çift şaşkın er bir bana bir komutana bakarak odadan dışarı fırladı. Towers’ın peşinden içeri girdim. Nerede olduğumu anladığım anda, bütün kaslarım donup kaldı.

Güvenlik kayıt deposu.

Komutan Towers çalışma masalarından birine yöneldi, bir sandalyeyi kaydırarak bana doğru gönderdi. Arkasından kendine de bir sandalye çekip düşercesine yerleşti. Ben bir parça sakınarak oturdum, göz ucuyla komutanı izlerken alenen gergin görünmemeye dikkat ediyordum. Kamera kaydını temizlemeyi bitirdilerse, geç kaldım demekti. Ellerinde Cormac’ın yüzünün net bir görüntüsü olacaktı. Burnumuzun dibinde, bizim revirde yattığını ve onu birden fazla kez ziyaret ettiğimi bileceklerdi. Komutan Towers da ona yalan söylediğimi anlayacaktı.

Ancak komutanın gözleri ekranlarda ya da sunucularda değildi. “Yüzbaşı, nasıl olduğunuzu görmek istedim.” Gözleri benimkileri buldu ve bakışlarında acıma olsa da, gerisinde bir

şeyler daha vardı. Yoğun bir ilgi, keskin ve öngörü içeren bir şeyler. “Son birkaç gündür başınızdan çok şey geçti.”

“İyiymi ben.” *Gene yalan.* Birkaç hafta önce olsa, komutanımın benimle şahsen ilgilenmesi beni rahatlatırdı. O sıradaysa, ihanetimi apaçık görüyor, sakladığım gerçeklere ulaşıyor-muş gibi hissediyordum.

Towers başını onaylarcasına salladı, beni uzun uzun süzdükten sonra, bakışlarını aramızdaki zemine indirdi. “Teğmen Alexi için üzgünüm. İkinizin eski arkadaş olduğunuzu biliyorum.”

Boğazıma oturan yumruyla savaştım. Gözümün önüne gelen Alexi’nin mahvolmuş yüzünden kurtulmak için başımı hızla salladım ve lafı uzatmadan, “Teşekkür ederim, efendim,” dedim.

“Olayın nasıl olduğunu çözmeye çalışıyoruz hâlâ. Neden olduğunu. Bombacı, Quinn denen adam, birdenbire ortaya çıkmış. Onu koşullara giderken gösteren kamera kayıtları var elimizde, patlama anına kadar. Ama hiçbir şey bulamadık. Elimizdeki en iyi davranış araştırmacıları görüntüleri inceliyor ama hiçbir şey bulamıyorlar. Gizli bir saldırgan tavrı yok, suçluluk işareti, onlarca insanı katletmeye hazırlandığını gösteren en ufak bir işaret yok.”

Dişlerimi gıcırdattım. Bu, Cormac’ın söylediklerine uyuyordu, bombacının Quinn olamayacağını, onun böyle birisi olmadığını söylemişti. Yine de Quinn, elinden geri kalan da patlatıcıyı tutarken bulunmuştu. Ne yaptığını bilmemesi mümkün müydü?

“Burası,” diye mırıldandı Komutan Towers, gözlerini kay-

dırıp benim ötemde bir noktaya dikti. “Bizi tüketiyor, yavaş yavaş.”

“Birileri burada olmak zorunda, efendim.” Güvenlik bürosunun derinliklerinde bile, ikimiz de yanmış plasten kokusunu alırken, bu teselli yetersiz kalıyordu. Koku saçlarımıza, kıyafetlerimize yapışıyor; gözeneklerimizin içine sızıyordu.

Towers bakışlarını hızla bana çevirdi ve kısa bir baş hareketiyle onayladı. “Elbette. Bazen Avon’un hepimizi tüketmesinin ne kadar zaman alacağını merak ediyorum sadece.”

Towers genelde böyle kara kara düşünen biri değildi. Komutanım hakkında sevdiğim şeylerden birisi de buydu, ikimiz de dışa dönük insanlardık, harekete geçmeyi iç gözlem yapmaya, ivmeyi tembel tembel düşünmeye tercih ediyorduk. Yine de karşımda bir parça çökmüş omuzlarla durmuş, sanki sorularının cevabı bendeymiş gibi bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu.

Fakat bende bir şey yoktu. Bir çılgın an için gerçek içimde kabardı, dışarı çıkmak için yalvardı. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Komutan Towers iç geçirip doğruldu. “Chase, tutsak düşüşünün ve sonrasında kaçışının ardından yaptığımız görüşmede söylediklerin hakkında bir şeyler sormak istiyorum sana.”

Alenen gerilmemek için çaba sarf ettim. “Efendim?”

“İsyancının, doğuda bir tür üs ya da tesis kurduğumuza inandığından söz etmiştin.”

Bir parça öne eğildim, göğüs kafesimde yükselen ani heyecan kıvılcımını gizlemeyi başaramamıştım. Komutan Towers bir şeyler biliyordu. “Evet, efendim.”

Beden dilimi taklit ederek o da bir parça öne eğildi verdiğim bütün açıkları yakalıyordu. Komutan Towers benden çok daha yetenekli bir sorgucu ve yönlendirme ustasıydı. Attığım adımlara dikkat etmek zorundaydım. Dizlerime dayadığım kollarımı aşağı sarkıttım. Gayriresmî. Rahat.

“Bu kaniya nereden varmış olabileceğini merak ettim,” diye devam etti. “Garip bir fikir bence. Buranın ahalisi araziye gayet iyi bilir.”

Tereddüt ettim. Tereddüdümü görecektim, bunun benim tarzım olmadığını, gerçeği sakladığımı anlayacaktı. Yine de göz önüne almam gereken çok şey vardı. Hem Towers bizim tarafımızda olabilirdi. Ben yalnızca bir yüzbaşıydım ama o buranın, Avon’daki bütün karakolun komutanıydı. Kimsenin haberi olmadığı, bir LaRoux Sanayi tesisinin var olma ihtimali hakkında uyarılırsa daha çok bilgiye ulaşmamızda anahtar rolü oynayabilirdi.

Peki ya, bataklık arazide kurgulanan garip komploya o da dâhilse? Üssü yöneten kişinin bu düzende parmağı olması çok normal değil miydi?

Boğazımı temizledim. “Böyle söyledi.” Adımlarımı dikkatli atmam, ne kadar küçük olursa olsun, bildiklerini açık edebilecek her türlü tepkiyi yakalamak için yüzünü incelemem gerekiyordu. “Bana da saçma geldi ama kaçma şansı yakalayana kadar ona inanmış gibi yaptım.”

Komutan Towers tepki vermedi, kibarca bir ilgiden öte bir niyet içermiyormuş gibi görünen bir ifadeyle beni dinledi. Yine de çene çizgisindeki belli belirsiz bir-iki seğirme gözümünden kaçmadı.

Sandalyemde tekrar geriye yaslanırken, “Bir anlamı olmadığına eminim,” dedim, ilgisiz bir tavırla. “Akşamları vakit geçirmek için anlattıkları masallardan biri işte. Tesisin nasıl sürekli yer değiştirdiği ve aynı yerde iki kere görülmediğine dair falan.”

Towers başıyla onayladı. “Başka?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece söylenti.”

Komutan doğrulup tek eliyle saçını taradı, ardından ayağa kalktı. “Teşekkür ederim, yüzbaşı.”

Yüzünü inceledim, onun bu ani ilgisini ve aynı şekilde ani vazgeçişini açıklayacak herhangi bir şey aradım. İfadesi neredeyse boştu. Askerler bana Taş Surat Chase diyorlardı ama iş kâğıt oyununda blöf yapmaya gelince, Towers beni kat kat aşıyordu. Fakat bakışlarını biraz hızlı kaçırdı; dudakları gergin, omuzlarıysa normalden daha dikti. Huzursuzdu, tetikteydi. Bunun tek nedeninin bombalama olduğunu da sanmıyordum.

“Elbette, efendim. Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum gerçi. Söylenti yalnızca.”

Başıyla onayladı, dudakları kıvrılarak belli belirsiz bir gülümseme şeklini aldı. “Anlaşıldı, yüzbaşı. İşinize devam edin. Tekrar görüşeceğiz.”

Nedenini bilmiyordum ama onun bu işe dâhil olmadığına dair içimde güçlü bir his vardı. O da en az benim kadar, orada neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu sanki. Hareketleri telaşlı, ani ve endişeliydi. Buradan kurtulmaya can atıyordu, en az benim onun odadan çıkıp gitmesine can attığım kadar.

Bir an için baklayı ağzımdan çıkartmak istedim. Ancak

böyle bir şey yaptığım takdirde, bütün bu olup bitenlerdeki payım açığa çıkacaktı. Elime, Savaşçıların önemli bir üyesini yakalama şansı geçmesine rağmen, yakalamadığım; elimden, bir kez de değil, iki kez kurtulmasına izin verdiğim; burada bulunma amacımıza ihanet ettiğim ortaya çıkacaktı.

En önemlisi de, Cormac'a ihanet etmiş olacaktım.

O yüzden de dudağımı acıtana kadar ısırıp ayağa kalktım ve Komutan Towers'a bir selam çaktım. Arkasını dönüp uzun adımlarla odadan çıktı. Orada dikilip kendimi toplamaya çalıştım, ardından kapıyı yavaşça kapattım.

Odadaki teknisyenleri çıkartarak, bilmeden de olsa elime bir fırsat vermişti.

Tek ayağımla sandalyeyi kapıya doğru ittim, böylece birisi kapıyı açacak olursa sandalyeye çarpıp takırtı çıkartacaktı. Kilitli bir kapı suçluluğumu ilan etmek olurdu ama sandalye içeri giren birilerini, konsollardan uzaklaşmama ve yaptığım şeyi gizlememe yetecek bir süre için oyalayabilirdi.

Derin bir nefes alıp başka bir sandalyeye düşercesine oturdum ve ihtiyacım olan dosyaları aramaya koyuldum.

Güvenlik kayıtlarının saklandığı kısımlarda yolumu bulmak birkaç uzun dakikamı aldı ama zor olan kısım bu değildi. Bu dosyaları silmek birkaç saniyelik işti. Asıl zor olan, dosyaların yedeğinin nerede saklandığını bulmaktı.

Parmaklarım yolu biliyordu ama beynim yaptığım şeye ancak yarım yamalak odaklanmıştı. Eğittiğim askerlerden biri, bunun nasıl yapılacağını bana öğretmişti. O da bu işten para kazanan bir çocuktan öğrenmişti. Eski yüzbaşım, onbaşı olduğum dönemde, çaktırmadan böyle şeyleri öğrenmemize izin

verirdi. Silah olarak kullanabileceğiniz şeyleri, kan dökmeden savaşıma yöntemlerini öğrenme şansını asla kaçırmayın derdi. O sırada bu talimatı saçma bulmuştum. Güvenlik dosyalarına nasıl sızılacağım öğrenip öğrenmemin kime ne faydası vardı? Ama şimdi eski yüzbaşıma ve onun önsezilerine, sessizce teşekkür ediyordum.

Odaklanmaya çalıştım. Yaptığım şeyi aklımdan çıkartamıyordum; bu şekilde, ettiğim bütün yeminleri, bana verilen bütün emirleri çiğniyordum çünkü. İnandığım her şeye ihanet ediyordum. Ruhumu, artık geriye ne kadar kaldıysa, acıtan bir ihlaldi bu. Bir isyancıya yardım ediyordum. Bir suçluya. Arkadaşı yakın bir zamanda, aralarında kardeşim gibi sevdiğim birinin de olduğu, otuz kişiyi öldüren birine.

Gözlerim yorgunluktan bulanıklaştı. Kolumla yüzümü silmek için durmak zorunda kaldım. Kumaşta koyu bir ter ve kir lekesi kalmıştı. Arada sırada, kapıya ayak sesleri yaklaşıyor ama her seferinde durmadan devam ediyor ve kalbimin gümleyişine eşit bir hızda uzaklaşıyorlardı.

İşte! Nihayet. Dördüncü ve son yedek. Ordu her zaman dörtlerdi. Üç normal sayıydı, dört de emniyete almak için. Sistem, nefes kesen bir an boyunca silme komutum üzerinde düşündü ve ardından dosya yok oldu. Tantanasız, orada olduğuna dair her türlü ipucu kayboldu. Kalkıştığım ihanete ait her türlü iz kayboldu.

Sessizce bilgisayarı kapattım, içeride sağı solu kurcaladığıma dair her türlü işareti temizledim. Ekran karardı, sandalye ait olduğu yere itildi, usulca koridora çıktım ve kapı arkamdan kapandı.

Uyuşmuş bir zihin ve uğuldayan kulaklarla, koridordan aşağı çıkışa doğru süzıldüm, kollarım bacaklarım titremeye başlamıştı. Mide bulantısını bastırmaya çalışarak güçlükle yutkundum. Kendi odama dönmem lazımdı. Duş alıp birkaç dakika uyumalıyım. Düşünmeye, nefes almaya başlamam gerekiyordu. Artık zaman kazandığımıza göre, Cormac'ı çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım.

Koridorun açıldığı ana odada, kamera kaydı deposundaki teknisyenler o sırada görevli subaylarla bir araya gelmişlerdi. Hepsi, ekranlardan birinin etrafında toplanmıştı. Ekranda canlı akış yerine üç dört saniyelik bir kayıt tekrar tekrar oynuyordu.

Birkaç adım yaklaşıp başlarının üzerinden sessizce ekrana baktım. Kalbim bir an için durdu. Büyük zahmetlere girerek sildiğim kayıttı bu. Teknisyenlerden biri, kayıt deposundan atıldıkları süre zarfında üzerinde çalışmaya devam edebilmek için bağımsız sunuculardan birine kaydetmiş olmalıydı.

Üstelik bu, yalnızca kamera kaydı değildi, kaydı temizleyip çözünürlüğünü artırmışlardı. Tekrar tekrar oynayan görüntüde Flynn net bir şekilde görülüyordu: güzel çenesi, kalın kaşları, ukala gülümsemesiyle.

Sessizce, panik duygumu bastırarak geriledim. Teknisyenlerden bir tanesi bile orada olduğumu fark etmemişti. Sonra gecenin içinde kayboldum. Başımı eğdim, kendimi normal yürümeye zorladım. Arada sırada yanlarından geçtiğim, yorgun argın göreve giden, diğer subayların selamlarına ya da baş hareketlerine karşılık verdim.

Görüntü güvenlik bürosuyla sınırlıydı. Kamuya açıklan-

masına kadar aşılması gereken bütün aşamalardan geçmesi zaman alacaktı, belki de saatler alacaktı. Zihnim durmadan çalışıyor, bu gerçekleşmeden Cormac'ı buradan çıkartmanın bir yolunu arıyordu. Şu anda, bunun sonuçları üzerinde düşünenecek vaktim yoktu. Öncelikle onu buradan çıkartmak zorundaydım, bunun benim için ne anlama geldiğini sonra düşünecektim.

O sırada birdenbire, üssün dört bir yanındaki ekranlar canlandı. Bütün binaların köşesinde beyaz ekranlar mantar gibi açılıverdi, yol ve kavşaklara boydan boya ilave bir ışık dilimi tutulmuş oldu. Bir ses, kulaklarımı sağır ederek gecenin içinde gürledi. Başımı kaldırıp baktım ve Cormac'ın yüzüyle karşılaştım, üsteki bütün ekranları boydan boya kaplamıştı. Molly'nin Yeri'nde bir ekran vardı, üsteki kışların her birinde birer tane vardı. Bütün bürolarda ve yükleme alanlarında vardı.

Hastanede de vardı.

Numara yapmayı bırakıp koşmaya başladım. Beni durdurup nereye gittiğimi sormak kimin haddineydi? Ben Yüzbaşı Chase'tim. Buraya aittim.

Kışların hastaneye açılan kapısını iterek açtım, bir yaşlıyı gafil avlayınca taşıdığı yiyecek tepsisinin içindekiler yere saçıldı. Özür babında bir şeyler geveleyip koridoru aştığım gibi Cormac'ın odasına yöneldim. Yolda, çamaşırhanede durup aşağı yukarı onun bedeninde olduğunu tahmin ettiğim bir doktor önlüğü kaptım. Bu bilinen en eski numaraydı ve elimde de daha iyisi olmadığı gibi daha iyi bir plan yapacak vakit de yoktu.

Cormac'ın odasına bir hışım daldım, gözlerim ilkin yukarı köşede asılı duran holo-videoya gitti. Cormac'ın yüzünü gördüm, bana gülümsüyor, dağınık saçları gözüne giriyordu. Gördüğüm ikinci şey yatağı oldu, çarşafkar karışmıştı, IV iğnesinin durduğu yerde bir-iki damla kan, sanki teninden kopartılarak çıkartılmışçasına, çarşafkarı lekeliyordu. Oksijen maskesi yerdeydi, elektrotlar yatağın üzerine saçılmıştı ve monitörler düz çizgi gösteriyordu.

Kapının çerçevesinden destek aldım, baş dönmesi bir gelgit akıntısının gücüyle beni etkisi altına aldı. Kulaklarım çınlarken, dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu.

Yatak boştu.

Diğer askerlerin çoğu baygındı ama bir tanesi başını kaldırdı. Ağrı kesicilerle sersemlemiş hâlde, panik arasında duymadığım bir şeyler mırıldandı. Kadın onun kaçtığını görmüştü büyük olasılıkla, baygınlığının arasında kaçacağın hangi yöne gittiğini anlatmaya çalışıyordu.

Odadan tökezleyerek çıktım, arka taraftaki çıkışa doğru bir koşu tutturdum. Cormac yaralıydı ve artık kimi aradıklarını bildiklerine göre, birisi tarafından fark edilmeden, üssü terk etmesi mümkün değildi. Üsten ayrılrsa bile, kayığı olmadan isyancıların saklanma mekânlarına dönmesi imkânsızdı. Bu, saatlerini alırdı ve onun durumunda, halkının yanına varma ihtimaliyle boğulma ihtimali aşağı yukarı eşitti. Zihnimin bitkin bir köşesiyle bataklığa dönme fikrinden nefret etsem de diğer açılardan en ufak bir tereddüdüm yoktu.

Hastaneden çıkıp en fazla birkaç adım atmıştım ki ağzım birdenbire bakır tadıyla doldu, baş dönmesi yoğunlaştı. Ba-

caklarım bataklık adada, Cormac'ın gizli tesisinin hayaletini görmemden evvel titredikleri gibi titrediler. Islığa benzer bir fisıltı diğer sesleri bastırırken gözlerimi sertçe kırıştırdım. Farklı farklı seslerdi –iki, belki üç tane– ama ne söylediklerini anlayamadım.

Kayığa ulaşmak zorundayım. Dişlerimi sıkıp botlarımla yeri döverek iskeleye koşturdum. Tek bildiğim, tek düşünebildiğim, Cormac'ı bulmam gerektiği idi.

Sürekli beraberlerdi, hayalet ve yeşil gözlü çocuk. Annesinin dükkânında, babasının garajında. Paradisa'da. Patron'daki karakolda. Kızın Avon'a tayin olmasından birkaç hafta sonra ölen askerlerden biriydi. Çocuğun yüzü üsteki bütün aranan suçlu ilanlarındaydı.

Hayalet onu November'ın terk edilmiş sokaklarına götürdü. Yıkım şeridinin sonunda yeşil gözlü çocuk, bir kutu kibrit ve sevimli bir gülümsemeyle kızı bekliyordu.

"Peşimden gelme," dedi çocuk, kızın yanağına dokunmak için elini uzatırken. "Bu sefer peşimden gelme."

ON DÖRT

FLYNN

ÇAMUR AYAK BİLEKLERİME YAPIŞIP BENİ YERE ÇEKİYORDU. Ciğerlerim yanıyor, bataklık arazide düşe kalka ilerlemeye çalışırken aldığım her nefeste acı, böğrümde aşağı bir hançer gibi saplanıyordu. Bu patika insan sağlamken bile yeterince kötüydü, bana araç çarpmıştı sanki. Bir saat oldu iki saat, sonra üç, ardından saymayı bıraktım.

Bekleyebilsem beklerdim. Ancak bardaki kamera kayıtları gözümün önünden gitmiyordu, gözlerimin kapanmasına izin verdiğim anda göz kapaklarımın içinde aynı döngü tekrar tekrar oynuyordu. Kendimi Jubilee'ye dönerken görüyordum, gülümseyerek konuşmaya başlıyordum ve ardından tekrar başa atlıyordu. Bir kayak çalabilseydim onu da yapardım. Ne var ki iskeleler devriye kaynıyordu. Çalıntı üniformanın beni bir süre idare edeceğini varsaysak bile, bar kaydı rıhtım hangarının yan cephesinde gösteriliyordu.

Bu yolculuğu bir kez daha yapmaya çalışmışım, tek başıma, yalnızca bir kere. O zaman ciğerlerim dumanla dolu değildi ama sadece sekiz yaşındaydım. Beni başka bir gezegendeki yetimhaneye götürmek üzere bekleyen taşıttan kaçırıyordum. Sonrasında kasabanın en fazla birkaç kilometre ötesinde beni arayan Savaşçı devriyeleri tarafından bulunmuştum.

Bu kez, eve dönmeme yardım edecek kimsem yoktu. Bir saz öbeğini iterek ilerledim. Nefes alış verişlerim kulak tırmalıyordu. Kulaklarım arkamdan herhangi bir ses gelme ihtimaline karşın dikilmişti. Birkaç nefesten fazla dinlenmem mümkün değildi. Başım dönüyordu ve ilk kez, gözlerimin önünde yanıp sönen ışıkların bataklık serabı mı yoksa kendi bulanık görüşüm mü olduğundan emin değildim.

Belime gelen çamuru ve sümügümsü siyah suyu yarararak ilerledim. Bata çıka yürüdüm, yüzdüm ve ayakta duramayacak hâle gelince süründüm, çamura bulanıncaya ve suda yeniden temizleninceye kadar ilerledim.

Hissizleşmiş bedenim evin yolunu biliyordu ve ben de, kendimi ona doğru sürüklüyordum. Ordunun elinde yüzümün kamera kaydı vardı. Yakalandığım takdirde, yüzümü tanıyıp gen künyemi tarayacak olurlarsa beni, Savaşçıların yerini bulmak için kullanırlardı. Bombalamanın ve Avon'un nasibini aldığı her türlü kötülüğün suçunu benim üzerime yıkarlardı. Halkım ölene kadar da durmazlardı.

Bir buçuk saat daha bataklık arazide binbir güçlkle ilerledikten sonra, uzakta mağaraların karanlık silüeti yükseldi. Gördüğüm şeyi kavramam zamanımı aldı. *Evim*.

Artık her adımda özenli bir çaba gösteriyordum. İçimden şöyle diyordum, *Uzanıp şu sazlara asılacağım, kendimi çekeceğim ve sonra ayağımla iteceğim*. Ellerim nemden bembeyaz olmuş, saçlarım alnıma yapışmıştı ve sırlıslıkla ıslanmıştım.

Rıhtımın yan cephesine ilk kez sudan tırmanıyordum, daha önce hep kayıktan çıkmıştım. Nefes nefese ve titreyerek geçen uzun dakikaların sonunda, güçlkle tırmanmayı başardım. Zihnimin bir köşesini tırmalayan bir huzursuzluk vardı ve canımı sıkın şeyin ne olduğunu az sonra anladım: Rıhtımdan birkaç metre ötede, suyun üzerinde terk edilmiş askerî bir bot duruyordu. Oturma yerinde kurşungeçirmez bir yelek vardı; bot çalıntı değildi ve onu buraya Savaşçılardan biri getirmişti.

Sendeleyerek koşturdum, çıkıntılı taş duvarlara çarpıp savruldu, arkamda çamurdan ve sudan bir iz bırakarak ilerledim. Fenerleri kimse değıştirmemişti ve karanlık, sessiz koridorlar ıslak bir şeyle yol yol olmuştu. Geçidin ortasında, yere düşmüş bir sepet duruyordu. Sert ekmek somunları dört bir yana dağılmıştı.

Ana mağara sessizdi. Işık burada fazlaydı ve birdenbire yerdeki lekeler kıpkırmızı oldular. Bakışlarım yerdeki lekeyi, zemine atılmış bir paçavra kümesine kadar takip etti.

Paçavra kümesinden eller çıkıyordu, bir baş, bana dikilmiş gözler... Bu bir insandı.

Çevremi saran dünya birden netleşti. Zemin, kandan ya-

pış yapıştı ve duvara yakın gelişigüzel dizilmiş cesetler vardı. Dört, altı, sekiz kişi. Bazılarının yeri değiştirilmiş olabildi, yerde parlak kan izleri kalmıştı. Yaraları ve kıyafetleri yakılmıştı, havada yanık et kokusu vardı. Bizim silahların işi değildi bu. Bunu, ordu silahları yapmıştı.

Geriye doğru sendeleyince duvara çarptım, dünya girdap gibi dönerken düşmemek için duvara yapıştım. Bakışlarımı onlardan kopartamıyordum, yaralardan, kan derelerinden... En yakınimdaki ceset Mike Doyle'du; McBride'ı Jubilee'nin üzerinden çekmeme yardım eden, Savaşçıların içinde en güzel sese sahip olan, en yüksek kahkahaları atan Mike Doyle. Derken altındaki minik bedene nasıl sarılıp kıvrıldığını gördüm. Gözlerimi kırıştırdığımda, küçük yüz netleşti. Bu, Sean'ın yeğeni Fergal'dı.

Onlara doğru yalpaladım, dizlerimin üzerine yığıldım, çarpmanın acısı kalçalarımın sırtıma hızla tırmandı. "Fergal, lütfen." Küçük eline uzanırken sesim çatlak ve titrek çıkıyordu. "Konuş, lütfen."

Ama yüzüne dokunup solgun tenini kanlı parmaklarımla boyadığım sırada, ona hâlen sarılan Mike'ın, onu kurtaramadığını biliyordum. Fergal boş bakıyor, gözünü kırpmıyordu.

"*Olamaz.*" Boğazımdan bir inilti kopup, dehşet duygusu bedenimde hızla dolaşırken, midem kasıldı. Kusmadan kendimi itip Mike ve Fergal'dan uzaklaştım, sımsıkı yumruk yaptığım ellerimi taş zemine dayadım. Ağzım açık nefes almaya çalışarak başımı kaldırdım.

İşte o sırada, Jubilee'yi gördüm.

Odanın gerisinde, dizlerinin üzerindeydi. Etrafını saran ce-

setler kadar hareketsizdi. Dosdoğru karşıya bakıyordu. Bir elini yere dayamıştı, tabancayı tutan diğer eli, gevşekçe yanından sarkıyordu. Kabza, onun ya da başkasının kanıyla yapış yapış olmuştu. Bakışları boştu. Dik durmasa, onun da ölülerden biri olduğunu düşünürdüm.

Lütfe. Lütfe. Bu kelime kalp atışlarımla aynı anda zihnimde yankılanıyordu ama ne istediğimden emin değildim. Bu kâbustan uyanmak. Başımı çevirip tekrar baktığımda onun olmadığını görmek. Arkamı dönüp Fergal'ın ayağa kalktığını ve kollarıma koştüğünü görmek.

Kendimi zorla Fergal'dan kopardım, bulanık görmeye başlayan gözlerim askere, onun kanlı kıyafetlerine, elindeki tabancaya sabitlendi. Gözlerim bu manzarayı görmeyi reddediyor, başka tarafa kaymak istiyordu. Jubilee'nin önünde, ellerimin ve dizlerimin üstüne düştüm.

“Ne yaptın?” İstirap, kelimeleri derinden bulup çıkartıyordu, gırtlaksı ve yaralı bir yerden. “Sana güvenmiştim. *Sana güvenmiştim.*”

Gözlerinde boş bir bakış vardı, göz bebekleri o kadar büyümüşü ki gözleri simsiyahtı. Bu onlara özgü delilikti, Cinnet geçiriyordu. Bana boş boş baktı, tuzağa düşen bir yaratık gibi donup kalmıştı. Ruhu gözlerini terk etmişti. Beni gördüğünü sanmıyordum.

“Bir şey söylesene!” Kanlı ellerim, direnç göstermeyen omuzlarını kavradı, bir inilti çıkartana kadar sarstım onu. Büyüyen göz bebekleri, görmeyen ve umursamayan bir ifadeyle bakıyordu. Gözlerim mağarada bir kez daha dolaştı, hâlen daha bir şeylerin farklı olması için yalvarıyor, bir çıkış yolu

arıyorlardı. Derken gözüm tabancaya ilişti. O anda, tek istediğim intikamdı. İçimde kederle öfke savaşıırken, direnç göstermeyen elinden tabancayı kaptım. Tenim yapışkan kabzanın temasıyla ürperdi. Tabancayı çevirip tepkisiz askere doğrulttum.

O sırada, gözleri benimkilerle buluştu. Nihayet geçirdiği şokun, Cinnet'in arasında beni tanımişti. Gözleri mağarayı taradı, cesetleri ve kan izlerini buldu. Yüz hatlarına, acı kadar yaralı ve gerçek bir dehşet ifadesi yayıldı. Avuçlarını yere dayayıp durdu ve ancak o zaman başını eğip baktığında ellerine bulaşıp onları mağara zeminine yapıştıran kanı gördü. Başını kaldırıp gözlerimin içine bakınca üzerine doğrultulmuş tabancayı fark etti, elimde titreyip sallanan silahı... Gözlerinde, yavaş yavaş içine işleyip ikimizi birden paramparça eden kavrayışı gördüm.

Asker, titreyen ellerinden birini tabancaya doğru kaldırdı; zihnim, tepki vermeyen kaslarıma çığlık çığlığa bağırıyor, elimden silahımı alıp bedenimi yerde yatanlara eklemekten evvel tabancayı alıp kaçmamı söylüyordu. Ancak kabzayı değil, namluyu kavradı. Tabancayı çekip namluyu alına dayadı.

Gözlerini kapattı, silah titremesin diye bana yardım etti ama öncesinde, gözlerinin içinde onu gördüm, benim kadar perişan ve dağılmış hâlde, bir çıkış yolu için yalvarıyordu. *Herhangi* bir çıkış yolu için.

Tetiği çekemezdim.

O sırada, sessizlik yeri döven ayak sesleriyle bölündü. Oduğum yerde hızla dönüp tünele baktım. Mağaraya ilk giren Turlough Doyle'ydi, iki adım atıp durdu. O durunca arkasın-

dan gelen kişi –Sean– onunla çarpıştı. Son olarak McBride belirdi.

Bir an için beşimiz olduğumuz yerde donup kaldık. Turlough sessizliği bir ılgılıkla dağıttı, öne doğru sendeleyerek Mike’ın bedeninin yanında dizlerinin üstüne yığıldı. Kocasının omuzlarını kavrayıp onu çevirdi. Kesik bir iniltiyle Mike’ın üzerine eğilip yüzünü gömleğine gömdü.

Derken Sean da Fergal’ı gördü. Donup kalmış, taş kesilmişti sanki. Mağaranın loş ışığında bile kanın yüzünden çekildiğini görebiliyordum.

McBride, Jubilee’yi gördüğü anda gerildi. Turlough’un hıçkırıkları neredeyse Gleidel’ini kılıfından çıkartan McBride’m sesini bastırıyordu. “Çekil, Cormac,” dedi, alçak ve dengeli, tamamen sakın bir sesle. Olması gereken duygular kaçıp gitmiş gibi yüzü ifadesiz ve soğuktu.

Tetiği ben çekmesem de McBride’ın çekeceğine şüphe yoktu. Jubilee’nin silahını elimden atıp McBride’ın yanından geçerek Sean’a ulaşmak istiyordum ama bedenim tir tir titriyor, emirlerime uymamakta direniyordu.

McBride öne çıktı, beni sanki kuş tüyünden yapılmışım gibi bir kenara itti. Sertçe yere çarptım, hissettiğim ani acı içimdeki kederle aynı güzergâhı izlerken, kederi en fazla bir saniyeliğine gölgeledi. McBride, Jubilee’nin önünde durup Gleidel’ini kaldırdı. Dudakları yalnızca benim görebildiğim belli belirsiz ve yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldılar. “Yüzbaşı Chase,” diye mırıldandı, çok yumuşak. Yalnızca bizim için. Silahını, iki kaşının tam ortasına isabet ettirecek şekilde doğrulttu. Jubilee kıpırdamadı. “Avon’a barışın gelmesi için.”

Parmakları tetikte oynadı, aniden ayağa fırladığım gibi McBride'ın üzerine atıldım. Hedefi açık farkla ıskalayan Gleidel'in çılgılığı kulaklarımı mahvetti.

McBride tekrar denemeden evvel, "Silahı indir," dedim boğulurcasına. Sesim farklı çıkıyor, boğazım her kelimedede yanıyordu. "Bundan daha büyük çaplı bir şey oluyor. Ona ihtiyacımız var."

Dengesini bulan McBride sahte sakinliğini kaybetmeye başlıyordu. "Seni de vurmadan, ondan uzaklaş." Gleidel'inin namlusunu dosdoğru göğsüme doğrultmaya devam ediyordu. Diğer elini kaldırıp ona destek oldu.

Arkamdaki Jubilee kıpırdandı, teninin taşa sürtündüğünü duydum. "Bırak, bana ne istiyorsa yapsın," diye fısıldadı, kırılan cam kadar keskin bir sesle.

"Olmaz." Başka biri konuşuyordu sanki. Bu nefretin, bu acının ötesinde biri; Jubilee'nin sesinin midemi bulandırmasına, bu ihanetiyle onarılması imkânsız bir şeyleri kırmış olmasına aldırmayan birisi. Gezegenimi kurtarmak için ona ihtiyaç duymamdan başka bir şeye aldırmayan birisi.

Sean el yordamıyla kendi tabancasını buldu. Ne yapacağını bilmeden, silahını yanında tutarken elleri titriyordu. "Flynn," diye seslendi, boğuk bir sesle. Dudaklarından dosdoğru kalbime. "Yapma."

"Sana ne vadetti?" diye sordu McBride, nefret dolu bir sesle. "Her zaman zayıf oldun, Cormac ama ben bile senden bu kadarını beklemiyordum. Asker aşkına aileni bile sattın, öyle mi?"

Gözlerimi hâlâ Sean'dan ayıramıyordum. Göğüs kafesi

hızla inip çıkıyordu. Tabancası elinde artık zangır zangır titremeye başlamıştı.

Titreyen ellerle, Jubilee'nin silahını kaldırıp emniyeti indirdim. Şarj olan pilin yumuşak iniltisi mağarayı doldurdu. Bir an için her şey donup kaldı. Turlough, Mike'ın cesedi üzerine eğilmişti, Sean gözleri bende, olduğu yerde dikilirken. Jubilee kapalı gözlerle sonunu bekliyordu. Sonsuz bir an için az önce yaptığım seçim dışında her şey yok oldu.

Sonra bitti. Silahımı ona doğrulttuğumda, "Hain," diye fışıldadı McBride. Kelimeler bir hançer gibi saplandı.

McBride'm ötesine baktım, gözlerim yandan sarkıttığı silahıyla duran Sean'ı buldu. "Bu, Fergal'ı geri getirmeyecek. Bunu yapan o değildi, Cinnet geçiriyordu. Doğrusu bu. Bütün hayatın boyunca bana güvendin. Şimdi de güven."

Dünya daraldı ve kuzenimin yüzü dışında hiçbir şey göremez oldum. Gerisindeki bütün o yıllar, ukala gülümsemesi, paylaştığımız üzüntüler, konuşmadan geçen sessiz anlar. Görecekti. Gerçeği fark edecek, Cinnet denen şeyin gerçek olduğunu anlayacaktı. Gezegenimizin hastalıklı olduğunu, artık hepimizin her an deliliğe yakalanabileceğimizi, Jubilee'nin cevapları bulmak için tek umudumuz olduğunu anlayacaktı. Sean beni tanıyordu. *Beni tanıyordu.*

Sean tabancasını kaldırıp bana nişan aldı. Kızarmış gözleri yarım saniye için gözlerimle buluştu. Ve tetiği çekti.

Kurşun açık farkla iskaladı, mağarada çığlıklar atarak yankılanıp büyüğü bozdu.

McBride kükreyip öne doğru bir adım attı, Gleidel'i yeniden Jubilee'ye doğrultmuştu. Jubilee'nin üzerine atıldım,

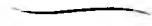
bedenimi McBride ile ikisinin arasına siper ederek kolundan tutup ayağa kaldırdım. Lazer çılgılık attı. Jubilee'nin eline kıskaç gibi yapışarak arkamızdaki geçide daldım.

Ayaklarım yolu biliyordu, idareyi görüntülerle kör olan gözlerimin elinden aldılar. Fergal arkamdaydı, kıpırdamadan yatarken bir yabancı gibiydi. Turlough hâlâ geride, Mike'ın yanındaydı. Sean, benim Sean'ım, suratıma silah doğrultmuştu. Jubilee'yi bıraktığım anda düşecekti. Kolumu beline doladım, benim silahımdan çıkan kurşunun sıyırdığı yerdeki yaraya bastırduğımda, acıyla attığı çılgılığı duymazdan gelerek onu karanlığa doğru sürükledim.

Bölük pörçük hatırlıyordu. Annesinin çığlıklarını. Yanık kokusunu. Tezgâhın, yere sertçe bir şey düşmüş gibi titreyişini. Ateşlenen silahların çıkarttığı iç parçalayan, keskin çatırtıyı. "Temizleyene kadar canları çıkacak," diyen sesi. Uzaklardan gelen küçük kız çığlığını. Metal tadını.

Kızdan cesur olması bekleniyordu ama yalnızca sekiz yaşındaydı ve cesur değildi. Yetimhane görevlileri onu almaya geldiğinde, kızın ellerindeki kanı temizlemeyi kimse akıl etmemişti.

ON BEŞ

JUBILEE

FLYNN'İN BİLEĞİMİ KAVRAYAN PARMAKLARI BUZ GİBİ soğuk ve inatçıydı. Kafamı toplamaya, nerede olduğumuzu, neler olup bittiğini anlamaya çalıştım. Zihnim otomatik olarak, temel eğitimden bu yana ezberletilen yapılacaklar listesinin üzerinden geçmek istiyordu. Durumu, yeri, rehineleri, yaralıları ve engelleri değerlendirmeliydim. Her şey bulanık bir şekilde bir araya geliyordu, gözlerimden yaşlar süzülüyor, nefesim ciğerlerime güçlükle girip çıkıyordu. Koridordan aniden çıkıp beni kayaların arasındaki ince bir yarıktan sürükledi, taşlar çenemi, kollarımı sıyırdı.

Zihnim olmayacak yerlerde görüntüler arıyordu; Flynn'i bıraktığım hastane yatağını gördüm, devriye botunu alıp onu aramaya karar verdiğimi gördüm. Fakat bunun ötesinde yalnızca kan vardı. Gözeneklerimde yanan, dilimde metalik tat bırakan ve kendi damarlarımda uğuldayarak dolaşan kan. Göz-

lerimi kapattığımda mağarayı görüyordum; kana boyanmıştı, bir ömür boyu girdiğim savaşlarda gördüklerimden fazlaydı. Karşı koyamayacak kadar genç ya da sakat olan katılmış, korkunç Savaşçılara karşı kazandığı zaferi ilan eden kan. Kan ellerimizi birbirine yapıştırıyordu, Flynn'in ve benim ellerimi.

Tek görebildiğim o çocuktuk, ona siper olmaya çalıştığını tahmin ettiğim bir başka isyancının altında kıvrılmış yatan çocuk. Kız mıydı erkek miydi bilmiyordum. Bilmiyordum.

Bedenim, kalçamdaki boş kılıfın ağırlığıyla çöktü, yaptığım şeyin ağırlığıyla. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Düşerken Flynn'in elini de çektim. Durmak zorunda kaldı, beni tekrar ayağa kaldırmak için asılırken, kolumu omzumdan çıkartacaktı az kalsın.

"Dur," dedim nefes nefese. Tenimden sızan kan kokusuyla boğulmak üzereydim. O metalik tadı almaya başlamıştım, kol ve bacaklarımdaki titremenin nedenini biliyordum. Cinnet'in tadını biliyordum. *Kan tadıydı*. "Dur Flynn, lütfen. Bırak beni bulsunlar."

"Asla," dedi, sıkı dişlerinin arasından. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Beni dinlemeyecekti. O anda, onunla tartışacak gücüm yoktu. Seçimini yapmıştı ve onu yavaşlattığım takdirde, bu uğurda ölecekti.

Güç bela ayağa kalktım, bütün ağırlığımı vererek ona yaslandım. Harcadığı çaba yüzünden, acısından veya gerçeği kabullendiğinden bir homurtu çıkarttı ve bir kez daha geçitte ilerlemeye koyulduk.

Titreme manyetik tren gibi çarptı, Flynn'in doğuda göster-

diği adadakinden on kat daha kötüydü. İlk muharebe görevimden sonra olandan çok daha kötüydü. Bu bambaşka bir şeydi çünkü. Askerî eğitimde, silahsız ve masum bir kurbanın katledilişini nasıl algılamam gerektiğini öğreten bir bölüm yoktu. Çocukların katledilişini. Zihnim gergin ve soğuktu, Flynn'in bileğimi kavrayan eli gibi. Üstelik panik ve dehşet dolu olduğumdan dar aralardan çıkamıyordum. Baktığım her yerde kan görüyor, kan kokusu alıyordum; tenimde, giysilerimde, saçlarımda. Mide bulantımı bastırmaya çalışmamın basit bir nedeni vardı, durmam mümkün değildi. Flynn'in yaşaması için duramazdım, kendilerine ihanet ettiğine inanmış insanlardan kaçarken olmazdı.

Birdenbire sonun yaklaştığını gördüm. Yorgunluk, şok, vicdan azabı ve keder birbirine karışmıştı. Büyük bir hızla yaklaşan bir yamaca benziyordu. Flynn beni kıyısından aşağı çekerse, bir daha asla ayaklarımın üstüne kalkamayabilirdim.

Beni almalarına izin verip gitseydi keşke. Herhangi bir şey bundan daha kolay olurdu.

O sırada, beni gerçekten de uçurumdan aşağı çekti. Kolunu belime dolayıp bir kayadan aşağı atladı. Çılgın, şaşırtıcı bir an boyunca düştük, sonra buz gibi suya çarptık. Sular başımın tepesini kapladı ve zihnim uyuştı.

Kız rüyasında boğuluyor, olmayan havayı solumaya çalışıyordu. Uzay boşluğu etrafını sardı. Yıldız yoktu çünkü burada yıldız çıkmıyordu, yalnızca kızın boğazından akıp kalbine dolan yoğun bir karanlık vardı. Kız rüyasında boğulduğunu görüyordu.

ON ALTI

FLYNN

ONU TEK KOLUMLA SARDIM, ÇAMURUN VE SUYUN İÇİNDE sürükleyerek ilerlemeye çalıştım. Gerilerde bir yerden, McBride'ın belli belirsiz bağrıışları geliyordu. Jubilee'yi soktuğum çatlaktan sığabilecek birilerini bulmaya çalışıyordu. Suda yumuşak şıpırtılar çıkartarak karanlığın içinde sessizce gözden kaybolduk.

İkimiz kayalığına giden yolu ararken, Orla'yı yanımda hissediyordum. Bir baskın olduğunda, buraya gözlerim kapalı ulaşabilmem için küçükken bana bu rotayı defalarca tekrarlatmıştı. Kaya aşağı yukarı bir metre seksen santim uzunluğunda ve sudan bir metre kadar yukarıdaydı. Sean bile bu sırrı bilmiyordu.

Suyun içinde Jubilee'yi iyice kendime doğru çekip yüzünü inceledim. Hâlâ ifadesinde mantıktan ziyade şok vardı. İrkilmemek için kendimi hazırladım, tek elimle çenesinin altından

tutup yüzünü kendime doğru çevirdim. Diğer kolumla ona sıkıca sarılmaya devam ettim. Bıraktığım anda suya gömüleceğinden korkuyordum. Daha sıkı sarılınca, gözlerini açtı.

“Jubilee, beni duyuyor musun?”

Cevap vermedi, gözleri hızla karanlıkta dolaşırken panikle kollarımın arasında titredi.

“Asker!” dedim, hem sessiz hem de olabildiğince sert bir tonda.

Gözleri kocaman açıldı ve içindeki asker devreye girdi. Çenesini bir parça kaldırdı.

“Şuradaki kayanın içi oyuk. Seni çekebilirim ama suyun altındayken nefesini tutmak zorundasın. Anladın mı?”

Başını tekrar onaylarcasına salladı, tek elini kaldırıp dengesini bulmak için kayaya dayarken arkasında kırmızı bir leke bıraktı. Su kanı temizlemeye yetmemişti.

Ciğerlerimi havayla doldurdum, boğazım her an kapana-cakmış ya da öksürük krizine tutulacakmışım gibi hissediyordum. Su başımın üzerini örttü, Jubilee’nin belini bırakmadan onu da yanımda derine sürükledim. Halkımın uzaktan gelen bağrıışma sesleri suyla dosdoğru kulağıma taşınıyordu ta ki öksüre öksüre yüzeye, küçük sığınağa çıkana dek. Suyla kapalı ufak bir alan vardı, bir de doğal kayalık ve Orla’nın ben Fergal’ın yaşındayken, benim için yerleştirdiği kaya parçası vardı.

Jubilee’nin kollarını kayalığa doğru ittirdim, sonunda içgüdüsel olarak tutundu ve beni de uzanıp karanlıkta el yordamıyla çıkmaya çalışmam için serbest bıraktı. Acil durum malzemeleriyle dolu ağ yerinde duruyordu. Rahatlayan yüreğim

bir parça yavaşladı. Ağdan sarkan silindir şeklindeki ufak el fenerini yakalayıp ışığı açtım. Işık ikimizin çevresinde sekerken Jubilee'nin küçük kaya parçasına çıkmasına yardım ettim, ardından kendim de sürünerek tırmandım. Jubilee kesik kesik nefes alıp verirken küçük bir çocuk için hazırlanmış o alana büzüldük.

Dışlerimi sertçe gıcırdattım. Bir plan yapmam gerekiyordu ama perişan ruh hâlim zihnimi sürekli Sean'a çekiyordu. Kederli anında yanında olmam gerekiyordu. Vaktinde yetişemediğim için Fergal'ı kurtaramadığım için özür dilemem gerekiyordu. Ama ben Jubilee'nin gerginliği bir parça azalırken buraya sinmiştim. El fenerini yüzünün bir kısmını görebilecek şekilde eğdim. Dudakları aralıktı, boş boş bakıyor, burnundan ve çenesinden akan sulara aldırmiyordu. Onu harekete geçirmem lazımdı. Onu, ikimizi de buradan çıkartmaya yetecek kadar canlandırmalıydım. Kederimi, hissettiğim tiksintiyi bastırıp elimi kaldırdım ve ıslak saçlarını yüzünden geriye taradım.

Elimin temasıyla irkildi. “Lütfen, Flynn, yapma.” Yüzündeki kan lekeleri dışında, yarı yaşında gösteriyordu. Yüreğimin etkilenmeyen bir yeri kalmış olsa o anda paramparça olurdu, adımı nihayet kullanmak için böyle bir anı seçmişti. Yüzüne bakmayı kaldıramadığım anı.

Tanımaya başladığım asker böyle bir şeyi asla yapmazdı ama yine de ellerinden taşlara bulaşan kan ailemin kanıydı. “Bırakma kendini,” dedim. “Dayanmak zorundasın. Seni sürükleye sürükleye kurtaramam, ikimizi de bulurlar.”

“Braksaydın keşke, beni bulsalar.” Ses tonu kuru ve acılydı.

“Sen değildin.” Kelimeler zorla dudaklarımdan döküldü. “Cinnet’ti.” *O değildi*. Bunu kafamda peş peşe tekrarladım. Gördüklerimi kabul etmek istemiyordum. Acımı bir şekilde azaltmak istiyordum.

“Hiçbir şey hatırlamıyorum.” Sesi kesildi. Dizlerine sarılıp dertop olurken hâlâ titriyordu ama bu kez farklıydı. Büyüyen göz bebekleri ya da ani hareketlerle başlayan titreme değildi. Bu, şoktu. Kollarım tereddütle harekete geçti, tekrar suya yuvarlanmasın diye ona sarıldım. Birdenbire, kollarımda Yüzbaşı Lee Chase’i değil, çevremizi saran taştan duvarlara karışıp sonsuza dek orada kalmak isteyen, dehşet içerisindeki küçük bir kızı tutuyormuşum gibi hissettim. “Senin halkını öldürdüm. Kendi ellerinle beni öldürmen gerekirdi, neden öldürmedin?”

“Sen değildin çünkü.” Kelimleri kulağına tekrarlıyor, umutsuzca bunun ikimiz için de doğru olmasını istiyordum.

“Nereden biliyorsun!” Fısıltısı kızgındı. “Kes şunu, Flynn. Kes artık.” Parmakları gömleğime yapıştı, başta beni itmek istediye de direnci kırıldı ve onu kendime çekmeme izin verdi ta ki bana tutunup göğsümde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlana kadar.

Benim yanaklarımdan da sıcak gözyaşları süzülüyordu. Boğazıma bir yumru otururken güçlkle yutkunup kendimi toplamak için mücadele ettim. Bir an için olanları unutabilmeyi diledim, ona sarılmak ve aramızdaki temasın ikimizi de iyileştirmesine izin vermek istedim. Ama bunu yapamazdım. Kokusu bile değişmişti, saçları silah metali kokuyordu.

Kalbim, ona sarılmamı istiyordu. Kalbim, yaptıkları yüzünden onun acı çekmesini istiyordu.

Titreme şiddetlendi ve kendi bedenim de karşılık veriyormuş gibi titremeye başladı. Uzanıp ağın içinde bir ısıtma kesesi buldum. Mührü aktive edip yavaş yavaş ısınalım diye ikimizin bedeni arasına bastırdım.

Zaman zaman sular ve taşlar, uzaktaki seslerin mırıltısını kulaklarımıza taşıyordu. Kısa bir sessizliğin ardından, Jubilee konuştu: “Şimdi ne yapacağız?” Sesi bir fısıltı kadar alçaktı.

Ona verecek bir cevabımın olmasını istedim. Yüreğim kaburgalarımın çarpıyor, beni paniğe kapılmaya; kedere, korkuya ve yorgunluğa kendimi bırakmaya çağırıyordu. Hareketsiz durunca, hırpalanan ciğerlerim sızlamaya başlamıştı. “Bilmiyorum.”

“LaRoux Sanayi’nin çipi,” dedi, gözlerini karanlığa dikip. “Adada o çipi elime aldığımda, aynı şeyi hissetmiştim. Ağzımda aynı tat...”

Göz bebekleri mağaradaki gibi büyümüş ve boş boş bakıyordu. Tekrar titremeye başlamadan, ona sıkıca sarıldım. Korkunun, hissettiğim kederle birleşerek beni ezmesine engel olmaya çalıştım. O esnada, gezegenime musallat olan delilikten bir şirketin sorumlu olma ihtimali üzerinde düşünemezdim.

“Üsse dönmem lazım,” dedi Jubilee, bir kılavuzdaki talimatları tekrarlıyormuşçasına, ani ve boş bir telaşla. “Rapor vermek... onlara bildirmek zorundayım.”

Başım aniden kalktı. “Jubilee, yapamazsın. Askerleri Avon’dan gönderiyorlar, böyle...” *Böyle birer katile dönüş-tüklerinde.* Dudaklarım, kelimeleri gerçeğe dönüştürmeyi reddetti.

Hortlak görmüş gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. “Protokol böyle. Ben yalnızca bunu biliyorum.”

“Dinle beni.” Omuzlarına yapıştım, gözleri tekrar bana odaklanana dek sıkıca kavradım. “Şu anda senden başka kimsem yok. Gezegenime olanları durdurumama bir tek sen yardım edebilirsin. Ben üsse gidip soruların cevaplarını arayamam ama *sen yapabilirsin.*”

“Yapamam... Aman, Tanrım.” Gözleri matlaştı ve artık beni görmediğini anladım. Kan görüyordu, cesetleri görüyordu, iki kaşının arasına doğrultulan silahı görüyordu. “Yapamam.”

“Yapabilirsin,” diye parlardım, sesim alçak ama kızgındı.

“Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Sen Jubilee Chase’sin çünkü,” diye mırıldandım. “Karanlık seni neye dönüştürürse dönüştürsün.”

Sarkan el fenerinin hafif salınışı, yüz hatlarının çukurlarını oynatıyor, değiştiriyor ve yüz ifadesini anlaşılmaz bir hâle getiriyordu. Başını kaldırıp tekrar bana baktı. Ürperdi, sonra başıyla onayladı. Orada bir an için tanıdığım kızıdan, bütün umutlarımı bağladığım askerden bir parçanın titreştiğini gördüğümde biraz rahat bir nefes aldım.

“Beni geri götür,” diye fısıldadı.

El fenerini kapattık ve bir kez daha buz gibi sulara daldık. Ablamın gizlenme mekânını soğuk ve boş bir şekilde geride bıraktık.

Rüyalarında yeri olmayan çocuk, kasabanın dışında uçanarabanın kaportasında kızın yanı başında yatıyordu. İkisi bir battaniyeyle birbirlerine bağlanmışlardı. Çocuğun saçları bu kez pembeydi ama kızın parmaklarının dokunuşuyla değişiyor, uzuyor, yumuşak buklelerle şakaklarına dökülüyordu.

Gökyüzüne bakıyorlardı.

"Buna avcı kız diyoruz," dedi çocuk, sesinde kahkaha saklıydı. "Bak, silahı şurada. Şu nebula saçları, şu yıldız kümesi de bana bağırırken kaşlarının arasında beliren çizgiler."

"Kapa çeneni. Hiç de bağırmiyorum."

"Sıra sende."

Kız baktı ama gökyüzü boştu. Avon üzerinde onların hayal ettiklerinden başka yıldız kümesi yoktu.

"Yapamam," diye fısıldadı kız, gözlerini kapatırken. "Bu oyunu beceremiyorum." Kız rüyasında hemen sonrasında ne olacağını biliyordu. Çocuk onu öpecek ve yan yana yatacaklardı. Üsse gizlice geri döndüklerinde de kız işinin başına dönecek ve her şey aynı olacaktı. Battaniyesiz bir parça üşümesi dışında.

Ama bu kez yeşil gözlü çocuk elini tuttu ve kız gözlerini açtığı anda, gökyüzü yıldız kaynıyordu.

ON YEDİ

JUBILEE

YER ALTINDAKİ RIHTIM İSYANCILARLA DOLUYDU. YUVANIN etrafında kaynayan karıncalar, hasarlı bir savaş uçağının etrafında toplanan insansız tamir uçakları gibiydiler. Bazılarının üzerinde kırmızı ve pas rengi lekeler vardı ama yaralı gibi hareket etmiyorlardı. Çok sayıda insanın üzerine, sevdiklerinin kanı bulaşmıştı.

Flynn kulağıma, “McBride onları daha örgütleyememiş,” diye fısıldadı ve katliam görüntüleri beni bir kez daha felç edemeden ayaklarımın yere basmasını sağladı. “Bu karışıklıktan faydalanabiliriz belki.”

Fısıltısında bile kalp atışlarını duyabiliyordum. Halkıyla birlikte olması gerekiyordu. Nasıl hareket edecekleri hususunda onlara yardım etmeliydi. Ancak bunu yapamıyordu çünkü peşinde oldukları kişi, kendisiydi. Benim yüzümden.

Rıhtımın karanlık sularını gözlerimle taradım ve aradığım şeyi kıyıdan birkaç metre ötede buldum.

“Geldiğim tekne,” diye fısıldadım. Rıhtım ışıklarının menzilinın ötesinde, durduğu yeri gösterdim.

Çenesindeki bir kas, çıkıntı yapmıştı. Bana bakmadı, tekneye de bakmadı. Gözleri kendi halkındaydı, onlar yüzünden kalbi sızlıyordu. Ancak sonrasında başını onaylarcasına salladı, dikkatli bakışları iskeleler boyunca palamarlara bağlanmış, küçük kayık kümelerine kaydı.

Yerimizi ispiyonlayacak dalgalar yaratmamak için suları binbir zahmetle yavaş yavaş yarararak ilerledik. Su diz seviyesine, kalçalarımıza, belimize geldiğinde bile hızlanmadık. Aldığım askerî eğitim devreye girip tükenmiş kaslarımı, her hareketimin özenli ve kontrollü olmasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca işlev görmeye zorladı.

Görünmez olmak, becerdiğim bir şeydi. Bu, aklımı verebileceğim, zihnimi diğer her şeyden uzak tutacak bir görevdi.

Kayığa hemen tırmandığımız takdirde görülecektik, o yüzden iki yanına geçip onu rıhtımın açık ağzına doğru sürüklemeye başladık. Rahat bir soluk vermeye hazırlanırken, ışıklardan biri suyun yüzeyini süpürüp gözlerimi kör etti.

Flynn nefes nefese İrlandaca beni uyardığı anda, zihnim daha neler olup bittiğini kavrayacak vakit bulamadan, kaslarım gerilip tehlikeye tepki verdiler. Mağarada bir çığlık yankılandı ve insanlar toplu hâlde bizden tarafa yöneldiler.

Bir an için tek kişi gibi hareket ettik. Ben küpeşteye yapışıp kayığı sabit tutarken, Flynn yukarı tırmandı. Ardından ağırlığının yana vererek elini uzattı ve peşinden beni de yukarı çekti.

Motoru kurcalıyordu. Projektörler gözlerimi kör etmişti, peşimizdekiler yaşaran gözlerime bulanık birer karaltı olarak görünüyordu. Flynn ateşleme kablosunu bir kez çekti, bir daha çekti. Motor tükürükler saçarak canlandı ve Flynn motora çok gaz verince, kayığın burnu bir anlığına şahlandı. Bir kurşun küpeşteye saplanırken mağarada haykırışlar yankılandı. İkimiz birden kendimizi teknenin zeminine attık. İçgüdülerim devreye girince Flynn'in üzerine, daha doğrusu benden aldığı silahın üzerine atıldım. Başımı kaldırdığımda Flynn'in yüz hatlarından geçen anlık korkuyu gördüm. Benden korkuyordu. Tek kelime etmedi, sessizce de olsa konuşmadı, suskun bir ricada bile bulunmadı. Fakat tekneye tırmanırken birlikte hareket etmemizi sağlayan anlık bağın etkisiyle bana baktığında ne gördüğünü biliyordum: Halkından yarım düzine insanı öldüren silahı tutan, hâlâ kanlar içinde olan birini. Midem bulandı, yaptığım şey yüzünden kendimi iliklerime kadar kirletmiş hissettim. O anda, bana bu şekilde bakmaması için her şeyimi verirdim.

Çıkışa doğru hızlandık ama isyancılar da kendilerine bir tekne bulmuş, peşimize düşmüşlerdi. Bu kadar yakınımızdalarlarken rıhtımın ötesindeki bataklıkta izimizi kaybettiremedik. Bizi vurabilecek kadar yakınımızdaydılar ve de vurulabilecek kadar.

Flynn bakışlarını hızla benden kaçırırken başımı kaldırıp net bir atış aradım. Bugün birilerini daha öldürmeye niyetim yoktu, benken, kendimdeyken. Önce onlar bana ateş etseler bile. Ancak projektörleri üzerimize doğrulttukları için hiçbir şey göremiyordum.

Kör eden beyaz ışıkta bir açıklık bulmaya çalışırken rıhtımın tavanını gördüm. Kaba taştı, kendiliğinden çizgiliydi ve buğ u yüzünden üzerinden sular damlıyordu. Gleidel taşa işlemese de çatlaklardan sızan suyu buharlaştırabilirdi. Silahımı kaldırıp Flynn'in başının üzerinden ateş edebilmek için oturma yerinden destek aldım. Böylece kendimi, bize ateş edenlere açık hedef hâline getirmiş oldum. Flynn bana bağı rıyordu ama çevremi saran dünya daralı p hedefe odaklanırken ne dediğini duymadım.

Gleidel avucumda zıpladı ve isyancılar bana nişan alma fırsatı bulamadan, kendimi tekrar aşağı attım. Silahın sesi mağ aradan yankılanarak bana döndü, ardından buharla ayrılan kayanın çatırtısı ve onun ardından da suya çarpan büyük kaya parçalarının kükremesi duyuldu. Sonrasında motorların çılgın devri tersine döndü. İsyancılar artık rıhtım girişindeki sığ sular dan yükselen sivri kayalardan kaçınmaya çalışıyorlardı.

Tekrar doğ ruluğ unda teknenin fişkırttığı sularda yarı yarıya kaybolan rıhtım girişinin giderek uzaklaştığını gördüm. Tekneler, kapana kısıldıkları yeni kaya labirentinde yollarını bulmaya uğ raşıyordu. Aşağı bakınca gzerghımızı planlama iş ini bir anlığına bırakan Flynn'le göz göze geldim. Yola ık mıştık.

Konuşmadık. Bağı rarak motorun gürültüsünü bastırarak gücümüz olsaydı bile, konuşacağ ımız bir şey kalmamıştı. Bir kez baş ımı geriye çevirip ona baktım ve bembeyaz bir surat, kızarmış gözler, burun dalgamızdan sıçrayan sularla karışan

gözyaşları gördüm, hemen başımı çevirdim. Ona bir daha bakmaya kalkışmadım.

Üssün uzaktaki ışıkları, ufukta serap misali yükseldiğinde, gökyüzünün rengi mürekkep karasından kömür karasına dönmeye başlamıştı. Flynn motoru kıstı, motorun gürlemesi azalıp mırıltıya dönüştü. Su koridorlarını yarararak yol aldık ve sonunda teknenin burnu mide bulandıran bir sarsıntıyla çamura oturdu. Motor durdu.

Aniden karanlığa gömüldükten sonra gezinen ardışık görüntüler gibi sessizlik kulaklarımda çınılıyordu. Avon'da kurbağa yoktu, böcek yoktu, sessizliği renklendirecek tek bir şey bile yoktu. Görüşüm bulanıklaşana kadar, uzaklardaki üssün ışıklarına gözlerimi diktim.

“Nereye gideceksin?” diye sordum, sessizliği yırtan bir fısıltıyla.

“Bilmiyorum,” dedi. Sesi çatallıydı. Kullanılmamaktan. Soğuktan. Üzüntüden. Hangisi olduğundan emin değildim. “Bir yer bulurum.”

Teknenin dibinde bıraktığım ceketimi uzanıp aldım ve ona verdim. Onun cekete benden daha çok ihtiyacı olacaktı; burada bir barınak, bir ısıtıcı yoktu. “Molly, barmen, mesajını iletir, eğer bana...” Sesim düğümlenip boğazıma takıldı. *Bana ihtiyacın olursa.*

Başıyla onayladı ama beni duyduğundan emin değildim. Beni tekrar etkisi altına almaya çalışan şoku, omurgamdan yukarı tırmanıp kaslarıma yapışan soğuk parmakları hissediyordum. Ama buna izin veremezdim. Flynn haklıydı, üsse girme ve Avon'da neler olduğuna dair daha fazla bilgi edinme şansı olan kişi bendim.

Katılaşan kaslarımı zorla harekete geçirip teknenin kenarından atlayıp kalça seviyesine gelen suya indim. Soğukta dizlerimin bağı çözölerek gibi olunca küpeştenin kenarına yapıştım.

“Flynn.” Adını ağızıma almak garip gelmeliydi. Aramızdaki mesafeyi korumak adına, bundan uzun zamandır kaınıyordum. Gözlerindeki keder azalmasa da kalkanları nispeten inmişti. Bana tekrar baktı. Çenesi gergindi.

“Flynn... Böyle bir şeyi asla yapmazdım, bilmeni istiyorum. Senin halkına.” Kısık sesle konuşuyordum, bunları yüksek sesle söylemekten fazlasıyla çekiniyordum. Sesim gergin, kızgın ıktı. “Asla. Ölmeyi tercih ederdim.”

O beni sessiz gözlerle izlerken, yüreğim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyordu, acılı ve fazlasıyla büyüktü. Konuştuğunda, ses tonu benimkiyle eşleşecek kadar kısıktı. “Bunu biliyorum, Jubilee.” Göz göze gelebilelim diye, dizlerinin üstüne çöktü. “Senin kim olduğunu biliyorum.”

Biliyordu. *Biliyordu*, buna inanıyordum. Yine de, gözlerimin içine birkaç saniyeden fazla bakamıyordu.

Bense başımı çeviremiyordum. “Pes etme.” Kelimeler bana olduğı kadar, ona da fazla geliyordu. “Tutunabilecek hakiki bir şeye ihtiyacın var, o kadar. Bütün bunların içinde gerçek bir şey.”

Küpeştenin kenarındaki ellerime bakıyordu; kanların suyun akıtamayacağı kadar katılaştığı, hâlen yapış yapış olan ellerime. Çekip gölgelerin arasında saklamaya yeltendim ama önce davranıp ellerimden birini nazikçe kendi ellerinin arasına aldı. Avucuyla aldığı suyu elime döküp tortulaşmış, iğrenç kiri temizlemeye koyuldu.

Kolum bir oyuncak bebeğin kolları gibi ağırlaşmış, yumuşamıştı; artık bana ait değildi âdeta. Gözlerim yanıyor, görüşüm karışıyor, bulanıklaşıyordu. Flynn'in dokunuşundan başka bir şey hissedemiyordum, önce bir eliyle sonra diğeriyle ovalıyor, ellerime yavaş yavaş yeniden can veriyordu. Beni Cinnet'e sunan kandan geriye tek damla kalmayana dek yıkadı.

İşini bitirince duraksayıp avucunun içinde duran elime baktı. O an bitmedi, uzayıp seyrelti ta ki Flynn aniden elimi bırakıp geri çekilene, keder taşıyan yüzünü çevirene dek.

Nefesim, göğsümdeki alışılmadık çekilmeye, ruhumdaki ıstıraba tepki verircesine kesildi. Onu özlememem lazımdı ama özlüyordum; tetiği çekmek için her türlü haklı gerekçesi olan ama onun yerine kendini ölümle benim arama atan bu çocuğu özlüyordum. Yanıldığımı gösteren tek kişi oydu. Herkesin olduğumu düşündüğü, benim de olduğuma inandığım ruhsuz bir asker ya da kırılacak bir kalbi olmayan bir kız olmadığımı inanan yegâne insandı.

İçimde çaresiz bir arzu vardı; dokunuşuna, bu kargaşanın arasında bulduğu huzura, şifa bulmaya yönelik bir özlem. Ona özlem.

Ama orada öylece durdum, aramızdaki mesafe büyüyüp uçurum oldu. Gün ağarmış olsaydı ve hava, bir gölgeden ibaret olan yüz hatlarını görebileceğim kadar aydınlatsaydı keşke. Ne dersem diyeyim Molly vasıtasıyla beni çağırmayacağını biliyordum. Geri dönmeyeceğini biliyordum. Yüreğimde, onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum.

“Hoşça kal, Flynn Cormac.”

Kız, çocukla oynuyordu. Zihninin, çocuğu sanki başından beri oradaymış gibi rüyalarına eklemiş olmasına şaşırmıyordu artık. Çocuğu sokak arasında takip ediyor, yüreği her seste neşeyle hop ediyordu. Çöp konteynerına ulaştığında çocuk arkasından fırlayıp bağırdı. "Dşın, dşın! Vuruldu!"

Kız çığlık atıp emre itaat ederek kendini yere attı.

Yeşil gözlü çocuk kahkaha atıp diz çökerek kızın üzerine eğildi. "Pekâlâ, bu sefer de sen kötü adam oluyorsun."

Ama kız doğrulup oturduğunda çocuk gitmişti. Kız sokak arasında tek başınaydı ve dört bir yanı boştu. November yok edilmişti.

ON SEKİZ

FLYNN

GÖZLERİMİ KAPATTIM, GİDİŞİNİ İZLEMeye İÇİM BİR türlü elvermiyordu. Çünkü beni mahvetmişti. Çünkü onu bir daha göremeyecektim. Göğsümdeki ateş hem intikam için yanıyordu hem de onun için. Bu arzulardan hangisinin kazanacağından emin değildim.

Gözlerim tekrar görmeye başladığında, şafak sökmek üzereydi. Jubilee gitmişti ve beraberinde, bu kaosa bir son verebileceğine dair umutlarımı da götürmüştü. Evvelce bu savaşta kazanmam zaten zordu ama LaRoux Sanayi'nin Avon gezegenindeki varlığının Cinnet denen şeyle bağlantılı olması fikriyle sarsılmıştım ve ne yapacağımı bilemiyordum. Bunun anlamı neydi? Jubilee LaRoux Sanayi'ne ait çipi bulduğunda etkilendiği gibi mi etkilenmişti Cinnet'ten? Titremeleri, ağzındaki kan tadı? LaRoux Sanayi'nin bu işte parmağı olduğunu bizden başka bilen yoktu. Cinnet denen şeyi yapanın

Avon gezegeni olmadığını, bunu gezegenin başına birilerinin sardırıldığını bizden başka kimse bilmiyordu.

Bana kulak verebileceğini düşündüğüm bir kişi daha vardı. Güvendiği birinin, sağlam birinin bir canavara dönüşmesini izlemek zorunda kalan biri. Davin Quinn'in kızı, benim Savaşçılara ihanet ettiğimi duymamış olabilirdi. Beni ele vermeden evvel hikâyeyi bir de benim ağzımdan dinlerdi belki. Birkaç gün sonra olaylar bir parça yatıştığında, kasabaya gidip onu arama riskine girebilirdim.

Çöktüğüm yerden doğrulup ceketini omzuma attım. Biraz dardı ama sıcak tutuyordu. Jubilee'yi hayal etmemeye çalıştım, tekrar aralarına katıldığı için diğer askerlerin nasıl rahatladığını da. Onu barın arkasında hayal etmemeye çalıştım; etrafında birliğiyle yaptığı şeyin mevcut olmadığı bir dünyada güvenderken. Ama onu yine de gördüm işte. Onu, dünyasına yeniden karışırken izledim. Ben kendi dünyama bir daha asla karışamayacaktım.

Yavaşça kayığın küreklerine uzanıp burnunu tekrar bataklığa çevirdim. Üsten uzağa, evimden uzağa. Avon'un vahşi doğasından başka her şeyden uzağa.

Kız eski yüzbaşısı ile Patron'da devriye geziyordu. O sırada bir sonraki sektörden silah sesleri geldiği yönünde çağrı aldılar. Patron İsyanı on sene önce bastırılmıştı ama sağda solda saklanan isyancı çeteleri nefretle kaynıyor ve ara ara saldırılar düzenliyorlardı.

Üzerlerinde çatışma ekipmanları eksikti ama yüzbaşı tereddütsüz harekete geçti. Hızlı adımlarla devriye botuna döndüler ve yüzbaşı bir sonraki birime ilerleme emri verdi. Ormanın kıyısında kapana kısılan müfrezeye destek vereceklerdi.

Kız daha önce çatışmaya girmemişti, cephe hattında girmemişti en azından. Yüzbaşıya şöyle bir baktı. Korktuğu yüzünden ayan beyan okunuyordu. Yüzbaşı bakışına karşılık verip göz kırpınca kız bir soluk aldı. Yüzbaşının sıcak bakışları vardı ve kız bu ayrıntıya tutundu.

"Tatbikata benzemez," dedi yüzbaşı, sesini bütün müfrezeye hitap edecek şekilde ayarlamış olsa da konuşurken kıza bakıyordu. "Aksini söyleyen, yalan söylüyordun."

Kız güçlükle yutkundu, elindeki Gleidel'le hafifçe oynadı ve tabanca yerine tüfeği olmadığına hayıflandı. Yeniden yüzbaşıya baktığında botta yalnızca ikisi kalmıştı.

"Çabuk harekete geçiyorsun Lee ve hızlı öğreniyorsun. Tek yapman gereken, dikkatini vermek. Gözlerini açık tut. Kimsenin göremediklerini göreceksin."

ON DOKUZ

JUBILEE

ÜSSÜN ÇEVRESİNİ AYDINLATAN PROJEKTÖRLER GÖZÜMÜ aldı. Flynn'in sözünü ettiği, çitteki zayıf noktaya doğru ilerlerken adrenalin damarlarımdan çekilmeye yüz tutmuştu. Adrenalin azaldıkça uyuşuyordum, ayaklarım birbirine dolaşıyordu. Parmaklarımla uğraşıp çiti içinden geçmeme yetecek genişlikte araladım. Kontrol noktasından girmek, cevaplayamayacağım sorulara sebep olurdu. Ne yaptığımı öğrenseler beni bu gezegenden gönderirlerdi ve Avon'un başındaki belayı çözecek kimse kalmazdı.

Titrememin geçmesi için uyumaya çalışsam ya da bir şeyler yesem iyi olacaktı ama ranzamanın ne tarafta olduğunu bile doğru dürüst hatırlayamıyordum. Flynn'in beni kaçırdıktan sonra izlediği rotayı takip ettiğimi fark ettim ve kendimi Molly'nin Yeri'nin yanındaki bir ara sokakta buldum. Bazısı yarı silinmiş, bazısıysa daha yeni yapılmış grafitilerle doluydu.

Bir tanesi yarı İspanyolca yarı İrlandaca yazılmıştı, yalnızca *trodair* kelimesini tanıyabildim. Parlak kırmızı boya öyle kalın bir tabaka hâlinde sıkılmıştı ki kurumadan evvel uzun ince derecikler oluşturmuştu. Gözlerim onlara takıldı kaldı.

Kafama dağlanan görüntülerden kaçamıyordum; kan, yanmış deri, kırmızı lekeli taş ve... Ürpererek bakışlarımı kırmızı grafitiden koparttım. *Buraya, dağılasın diye göndermedi seni.*

Tekrar harekete geçecek gücü toplama fırsatı bulamadan, barın arka kapısı ardına kadar açıldı ve bizim askerlerden üçü sendeleyerek dışarı çıktı. Molly hemen peşlerindeydi. “Evini-ze gidin,” dedi. Ses tonu sertti ama kızgın değildi. Üç çaylak belli ki içkiyi biraz fazla kaçırmışlardı ama ayakları üzerinde durabiliyorlardı. Hiçbiri bizim birlikten değildi.

Molly benim karanlıkta dikildiğimi fark edip doğruldu. “Lee?” Kapının üzerindeki ışığı yakınca, ani bir aydınlık patlaması sokak arasına taştı. Askerlerin konuşmalarını, bana seslendiklerini duydum, anlamını kavrayamadığım kelimeler duydum, hayal meyal. Bir adım geri attım, kalbim güm güm atmaya başlarken başım dönüyordu. Güçlkle nefes alıyordum. Elimi uzatmamla, tutunacak bir şey olmadığını fark etmem bir oldu, düşüyordum.

Güçlü bir el omuzlarıma yapışıp bana destek oldu, ayaklarımı yere sabitledi. Gözlerimi kırptıştırıp baktığımda, Molly’nin yüzümden çok da uzakta olmayan endişeli yüzüyle karşılaştım. “O özel sipariş arkada bir yerde olacaktı, tatlım” diye kükredi, o yumuşak bir gürlemeyi andıran sesiyle. Bunları, o sırada kışlaya yönelen üçlü duysun diye söylüyordu.

Molly beni arka kapıya doğru uygun adım yürütmeye başladı. “Çok iyi,” dedim cılız bir sesle.

Molly beni loş ışıklı, tozlu depoya sokar sokmaz, eski bir sandığa götürüp titreyen bacaklarımı dinlendirebilmem için oturttu. Nihayet başımı kaldırdığımda, endişeli bir ifadeyle bekliyordu.

Molly bile Yüzbaşı Chase bayılmak üzereyse, dünyanın sonu mu geldi diye merak ediyordu, elinde olmadan.

“Berbat görünüyorsun,” dedi, kısık sesle. “Devriye gezerken bir şey mi oldu?”

Başımı eğip bakınca kıyafetlerimin çamurlandığını, hâlen yer yer ıslak olduğunu fark ettim şaşkınlıkla. Lekelerden bir kısmı farklıydı. Kızıl-kahvemsî. Ağzımı açtım ama dudaklarımın arasından cevap yerine yarı isterik bir hıçkırık kaçtı.

“Sana bir içki getireyim,” dedi, rahatsız olmuş gibi kapıya doğru dönmeye yeltendi.

Bir elimi koluna koyup onu durdurdum. “Şu anda içkiye değil, senin yardımına ihtiyacım var.”

Tek eliyle tıraşlı kafasını sıvazladı, parmaklarını çevreleyen dövmeler arkadaki odanın loş ışığında oynadı sanki. İki koluna, yukarıdan aşağı şekilde, dövmeyle işlenmiş karakterleri okumayı daha önce de arzu etmiştim ama annemin küçükken öğrettiği azıcık Mandarin dilini hatırlasam da harf karakterlerini uzun zaman önce unutmuşum. Molly bir keresinde bir koluna *Savaş Sanatı ve Prenses*’ten pasajlar ve diğerine de kadim Dünya’nın dört bir yanında yaşamış Konfüçyüs, Dr. King ve Gandhi bilgilerden alıntılar yazdığını söylemişti. Ona deli

olduğunu söylediğimde, *savaş ve barış*, diye açıklama getirmişti. *Işık ve karanlık. Yin ve yang.*

İsyancı ve asker.

Molly kültürel mirasında kendini bulmaya ve eski filmler ile kitaplarda rastladığı her türlü klişeyle bağ kurmaya meraklıydı. Benden görür görmez hoşlanmasının nedeni de buydu büyük ihtimalle. Üste gerçek adını telaffuz edebilen tek kişi bendim. Bebekken dünyalı yetimlerden biriymiş, annesiyle babası onu bu yeni gezegene getirmişler, ardından kötü şartlara dayanamayıp ölmüşler. Babel’de bir aile Molly’yi evlat edinmiş. Genelde İrlandalıların hüküm sürdüğü bu koloniye nasıl düştüğünden emin değildim. Ortak Çin mirasıyla Çinli kanı taşıması dışında, en ufak bir bağlantısı olmasa da bu onu büyülemesine asla engel olmuyordu. Bense annemin öğretilerinden elimden geldiğince uzak kalmaya çalışmışım.

Gerçi bu annem ölmeden evveldi ve artık bu bağı sonsuza dek kaybetmişim.

Molly itirazlarıma rağmen bir kadeh içki bütün sorunlarımı halledebilirmiş gibi ısrar ediyordu. “Neler oluyor?” diye sordu nihayet.

“Bir mesaj için gözünü kulağını açık tutman lazım.” Bir taraftan bunun anlamsız olduğunu, Flynn Cormac’ın şu anda bana göndermesi gereken bir mesaj olamayacağını biliyordum ama diğer taraftan aramızdaki bu son bağı koparmayı reddediyordum. “Çok önemli. Mesajı kimin, ne zaman getireceğini bilmiyorum ama bana ulaştırmak zorundasın. Başkasına sakın söyleme.”

Molly'nin kaşları ortaya yaklaştı, endişe derinleşip kaş çatışa dönüştü. "Bebeğim, neye bulaştın böyle?"

Derin bir soluk aldım, bara ilk adım attığımda beni karşılayan panik yerini sarsıntıya bırakmıştı. "Sana anlatamam, Baojia."

Üste Molly'nin gerçek adını bilen çok az kişi vardı, bu adı kullanansa daha azdı. Adını duyunca duraksadı, sonra başıyla onayladı. Omzumu sıkıştırdı. "Gözümü açık tutarım. Biraz dinlen, evlat. Ceset gibi görünüyorsun."

Yatağıma dönünce Molly'nin sözünü tutmaya çalıştım. Cildime yapışan kanın ve çamurun tamamını yıkayıp kuru, sıcak kıyafetlerimi giydikten sonra bile kendimi pis hissediyordum. Fırsat yakaladığımda, her yerde ve her zaman uyumak üzere eğitilmiştim ama yorgunluktan ölmeme ve bu gecenin hatırasına gözlerimi kapatmayı umutsuzca istememe rağmen, kendimi tavanı seyrederken buldum.

Bunun nedeni belki de gözlerimi kapattığımda, isyancı üsünde yerde yatan çocuğu görmemdi. Başının bir tarafı uçmuş, o kısımdaki deri ve saç ancak ordu malı bir Gleidel'in yapabileceği gibi yanmıştı. Kendi bedenimde olmadığım sırada öldürdüğüm çocuktu bu.

Yüzükoyun döndüm, sürekli birbirine dolanan düşüncelerimden kısa süre için de olsa kurtulmaya çalıştım. Arayabileceğim birisi olsaydı eğer, bu akla hayale gelmeyecek kadar çılgın şeyleri konuşmak için bile olsa arardım. Towers uyduları HV izlemek için kullandırma konusunda titizlik gösterse de Avon'dan dışarı mesaj yollarken kullandığımız sağlam, açık hatlarımız da vardı. Ama biz arkadaş edinmek üzere tasarlan-

mamıştık, bize hiçbir zaman bu şans verilmemişti. İki sene önce olsa, birlikte acemilik yaptığım arkadaşlarımı arardım ama onlar da artık galaksinin farklı yerlerine dağılmışlardı. Kimsem yoktu. Yakınım diyebileceğim tek kişi Alexi'ydi. Silah arkadaşlarımın hepsi gitmişti. Ölmüşlerdi ya da o kadar uzağa tayin olmuşlardı ki ölseler bile haberim olmazdı.

Bazen bizi kasten izole ettiklerini düşünüyorum. Böyle olunca, o yetimhanede kalsaydım, orduya katılmasaydım hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Ya da intikam alma ihtiyacımı bir kenara bırakmayı becerebilseydim... Eski yüzbaşım bana savaşmak için bir sebepten ziyade, uğruna savaşacak bir şey bulmam gerektiğini söylerdi. Sözüünü dinlemiş olsaydım, tayin olduktan sonra da devam eden arkadaşlıklar kurar mıydım acaba?

Eski yüzbaşımı aklıma neyin düşürdüğünden emin değildim ama kendimi keşke yanımda olsaydı diye düşlerken buldum. O, imkânsız şeyleri kolaylaştırmayı bir şekilde becerirdi, bir dağa tırmanmak ya da bir ovayı aşmak o kadar da zor değilmiş gibi.

Aklıma gelen fikirle aniden doğrulup oturdum. *Eski yüzbaşım*. Flynn ile LaRoux Sanayi'nin bu işteki rolünü anlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorduk. Gözden kaybolan tesisin arazisinde LaRoux kimlik çipi çıkmasının nedenini... Ne kadar aptaldım? Eski yüzbaşım bir seneyi aşkın bir zamandır Avon'a ayak basmamıştı. Riskli olabilirdi ama beyni şöhret ve parayla yıkanmış bile olsa istediğim takdirde bana yardım etmeyi reddetme ihtimali yoktu.

Battaniyeyi bir kenara itip kayarcasına sandalyeye geçtim.

Tek elimle döküntüleri ittikten sonra, diğer elimin avucunu ekranın tepesine bastırdım. İtaatkâr bir tavırla dönerek masanın içinden çıkıp yüksekliğini otomatik olarak boyuma göre ayarladı. Klavye de peşinden, ekranın altındaki boşluktan yükseldi. Burada göz tarama kullanılmıyordu, ileri teknoloji-den titizlikle kaçınılıyordu, ellerine geçirecek olurlarsa isyancıların çok da işine yarayacak bir şey yoktu.

Çağrı ekranı açtırmak için gereken şifre dizisiyle başladım. Ekran düşük teknoloji de olsa, yolunu bildikten sonra onunla bir sürü şey yapabilirdiniz. Üstelik aramaya hazırlandığım adam, diğerlerinin almadığı dersleri almamı sağlamıştı.

Tuş takip programlarından kaçınmak için basit bir tarama yaptım ve kayıtsız çalıştığından emin olduğumda da, ağın adresini tuşlayıp talebimin güvenli bir *proxy* üzerinden gitmesini garantiye alarak çağrının kaynağını gizleyecek şekilde bir şifre dizisi daha girdim. Onaylanmış şahsi bir çağrıyı işaret eden özel etiketler ilave edip kendimi üssün kayıtlarından çıkarttım. Kusursuz olmayabilirdi ama ciddi bir inceleme yapılmadığı takdirde, arama yaptığının bilinmesine imkân yoktu.

Yine de parmaklarım GÖNDER tuşunun üzerinde tereddüt etti. Güvenli bir hat oluşturarak sonsuza dek dikkat dağıtmazdım. Eski yüzbaşım değişmiş olabilir miydi, artık birlikte görev yaptığım adam olmama ihtimali var mıydı? İz bırakmak için elimden geleni yapmış olsam da ya birileri bilgisayar aktivitelerimi izliyorduydu? Gözlerimi kapattım. Aramayı yapmamak için binlerce sebep sıralayabilirdim. Yapmam içinse tek bir sebep vardı: Ona güveniyordum. Parmağımı bastırdım, gözlerimi kapatıp geriye yaslandım ve çağrının yukarı-

daki aktarma uydusundan geçerek hiperuzay ağı aracılığıyla bağlanmasını bekledim.

Hiç bitmeyecek gibi gelen bir sessizliğin ardından, hoparlörlerden minik bir cızırtı yükseldi ve canlanan ışık, kapalı göz kapaklarıma yansıdı.

“Ne var?” Aksi, rahatsız edilmiş, uyuklu bir ses geldi.

Gözlerimi açtım ve karşımdaydı işte. Hatırladığımdan bile iyiydi. Üzerinde tişört yoktu, asker künyeleri de gitmişti. Saçlarını uzatmıştı, dudaklarının çizgisinde daha önce gördüğümü hatırlamadığım bir rahatlık vardı. Aradığı şeyi bulmuştu sanki. Biz siperlerde, sığınaklarda ve bataklıklarda her ne arıyorduksak onu bulmuştu.

Boğazım aniden kururken, “Efendim,” diyebildim.

Gözlerini bir parça daha açtı, ışık yüzünden kırıştırdı. “Lee?” Biraz daha dikleşip oturdu.

Hoparlörümden boğuk, uyuklu bir ses yükseldi –başka birinin sesi. “Tarver,” dedi ses, aksi bir tonda. “Yatağa gelsene.” Yanında birisi vardı. Bir kadın.

Merendsen omzunun üzerinden geriye baktı ama kamerası bana gerisindeki karanlıktan başka bir şey göstermedi. “Uykunu bölme, Lilac.” Kelimelerin sertliğine rağmen ses tonu, kalbimi garip şekilde sıkıştıran bir yumuşaklık taşıyordu. Yüzümün ısındığını hissettim. Bu tonu ondan duyacağım aklımın köşesinden bile geçmezdi. Birden, neyi böldüğümü merak ettim. Merendsen ekranın öbür tarafında çıplak olabilirdi. Kamera sadece belden yukarısını gösteriyordu.

Derken tekrar bana döndü ve yumuşak ton, yerini uyku ser-

semi bir kızgınlığa bıraktı. “Lee, burada saatin kaç olduğundan haberin var mı senin?”

Aklıma zaman farkını kontrol etmek gelmemişti. Güvenebileceğime inandığım yüzü görmeye dair umutsuz ihtiyacın dışında, hiçbir şey düşünmemiştim. “Özür dilerim, efendim.” Artık asker değildi ama ona başka şekilde hitap etmem imkânsızdı.

Artık biraz daha uyanmıştı. Yüz hatlarına yerleşen hayret ifadesini görebiliyordum. Onu nasıl suçlayabilirdim? Orduda birlikte hizmet etmeyeli bir sene oluyordu, birbirimizle konuşmayalı da dokuz ay.

“Neler oluyor, Lee?”

Duraksadım, arkasından gelen sesleri dinledim. Hiçbir şey duyamadım ama Roderick LaRoux’nun kızının Merendsen’in yatağında yattığının ve ağzımdan çıkan her kelimeyi duyduğunun fazlasıyla bilincindeydim. “Konuşabileceğiniz başka bir oda var mı?”

Merendsen duraksadı. “Uyuyor. Sorun yok.”

Konuşmaya korkup başımı iki yana sallarken yutkundum.

Merendsen’in gözleri hafifçe aşağı bakıyordu, kameraya değil ekrandaki yüzüme dikilmişlerdi. Ben de gözlerimi görebilsin diye, bakışlarımı ekranımın tepesindeki iğne deliğine doğru kaldırdım.

Konuşmadı, çalışma masasını itip uzaklaşarak ayağa kalktı. Çıplak değilmiş meğerse, beli kalçasına düşmüş bir pantolon vardı üzerinde. Yine de benim yüzümden yataktan kalktığı belliydi. Ekranın aydınlattığı yakın alandan çıktı ve kamera otomatik ayar yaparken yatağa yaklaşıp eğilen bir karaltıdan

başka bir şey seçemedim. Lilac LaRoux'nun inleme tonunda itiraz ettiğini duydum, bir çift kolun aşağı çekmek için Tarver'e uzandığını gördüm.

Kısık sesli bir konuşma. Merendsen'in kıkır kıkır gülüşü. Teslim olurcasına bir iç çekiş. Sessizlik. Ardından yumuşak, başka şeye benzemeyen, dudakların birbirinden ayrılma sesi.

Bilgisayara döndü. "Bir saniye." Bir ses ve ışık karmaşası oldu, bilgisayarın taşınabilir olduğunu anladım. Bir tane bilgisayarı vardı, her odasında ekran olan bir yerde değildi.

Karışıklık bir dakika kadar sonra yatıştı ve yüzünü tekrar görebildim. Kamerası bulanıklaştı, farklı ışık seviyesine uyum sağlayıp tekrar netleşti ve Merendsen'in açık havada olduğu ortaya çıktı. Geceydi, arkasındaki manzara ay ışığıyla gümüşü ve mavi bir renge boyanmıştı. Çiçek tarlası haricinde bir şey göremiyordum.

"Pekâlâ, Lee." Merendsen sinirlerini yatıştırmak için olduğunu bildiğim o derin nefeslerden birini aldı. "Neler oluyor anlat bakalım."

Boğazıma bir yumru oturmuştu sanki, konuşamadım. Aynı anda hem çok farklıydı hem de öyle aynıydı ki verona'dan ayrıldığımdan beri bana ilişmeyen garip bir utangaçlığa kapıldım.

Öne eğildi. "Ne yani, gecenin bir yarısı yatak başımın modeline bakmak için mi aradın beni?"

Bu espri anlayışını öyle iyi tanıyordum ki birden yüreğim sızladı. Başımı tekrar iki yana salladım. "Efendim... size güvenebilir miyim? Tayin olduğunuzda bana söyledığınız şey, hâlen geçerli mi?"

Merendsen birden ayıldı. “Daima, Lee.” Sesi kararlıydı, hatırladığım ses tonu. *Gerçek* bir liderin ses tonu. “Daima, beni anladın mı?”

Gözlerim sanki boğuluyormuşum gibi bulandı. “Nişanlınız. Onu ne kadar tanıyorsunuz?”

“Onu kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyorum, Jubilee,” diye karşılık verdiyse de ses tonu ihtiyatlıydı. Kasten tam adımı kullanmıştı. Sadece ailemin beni bu adla çağırdığını, bunun beni nasıl üzdüğünü biliyordu. Beni sınıyordu. Kararlılığımı, yardımına cidden ihtiyaç duyup duymadığımı sınıyordu. “Lilac’ı neden soruyorsun?”

Çenemi kaldırdım ve bakışlarımı, kameramın iğne deliği lensine diktim. “Babasının şirketi hakkında bilgi edinmem lazım.”

“Müstakbel kayınpederim hakkında casusluk yapmamı mı isteyeceksin benden?”

Olduğum yere sinmek istedim ama yapamadım, bu sözleri duyunca eski yüzbaşımı aradığıma pişman olmuştum. “Hayır, efendim. Demek istediğim...”

“Çünkü Lilac ile ben, bu işte baya ustalaştık.”

Gözlerim ok gibi ekrana kaydı, şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilemedim.

“LaRoux Sanayi’ne bulaşmak istemezsin, Lee. Nasıl bir işe bulaştığını bilmiyorum ama... peşini bırak. İçgüdülerine karşı koy ve oradan uzaklaş.”

“Yapamam. İnsanlar ölüyor ve bunun nedeni de sanırım LRS. Biri vardı... ama artık yok. Tek başımayım, efendim. Bu işin peşinden gidecek başka kimse yok.”

Sesini benimkiyle eşleştirecek şekilde yumuşatarak “Lee,” dedi tatlı bir tonla. “Neredesin?”

“Avon.”

Hemen cevap vermedi fakat yüz ifadesi değişti. Nedenini anlayamasam da bakışlarında korku vardı. Endişe. Aramızdaki milyonlarca ışık yılını aşmış burada olup bitenlerin yansımasını her nasılsa yüzümde görmüştü.

Nihayet, “Avon mu?” dedi, boğuk bir sesle. “Hâlâ Avon’da mısın?”

Konuşamamaktan korkup başımla onayladım. Hissettiğim rahatlamayla ağlamak üzereydim. Flynn hayatıma girinceye dek verona’dan beri ağlamamıştım. Selin akışını bu an için engellemiştim sanki. Ancak beni ağlarken görmesini isteyeceğim son erkek Merendsen’di.

Başını iki yana salladı. “Orada bir aydan fazla dayanan yok. Ben iki ay zor dayandım.”

“Ben iyiyim, efendim,” diye yalan söyledim. “Ama Konsey’in gezegen denetimi yaklaşıyor ve burada olaylar kızışmaya başladı. LaRoux Sanayi’nin bu işte parmağı olduğuna inanıyorum.”

“Neler oluyor?”

Ona Flynn ile bataklıkta gördüğüm, yok olan ve orada olması imkânsız tesisi anlatmak istedim ama kelimeler bir araya gelmeyi reddettiler. Bunları anlatmak yerine, “Cinnet.” diye başladım. “Kötüleşiyor. Şiddetlendi.”

“Oradan ayrıl,” dedi anında. “Gezegeni terk et. Tayinini iste. AWOL’a git, başka çaren kalmazsa.”

“AWOL,” diye tekrarladım, tutuk bir sesle. Ayaklarımın altındaki zemin kabardı sanki. “Ben, yapamam...”

“Haklısın, Lee. LaRoux Sanayi hakkında.” Merendsen’in sesi karamsardı, gözlerine bir gölge yerleşti. “Avon’dan söz eden belgeler gördüm, şeyde... Lilac’la tanıştığım zaman. Yaptıkları deneylerin uzun zaman önce bittiğini sanıyordum gerçi. Bitirdik sanmıştım.”

“Ne deneyi?”

Tereddüt etti, çatık kaşlarla beni izledi. “Anlatsam bana inanmazsın,” dedi sonunda. “Lee, bekle. Oraya gelmenin bir yolunu bulacağım.”

Beni daha iyi duyabilirmiş gibi kendi ekranıma eğilerek “Olmaz,” diye cevap verdim. “Efendim, gelmenizi istemek için aramadım. *Fianna* sorunu tehlikeli boyutlarda ve siz de artık asker değilsiniz. Yöneticileri cevap vermeye zorlayacak türden bir istihbarat toplamaya çalışıyorum yalnızca.”

“Burada oturup senin yanlış sorular sordun diye sessiz sedasız ortadan kaldırılmana seyirci kalmaya niyetim yok.” Merendsen’in sesi görülmemiş bir gerilimi işaret edencesine hızlandı. O da öne eğildi, aramızda birkaç santim ve dünyalar vardı. “Bazı şeyleri iletişim hattında konuşamam, güvenli hat bile olsa.”

LaRoux Sanayi hakkındaki kuşkularıma verdiği tepkinin yarattığı rahatlama hızla kayboluyor, yerini gergin, soğuk bir endişeye bırakıyordu. Bana anlatmak için galaksinin yarısını aşmasını gerektiren, bu büyük sır neydi? Cinnet denen şeyden, kayınpederi hakkında casusluk yapmasından bile kötü olan ve uzun zamandır saklanan belgelerle karşılaştığını itiraf ettiren şey neydi?

“Oraya geliyorum,” diye devam etti. “Nakil araçları bura-

ya sık uğramıyor ama bir yolunu bulacağım. Lilac'ı burada bırakmak zorundayım, onu bu işe tekrar bulaştıramam. Neler olabileceğini kestirmenin imkânı yok.”

Dünyada en son istediğim şeyin Lilac LaRoux'yu buraya getirmesi olduğunu söylememek için dilimi ısırđım.

Söyleyeceklerini bitirmemişti. “Beni bekle, tamam mı? Ciddiyim, yüzbaşı. Ben gelene kadar, kalkıp da Lee'vari bir şeyler yapmaya kalkışma.”

Başım la onayladım. “Peki, efendim.”

“Söz veriyor musun?”

Garip bir şekilde, birden Flynn'in yüzü gözümün önünde çaktı. Merendsen'in buraya mekik ayarlaması haftalar alabilirdi. Olacak iş değildi ama Flynn, Molly'ye mesaj gönderip benden yardım isterse ne olacaktı? O kuş beyinlinin hayatı tehlikede yken burada elim kolum bağılı oturmaya nasıl söz verebilirdim?

Birden kafama dank etti: Ben normalde böyle düşünmezdim. Yüzbaşı Lee Chase'in sürgün edilmiş tek bir isyancı ve onun uğrunda ölmeye hazır olduğu gezegen için hayatını, kolunu bacağı nı ve kendi halkının güvenliğini tehlike atacağı bir dünya yoktu galakside.

Bunların hiçbir i Lee'vari değildi zaten.

Usluca başımı salladım, konuşurken midemde başlayan bulantıya aldır m amaya çalıştım. “Lee'vari bir şey yapmaya çağ ıma yemin ederim.”

Merendsen tereddüdünden kuşkulanmış gibi beni süzdü. Ama sonra başıyla onaylayıp geri yaslandı. “Elimden geldiğince çabuk oraya gelmeye çalışacağım.”

Ekran karardı, beyaz GÖRÜŞME SONLANDIRILDI yazısı yanıp sönmeye başladı. Bir tuşa basmamla hepsi katlanarak masamın içine gömülüp sessizce saklandılar. Hiçbir şey olmamış gibi.

Az önce yaptığım şeyi bilseydi Flynn'in ne söyleyeceğini düşünmemeye çalıştım. Sabah olunca, Molly'ye onun için bir mesaj bırakacaktım. Ona söyleyecek fazla bir şeyim yoktu, bir çıkış yolu bulma ihtimalim olduğunu söyleyebilirdim yalnızca. Yetmezdi. Asla yetmeyecekti. Flynn'in acısını, öfkelerini, bana ve benim dünyama karşı hissettiği nefreti düşünüp duruyordum.

Mesajımı almayacağını biliyordum. Kaçtığını ve döneceği son yerin üs olduğunu da biliyordum. Yine de mesaj bırakmak bir çeşit teselliydi. Umut. Pes etmediğimin bir işareti. Olur da dönecek olursa...

Ama gitmişti. Tek başımaydım.

"Xiao jie, mei kan jian ni lai quo zher."

Kız sesi duyunca irkildi. Yıllardır kimse onunla ana dilinde konuşmamıştı. Döndüğünde barın arkasında dikilen, vücudu dövmelele kaplı, muazzam boyutlarda, göz korkutan çam yarmasını gördü. Buraya atandığından beri ilk izin gecesiydi ve şimdi, çıkınca dosdoğru yatakhaneye gitmediğine hayıflanıyordu.

"Kusura bakmayın," diye cevap verdi düşünmeden.

"Mandarin dilini konuşamıyorum." Yalan değildi. Annesiyle babası öldüğünden beri konuşmamıştı.

"Doğrudur," diye cevap verdi barmen, sanki kızın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi dostane ama bilmiş bir gülümsemeyle. "Ben Molly. Avon'a hoş geldin."

Kız gözlerini adamdan ayıramıyordu, arka plan dövme ve kasla doluyken bu arkadaş canlısı sesin garipliği kafasını karıştırmıştı.

Adam insanların kendisini yanlış tartmasına alışkınmış gibi bir kahkaha attı ve bir anlığına, ortak tek bir noktaları bile olmamasına rağmen, kız adamı babasına benzetti. "Hepimizin geçmiş i var," dedi, kolunu kaldırıp dövmelelerini göstererek. Kız bakarken oynuyor ve değişiyorlardı âdeta "Ama burada neye tutunacağımızı seçme şansımız var."

YİRMİ

FLYNN

VAHŞİ BATAKLIKTA SAKLANARAK GEÇİRDİĞİM SON BİRKAÇ günde, devriyeler üç katına çıkartılmıştı. Her birinin eline Molly Malone'un barından Lee Chase'i kaçıran isyancının bir fotoğrafının tutuşturulduğuna emindim.

Bilmedikleri kısım, McBride ve Savaşçıların er ya da geç Jubilee'nin yaptığı katliamın –ordunun gerçekleştiğinden bile haberdar olmadığı bir savaşın– intikamını almak için karşı saldırıya geçecekleriydi. Bu olduğundaysa, başlarına beni yakalamaktan büyük sorunlar açılacaktı.

Sürekli hareket hâlinde olmaya, üssün çevresine asla fazla yaklaşmamaya ve üssün çevresinden asla çok uzaklaşmamaya dikkat ediyordum. Askerî üs Avon'un ufkuna çöreklenmiş tıknaz, keskin gözlü bir canavar gibiydi. Avon da tatlı tatlı kıvrılan su yollarından ve yavaş akan alg kümelerinden oluşan bir dünya... Gezegenin sisli arka planında dik açılardan

oluşan, paslanmış metal ve plastenden yapılmış prefabrik binalar doğal olmayan bir görüntü oluşturunlardı. Üssü her zaman gezegenden kazınması gereken bir kabuk olarak hayal etmişim. Zemini, mor renkte cıvık cıvık bir çamura çeviren asker postallarıyla doluydu. Küçük bir çocukken bu kabuğun bir gün düşeceğini ve bu kez altından parlak, yeni ve iyileşmiş bir Avon gezegeni çıkacağını hayal ederdim.

Genişçe bir manevra yapıp kayıgımı saklamak için sert toprağa yakın bir yer buldum. Yarım saat sonra devriye gezen askerlerin sağı solu tarayan bakışlarından kaçınarak kasabanın kenar mahallelerindeki iki binanın arasından gizlice içeri giriyordum.

Bombalamayı gösteren güvenlik kamerası kaydında, ateşleyiciyi kullanmasından hemen önce Davin Quinn'in yanında bir kız görünüyordu. O kızın, kendi kızı Sofia olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Çocukken birlikte oynamıştık ve bir ihtimal, zayıf bir ihtimal de olsa, bana hâlen güvendiğini umuyordum. Babası gibi barışçı bir insanı bir katile çeviren şey hakkında bilgisi olup olmadığını öğrenmek zorundaydım. Jubilee'yi katile çeviren şey hakkında... Bu soru son üç gündür beni bir saniye olsun rahat bırakmamıştı. Jubilee'nin, adadaki gibi simsiyah olan gözlerinin ve ifadesiz yüzünün görüntüsü de öyle.

Kasaba, toprak yollarla birbirinden ayrılmış eski prefabrik binalardan ve yalnızca numara gösteren sokak levhalarından oluşan bir ızgarayı andırıyordu. Normalde etrafta birileri olurdu ama burası çoğunlukla kapalıydı, sokağa çıkma yasası ile tedbirin birleşimi. Keşke askerlerin ağır yaptırımların-

dan korktuklarını söyleyebilseydim ama bizim tarafın itiraf etmeye yanaşmayacağı kadar çok kişi, çapraz ateş arasında kalmıştı. Kepenkleri inik evlerin arasından başımı öne eğip, ödünç aldığım ceketin yakasını profilimin yarısını saklayacak şekilde kaldırarak hızlı adımlarla geçtim. Gri kıyafetlerimle, gölgelerden biriydim yalnızca.

Evine ya da sığınağına gitmek için acele eden bir köpek koşar adımlarla yanımdan geçti. Gayriihtiyari geldiği yöne bakmak için başımı çevirince donup kaldım. Geride hareket eden bir şey vardı ve köpek olamayacak kadar büyüktü. Kalp atışlarım birden hızlandı ve kendimi daha rahat ve ağır hareket etmeye zorladım, ardından da yanımdaki sokağa ve binaların sağladığı sığınağa doğru yavaşça gözden kayboldum. İşin sırrı buydu: Dikkat çekecek kadar hızlı ve ani hareketlerden kaçınmak.

Sokaktan yukarı çıkan üç karaltı vardı ve asker değillerdi. Uygun adım yürümüyorlar, tabanlarıyla Avon'u ezercesine ilerlemiyorlardı. Daha özenli, daha gizli hareket ediyorlardı. Bu hareketi birkaç saniye sonra tanıdım: Bunlar Savaşçıydı. McBride öndeydi, iki yanında iki kişi vardı. Birini tanımıyordum ama solunda yürüyeni ilk bakışta çıkardım. Sean'dı.

Yol ayrımına yaklaşırlarken evlerden birinin duvarına dayandım, gri ceketimle duvarların arasında fark edilmeyecek şekilde başımı eğdim. Karanlıkta en iyisi kıpırtısız beklemektir.

McBride kasabanın sahibiymiş gibi uzun adımlarla yürüyordu. Diğer ikisi hemen arkasındaydılar. McBride üstten uzağa, kasabanın kenar mahallelerine doğru yönelmişti. Üsteki işi her neydiyse, bitmiş olmalıydı. Sean'ın kapüşonu başına

çekiliydi ama sürekli gülen, gülümseyen dudaklarını görebiliyordum; artık dudakları çizgi olmuş, çenesi kasılmıştı. Fergal olmayınca, ben olmayınca, Sean'ın kimsesi kalmamıştı.

Elimi uzatıp ona dokunmak istedim. Öne adım attığımı, adını seslendiğimi hayal edebiliyordum ama hiç kıpırdamadan durdum, üçü karanlığın içinde gözden kaybolurken ellerimi sımsıkı yumruk yapıp bekledim. Yüreğim beni Sean'm arkasından çekti ama kendimi dönmeye zorladım, buraya bir amaç için gelmiştim ve ona –hepsine– yardım etmek istiyorsam yoluma devam etmek zorundaydım.

Az kalsın bir askerî birliğin tam ortasına düşüyordum. Hâlâ bir blok yukarıdaydılar ama aklım kuzenimle meşgulken onları sokağı geçmeme ramak kala fark edebildim. İçimden küfredip tekrar gölgelerin arasına çekilerek, yaklaşımlarını izledim. İsyancılardan farklı, bir hedefleri varmış gibi hareket ediyorlardı ve aynı anda, isyancıların *peşinden* gittiklerini anladım. Sean ve McBride'ı takip ediyorlardı.

Çömeldim, çamuru ellerimle yoklayıp küçük ve kaygan bir taş buldum. Taşı seri bir hareketle yan yoldan yukarı savurdum, ben tekrar gölgelerin arasına çekilirken askerler yollarını değiştirdi ve isyancıların küçülen karaltılarını takip etmeyi bırakıp bu daha yeni, daha yakın sesin peşine düştüler. Elimden onlara biraz vakit kazandırmaktan başka bir şey gelmiyordu ve bunun yeterli olmasını umut ettim.

Oradan sessizce uzaklaştım, üçüncü sokağa dalıp evleri sayarak Davin'in evine ulaştım. Burası şimdilik Sofia'nın eviydi ama bu uzun sürmeyecekti. Henüz on altısına basmamıştı, resmî açıdan yetişkin değildi. Onu büyük olasılıkla,

uzay limanından ayrılan ilk nakil gemisine bindireceklerdi. Omuzlarımı dikleştirip usulca kapıya vurdum, bir yandan da başka devriye olup olmadığına bakıyordum.

Kapıya bakması uzun zaman aldı, ayak seslerimin uzaklaşmasını beklediğini tahmin edebileceğim kadar uzun. Ardından kapı hafifçe aralandı ve tanıdığım, kızıl-sarı saçlı, ince uzun kızdan incecik bir çizgi belirdi. Elbisesinin yakasından çıkan bir sargı gördüm. Bir tane de el bileğinin çevresinde vardı. Bunlar bana, bombalama görüntülerinde patlamanın olduğu noktadan çok da uzak olmayan bir kız olduğunu hatırlattı. Sofia, Avon'un güneşsiz gökyüzünün neden olduğu solgun teniyle bir hayaleti andırıyordu, gözlerinin altında dikkat çeken kara gölgeler yorgun halkalar oluşturmuştu. Üzüntüden içi boşalmıştı sanki.

Yüzüme doğru dürüst bakmadı bile, bakışları kayıp çamurlu sokağa sabitlendi. "Teşekkür ederim," dedi bezmiş gibi boğuk bir sesle. "Ama cidden bir sürü yiyecek var." Kapı kapanmaya başladı.

"Güzel," derken boş olduklarını göstermek için ellerimi ceplerimden çıkarttım. "Yiyecek getirmediğim çünkü. Sof, benim, Flynn. İzin ver, birileri görmeden içeri gireyim."

Bakışları hızla odaklanırken dudakları şaşkınlıkla aralandı ve bir an için keder kayboldu. Onun ailesi gibi insanlar, yani kasabalılar, ile Savaşçılar arasında bir kural vardı. Bizim yanımda olmasalar da biz geçerken başlarını çevirirler ve askerlere bir şey görmediklerini söylerlerdi. Çoğu saklama gereği duymadan bizim kazanmamızı arzu ederdi. Davin ihtiyatlı bir adamdı ama eskiden sınıftan kitap çalıp ardından da başını

dertten kurtarmak için harikulade yalanlar uyduran kızın içinde bu ateşten kaldığını umuyordum. İçinde herhangi bir ateş kaldığını umuyordum.

Uzayıp sonsuzluğa dönüşen bir anın ardından, Sofia başını eğerek boş sokak arasını yukarı aşağı taradı, ardından geriye bir adım atıp beni içeri davet etti. Ev küçüktü, kasabadaki diğer evlerin tıpatıp aynısıydı. Sağda solda Sofia'nın küçük dokunuşlarını görmek mümkündü: Ocağın üstündeki parlak kırmızı çaydanlık, duvarda asılı ithal ipek sicim. Onun haricinde duvarlar sakinleştirici soluk sarı renge boyanmıştı ve sıkıcı mobilyalar da çok standarttı. Babasının uzun lastik çizmesi, ölçüm setiyle birlikte kapının yanında asılı durmaya devam ediyordu. Üs ambarındaki yeni işinden önce, Davin örnek toplayarak para kazanıyordu. Topladığı örnekleri laboratuvara getirip teknisyenlere teslim ediyor ve onlar da her zaman olduğu gibi Avon'un doğru düzgün bir dünya olabilmesi için ihtiyaç duyduğu bakteriyel yaşamın çoğundan mahrum olduğunu doğruluyorlardı. Odanın ortasındaki küçük masanın üzerinde tencere tabak yığılıydı; Sofia'ya, acısını paylaştıklarını göstermenin başka bir yolunu bilmeyen komşularının ve arkadaşlarının bıraktığı hediyeler.

Kapıyı arkamdan kapattı, ardından karşıma geçti. Son konuştuğumuzda, aşağı yukarı aynı büyüklükteydik ve Sofia çamurlu okul bahçesinde beni yere sermeye çalışmıştı. Artık ona en az sekiz on santim fark atmıştım. Söyleyecek bir şey, acısını paylaştığımı göstermenin bir yolunu bulmaya çalıştım ama önce o konuştu.

“Bu ne hâl böyle?”

Attığım kahkaha beni de şaşırtmıştı. Yumuşak, kederli bir kahkaha olsa da göğsüm yumuşamıştı. Üç gündür kimseyle konuşmamıştım. “Bataklık hâli, ne olacak,” dedim ve dudakları hafifçe titredi. “Çok üzgünüm, Sofia. Herhangi bir fark yaratabilecek bir şey söyleyebilseydim keşke. Böyle bir şey yok, biliyorum.”

Gözlerini kaçırırken dudakları ince bir çizgiye dönüşerek gerildi. Öyle yorgun görünüyordu ki. “Buraya gelmekle hata ettin, Flynn. Suratın kasabadaki bütün holografik panoları kaplıyor. Subay kaçırmak ha? Neler oluyor anlatsana?”

“İnanamayacağın kadar uzun bir hikâye, Sof. Gidecek yerim yok. Buraya geldim... geldim çünkü senin anlayabileceğini düşündüm.”

“Gidecek yerin yok mu?” Kaşları çatıldı ve kimsenin ona katliamdan, benim Jubilee’yi kurtarmayı seçtiğimden bahsetmediğini anladım. “Peki ya mağaralar...”

Sertçe yutkundum. Üç gün olmuştu ve hâlen daha bu konuda konuşmıyordum. “McBride ve diğerleri, askerlerden beter peşime düştüler. Bir seçim yaptım ve yaptığım seçimi anlayamadılar.”

Sofia’nın gözleri bir parça büyüdü ama duygularını saklamakta o kadar ustaydı ki başka bir şey belli etmedi. “Ne yaptın?”

“Bir askerin hayatını kurtardım. Şey yaptıktan sonra...” Çenemi sıkıp kendime hâkim olmaya çalıştım. “Cinnet geçirdikten sonra.”

Bakışları kapının yanındaki kocaman lastik çizmelere kaydı, sonra tekrar bana sabitlendiler. Benim kederim karşısında kendi kederi de artıyordu.

“Bu gece uyuyacak bir yere ihtiyacım var yalnızca,” diye fısıldadım. “Bir de birtakım cevaplara. Tehlikeli olduğunu biliyorum, sabah olmadan giderim.”

“Gel,” dedi tatlı bir tonla. “Su çekeyim, sen de temizlen. Babamın kıyafetlerinden alabilirsin.” Tereddütsüz bir sesle konuşuyordu ama bize miras kalan bu savaş yüzünden ayrı geçirdiğimiz yıllara rağmen, onu çok iyi tanıyordum. Yüzüne yerleşen acıyı gördüm. “İhtiyaç duyduğun sürece, burada kalabilirsin.”

Yüreğim kafesinden çıkacak gibi attı, korku ve rahatlama birbiriyle savaştı. “Kabul edemem, Sof. Beni burada bulacak olurlarsa, seni de tutuklarlar. Seni nasıl...”

Çocukluğumuzdan aklımda kalan, ateşle hızlanan bir sesle, “Çünkü sen o kızı Cinnet’in pençesinden kurtarmaya çalışmışsın,” diye araya girdi. “Çünkü birisi de babamı kurtarmaya çalışsaydı, askerler gelip beni bu evden sürükleyerek çıkartana dek, o kişiyi burada saklardım.”

Ancak dört küvet buz gibi su harcadıktan sonra, kirli sabun bezini sıktığımda su temiz çıkmaya başlamıştı ama Sofia yine de tulumbadan su taşımaya devam etti. Bana bulduğu tişörtle pantolon üzerime çok büyük gelse de tek bir damla bile kan ya da pislik taşımayan temiz ve kuru kumaş insanı öyle mutlu ediyordu ki. Ancak küçük ocağın önünde yere oturduğum anda, düşüncelerim geri döndü. Gözlerim üzerimdeki pantolonun tekrar tekrar yamanmış paçalarındaydı. Dikişler derli toplu ve düzgündü, rengi solmuş sarı bir ip kullanılmıştı.

Sofia oturup da elime, halkın *arân* dediği kalın, hamurumsu şeyden bir dilim tutuşturduğunda babasının pantolonuna yama yapılan ipin, üzerindeki normalden birkaç santim kısa tuniğinin rengiyle aynı olduğunu fark ettim.

Gözlerimi kapattım, *arân* birdenbire ağzımda kum tadı bıraktı. Bu onun savaşı değildi ama yine de savaşıyordu. Bu şekilde vahşi bir sona ulaşmasaydı keşke diye geçirdim içimden.

“Sen niye yemiyorsun?” diye sordum, lokmamı yutmayı başarınca.

Gözlerini ocağın parlak kırmızı korlarından ayırmadan omuz silkti. “Sürekli yiyip içip uyuyormuşum gibi hissediyorum. İnsanlar sürekli yiyecek taşıyor. Ama hepsini yemem imkânsız, tek kişiyim sonuçta.”

Çocukluğumuzdan beri her zaman Sofia ile babası olmuştu. Annesi ilk ayaklanmalar baş gösterdiğinde kaçmıştı ve bildiğim kadarıyla Sofia o günden beri annesinden haber almamıştı. Kasabalının taşıdığı yiyeceklerin tepeleme yığıldığı masaya bir göz attım. “Sendin değil mi?” derken, yalnız olmamıza rağmen sesimi alçalttım. “Güvenlik kamerası kayıtlarındaki kız. Şeyden hemen önce...”

Yüzü gerildi; güçlükle yutkunurken gözleri kapandı, yanakları kızardı. Elini tutmak istedim, ona aynı acıyı hissettiğimi göstermek... Ama bedeninde dolaşan gerilim yüzünden hiç kıpırdamadan durdum. “Sen de bilirsin,” diye fısıldadı, “en kötü kısmının bakışlar olduğunu sanıyor insan. Patlamada sadece askerler ölmedi. Burada yaşayanlar da yakınlarını kaybettiler. Hepsi de bana, sanki böyle bir şeyin olacağını bilmem gerekirmiş gibi bakıyorlar ya da durdurmam

gerekirmiş gibi. Ama umurumda değil.” Sesi inceldi ve tereddütle, “Ben babamı özlüyorum,” dedi.

Acısı kendi acımla karıştı, göğsümdeki boşlukta yankılandı. En kötü kısmı yalnız kalmak olmamalıydı, yüreğimi sızlatan şey birkaç haftadır tanıdığım trodaire’ye karşı duyduğum özlem olmamalıydı. Cinnet denen şey onu da benden kopartmıştı. “Bilmen mümkün değildi,” diye mırıldandım. “Böyle bir şeyin yaşanmaması gerekiyordu.”

Keskin bir nefes aldı, dizlerini göğsüne çekip kollarıyla sarıldı. “O değildi, Flynn. Ellerinde görüntü kaydı var biliyorum, ateşleyicinin onda olduğunu söylüyorlar. Ama bir şey planlamıyordu. Bu savaşa karışmayı istememişti. Kafası dağınıktı, biraz yorgundu ama üsteki yeni işin stresi yüzünden olduğunu düşündüm. Benim hayatımı tehlikeye atacak bir şeyi asla yapmazdı ve bir şekilde onu buna zorlamış bile olsalar, gözlerinden anlardım.” Uzaklara bakıyor, o son dakikaları tekrar yaşıyordu. “Mutlaka anlardım.”

“Sana inanıyorum, Sof.” Bakışlarımı tekrar sargılara çevirdim.

“İnanıyorsan, tek başınasın demektir.” Bakışlarımı buldu, içindeki burukluğun keskin yanı kendini belli ediyordu. “Orduya bakılırsa saldırganların yakınları hep, sevdiklerinin şiddete asla başvurmayaacağına inanıyormuş.”

“Cinnet denen şey –ordunun bahane ettiğine inandığımız bu şey– gerçek. Gözlerimle gördüm.” Hamurdan bir ısırtık daha almaya zorladım kendimi. Açlıktan ölmek üzereydim ama ağzıma tıktığım her lokma boğazıma diziliyordu. “Üstelik de babana kadar ulaştıysa durum kötüye gidiyor demektir.”

“Ona üsteki işi bulan bendim.” Kıpırdamadan duruyor, beden diliyle en ufak bir açık vermiyordu. “Örnek toplama işi, bütün gün o soğuk suyun içinde durmaktan romatizması öyle kötü olmuştu ki sabahları yürümekte zorlanıyordu. Ordudaki tedarikçi subayla konuşup onu depo elemanı olarak işe almaya ikna ettim.”

Çocukken bile Sofia kıvrak diliyle başımızı her türlü beladan kurtarmayı becerirdi.

“Ben karışmasaydım,” diye fısıldarken boş bakışları hâlen kapının yanında duran uzun lastik çizmelerdeydi. “Babam orada olmayacaktı.”

Sabahleyin çatıya yağın dolunun takırtısıyla sıçrayarak uyan-
dım ve ani adrenalin akışıyla yalpaladım. Etrafım perişan va-
ziyette prefabrik duvarlarla çevriliydi ve delice bir an boyun-
ca nerede olduğumu bilemedim. Sonra hatırladım. Sofia’nın
evindeydim, babasının eski odasında uyuyordum.

Bu, yağın dolunun sesi değildi. Uzaktan gelen silah sesle-
riydi.

İnce battaniyenin altından çıktım, başım döndüğü için zar-
zor ayağa kalktım ve arka kapıyı sertçe çekip açtım. Kasabanın
çamurlu, bozuk sokakları sağa sola koşturan insanlarla doluy-
du, siviller sığınacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Kasabanın
dışındaki bataklıktan silah sesleri yankılanıyordu. Ordunun
artan devriye güçleri McBride ve adamlarını bulmuştu büyük
ihtimalle ya da McBride onları tuzağa çekmişti. Ablamın icat
ettiği taktiklerdi bunlar. Benim, başkalarına aktarılmasına yar-
dım ettiğim taktikler.

Bütün birliklerdeki askerler hızla, çatışmadan yükselen seslere doğru koştular. Jubilee ortalarında yoktu ama aralarında olsaydı onu tanımayabilirdim. Kasklarını, zırhlarını ve cep-hane için güç kaynaklarını taktıklarında, kadınla erkeği bile birbirinden ayırmak imkânsızdı. Hepsi birbirine benziyordu.

Koluma dolanan bir el, beni sertçe geri çekti. “Görecek-ler!” diye tısladı Sofia. Yüzü uykunun ve korkunun etkisiyle kıpkırmızıydı. Babasının gömleğini omzuma atınca, hâlen yarı çıplak ve uyku sersemi olduğumu fark ettim. Sofia beni itip arka girişten uzaklaştırdı.

Kapı çarparak kapandı ama uzaklardan kesik kesik gelen silah seslerini duymaya devam ettim.

Çatışma farklı noktalardan yankılanarak gün boyunca devam etti, yer değiştirmesi McBride’in hâlâ orada bir yer-lerde olduğunu gösteriyordu. Kazanmasa bile, en azından alanını koruyordu. Ordunun gelişmiş silahları vardı, sayıca da üstündüler ama McBride ve Savaşçılar, en fazla bir-iki ay dayandıktan sonra başka yere tayin edilen askerlere kıyasla, bu toprakları avuçlarının içi gibi tanıyorlardı.

Sofia birkaç kez dışarı çıkıp bilgi kırıntılarıyla döndü. On-dan, üste güvenlik önlemlerinin arttırılmasına rağmen aleni saldırıların arttığını öğrendim. Bataklıkta isyancılar gerilla tarzı saldırıyor, askerleri vur kaç tekniğiyle çekip korunmasız oldukları alanlara çıkartıyorlardı. Böylece ordu onların oyu-nunu oynamak, arazide savaşmak zorunda kalıyordu. Örgütlü birlikler bize karşı sahip oldukları teknolojik avantajı kaybe-diyorlardı.

Koşup engel olamamak ya da yardım edememek ıstırap

veriyordu. Sean aralarında mıydı acaba? Beni görse ateş eder miydi? Onunla bir kez konuşabilmek için beni dinlemesi, neden Jubilee ile ikisinin arasına girdiğimi anlaması için her şeyimi verirdim. Çektiği acı hep benimleydi, tabancasını kaldırdığı an da. Birlikte geçirdiğimiz onca yıl aramızdaki boşluğu doldurmaya yetmemişti. Silahtan çıkan çatırtı hâlen kulaklarımda yankılanıyordu. Son anda elini kasten salladığı için mi beni ıskalamıştı? Yoksa eli nişan alamayacak kadar titrediği için mi?

Sofia kafamı dağıtmak için beni çeşitli işlere koşturuyor, çalışıyor, onarılması gereken eşyaları, babasının bir türlü ilgilenmeye fırsat bulamadığı tavan sızıntılarını gösteriyordu. Ellerim iş görürken zihnim deli gibi işliyordu, başka bir taraftan silah sesi geldiğinde anında paniğe kapılıyordum.

Sallanan bir sandalyeyi onarmakla uğraşırken elimden üçüncü kez tornavidayı düşürdüğümü görünce, “O da yanlarında mıdır sence?” diye sordu Sofia, nihayet. “Hayatını kurtardığın asker?”

“Bilmiyorum,” dedim, gergin bir tavırla. “Olabilir.”

“O olaydan sonra, seni öylece bırakıp gittiğini sanmıyorum, gidecek yerin yokken.” Ağzından çıkan kelimelere rağmen, ne zaman askerlerden, Jubilee’den bahsetse, sesinin taşıdığı tiksinti ve korkuyu duyabiliyordum.

“Bırakıp giden benim,” diye fısıldadım. Tornavida kurşun gibi ağırdı, elimi dizimin üstüne bıraktım. “Onu kurtardım çünkü ona ihtiyacım vardı. Neler olup bittiğini tek başıma bulmam imkânsız, ama yapamıyorum...” Sesim, karnıma yumruk yemişim gibi aniden kesildi.

Sofia hemen cevap vermedi. Uzaklaşan sessizliğin ardından, “Özür dilerim,” dedi, çok daha yumuşak bir sesle. “Oturup beklemenin ve cevapların asla gelmeyeceğini bilmenin ıstırabını biliyorum.” Başımı kaldırıp baktığımda beni izleyen gözleriyle karşılaştım. Gri gözlerinde düşünceli, kaygılı bir ifade vardı. “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu nihayet.

“Zaten bir sürü şey yaptın,” diye cevap verdim. “Burada çok kalmayacağım. Bu riske girmene izin veremem.” *Buradan nereye gideceğimi bilseydim keşke.*

Keskinleşen bir ses tonuyla, “Sevdiği birini kaybeden yalnızca sen değilsin,” diye karşılık verdi. “Kendi risklerimi kendim seçerim, Flynn.”

Tekrar baktığımda, gözleri bana dikilmişti. Sert bakışlarla ellerini sımsıkı birer yumruk yaptı. Çocukken onun beden diliyle ses tonuyla duygularını belli etmemeye çok dikkat ettiğini hatırlıyordum. Başkalarının duygularını okumakta yetenekli olan Sofia, kendi duygularını asla belli etmezdi. Bunu görmemi mi istiyordu acaba? İhtiyaç duyduğunu göstermek mi istiyordu?

“Bir yer vardı,” dedim yavaşça, “bir şey öğrenecek olursa, oraya mesaj bırakacaktı. Ama oraya gidemem, çok riskli.”

“Neresi?” diye sordu anında.

“Molly Malone’un yeri, üstte.”

“Kapıları kilitle, ışıkları da ben dönene kadar açma.”

Kız bekliyor, bir yandan da m z k kutusunda çalan ağıır sentez tekno rock dinliyordu. Yeş l gözlü  ocuk onunla Molly'nin Yeri'nde buluőacaktı ama kapının her açılıőında, içeri başkası giriyordu. Uzun boylu sarıőın bir kadın barın diğer ucunda bir tabureye ilişti, sıcak bakışlı bir asker ile kolunda kahkahalarla gülen bir kızıl arka köşeyi işgal etmiőlerdi. Pembe saçlı bir delikanlı kıza içki ısmarlamak istedi ama kızın canı içki istemiyordu. Delikanlı da sonunda pes etti.

Annesi yanındaki tabureye oturup kızın dikkatini çekmeye çalıştı.

Ama kız dinlemiyordu. "Biriyle buluőacaėım," diye ısrar etti. "Bunu tek başıma yapmak zorunda kalmayacağım."

Oysa Verona hayaleti bile gitmişti.

YİRMİ BİR

JUBILEE

DÖRT GÜN OLMUŞTU AMA FLYNN'DEN HİÇ HABER YOKTU. Molly'ye bıraktığım, dayanmasını söyleyen mesajı bile almamıştı. Şaşırmamam gerekirdi. O günden beri ben de bir şey bulamamıştım, güvenlik ofisindeki kayıtlarını tarama çabalarım ve bombalamadan evvel Davin Quinn'in güvenlik kaydını incelememe rağmen. Katliam gecesinden, beni gösteren birkaç kare görüntü bulmuştum, üssün kuzey ucundaki kameralardan geçip kayıklardan birine yöneliyordum. Yaptığımı hatırlamıyordum ama görüntülerdeydim işte. Kendi yüzümü göremesem de kendim gibi hareket ediyor, kendim gibi yürüyordum. Tek muhbirim, tek umudum olan Merendsen'den de haber alamamıştım.

Barı tekrar kontrol ettim ve Molly'nin anlayışlı baş sallayışı dışında elim boş ayrıldım. Bardan çıkıp koğuşa yönelirken öfkemi korumaya çalıştım. Neyse ki neşeli bir tip olarak

nam salmamıştım. O yüzden de bir parça kafam bozuk gibiye kimse bunun garip olduğunu düşünmeyecekti. Her şey normal olsaydı nasıl davranırdım hatırlamıyordum.

Şansıma, hiçbir şey normal değildi artık. Üs savaş alanına dönmüştü ve bizler de kuşatma altındaydık. Şimdilik hava yoluyla üsse personel ve malzeme giriş çıkışı sağlanıyordu ama cephanelikteki karadan havaya atılan birden fazla füzenin kaybolduğunu haber vermişlerdi. İsyancıların elinde olduklarına dair spekülasyonlar yapıyordu. Üsse girip çıkan askerî taşıtlar üzerinde kullanmalarının an meselesi olduğu söyleniyordu.

Odamın kapısını yumruklayarak açtığımda, incecik pre-fabrik duvarlar titredi. Ancak botlarımı çekip çıkarttıktan ve ceketimi sandalyeye fırlattıktan sonra, çalışma masamın üzerindeki ekranın çıkık olduğunu ve ışığının bana göz kırptığını fark ettim. Öncelikli mesaj. Üstlerden geliyorsa iyi haber olamazdı.

Merendsen'dendir belki.

Kendimi sandalyeye attım, avucumu bastırıp kendimi tatarak ekranı açtım. Cihazın açılması birkaç saniye sürdü, sessizlikte yüreğim güm güm atıyordu. Ah, genel karargâhta kullandıkları, göz açıp kapayıncaya kadar çalışır hâle gelen cihazlardan biri için neler vermezdim. Dört gün olmuştu. Hangi izole gezegendeyse ilk taşıttın ne zaman oradan geçeceğini öğrenmişti belki de.

Nihayet ekran yanıp sönüp canlandı ve kurcalayıp beni alarma geçiren mesajı buldum. Komutan Towers'tandı. Merendsen'den değildi. Yüreğim hayal kırıklığı ve kaygıyla

sıkıştı. İmkânsız olduğunu bilsem de bir tarafım Fianna sığınağında yaptığım şeyi öğrenmesinden korkuyordu. Ya da LaRoux'nun müstakbel damadından yardım istediğimi. Bir isyancının, hem kendi halkını hem de benimkini, kurtarmasına yardım etmek için ettiğim bütün yeminleri sistematik şekilde çiğnemeye başladığımı.

Bir video mesajı bekliyordum ama açtığımda birkaç satır yazıyla karşılaştım.

TerraDyn son zamanlardaki saldırılardan sonra üssün güvenlik çabalarını değerlendirmek üzere bir saha uzmanı gönderiyor Güncel olaylar başlamadan evvel buraya gelmek üzere yola çıkmış ama riske rağmen iniş yapmaya karar verdi. Onunla ilgilenmen için seni görevlendiriyorum. Yaşadığın son deneyimler düşünülürse, orada olup bitenler hakkında en güçlü anlayışa sahip kişi sensin. Giyin ve 19. 00'a kadar ofisime gel –AT.

Yüreğim iyice ağırlaştı. Parıltılı bir şehir gezegeninden gelen, havalı bir “uzman” üste peşimde gezerken; cevapları bulmayı, Flynn ile bağlantımı saklamayı, isyancıların üssü ele geçirmesine engel olmayı ve geldiğinde Merendsen ile buluşmayı nasıl becerecektim?

Saate göz atıp inledim. Lanet olasıca üniformamın nerede olduğunu bulup Genel Komuta Merkezi'ne gitmek için on dakikam vardı.

Kız arka planda durmuş, eliyle saçını geriye doğru tarıyordu. Sirtını, sımsıkı bastırırsa onu yutabilirmiş gibi çok renkli duvar kâğıdına yaslamıştı.

Kızıl saçları ve delici mavi gözleriyle genç bir kadın, ekranlardan ve reklam panolarından tanıdığı bir yüze makyaj yapmakla meşguldü. Kadın, kusursuz rujunun fazlasını alırken kızı fark etti ve şaşkınlıkla ağzını açıp soluk aldı.

"Zavallı şey," diye bağırdı. "Sana bir elbise lazım yoksa oğlanlar asla senle dans etmezler."

Kız itiraz etmeye yeltendiyse de kızıl saçlı genç kadın duymazdan gelip ona Avon şafağının renginde, tatlı tatlı parıldayan, uzun bir elbise giydirdi. Kız aynaya baktığında, kendini tanıyamadı. Bambaşka biri olmuş, sonsuza dek değişmişti. İlk kez, bir nefes aldı ve yansımalarının gülümsemesine karşılık verdiğini gördü. Umudun rengini taşıyan elbisesine hayranlık duyarak döndü.

Fakat o sırada kumaşın üzerinde bir leke ilişti gözüne. Temizlemeye çalıştı ama parmakları lekeyi bulaştırıp her şeyi daha da berbat ettiler. Kız iki eliyle lekeyi çıkartmaya çalıştı ama lekeyi yapan elleriydi ve her yeni çaba geriye kırmızı çizgiler bırakıyordu. Bütün elbise kan rengine dönüşene dek... Kız dehşetle, utanç ve pişmanlıkla silmeye çalışıyor ama kan lekesi çıkmak bilmiyordu. Kan lekesi asla çıkmazdı.

YİRMİ İKİ

FLYNN

KELİMELERİ TEKRAR TEKRAR OKUYUP DURUYORDUM. *Bir şey bulmuş olabilirim. Dayan biraz.* İsim eklenmemişti ama notun varlığı bile kimden olduğunu anlamam için yeterliydi. “Hepsinin bu olduğuna emin misin?”

Montunu çıkartırken, botlarını yere vura vura yapışan çamurdan kurtulmaya çalışan Sofia tek kaşını kaldırıp bana baktı. “Notun diğer yarısını almamaya mı karar verdim sen-ce?” Mont kancaya yerleştirildi, botlar babasının kilerin yanın-da yerini aldı. Her şey yerli yerindeydi. Böyle bir evde yaşa-mayalı yıllar olmuştu.

Kâğıt parçasını elimde çevirdim. Molly Malone’a yapılan bir nakliyat makbuzunun parçasıydı. Gizli anlamı, atlamış olabileceğim bir şifre var mı diye görmeye çalıştım ama hiçbir şey yoktu.

“Barmen not birkaç gündür buradaydı dedi ha? Ne yani, bir

şeyler bilme ihtimali var diye böyle elim kolum bağlı bekleyeceğimi mi sandı?” Kâğıdı buruşturup mürekkep suyla aksın diye lavaboya fırlattım.

“Kelleni kurtarmaya çalışıyordur belki de.” Sofia neşeli bir tonla konuşuyor ama espri yüz ifadesine değmiyordu.

Uzun adımlarla pencereye gidip perdeyle pervaz arasındaki aralıktan dışarı baktım. Dış dünyaya ait bu incecik kesitte daha ziyade çamur görünüyor, ara sıra da kim olduğunu çıkartamayacağım kadar hızlı adımlarla geçen birileri oluyordu, o kadar. Bu kadar çok hareketsiz kalmaya alışkan olmayan bacaklarım huzursuzlanıyordu. Bataklıkta saklanırken, tek düşünebildiğim uyuyabileceğim gerçek bir yatağa kavuşmaktı. Şimdiyse, istediğim yere gitme özgürlüğüne özlem duyuyordum.

Gitmek istediğim yer de Jubilee’nin yanındı.

“Ne bulduğunu düşünüyor acaba?” Düşüncelerim Sofia’nın sesiyle bölündü ve başımı çevirdiğimde, onu üstü dolu masaya yaslanmış, beni izlerken buldum.

“Benim notumu mu okudun?”

“Hadi ama.” Tek kaşını kaldırdı. “Anlatsana, nedir bu önemli mesele?”

“Avon’da neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Bu gezenin neden hiç değişmediğini, insanları neden delirttiğini, şirketlerin sahipsiz topraklarda neden gizli tesisler sakladıklarını.”

Sofia sessiz kaldı, bu küçük feveran sırasında açıkladığım gerçeklere tepki vermedi. “Şey,” dedi yavaşça, “anlaşılan, ilerleme kaydediyor. Sen de bir süre daha burada güvendesin, ben mekikle gönderilene kadar.”

Öfkemin bir kısmı tükenip yerini anlayışa bıraktı. Sofia'nın on altı olmasına en fazla birkaç ay kalmıştı ama yasalara göre savaş yetimi kabul ediliyordu. Çok yakında, Patron'daki ya da Babel'deki yetimhanelerden birine gönderilecekti. Evlerinden kopartılan isyancı yetimlerin, büyüyünce bir isyancı savaşıya dönüşme ihtimali daha düşüktü. Orla öldükten sonra ben de aynı yere gönderilecekken kaçıp Savaşçılarla yaşamaya başlamıştım. "Ne zaman?"

"Bilmiyorum." Tek omuzunu kaldırıp bitik bir ifadeyle gülümsedi. "Annemi bulmaya çalışıyorlar ama bulamayacaklar. Bulunmayı hiçbir zaman istemedi. Gelecek teslimat mekiğiyle gönderirler herhâlde ya da ondan sonraki. Ne zaman geleceklerini söylemiyorlar ki kaçamayasın."

Pot kırmıştım. Bir kez daha. "Geldiklerinde burada olmayacağım, Sofia. Üsse gidiyorum. Jubilee bir ipucu bulduysa ona ulaşmanın bir yolunu bulmak zorundayım."

"Kafayı yedin herhâlde." Sofia doğrulup bana dik dik baktı. "Evet, dikkatler çatışmada ama yüzün hâlâ on beş dakikada bir güvenlik kayıtlarında dönüyor."

"Ben de gece giderim o zaman, karanlık çökünce."

Sofia cevap vermedi, kaşlarını bitiştirip alt dudağını çiğnedi. Beni izleyip dile getirmedeği içsel bir mücadele yaşıyordu. Derken mücadele bitti, ağzının içinde bir şeyler geveleyip odasına yöneldi. "Burada bekle."

Yan odaya girip birkaç saniye gözden kayboldu, sonra elinde bir su kovası ve küçük bir keten çantayla döndü. Kovayı yere bırakıp diz çöktü, sırt çantasını ters çevirdi, içindeki kıyafetler ve bir-iki yadigâr yere döküldü. Babasına ait çerçevesi

küçük bir çizim –kasaba halkının çoğunun fotoğraf makinesine ulaşma şansı yoktu– takırdayarak yere yuvarlandığında, bunun ne olduğunu anladım. Bu onun yol çantasıydı, yetkililer onu götürmek için geldiklerinde yanına alacaktı.

Ancak tezgâhın üstünden bıçağı kapıp çantayı boşaltan Sofia'nın gözü, eşyaları görmüyordu. Yalancı bir düğmeyi kesip attı ve dikiş yerini biçmeye başladı. Hayretimi dile getiremeden, etiketsiz bir-iki paket çıkarttı ve başını eğip anlaşılmaz bir ifadeyle elindekileri inceledi. Ardından dudağının yarısı bir gülümsemeyle kıvrılırken başını kaldırdı. Tek parmağıyla kilime dokunup “Otur,” diye emretti.

Ben ihtiyatlı bir tavırla otururken Sofia da paketlerden birini yırtarak açtı, içindekileri merakla kokladı. Sonra dizlerinin üstünde sürünerek arkama geçti ve gözden kayboldu.

Hemen ardından da kafama buz gibi bir şey damlayınca ciyakladım. “Ne yapıyorsun arkamda?”

“Seni gördükleri yerde vurmalarına engel olmaya çalışıyorum,” diye karşılık verdi sakın sakın. Parmaklarıyla hızlı ve itinalı şekilde, biraz sertçe de olsa, saçlarını tarıyordu. Alnıma bir parça jel bulaşınca Sofia bileğiyle jeli sildi. “Seni platin sarısı saçlarla düşünemiyorum, o yüzden başkaları da düşünemez herhâlde.”

“Ciddi misin sen?” Çekilmeye yeltendim ama saçımı avuçlayıp tuttu ve bir anne kedi yavrusunu nasıl zapt ederse o da öyle beni olduğum yere mıhladı. “Sarı saç boyasını nereden buldun?”

“Birinden rica ettim,” diye cevap verdi, lafı uzatmadan. Bu kadarı yeterliymiş gibi. Tatlı dilli Sofia açısından öyleydi belki

de. Bu beceriyi kolay kazanmadığını biliyordum gerçi. Boyayı saçıma yedirme işini bitirip dikkatini kalan iki pakete verdi.

Mutfaktan bir tabak ve bir bez parçası alıp tekrar yanıma döndü. İçinde kahverengi bir toz olan paketleri tabağa boşalttı. Macun kıvamına gelene dek damla damla su ilave etti.

Hızlıca soluk verip, “Tamam,” dedi. “Şimdi, soyun bakalım.”

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. “Emir vermene gerek yok, Sof. Erkeklerin çoğu, bir kız istediği anda soyunurlar.” Homurdandı ve gömleğimin düğmelerini çözerken, onu gülümsetebilmenin verdiği hazla, bir an için de olsa azıcık rahat nefes alabildiğimi fark ettim. “Şimdi, cevabın umduğum cevap olmadığını bildiğime göre, neden kıyafetlerimi çıkartıyorum söyler misin?”

“Bu, cildini bronzlaştıracak.” Bez parçasını macuna batırıp koluma uzandı. Bezle daireler çiziyor, geriye ayakkabı cilasını andıran koyu kahverengi leke bırakıyordu. “Avonlu beyaz birini bronzlaşmış göremezsin. Herkes senin başka gezegenden geldiğini düşünecek.”

Kolumun doğal olmayan kahverengisine bakarak “Salak gibi oldum,” dedim, üzgün üzgün.

“Zaten öyleydin,” diye çıkıştı. “Salaklık iyidir. Kimse salaklara dikkat etmez, kafa yormaz. Kimse onların bir şeyler sakladıklarını düşünmez.”

Boyayı koluma sürüşünü izledim. Akılcıydı. Hatta şahane bir fikirdi. Savaşın parçaladığı bir gezegende bir ömür geçirince bunu öğreniyordunuz. İnsanları çözmeyi. Aralarına karışmayı. Göze çarpmamayı. Ama bu... bu, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

“Sofia, bunları neden aldın?”

Cevap vermedi, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Bütün dikkatini macunu omuzlarıma sürmeye verdi; boynuma, kulaklarıma, yüzüme... Macunu, gözlerimin etrafına itinayla sürüşünü izlerken Jubilee’den ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Solgun, nazik, yumuşak yüz hatları, gülümsemek için yaratılmış dudakları vardı. Masum görünüyordu, gözlerindeki keder olmasa mutlu göründüğünü bile söyleyebilirdim.

“Kaçacaktın,” dedim usulca. “Seni almaya geldiklerinde.”

“Kaçacak yerim mi var?” Karışımı göğsüme yol yol sürdü, boya hattının tişörtün altından belli olmayacağı noktada durdu. “Avon’da hiçbir şeyim kalmadı. Savaşçıların beni yanlarına alacağına inanıyorsan başka.”

Yer değiştirmesini izledim, ellerimde çalışabilmek için eğilmesini, tırnaklarımın etrafını özene bezene boyamasını. Onun gibi keskin zekâlı ve kıvrak dilli biri çok işimize yarardı. McBride’la baş etmeme yardım ederdi belki de.

Ya da Mike ve Fergal’la birlikte ölürdü ve ben de aynı gün birini daha kaybederdim.

“Bataklığa gitme, Sofia.”

Gözleri benimkileri aradı. “Tamam,” diye kabul ederken soluğunu bıraktı. “Bir süre bekleyelim, cildin emsin,” diye talimat verip ayağa kalktı. Boya bulaşan ellerini lavaboda yıkamak için suya daldırdı.

“Bu malzemeleri ne için kullanacaktıysan... yenisini bulabilecek misin?”

Sofia omuz silkti. “Sorun değil, başımın çaresine bakabili-

rim.” Ellerini durulayıp başını hafifçe yatırarak dikkatli bakışlarını bana yöneltti. “Peki ya sen?”

“Beni bu hâlimle Sean bile tanıyamazdı.” Bu yüzden yüreğim sızladı ama buna aldırmamaya çalıştım.

“Kastettiğim o değildi.” Sofia’nın bakışları gözlerimle yüz hatlarımı inceledi. Kimin yanındaki fazla gıda takviyesini aşıracağına karar verirken askerleri nasıl çözüyorsa beni de öyle çözmeye çalışıyordu. “Flynn... buna değecek mi?”

Bu laf beni şaşırttı. Kolumda kuruyup kabuğumsu bir kire dönüşen macunu tırnağımla kazımayı bırakıp bakışlarımı tekrar Sofia’ya diktim. “Bu seçimi onun yüzünden yapmadım.”

Sofia’nın dudağının kenarı titredi. “Savaşçılardan gizleyebilirsin Flynn ama benden gizleyemezsin. Onu düşündüğünde gözlerin büyüyor, konuşman hızlanıyor, tedbiri unutuyorsun. İşaretleri izlemeye alışkınım. Askerlerden nasıl bir şeyler kopardığımı sanıyorsun?”

Sofia’nın yüzümdeki suçluluğu açıkça okuyabileceğini bilerek, başımı iki yana salladım. Halkımı öldüren, halkımın kanına bulanmış vaziyette bulduğum, ellerini temizlemesine yardım ettiğim kızı düşündüğümde hâlâ bunları hissetmekten nefret ediyordum. “Önemi yok. Yaptığı şey, Sof... Ne düşündüğümün ya da ne hissettiğimin bir önemi yok.”

“Eskiden beri yalan söyleyemezsin, Flynn.”

Boyanın tutması için bekledikten sonra, saçımı yıkamama ve cildimdeki macunu ovalayıp çıkartmama yardım etti. Neyse ki, koyu kahverengi yapışkan madde gidince, altından çok daha doğal altın sarısı bir bronzluk çıktı. Bana hiç yakışmamış olsa da en dikkatli denetimi bile atlatırdı.

Yanımda eşyam yoktu, o yüzden temizlenme işi bitince kapının önünde durup dışarı adım atacak cesareti toplamaya çalıştım. Yağmur başlamıştı, soğuğu kesmesi için yetiştirilen yosunlar, çatıya düşen damlaların çıkarttığı pıtırıtyı boğuyordu.

Geriye dönüp Sofia'ya baktığımda, dudaklarını ısırıldığını gördüm. Yorgun gözleri nihayet gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Cidden salağa benzedin."

"Bu iyi bir şey olsa gerek."

"Bara arka kapıdan girebilirsin. Binanın arkasındaki sokak aralığında, erzak odasına açılıyor." İfadesindeki gülümseme kayboldu. "Beni götürdüklerinde seni bir daha göremeyeceğim sanırım."

Bunu böyle doğal bir şeymiş gibi söylemesi yüreğimi sıplatmıştı. "Görüşemeyiz belki," dedim. "Belli olmaz." O yuvamdan kalan son şeydi, gözlerinde nefret olmadan bana bakabilen son insandı. Zorla yutkundum, kapanmaya yüz tutan boğazımı temizledim. "Seni unutmayacağım."

Dudakları hafifçe kıvrılırken başını iki yana salladı. "Ben de seni unutmayacağım. Bu komik hâlini hatırlayacağım."

"Unutulmayacağım en azından." Kara mizahtı ama işe yaramıştı. Bir parça. Ona doğru bir adım attım, kolumu kaldırıp sarılmaya hazırlandım.

Yarım gülümseme kayboldu. Bakışlarını benden kaçırırken geri çekildi. "Sarılmasak daha iyi," dedi usulca. "Burasını evim olarak düşünmekten vazgeçmek zorundayım. Yalnızca bir süreliğine kaldığım bir yer olmak zorunda."

O zaman boğazıma bir yumru oturdu. İkimiz de konuşmadan durduk. Sessizliği bozan tek şey çatıya düşen yağmur

damlalarıydı. Tanıdığım kıza dikkatle baktım, bu savaşa verilen kurbanlardan biriydi. Aldığı yaraların onda nasıl bir iz bırakacağını merak ettim. “Göğün açık olsun, Sof.” Söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

“Göğün açık olsun,” diye fısıldadı. “Umarım aradığını bulursun.”

Kız fırçasını sımsıkı kavradı, tüm dikkatini önündeki sayfaya verirken dili ağzının kenarından dışarı çıkmıştı. Kaligrafinin sırrı, insanın her fırça darbesine kendisini adamasıydı. Eli kesinlikle titreyemezdi aksi takdirde mürekkep bulaşır, güzelliği kaybolurdu.

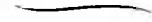
Yeşil gözlü çocuğa bir not yazması lazımdı ve beklemesi mümkün değildi.

Ama parmakları eklemleri beyazlaşana dek fırçanın sapını sıkı, çok fazla bastırıyordu. Harfler sayfanın üzerinde kıvrandılar, mürekkepten iri iri gözyaşları döktüler, böylece birbirlerine karıştılar. Kız harfleri okuyamıyordu. Ne yazmak istediğini hatırlayamıyordu.

Önündeki kâğıda boş gözlerle baktı. Telaş duygusu kalp atışlarıyla aynı tempoda bedeninde dolaşüyor, anılar erişemeyeceği mesafede geziniyordu. Çocuğa ne söylemeye niyetlenmişti?

Kızın bakışları altında bulanık harfler soldu ve çok geçmeden sayfa bomboş kaldı.

YİRMİ ÜÇ

JUBILEE

“YÜZBAŞI CHASE, GEÇ KALDINIZ.” KOMUTAN TOWERS dik dik bana bakıyordu. Ama umurumda değildi. Özür kelimelerini bulamadım. Selam bile veremedim. Masasının diğer tarafında dikilen adama aval aval bakmakla meşguldüm. Tek kalçasında kılıflı bir Gleidel taşıyordu. Askerliği bırakmış da olsa, bir askerin Avon gibi bir yere silahsız gelebilmesi için daha çok zaman geçmesi gerekiyordu. Temiz ve derli toplu bir sivil kıyafet vardı üzerinde, Avon’un çamurlu yüzeyine uygun ve kullanışlı: Bot, pantolon, üzerine oturan bir tişört; üniformamızın en rahat versiyonuydu bir anlamda. Alelacele toplayıp şapkamın altına tıktırdığım saçlarım ve feci şekilde cilalanması gereken düğmelerimle, kendimi aptal gibi hissettim.

Ama daha çok rahatlamıştım. Üssü gezdirmeyi beklediğim onca insan içerisinde, Tarver Merendsen kesinlikle listenin sonunda yer alıyordu.

“Ben de tam komutana geçmişte ikimizin askerlik yaptığından bahsediyordum,” dedi, dönüp bana bakarken. Seğiren dudaklarında tanıdık gülümsemesinin izini gördüm. “Sizi tekrar gördüğüme sevindim, yüzbaşı.”

“Efendim.” Güçlkle konuşuyordum, güçlkle nefes alıyordum. Ona yüzbaşı diye hitap ettiğim günlerin üzerinden uzun zaman geçmemişti.

Komutan Towers elindeki e-dosyayı çevirip takırtıyla masanın üzerine fırlattı. Huzursuz bir hâli vardı, her zamanki buzlu dış cephesi görünmez bir baskı yüzünden çatırdıyordu sanki. “Merendsen buraya yaşanan son olaylar çerçevesinde üs güvenliğini değerlendirmek üzere geldi,” dedi, bakışları benimle masasının yanında duran adam arasında hızla gidip gelirken. “TerraDyn’de birisi ordunun anlaşmada üzerine düşen rolü yerine getirmediğine dair kaygılarını dile getirmiş ve yaptığımız düzenlemeleri gözden geçirmesi için tecrübesi nedeniyle Merendsen ile bağımsız sözleşmeli olarak anlaşmışlar.”

Towers’ın sesindeki rahatsızlığı duyabiliyordum. İşini tam yapmadığının ima edilmesinden hoşlanmazdı.

Merendsen, komutan Towers’a başıyla kibarca selam vermek için dönüp “Avon’daki hayat hakkında geçmişte deneyimlerim oldu,” dedi rahat bir tavırla. “Burada karşılaştığınız zorlukları kesinlikle anlıyorum, Komutan. Burada görev yaptığım günlerden bu yana çok şeyin değiştiğine eminim gerçi. Yüzbaşı Chase bana kısa bir tur attırır belki.”

Komutan Towers da Merendsen’in cazibesi karşısında herkes kadar savunmasızdı. Omuzlarındaki gerilim bir parça

azaldı ve bir el hareketiyle ikimizi azat etti. “Hemen başlayın. Burada olduğunuz süre boyunca herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsanız, Yüzbaşı Chase’ten yardım isteyebilirsiniz, tamam mı?”

Bu iş birliği yapmam için dile getirilmeden verilmiş bir emirdi. Towers’ın katı ve delici bakışları bana doğru kaydı. Ben de uygun şekilde azarlanmışım gibi doğrulup dimdik esas duruşa geçtim. Merendsen başıyla onaylamakla yetindi ve ikimiz birden kapıya yöneldik.

“Bir saniye, yüzbaşı. Bay Merendsen, dışarıda bekler misiniz lütfen?”

Merendsen’e sivil şekilde hitap ettiğini duyunca kaslarım seğirdi ama o pek umursamış görünmüyordu. Bakışları Komutan Towers’tan bana kaydı ve beni komutanla yalnız bırakmanın güvenli olup olmadığını merak ettiğini anladım. Onu buraya neden çağırdığımı ve kime güvenebileceğini hâlâ bilmiyordu.

Ben bile kime güvenebileceğimi bilmiyordum.

Minik bir baş hareketiyle onayladım ve Merendsen kapıya uzandı. “Elbette, Komutan. Dışarı çıkmışken, etrafa da göz atarım.”

Komutan, kapı Merendsen’in arkasından kapanana kadar bekledi. Bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Gözlerinin altında, her gün aynada gördüklerimden daha belirgin halkalar vardı. Dudaklarının etrafında da minicik çizgiler seçiliyordu. Geçirdiğimiz son hafta onu yaşlandırmıştı sanki.

“Yüzbaşı.” Bakışlarındaki yoğunluk beni hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutuyordu. Sanki tükenmişti ama kendini

bırakamayacak kadar gergindi. Flynn'in gizli tesisinin hayaletini gördüğüm, doğudaki birim hakkında soru sorduğum anda kendini tamamen kapattığı o garip, kısa toplantıdan beri bir parça gevşemişti.

Bekledim ama konuşmadı. "Efendim?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, ifadesinin gerisinde bir mücadeleye yaşıyordu. Nihayet yumuşak bir tonla, "Burada olup bitenleri anlatma ona."

Kalp atışlarım hızlandı. "Efendim... efendim, neler olup bittiğini zaten biliyor, bu yüzden gönderildi. Saldırılar..."

Geçiştirircesine bir el hareketiyle "O değil," diye araya girdi Towers. "Ona bir şey anlatma. Bırak işini yapsın ve gitsin."

Rahat tavrımı bozmamak, aptalı oynamak için mücadele ediyordum. "Efendim, anlayamadım."

"Sadece... mantığınla karar ver yeter," diye tersledi Towers. Duraksadı, gözle görülür bir çabayla kendini kontrol altına aldı. Doğrudu, omuzlarını dikleştirdi. "Buranın doğusunda gizli bir tesis olduğuna dair duyduğun söylentilerden bahsetme ona." Gözleri benimkileri buldu.

"Elimden geleni yaparım, efendim." Artık çok rahat yalan söylüyordum. Benden yüksek rütbeli subayları aldatmaya nasıl da çabucak alışmıştım. Bu fikir midemi bulandırdı.

Komutan Towers bir parça rahatlayınca bir saniye kadar durup beklemeden evvel söyleyeceklerimi tarttım. "Ama Merendsen'e güvendiğimin farkındasınız değil mi?"

"Beni kaygılandıran Merendsen değil," diye karşılık verdi. Hızlı bir hareketle, e-dosyayı masasının üstünden aldı, dokunup açtıktan sonra bana gösterdi. Dergilerden birinin ön

sayfasıydı, Merendsen ile Lilac LaRoux'yu fotoğrafçılara poz verirken gösteriyordu. Gözlerimin önünde, Merendsen başını eğip Lilac LaRoux'nun şakağına bir öpücük kondurdu.

Güçlkle yutkundum ve Komutan Towers'a gerçeğı olduğı gibi anlatma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Elinde benimkinden fazla parça olduğuna emindim. LRS'nin buradaki mevcudiyetinden haberdarsa, Mori'nin, Davin Quinn'in ve benim dâhil olduğı katliamlarla arasındaki bağlantıyı da bilebilirdi.

Öncelikle Merendsen'in bana söyleyebileceklerini öğrenmek zorundaydım. Nişanlısının aile şirketi hakkında bazı sırlar bildiğı belliydi. Cevapları bulmama yardım ettiğı takdirde, Komutan Towers'ı bu işe karıştırmama gerek kalmayabilirdi. Şu anda komutanın kimin tarafında olduğunu bilmiyordum.

Sarsılmış hâlde ofisten çıktım. Merendsen on adım ötede, kollarını geride kavuşturmuş bekliyordu. Komutan Towers ona güvenemeyeceğimden çok emindi. Ben güvenebileceğimden nasıl emin oluyordum peki? İnsanlar değişiyordu sonuçta. Onun da herkes gibi bu işe gırtlığına kadar batmış olma ihtimali vardı.

Kapı arkamdan kapandığında döndü. Yüzünde, başımın belada olduğunu anlamamı beklerken kullandığı yarım gülümseme vardı. Tek farkı bu kez başımı beladan kurtarmak için bekliyordu.

Hayır, diye karar verdim. Birine güvenmek zorundayım ve ona güveniyorum.

“Sizi gördüğüme sevindim, efendim.”

“Yalnızca Tarver, artık.”

“Öyle diyorsanız, öyledir, efendim.”

Sırıttı. “Ben de seni gördüğüme sevindim, Lee.” Üzerimdeki beyaz üniformayı süzerken gülümsemesi hafifçe seğirdi ve ekledi, “Şapkan güzelmiş.”

Gülümsemesi hissettiğim gerilimi bir parça azaltınca ona yolu gösterirken, ben de gülümsemeyi başarabildim. Üs akşam vaktinde, her akşam olduğu gibi kalabalıktı. Devriyeler değişiyor, bir nöbet yerini diğerine bırakıyordu.

Dönüp Merendsen’in karşısına geçtim, tek istediğim son iki haftadır yaşadıklarımı olduğu gibi anlatmaktı. Yine de usulca sordum, “Karnınız aç mı, efendim? Molly’nin yerinde bir şeyler yeriz diye düşündüm.”

Tek kaşını kaldırdı. “Üssü dolaşp neler olduğuna bakmamız gerekiyor sanıyordum. İnerken birtakım zorluklar yaşadık, üs çevresinin dışında bir karışıklık yaşanıyor sanki.”

Konuşmamız gereken şeyleri konuşabileceğimiz, kimsenin aklıma gelmeyecek, sessiz bir yer yoktu. Bildiğim kadarıyla, birilerini kuşkulandırdıysam odamın dinlenme ihtimali vardı. O yüzden, “Molly arka odasında güzel mal saklıyor efendim. Karnınızın tok olduğuna emin misiniz?”

Merendsen tek elini kaldırıp başının arkasını sıvazladı. Bu hareketi, saçlarını kısacık kırtırdığı günlerden hatırlıyordum. Şimdi saçları uzamıştı ama artık kurallara uymasına gerek yoktu. Bana dikkatle bakıyordu. “Düşündüm de midem bir parça kazanıyor. Düş önüme bakalım, Chase.”

Kalabalığın arasından kendime yol açtım, ilerlerken çamur birikintilerinden ve çıkmaz sokaklardan kaçınmaya çalıştım.

Çamur, üsteyken beyaz üniformayı neredeyse hiç giymememizin çok sayıdaki nedenlerinden birisiydi. Beş dakikadan fazla beyaz kalmalarını istiyorsanız, kapalı alanda kalıp hiçbir şey yapmamanız ve bataklıkla fazla düşünmemeniz gerekiyordu. Üssün ortasından geçen, çamurlu ve kalabalık güzergâhı kullanmak zorundaydık. Kendimizle çitin ötesindeki bataklık arasında sıra sıra bina bırakmaya özen gösterdik. Merendsen'i bunca yoldan buraya çakırkeyif bir isyancının elinden çıkan serseri bir kurşunla vurulsun diye getirmemiştim. Yürürken yağmur başladı, başta prefabrik çatılara patır patır düşen bir-iki damlaydı ama sonra şiddetlendi. Adımlarımı hızlandırdım.

Molly'nin deposuna açılan arka kapı kilitliydi ama anahtarı tuttuğu yeri biliyordum. Basamağın altına elimi sokup ahşaptaki oyuğu buldum ve anahtarı tırnaklarımla kaldırıp aldım. El yordamıyla kilidi açmaya çalışırken Merendsen'in üzerimdeki bakışlarının farkındaydım. Binaya standart basparmak izi tarayıcı yerleştirilseydi çok daha kolay olurdu ama fırtınalar yüzünden sürekli yaşanan güç iniş çıkışlar ve bir şey bozulduğunda, yedek elektronik parçaların buraya gelmesi için gereken süre düşünülünce, düşük teknoloji daha iyiydi. En azından bu şekilde Molly, bara girmesi gereken tedarikçi ve nakliyecilerin listesine, beni neden ekleme gereği duyduğunu izah etmek zorunda kalmayacaktı.

Kilit sonunda pes etti. Anahtarı tekrar yerine koyup Merendsen'i ahşap basamaklardan yukarı çıkarttım, kapıyı arkasından sıkıca kapattım. Işıklar yanıyordu ama oda boştu, Molly de depo çalışanları da ortada yoktu. *Güzel.*

Bir kez daha Merendsen'in karşısına geçtim ama hazırla-

dığım açıklama dudaklarımda dondu. Bana Flynn gibi bakmıyordu, beni kana bulanmış hâlde görmüyordu. Bana baktığında bir katil görmüyordu. Bana bakıp sırtıyordu. Bir sene önce benim yüzbaşımken, sahada işleri elime yüzüme bulaştırdığımda baktığı gibi bakıyordu. Birden sanki zaman hiç geçmemiş ve hiçbir şey değişmemiş gibi hissettim. Ağzım kurudu.

“Pekâlâ, Lee.” Ses tonu yumuşak ama kararlıydı. Merendsen’in taklit etmeyi asla beceremediğim bir tarzı vardı, aynı anda hem tatlı davranıp insanı cesaretlendirirken hem de kendinden emin, hatta sert davranabilme becerisine sahipti. “Yalnızca iki günüm var. Habersiz özel bir denetçi gönderildi diye ordu kıyametleri koparttı, o yüzden sınırimız bu. Elimizi çabuk tutmamız lazım. Baştan başla bakalım.”

Cevap vermek istedim ama boğazım düğümlendi, dudaklarım açılmayı reddetti. Darmadağın olduğumu anlatmaya nereden başlayacaktım?

“Her şey birbirine girdi, efendim. Her şey...” Başımı düşürüp gözlerimi kapattım. Beni böyle dağılmış hâlde görmesinden nefret ediyordum. Fakat sonra ellerini omzuma koyup sıktı ve başımı kaldırıp baktığımda başını eğmiş, bakışlarını bana sabitlemişti.

“Hallederiz, merak etme,” diye mırıldandı, bunlar ondan binlerce kez duyduğum kelimelerdi.

Sesime güvenemeyince başımla onayladım ve yüz hatları yumuşarken, Merendsen bildiğimiz her kuralı çiğneyerek beni kendine çekip sarıldı. Sıcak ve sertti. Henüz iyi filtrelenmemiş bataklık suyuyla yıkanmadığı için Avon’daki herkesten daha güzel kokuyordu. Ona sıkıca sarıldım, yeşil gözleri ve acıyı,

bana sarılmasını istediğim kolların onunkiler olmadığını düşünmemeye çalıştım.

Ona öyle sıkı sarılmışım ki arka kapının usulca açıldığını duymamışım bile. Ama Merendsen duymuştu ve başını kaldırdı. Bir saniye sonra, kollarını sıkıştırdı ama bu kez ikaz ediyordu. Arkamda kalan kapıyı görebilmek için geri çekildim.

Flynn'di.

Donup kaldım, Merendsen'in kollarında gerildim, konuşmadım bile.

“Neye bakmıştın, ahbap?” Merendsen şüphe uyandırmayacak, yavaş hareketlerle geriye çekilip benden uzaklaşırken sesi neşeli çıkıyordu. *Seni alakadar eden bir şey yok burada*, diyordu hareketleri.

Flynn ona bakmıyordu bile. Gözleri benim üzerimdeydi, yüzünde duygudan eser yoktu. Sanki koşmuş gibi güçlkle soluk alıp veriyordu ama artık kasları sert ve gergindi. Sırılsıklam ıslanmıştı, saçlarından sular damlıyordu. *Sacı*. Ona baka kaldım, birdenbire görüşmediğimiz günlerde bronzlaştığını ve koyu renkli lülelerinin platin sarısına döndüğünü fark ettim. Çok farklıydı ama aynı zamanda hiç değişmemişti.

Boğazım düğümlendi, ağzımın içi kurudu. Yüzünden bir şey okuyamadım. Beni bağışladığına dair bir işaret yoktu. Tiksinme işareti yoktu. Hiçbir işaret yoktu. Bakışlarının bana sabitlenmiş olması hariç.

Minik bir ses beynimde yüzeye çıktı. Kumaş hışırtısından ibaretti ama bu sesi nerede olsa tanırdım. Merendsen tabancasını kınından usulca çekmişti. Hızla yana çekilip ona baktığımda, dikkatli bakışlarının benimle Flynn arasında gidip

geldiğini gördüm. Dudaklarındaki dostça gülümseme de kaybolmuştu.

“Kesin şunu,” dedim, sanki koşan benmişim gibi güçlükle soluk alırken. “Sakin.”

Merendsen bekledi ama tabancayı kınına koymadı. “Neler oluyor, Lee?” diye sordu, kısık ve bir cevap talep eden bir ses tonuyla.

Ama Flynn hâlâ onu görmezden geliyordu, bir üçüncü şahsın varlığını fark etmemiş gibiydi. “Notun,” diyebildi. Sesi boğuk ve kesik kesikti, ayrıldığımızdan beri yaşadığı şeylerin izini taşıyordu. “Geldim.”

Sert çıkan bir sesle, “Beklemenı söylemiştim,” diye karşılık verdim. İyice gerilmiş bir tel gibi gergindi.

Konuşmadan önce çenesindeki kaslar alenen belirginleşti. “Sen olsan bekler miydin?”

Buna verilecek bir cevabım yoktu. İşin aslı, vardı ama tartışmada beni destekleyen bir cevap değildi.

Nihayet, Flynn’in bakışları kaydı ve Merendsen’in oradaki varlığının kesinlikle farkında olduğunu anladım. Eski yüzbaşımın çevirdiği bakışları en iyimser yorumla buz gibiydi. “Kusura bakma, ahbap,” dedi, Merendsen’in kullandığı kelimeyi tekrarlayarak. “Şaşırdım bir an. Yeni geldim de iş arıyorum.”

Yalan söylemeyi beceremiyordu, özellikle de orada, o esnada. “Sorun yok,” dedim ona. “Merendsen’le eski arkadaşsınız. Ona güvenebiliriz.”

Flynn cevap vermedi, bakışlarını Merendsen’den bana kaydırıldı ve o zaman kafama dank etti, Merendsen üzerindeki sivil kıyafete rağmen hâlâ askere benziyordu. Asker gibi duruyor,

asker gibi tepki veriyordu. Asker olduğunu anlamamak mümkün değildi.

Merendsen de en az Flynn kadar ikna olmamıştı. Onu süzüyor, boyalı saçlarını ve sahte bronzluğunu çözmeye çalışıyordu. Kılık değiştirme işe yaramıştı ve dikkate alınmayacak kadar aptal görünmesi iyi bir şeydi ama içimde yine de Merendsen'in dile getirmediği eleştirileri karşısında onu savunma arzusu yükseldi. Bu arzuyu bastırdım.

“Merendsen, bu Flynn. Flynn Cormac. Orla Cormac'm kardeşi.”

Ben gerçek kimliğini ifşa edince, Flynn'in soluğu kesildi. Yine de onun tepkisi, Merendsen'in tepkisiyle kıyaslandığında solda sıfır kalıyordu. Merendsen'in ifadesi buz keserken yarım gülümsemesi kayboldu. Avon'da şimdi ya da geçmişte görev yapıp da bu ismi bilmeyen tek bir asker bile bulamazdınız.

Ortaman havası gerilimle ağırlaştı. Merendsen silahını doğrultmadı ama topukları üzerinde geri gidişinden, gerektiği anda dövüşebileceği bir konuma geçtiğini anladım. Elimde olmadan, her şeyden elini ayağını çektiği dönemde nasıl değiştiğini, içgüdülerinin aktif görevde olduğu gibi keskin olup olmadığını merak ettim.

“Pekâlâ, Lee. Neler oluyor anlat bakalım. Tahminim, buraya birbirimizi öldürmeye gelmedik.”

Flynn de kısık gözlerle ve gergin kaslarla beni izliyordu.

Şahane iş çıkarttığın söylenemez, Lee.

Kendimi toparladım. “Flynn, bu Tarver Merendsen, eski yüzbaşım, burada görevli olduğu dönemden. Buraya gelip

bize yardım etmesini istedim ondan.” Flynn’in yüzündeki boş bakıştan, bu ismi tanımadığı belliydi. Nasıl tanısındı? Bataklıkta HV haber programı yoktu. *Icarus* isimli uzay mekiğinin kaza yaptığını bilmeleri mümkün değildi. O yüzden ekledim, “Lilac LaRoux’nun nişanlısı.”

Flynn’in suçlayan ve dehşet dolu bakışları Merendsen’in yüzünden bana kaydı. Sahte bronzluğun altında, yüzü kireç gibi olmuştu. “Ne...” Hızla geri çekildi, istifli duran mallara çarpınca şişeler takırdadı. Çıkan gürültüyle Merendsen daha da gerildi, gözlerini Flynn’in yüzünden ayırmadan harekete geçmeye hazırlandı.

“Kesin ikiniz de,” dedim ters ters, sesim bir an kesilecek gibi oldu. “Şu anda en son ihtiyacım olan şey, birbirinizi temizlemeniz. Beni... beni bir dinleyin, olur mu? Flynn, ona güveniyorum. Ona canımı bile emanet ederim. Burada birlikte görev yaptık, Avon’u tanıyor. İyi bir adamdır. Lilac LaRoux’la evleniyor olabilir ama bu onu değiştirmede. Onun sayesinde içlerine girebiliriz. Bize yardım edebilir.”

Tanrım, umarım yanılmıyordur.

“Efendim.” Dönüp Merendsen’in karşısına geçtim. “O... Flynn...” Bocaladım, Flynn’le ilişkiyi mantıklı bir şekilde izah etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Kafayı yediğim izlenimi vermeyecek şekilde.

Kafayı yemediğini nereden biliyorsun?

“Sandığınız kişi değil, efendim,” dedim, çok ikna edici olmasa da. Merendsen’in bizim tarafımızda olduğuna dair verdiğim güvencenin yanında acıklı, yetersiz bir ifadeydi. İyi de Flynn’in benim için önemini ona nasıl anlatacaktım? Zihnim

günlerdir kaçındığım gerçekten kaçmaya çalıştı. İlk kez rüya görmediğime sevindim. Rüyalarım Flynn hakkında kim bilir neler anlatacaktı? Ürperdim. “İkiniz birbirinizi öldürmeden bekleyip burada olup bitenleri anlatmama fırsat vereceğinize söz verir misiniz?”

İlk cevap Merendsen’den geldi, bir parça doğrulup arkadaki duvara yaslandı. Bu, lakayt bir duruşa benziyordu, ama tecrübeli gözlerim onun tetikte olduğunu, hâlen harekete geçmeye hazır beklediğini görebiliyordu. “Elbette,” dedi.

Flynn’in dikkati Merendsen’den bana geçti. Bakışlarındaki kırgınlığı görebiliyordum, planlarıma onu dâhil etmememin yarattığı öfkeyi de. Birbirimizi bir daha görmememiz gerektiğini ikimiz de biliyorduk oysaki.

“Tamam,” diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldım. “Pekâlâ. Efendim, otursanız iyi olur. Kafayı yediğimi düşüneceğinize eminim ama size yemin ediyorum aklım başımda. Son birkaç gündür en azından.”

Flynn ile tanıştığımız geceden başladım, onu kokteyl çubuğuyla hançerlediğim ve aslında var olmayan gizli tesisi aramaya gittiğimiz geceden.

Kız sınıfın önünde duruyordu. Bütün gözler onun üzerindeydi. Öğrenciler sıralarda oturuyordu. Duvarlar elle boyanmış posterlerle süslüydü. Bu hafta ailesi hakkında konuşma yapma sırası kızdaydı. Annesi ona ipek bir ceket vermişti ama kız ceketini çantasının dibinde saklıyordu. Elinde ceket yerine üçünü birlikte gösteren holografik bir fotoğraf vardı. Kız annesiyle babasının arasında durmuş gülümser ve el sallarken, fotoğraf tekrar tekrar dönüyordu.

"Bu kim peki?" diye sordu öğretmen, fotoğrafı işaret ederek. Kız tekrar baktığında resimde dört kişi vardı. Koyu renk saçlı ve yakışıklı bir delikanlı belirmişti, boynunda parlayan bir de asker künyesi vardı.

"Bu kim?" diye tekrarladı öğretmen ve kız boş gözlerle resimdeki çocuğa baktı. Cevap verebilmeyi, iyi bir not almayı istiyordu. Bu, yeşil gözlü çocuk değildi. Bunun gözleri kahverengiydi.

Çocuk, annesiyle babası arasında durmuştu. Kız birden hatırladı.

"O benim ağabeyim," dedi sınıfa.

"Ağabeyi değilim."

Kız başını kaldırdı. Çocuk sınıfın en ön sırasında oturuyordu.

Çocuk başını iki yana salladı. "Ben onun ağabeyi değilim. Bu kız ne yaptı biliyor musunuz?"

Kız utançtan alev alev yanarken bakışlarını yere indirdi ve elindeki fotoğrafın kanadığını gördü. Kırmızı kan parmaklarından parmak eklemlerine damlıyordu.

YİRMİ DÖRT

FLYNN

GÖZLERİMİ LEE’NİN BEDEN DİLİNDEN ALAMIYORDUM. Gözlerini Merendsen’e sabitlemiş hâlde onunla konuşuyor verdiği her tepkiyi yutarcasına öne doğru eğiliyordu. Görmek istemesem de başımı çeviremiyordum. Onları izlemek, Lee’yi izlemek, kendi halkımı bensiz savaşıırken görmek gibi dayanılmaz bir işkenceydi. Artık yalnız değildi; etrafında birliği, komutanı, eski yüzbaşısı vardı. O kendine bir çıkış yolu bulmuştu.

Oysa benim hâlâ ona ihtiyacım vardı ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

Tanıştığımız gecedен başlayıp kaybolan tesisi bulma teşebbüsümüzü, kendi kaçışını, ardından Davin Quinn’in intiharını anlattı. Alçak sesle ve tarafsız konuşuyordu, beni beklediğimden fazla övdü ve askerî tarzda bir rapor verecek kadar kendine hâkim oldu. Bu, benim hastaneden çıktığım ve onun

kendini bataklıkta bulduğu geceye kadar böyle sürdü. O noktada nefesi tükendi ve etrafı ölümlle sarılmış vaziyette kendine geldiğinde hissettiği dehşetin bir yansımasını gördüm.

Onun anlatmasını dinlemeye katlanamayıp arkamı döndüm, yaslandığım rafa parmaklarım ağrıyana dek yapışmıştım. Ses tonundaki ıstırabın işe yaraması, bana onun unuttuğunu hatırlatması gerekiyordu ama ona dokunmayı istememe sebep olmaktan başka bir işe yaramıyordu; ortak yaralarımızda sükûnet ve sessizlik bulmayı istiyordum. Son birkaç gündür sürekli aklımdaydı. Bataklıkta saklanırken, kasabada Sofia'yla birlikte kapana kısıldığımda, Jubilee beni hiç yalnız bırakmamıştı.

Onu gördüğümde daha iyi hissedeceğimi sanmıştım ama onu istemekle çekip gitmesini istemek arasındaki savaş hâlâ sürüyordu.

Halkımı nasıl katlettiğini anlatmaya çalışmayı bitirip aniden durdu. “Sonrasında Flynn buraya gelmeme yardım etti. O günden beri de saklanıyor çünkü beni koruduğu için kendi halkı peşine düştü. Ben de neler olup bittiğine dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Seni de bu yüzden aradım. LaRoux Sannayî'ne yakın olduğun için. Sadece kafayı üşüttüğüm sonucuna varmayacak başka birini tanımıyorum. Gördüğü anda onu vurmayacak başka birini de.” Bunu söylerken başıyla beni gösterdi.

“Düşünmüyor değil gerçi.” Kendi sesimdeki gerginliği duyabiliyordum, olmaktan kaçındığım her şey gibi çıkıyordu sesim. Savaşçı. *McBride* gibi.

Omuz silkti. “Ölmen gerekseydi, Lee çaresine bakardı.” Bir

sandık çekip üzerine oturdu. “Pekâlâ, Cinnet denen şey kötüye gidiyor demek ki. Eskiden bağışıklığı olan Lee gibilerini ve daha önceleri güvende olan sivilleri de etkilemeye başladı.”

“LaRoux Sanayi’nin bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyoruz.” Jubilee, dikkatini Merendsen’e verdi. “Avon’da herhangi bir menfaatleri olmaması gerekir aslında ama bir nedenle buradalar. Ya da buradalarmış. Bulduğum kimlik çipi yüksek rütbeliler açısından yeterli kanıt teşkil etmeyebilir ama benim için yeterli.”

“Cormac’ın gördüğü tesisin LRS’ye ait olduğunu mu düşünüyorsun? Mösyö LaRoux’dan beklerim, kendisinin dokunulmaz olduğunu düşünecek kadar kibirli. Çoğunlukla da dokunulmıyor zaten.” Merendsen eliyle saçlarını taradı. “Tanrım, amma karışık iş. LaRoux tehlikeli, Lee. O adamla tek başına mücadele edemezsin.”

“Ben de bu noktada yardım edersin diye umuyordum,” diye itiraf etti Jubilee. “Yeni bağlantıların var sonuçta.” Jubilee’nin çenesinin kasılmasından, bu kadarla kalmadığı belliydi ve anlaşılan Tarver Merendsen de onu benim kadar iyi tanıyordu. O da bekledi çünkü. Tek kerede ve alelacele baklayı ağzından çıkarttı: “*Lilac LaRoux* ile neden evleniyorsun, anlamıyorum?” Bir saniye sonra ağzından çıkanlardan pişman olmuştu ama gene de çenesini kaldırıp ona kafa tuttu.

Merendsen kahkahalarla gülmeye başladı, tek elini kaldırıp tekrar konuşabilecek kadar kendini toplayana dek Jubilee’yi susturdu. “Ah, böyle bir şey bekliyordum,” diye mırıldandı. “Rahat yaşamayı seviyorum, Lee. Beni bilirsin, lükse düşkünümüdür. *Sence* neden evleniyorum, söyler misin?”

“Açıkçası, bilmiyorum efendim. İnanmak istemedim... ama Lilac LaRoux’dan bahsediyoruz sonuçta.” Adını tükürür gibi söyledi, sanki bu bile onu ikna etmeye yeterliymiş, Tarver bir kez daha duysa yaptığı hatayı anlayacakmış gibi. “*Onlardan biri.*”

Merendsen sırtıtmakla yetindi. “Çünkü ona âşığım, yüzbaşı. Çünkü o inatçı, sevgi dolu, güçlü ve akıllı bir kız. Çünkü onsuz bir tek gün bile geçirmek istemiyorum, bundan sonra asla.”

Jubilee onun üzerinde oturduğu sandığa yaklaştı, yalvarırmış gibi önünde çömeldi. “Seni onlara kaptırmadığımı söyle bana, Tarver.”

Jubilee bana ilk kez ilk adımla hitap ettiğinde, ailemi öldüren kızı âşık olduğumu fark etmiş ve değer verdiğim herkese ihanet etmiştim. Ama şimdi, onun adı dudaklarından büyük bir rahatlıkla dökülüyordu. Çenemi sıkıp gözlerimi kaçırdım, onun eski komutanına böyle bakmasını seyretmeye daha fazla dayanamayacaktım.

Merendsen yumuşak, yavaş bir soluk bıraktı. “Lee, Lilac’la geçireceğim az ve değerli vakitten vazgeçip bu çamur topuna –alınma lütfen, Cormac– gönderilmek için gönüllü oldum ve işte buradayım. Beni hatırladın mı?”

“Özür dilerim, efendim.” Ama sesi pişman çıkmıyordu. Aksine sesinde keder vardı. “Sizi özledim.”

“Herkes aynı şeyi söylüyor,” diye cevap verdi Tarver, rahat bir tavırla. “Şimdi, sağı solu eşeleyeceksek ihtiyaç duyduğumuz kişi benim sevgilim demektir. Kullanabileceğim en gizli iletişim ekranı nerede?”

“Benim odamda.” Jubilee ayağa kalktı ve beni yeni hatırlıyormuş gibi bir baş hareketiyle onları takip etmemi istedi. “Size göstereyim.”

Eski yüzbaşı başıyla onaylamakla yetindi ve ikimiz birden Jubilee’nin peşinden kapıdan çıktık, ben ikisinin arkasından gidiyordum. Yürürken uzaktan gelen silah seslerini duydum. Hayatları için bensiz savaşılan halkımın sesiydi bu.

Yeşil gözlü çocukla kız birbirlerini kovalıyorlar, November'ın sokak araları ve arka sokakları boyunca son sürat koşuyorlardı. Kız, çocuğun kendisine yetiştiğini sanmasına izin verecek kadar yavaşladı ve ardından aniden yan sokaklardan birine sapıverdi. Oğlan kıza yetişmeye çalışırken kayıp yere çakıldı.

Kız onun çığlığını duydu ve var gücüyle geriye, onun yanına doğru koşturdu. Çocuğun iki dizi de çizilmişti ve aşağıdaki çatlak kaldırım taşına kan damlıyordu. Kız çizilen yerleri sarmaya çalıştı ama çok uğraşmasına rağmen kanamayı durduramadı. Başını kaldırıp baktığında, çocuğun yüzünün rengi giderek soluyordu.

Elini kızın yüzüne doğru uzatırken "Bana bunu sen yaptın," diye fısıldadı çocuk. Ama kıza dokunamadan parmak uçları toz olup dağıldı.

"Hayır," diye çığlık attı kız. "Özür dilerim. Gitme, lütfen."

Ama yeşil gözlü çocuk küle dönmüştü. Kız, un ufak olmasın, kaybolup gitmesin diye ona dokunamadı. "Flynn... geri dön."

YIRMI BEŞ

JUBILEE

MERENDSEN CEBİNDEN BİR AVUÇ İÇİ CİHAZI ÇIKARTIP birkaç tuşa bastı, odamın sınırları içinde yavaş yavaş dolaşarak dinleme aleti aradı. Onu tanıdığımda böyle teknolojik şeyler taşımazdı. Ancak dinlenmeyeceğimizden emin olduktan sonra işaret edip bilgisayarımı çalıştırmamı istedi. Masama gömülü klavyenin tuşlarını kullanırken, iki erkeğin üzerimdeki bakışlarının fazlasıyla farkındaydım.

Merendsen'in bağlantının bu ucunu emniyete alma çabalarını izlediğinin farkındaydım. Çalışır durumda bir tuş takip programı olmadığından ve ordunun çağrı kayıtları yazılımının doğru düzgün aşıldığından emin olmaya çalışıyordum. Ama Flynn'in böyle dikkatle izlemesinin nedeninden emin değildim. Arkamda dikilirken onu görmesem de ensemin yakan dik bakışlarını kıpkırmızı bir lazer gibi hissediyordum. Flynn bilgisayar konusunda tamamen cahildi. Büyük olasılıkla hiç

bilgisayar kullanmamıştı. Bataklıkta asilere hiperuzay bağlantılı iletişim ekranları dağıtmadıklarına emindim. Buna rağmen bakışlarını üzerimden ayırmadı.

Rahatsız rahatsız kıpırdandım, parmaklarım birbirine do-landı, silme tuşuna basmak zorunda kaldım ve nihayet hızlı bir çene hareketiyle Merendsen'i yanıma çağırdım. Ekranı inceledi, ardından omzumun üzerinden eğilip Lilac LaRoux'nun adresini tuşladı. Gelip geçenlerin, çok ihtiyaç duyduğum istirahatate bir parça kestirerek kavuştuğumu sanmaları umuduyla ışıkları kısmıştık. Merendsen doğrudu ve bağlantı sağlanınca ben de ayağa kalkıp sandalyedeki yerimi ona bıraktım. Lilac LaRoux'nun benimle konuşması için bir sebep yoktu, en iyisi bu işi nişanlısının halletmesiydi. Geri çekilip ellerimi arkamda kenetledim.

"Uyanıktır umarım," diye mırıldanırken Merendsen'in konuşması hızlandı. *Beklenti içinde*, diye düşündüm. Onu görmek için sabırsızlanıyor, bütün bedeniyle ekrana doğru eğilip bükülüyordu. Flynn'e şöyle bir baktım ama sıkılı çenesi ve gergin omuzlarla, bakışları ekrana sabitlenmişti.

İç geçirdim. "Geveze arkadaşlarıyla, o meşhur partilerinden birinde olmasın yeter."

Merendsen soluk verirken bir kahkaha attı, konuşurken sesinde gülümseme ifadesi vardı. "Böyle bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum."

Söylediğini açmasını isteme fırsatı bulamadan, bağlantı kuruldu ve birden görüntü belirdi. Ekranda bir kadın vardı; benim yaşımda, belki daha genç bir kız. Bir an saç, makyaj, parıltılı elbiseler ve mücevherler olmadan onu tanıyamadım.

Kendimi ekrana boş gözlerle bakar ve karşımda duran mahmur gözlü, kıvrıcık saçlı kız ile LaRoux servetinin varisi arasında bağlantı kurmaya çalışırken buldum. Güzeldi, –hatta çok güzeldi– ama Lilac LaRoux’yu düşündüğümde aklıma gelen yaratıkla alakası yoktu.

“Tarver,” diye mırıldanırken, esnemesini bastırıp gözünün kenarında kalan uykuyu ovuşturarak geçiştirdi. Uykusundan uyandığı belliydi, geceliğinin üzerine ipek bir sabahlık geçirmişti.

“Merhaba, güzelim.” Sesinde ondan ilk kez duyduğum tatlı bir ton vardı. “Kaçtığım için başım hâlâ dertte mi?”

Lilac’ın uykusu bir parça daha açıldı, yüz hatları bir gülümsemeyle aydınlanırken ekrandaki kameraya doğru eğildi. “Tarver!” diye tekrarladı, bu kez biraz daha uyanmıştı. Gülümsemesi hafifçe çarpılırken yüzü bunu komik bulmuş gibi renklendi. “O yaramaz bataklık halkı seni daha vurmadı mı?”

İçimden gelen itirazı yutkunup bastırmak zorunda kaldım. Belli ki Lilac LaRoux bizi arka planda göremiyordu.

Ama Merendsen kız şaka yapıyormuş gibi pis pis sırıttı. “Yok ama daha yeni geldim. Evde hayat nasıl?”

“İyi. Küveti deneyemedim daha.” Lilac biraz daha öne eğilirken, tek elini kaldırıp sabahlığının yaka çizgisini okşadı. Nazlı, işveli hareketleri bu becerisini garip şekilde kıskanmama neden olacak kadar zarifti. Tekrar Flynn’e baktım ama bu kez gözlerini yere dikmiş, bakışlarını ekrandaki kızdan kaçırıyordu.

“Birinin çalıştığından emin olmak için yeni tesisatı denemesi lazım.” Kısık ve mahrem sesle konuşan Merendsen bunu eğlenceli bulmuş gibiydi.

“Vaktin var mı? İletişim ekranını yanıma alırım. Seni nasıl özlediğimi gösterebilirim istersen.” Parmaklarıyla sabahlığının yakasını çekip hafifçe açtı.

Sabahlığın altında çıplak olduğunu anlayacak kadar ten parçası gördüğüm anda bakışlarımı kaçırıp büyük bir ilgiyle tavanı seyretmeye başladım. Geç kalmıştım, Flynn’in neden ölüm kalım meselesiymiş gibi yeri seyrettiği anlaşıyordu.

“Hadi ama,” diye inildedi Tarver. “Kaçtığım için özür diledim, işkence yapmak zorunda mısın? Şey bir de...” –Sesine alık bir ifade geldi– “Lee burada, o yüzden istersen...” Sesi alçaldı ve omzunun üzerinden bana doğru bir bakış attı.

Kahretsin, Merendsen. Boğazımı temizleyip öne doğru, ekrandan yayılan ışığa bir adım attım.

Lilac şaşkın bir çılgılık atarken sabahlığını çenesine kadar çekti. “Tarver!” dedi, nefes nefese. “Neden yanında birinin olduğunu söylemedin? O da kim öyle?” Yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

“Bu Lee.” Merendsen’in ifadesiz bir ton yakalamaya çalıştığı belliydi ama bu durumu komik bulduğunu saklayamıyordu. “Merak etme, gözlerini duvara diktiğine eminim. Çok ketumdur ve romantizme inanmaz.”

Gözlerimi ekrandaki kızıdan ayırıp kendine saygısını kurtarması için bir parça alan bırakmaya çalıştım. “Tavana, efendim,” diye Tarver’ı düzelttim.

Lilac kendi ekranındaki görüntüye dikkatle bakarken, bilgisayarda sessizlik oldu. Ardından alçak, temkinli bir sesle, “Lee kız mı?” diye sordu.

Yutkunup dudaklarımın arasından kaçmaya çalışan

şaşkınlık nidasını bastırdım. Merendsen nişanlısına komşu yıldız sistemine bir kız için uçtuğundan bahsetmemiş miydi yani? Beni o gözle görmediği için bahsetmemiş olduğundan emindim. Onun açısından, bir buçuk günlük yolu askerlerinden biri için aşmıştı. Ben de aynı şeyi kendi askerlerim için yapardım. Ama Lilac LaRoux'nun gözünde...

“Kız mıymış?” diye cevap verdi Merendsen, benden tarafa bakmaktan özellikle kaçınarak. “Lee'nin arkadaşı da burada, Lilac. Güvenli hatta geçebilir misin?”

Lilac ayıldı ve kırgın, asık suratlı müstakbel geline ait bütün izler bir anda silindi. Sert bir baş hareketiyle onayladı. “Bir saniye izin verin.”

Sonrasında birtakım tuşlara basmaya koyuldu. Benim gibi o da göz tarama ara birimine güvenmiyordu. Ayağa kalkıp ekranın arkasında, bizim göremediğimiz bir şeye uzandı. Açma kapama düğmelerine basıyormuş gibi sesler geldi. Ne yaptığını anlayamamıştım. Her neyse, benim kendi tarafımda yaptıklarımın çok daha ileriye. Bunları ona Merendsen öğretmiş olamazdı.

Nihayet, Lilac elinde küçük bir cihazla sandalyesine geri oturdu. Cihazı çalıştırınca, görüntüye statik bir dalga gönderdi. Cihazın üzerindeki tuşlarda düzenlemeler yapmaya başladığında görüntü dengelendi. Bir çeşit bastırma alanıydı. Bu kadar gizliliğe neden ihtiyaç duyduğumuzu merak ederken bakışlarım usulca Merendsen'e doğru kaydı.

“Tamam, başla.” Birkaç saniye önceki nazlı, işveli yaratıktan tamamen farklıydı. Bu Lilac acayip ciddiydi.

“Bu Flynn Cormac,” diyen Merendsen, Flynn’den ışığa doğru çıkmasını istedi. “Buradaki isyancılardan biri.”

Hercai Lilac LaRoux’tan bir hayret çığılığı bekliyordum açıkçası, Flynn’in sarı saçlarıyla nasıl gülünç görüldüğüne dair sığ bir yorum. Onun yerine öne eğilip ekranında Flynn’i inceledi. “Vay canına,” dedi kibarca. “Korkunç Savaşçılardan biri ha? Beklediğim gibi değil açıkçası.”

Flynn ruhsuz bir tonla söze girdi. “O yüzden işe yarıyor. Korkunç gözükmemek daha iyi.” Bu onun her zamanki espri anlayışının bir taklidiydi ama bir taraftan farklıydı. Kayboluncaya dek, tanıdığımı fark etmediğim bir nota eksikti.

Lilac sırttı, ondan böyle bir ifade beklemiyordum açıkçası. “Burada hepimiz olmadığımız gibi görünme konusunda ustaysınız anlaşılan.”

Ben hariç, dedi aklımın köşesinde minik, öfkeli bir parça. *Ben eskiden neysem oyum.*

Merendsen’in ayrıntılı bir açıklamaya girişmesini, ona anlattıklarımı nakletmesini bekliyordum. Aksine, lafı uzatmadan konuya girdi.

“Lee’nin bana anlattıklarına bakılırsa,” dedi ekrandaki kıza. “Haklıydın sanırım.”

“Fısıltılar mı?” Ekranın parlaklığında yüzü kireç gibi beyazdı.

Merendsen başıyla onayladı. “Üstelik güçleniyorlar. Burada insanlar deliriyor, istasyondaki araştırmacılar gibi ama çok daha hızlı şekilde.”

Lilac’ın gözleri kapandı, kahkahaya ve delişmenliğe çok yakışan yüz hatlarında derin, içini kemiren bir kederin izleri

vardı. “Biliyordum,” diye mırıldandı. “Sana söyledim, hissettiğimi...”

“Sana inanıyorum,” diye sözünü kesti Tarver ve dönüp bize bakmasa da bu şifreli sohbetin gerisindeki hikâyenin tamamını bizimle paylaşmayı istemediğini biliyordum. “Aynı hatayı bir kez daha yapmaya niyetim yok.”

Lilac’ın gözleri o anda kocaman açılırken bakışları bir kez daha kendi ekranına odaklandı. “Arkadaşların iyi mi? Onlara... Siz iyi misiniz? Bu kez doğrudan Flynn ile bana hitap ediyordu. Ses tonunda öyle büyük bir değişim vardı ki, hissettiği şefkat öyle açıktı ki ifadesi dönüşüm geçirmişti sanki. Bir şekilde neler yaşadığımızı biliyordu. İyi de nasıl bilebilirdi? Bu, kendi babasının şirketi. Lilac LaRoux’ya ne zarar vermiş olabilirlerdi?

Sesim kararsızlıkla karmakarışık. “Ben... emin değilim.”

Merendsen tekrar sohbe dâhil oldu. “Bir yolunu bulacağız. Onlara yardım edeceğiz.”

“Tarver, orada uzun kalamazsın biliyorsun. Elimden geldiği kadar neler olup bittiğini öğrenmeye çalışacağım ama orada olanlarla fısıltılar arasında bağlantı varsa, sağda solda sorular sorman dikkatleri ancak istemediğimiz şekilde üzerlerine çekecektir. Zaten sürekli bizi izliyorlar. Her şey daha da kötüye gidecektir.”

Kim izliyordu? Babası mı? Ancak aralarındaki sohbet ışık hızıyla ilerliyordu ve ben daha bunu analiz etme fırsatı bulamadan, başka konuya geçtiler.

“Biliyorum. İki günüm var sadece, ondan sonra hazırladığım raporla birlikte gezegeni terk etmek zorundayım. Fakat

Lee ile Cormac, LRS'nin bu gezegende, ıssız arazide kurmuş olabileceği tesisi arıyorlar. LRS daha önce de başka şirketin arazisini gizlice kullanmıştı, o yüzden yazılı kayıtları saklama konusunda tecrübeleri var.”

“Patron.” Lilac'ın yüzü kederliydi, gözleri Merendsen'in yüzündeki anlık ayrıntıları okumak ister gibi kendi monitörüne yapışmıştı.

Tarver başıyla onayladı. “Ama bu seferki bir mekândan diğerine yakın geçmişte taşınmış olmalı ve bir yerlerde yazılı kanıt kaldığına eminim. Buna bakabilir misin?”

“Babamın dosyalarına girmeye çalışacağım. Şifrelerini değiştirdi ama yine de...” Duraksadı. “Vale ile konuşurum.”

Merendson yüzünü buruşturdu. “Emin misin? Ona sürekli yeni bilgi veriyoruz, her seferinde yeni bir sırrımızı emanet ediyoruz.”

Lilac başını salladı. “Hadi ama Tarver. Kendimizi nasıl koruyacağımızı bize o öğretti, özel hayatımızı nasıl saklı tutacağımızı da. O olmasaydı bu konuşmayı yapamazdık. Ona güvenmek zorundayız.”

Merendsen homurtuya yaklaşan bir sesle, ağzında anlaşılmaz bir şeyler gevelediyse de başıyla onayladı.

Hafifçe öksürdüm. “Vale de kim?” Sesimdeki kuşkuyu duyabiliyordum. Merendsen'i dâhil edip nişanlısını da bu işe karıştırmasına izin vermek hadi neyse de olay büyük bir hızla kontrolümden çıkıyordu.

“Kupa Valesi,” dedi Lilac. “Corinth'te çalışan bir bilgisayar korsanı. Merak etmeyin, yüzbaşı. Ona güvenebiliriz.”

Merendsen'in gözleri hâlâ ekrandaydı ve konuştuğun-

da ses tonu yumuşamıştı. Lilac'ı özlüyordu. “Seni bu işe karıştırdığım için özür dilerim, Lilac. Seni bir daha arayamam belki. En iyi şartlarda bile güvenli bir arama yapmak kolay değilken, şartlar bir de zorlaştı.”

“Bir şekilde sana mesaj ulaştırırım,” dedi Lilac, kendinden emin bir edayla.

Bilgisayar korsanları, gizli teknolojik becerileri olan sosyete güzelleri... Bu kadarını kaldıramayacaktım. “Olmaz böyle şey,” diye patlayıp herkesin dik bakışlarını üzerime topladım. “Bu meseleyi üstteki yetkililere iletmeme yardım etmenizi bekliyordum. Başta öyle yapmam gerekirdi zaten.” Flynn’in bakışlarını üzerimde hissettim.

“Yapamazsın.” Lilac’ın sesi hoparlörlerden kamçı gibi şaklarken olduğum yerde donup kaldım.

“Yardım etme isteğinizi takdir ediyorum, Bayan LaRoux.” Benimkinden apayrı bir dünyaya ait bu yaratıkla konuşmak garip geliyordu. “Ama bunu General Macintosh’a ileteceğim, onun elinde bir şeyler yapacak güç var sonuçta.”

Lilac LaRoux hemen cevap vermedi. Merendsen’in sözü devralıp onun yerine tartışmasını beklemiştim aslında ama aksine ekrandaki kızı seyrederek bekledi. Nihayet Lilac başını bir tarafa yatırıp konuştu. “Düştüğümüz gezegen, yüzbaşı, sonradan raporlara geçen gezegen değildi. Tarver ile ben kurtarıldığımızda, babamın şirketinin babamı mahvedecek bir entrikaya karıştığını ispatlayan yığınla bilgi bulmuştuk.”

Ağzım kurudu. Flynn’e baktım. Bakışlarını nihayet zemin-den kopartmıştı. “İyi de neden kamuya açıklamadınız?”

“Babam yok etti çünkü.”

“Bu çapta bir entrikayı ispatlayan kanıtları kimse toptan yok edemez,” diye itiraz etti Flynn. Bataklıkta bulduğum LaRoux Sanayi kimlik çipini düşündüğünü biliyordum.

“Hayır, kanıtları değil... Bay Cormac. Babam gezegeni yok etti.”

Kelimelerin peşinden sessizlik sel gibi aktı. Flynn’in benimkine denk paniğini, havanın nefes almayı zorlaştırır şekilde ağırlaştığını hissedebiliyordum. Bakışlarım ona doğru çekildi ve onu boş gözlerle ekrana bakarken buldum. Yüreğim sıkıştı, hafif acı veren bir sızı duydum.

“Üzerini örtmesine izin verdik,” diye mırıldanan Lilac, gözlerini kapattı. “Düşündük ki... yani, hikâyenin orada bittiğini düşündük. Fısıltıları yarıktan çıkarttığını biliyorduk ama birkaç ay öncesine dek, hayatta kalanlar olduğundan haberi-miz yoktu.”

“Fısıltılar mı?” diye araya girdim.

Merendsen kıpırdandı, soruma verilebilecek her türlü cevabı engelleyecek şekilde öksürdü. O zaman aldıkları güvenlik önlemlerine rağmen, bu konuyu telefonda konuşmaya çekindiğini anladım. “Senin suçun değildi, Lilac,” dedi usulca. “Artık biliyoruz.”

“Avon’u yok edemez.” Flynn’in sesi boğuktu, omuzlarını titreten bir çabayla boğazından koparak çıkıyordu. “İnsanlar var burada. Sadece koloniciler değil, askerler, sivil personel, şirket temsilcileri. Toplu katliam olur.”

Ama Lilac LaRoux dudaklarının kıvrımında bitkin bir ke-derle ve çatık kaşlarla dinliyordu. “Babamı tanımıyorsunuz.”

Ben hâlâ Lilac LaRoux’nun bize az önce söylediklerini

sindirmeye çalışıyordum. Bu, gidecek bir yerimiz olmadığı anlamına geliyordu. Elimizi gösterecek olursak, bu savaşın gerisindeki gizli mücadeleyi kazanmaya bile başlasak, LaRoux Avon'da kontrolü kaybettiğine kanaat getirdiği anda, gezegeni üzerinde yaşayanlarla birlikte yok edecekti. Ben. Komutan Towers. Molly. Flynn.

Tek başımızaydık.

“Tek umudunuz, kanıt bulmak.” Lilac LaRoux yeniden ciddileşmiş, üzüntüsü kimsenin göremeyeceği bir yere saklanmıştı. Ben Taş Surat Chase’tim belki ama o benden on kat iyiydi. “Orada neler olduğuna dair kanıt ele geçirin, halka açıklamanın bir yolunu bulun. Babamın neler yaptığını, dinlemeye hazır herkese anlatın. Bu, sizi koruyacaktır. Galaksinin gözleri önünde gezegeni yok edemez.”

Ardından, büyük ihtimalle gözleri görüntüde beni ararken bakışları gene bulandı ve sesini bir kez daha yükseltti. “Bay Cormac, yüzbaşı, yalnız değilsiniz. Beni duydunuz mu? Size yardım edeceğim. Dayanın biraz.” Bırakın bize yardım etmesini ya da acımasını, hiçbirimiz Roderick LaRoux’nun kızının Avon’da ölen insanlara önem vermesini beklemiyorduk.

“Ve yüzbaşı...” Konuşmayı sürdüren Lilac, dikkatimi tekrar çekti. “İşin içinde babamın yaptığı deneyler varsa, hiçbir şeye güvenemezsiniz. Flynn’e güvenin, kendinize güvenin ama gördüklerinize değil hissettiklerinize güvenin. Bazı güçleri var: Kafanıza bazı görüntüler sokabilirler, size orada olmayan şeyler gördürebilirler, iştirebilirler. Hislerinize güvenin.”

Nasıl cevap vereceğimi bilmeden, bir adım geriledim. *His-*

lerinize güvenin. Tekrar Flynn'e bakmamayı başardım ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Merendsen beni cevap vermekten kurtardı. "Hattı kapatmamız lazım, her ihtimale karşı."

Lilac başıyla onayladı. "Tamam." Kalması için yalvarmadı ya da Tarver'in kendisiyle konuşmaya devam etmesi için cilveli imalarda bulunmadı. Sakin, sessiz, kendinden emindi. Delice bir an için ondan iyi asker olacağını düşündüm, sonra bu saçma düşüncüyü hemen bir kenara attım. "Yarına kadar neler öğrenebilirim bakıp size bildireceğim."

Aciliyet duygusu kaybolurken Merendsen sesli bir soluk verdi, onun yüzünü göremiyordum ama kelimeler tükenmiş hâlde, ekrandaki nişanlısına baktığını biliyordum.

Kızın bakışları yumuşadı. "Dikkatli ol, Tarver," dedi lafı uzatmadan. "Bana dön."

"Söz veriyorum." Tarver tek elini kaldırıp parmaklarıyla ekranı hafifçe sildi, bir saniye sonra Lilac'ın eli de kalktı. Aralarındaki ışık yıllarını aşıyorlarmış gibi avuçları birbirine değiyordu. Başımı çevirdim, bu samimi anı bozmak istemiyordum. Birkaç kalp atışı boyunca sessizlik oldu, ardından görüntü kaybolurken ışık da sönmüverdi. Başımı kaldırıp baktığımda ekranın dibinde GÖRÜŞME SONLANDIRILDI yazısının yanıp söndüğünü gördüm.

Merendsen geriye yaslanıp hızlı bir nefes aldı. Sandalyesini çevirip bana bakmak için dönmesinden önce birkaç saniye geçti. "Yani," dedi ağır ağır. "İşte benim sevgilim. Onunla neden evlendiğimi hâlen soruyor musun?"

Sesimi bulabilmek için yutkunmam gerekti. "Yanılmışım, efendim. Özür dilerim."

Bana sıırttı. “O buna alışkın zaten. Artık ben de alıştım. Giderek alışıyorum, en azından. İnsanların, onu moda takıntılı bir geri zekâlı olarak küçümsemelerini dinlemek kolay değil belki ama en iyisi bu aslında. Böylece kimse onun bir şey sakladığından şüphelenmiyor.”

Flynn, “Ne saklıyor peki?” diye söze girince yerimden sıçradım. Bir an için odada Merendsen ve nişanlısının ekrandaki görüntüsü dışında birinin olduğu aklımdan çıkmıştı.

Merendsen başını iki yana salladı. “Bu bir parça... Size her şeyi anlatmam mümkün değil. Bu konuda bana güvenmeniz gerekiyor. Herkese anlatamayacağımız şeyler var. Ama size biraz bir şeyler anlatabilirim, yeterli olacak kadar.”

Hepimiz bir yere yerleştik, Merendsen bilgisayarın önündeki sandalyeye, ben kıyafet sandığının üstüne, Flynn de yatağın ayak ucuna. Merendsen bocalıyor, başlayacak bir yer arıyordu. Parmaklarını birbirine doladı, daha önce yaptığını görmediğim gergin bir hareketti bu; savaş alanında yapmamıştı, ilk madalyaları için çağrıldığında ve bütün kadronun önünde madalyaları kabul etmek zorunda kaldığında bile yapmamıştı.

Birdenbire kafama dank etti, Lilac LaRoux ile sakladıkları sırrı ilk kez bizimle paylaşacaktı. Gizlemek için koskoca gezegeni havaya uçurmaya degecek sır her neydiyse?

“Sekiz ay önce *Icarus* ’un düşüşünü hatırlıyor musunuz?”

Merendsen bütün hayatım boyunca duyduğum en garip hikâyeyi anlatmaya başladı: İki kişinin kurtulduğu bir gemi kazası, terraform geçiren ancak bitki örtüsü ile hayvan türlerinin sapkınlaştığı bir gezegen, rüzgârla taşınan sesler, her

tarafıta hayaller. Gayet normal bir şeymiş gibi kendinden emin bir tavırla özet geçiyordu ama inanmak kolay değildi. Gizlice terraform uygulanan bir gezegen vardı, yerleşen yoktu, hükümet izinlerinde kaydı yoktu. Ama anlatacakları bitmemişti.

“Orada bazı canlılar bulduk. Varlıklar. Burada olan her şeyden farklı.”

“Burada... Avon’da mı?” Flynn’in sesi de en az benimki kadar kuşkulu çıkıyordu.

“Bu evrende.” Merendsen duraksadı, sonra devam etti. “LaRoux Sanayi gezegende bir yarık açmıştı, bu boyutla başka bir boyut arasında bir geçit. Uzay gemilerinin hiperuzayda seyahat edebilmek için kullandıklarına benzer ama bu yarık kurcalandığı için kapanmıyordu ve orada yaşayan sezgisel varlıklar vardı. LaRoux bilim adamları bu varlıkları boyutsal yarıktan çekip hapsetmişlerdi.”

“Varlık derken?” Şüpheyle yaklaştığımı saklamam imkânsızdı. Burada, Avon’da rastladığımız acemi erler gibi konuşuyordu; yerel halkın bataklıkta seraplarla alakalı anlattığı çılgın hikâyelere inanmaya fazlasıyla hevesli olanlar gibi.

Merendsen’in yüzünden karamsar bir gülümseme geçti. “Olup bitenin yarısını bile bilmiyorsunuz. Tam olarak ne olduklarını bilmiyorum. Lilac ile ben onlara fısıltı adını vermiştik.”

“Bunların Avon’la bir alakası olduğu sonucuna nereden vardınız?” Flynn’in sesi gergindi. “Burada bir sürü insan yaşıyor. Gezegende birtakım yaratıklar olsaydı birileri mutlaka fark ederdi.”

Merendsen tek kaşını kaldırarak “LaRoux onları gizli, seyyar bir tesiste saklıyorsa fark edilmez,” diye cevap verdi

Flynn'e. "Fısıltılar bizim asla anlayamayacağımız şeyler yapabiliyor. Düştüğümüz gezegeni, orada geçirdikleri yıllar içerisinde değiştirmişler. Bitkilerin büyümesini hızlandırmışlar, oraya başta yerleştirilen hayvanları değiştirmişler."

Gözlerim hızla Flynn'e kaydı; birden afallamış, bakışlarını eski yüzbaşımın dikmiş vaziyette duruyordu. Onunla tanışmamızın nedeni, o gece Molly'nin mekânında oluşu, askerlerden bataklıkta bulunan tesisin Avon'un ilerlemeyen terraform süreciyle alakasının ne olduğuna dair bilgi sızdırmaya çalışmasıydı. O zaman delice gelen iddiaları –Avon'da hak sahibi şirketlerin gelişimini *kasten* yavaşlattıklarına dair komplo teorileri– tüylerimi diken diken eden bir ürpertiyle aklıma gelmeye başladı.

Bu anı öfkenin heyecanıyla ayağa fırladım. "Haklıysan, bu şeylerle savaşma şansımız yok demektir!"

Merendsen'in kaşları hızla kalktı. "Savaşmak mı? Lee, onlar düşmanımız değil. Onlar da en az Avon halkı kadar, LaRoux'nun kurbanları. Fısıltılar bize karşı hiçbir zaman düşmanca davranmadılar, aslına bakarsan bize yardım ettiler. Ama onlar bizim gibi değil; bizi, bizim birbirimizi gördüğümüz gibi görmüyorlar; bizi birey olarak, eşsiz olarak görmüyorlar. Ölümü tam olarak anlamıyorlar. Hepsi birbirlerine bağlılar." Bakışlarını gözlerimden kaçırarak pencereye çevirdi.

Bir düzine küçük ipucundan, onun gerçeği söylemekten kaçındığını hissediyordum: Gözlerime bakmayışından, saçına götürmemek için kendini zor tuttuğu elinin seğirişinden; söylediklerinin önemiyle çelişen kısa, rahat cümleler kuruşundan.

"Efendim, bize söylemediğiniz şey nedir?"

Başını kaldırdı, gözleri ilk kez önce benimkilerle sonra

Flynn'inkilerle buluştu. Bir süre konuşmadı, sonra doğrulup oturdu. "Orada olan bir şey... bizi değiştirdi. Özellikle de beni."

"Böyle bir deneyim herkesi değiştirir." Flynn'in sesi ifadesizdi.

"Ciddi bir değişimden bahsediyorum," dedi Merendsen usulca. "Onları bazen hissediyorum, sanki hâlen benim bir parçamış gibi. Uzak ve suskunlar ama oradalar. Ve sesleri giderek yükseliyor."

Bedenim ürpermek istiyordu, Merendsen'in yüz hatlarını incelemek ve bize anlattıklarına dair bir ipucu yakalamak istiyordum. Yavaşça tekrar yerime oturdum, Avon ve Flynn adına duyduğum öfke yavaş yavaş azaldı. "Ne demek istiyorsunuz? Siz... artık başka biri mi oldunuz?"

"Gene benim," diye anında cevap verdi, sesinde alışkın olmadığım müdafaa edercesine bir ton vardı. "Gene benim, her zaman olduğum kişiyim. Beni biliyorsun."

Doğru söylüyordu. Yüzbaşımı tanıyordum ve hiçbir zaman gerçeği saklayarak kendini korumakla ilgilenmemiştii. Ürperti giderek yayılıyor, bütün bedenime ürkütücü ve buz gibi bir belirsizlik yolluyordu. "LaRoux Sanayi sizi haber alırsa ne olur?"

Merendsen nihayet gözlerime baktı ve yüzünde, şüphelerimi doğrulayan ifadeyi buldum: Korku. Üstelik birlikte görev yaptığımız onca zaman boyunca, onun korktuğunu görmemiştim. "Beni uzaklaştırırlar, Lee."

Ekrandaki kızı düşündüm, Merendsen'in onun konuşmasına engel olduğu anları, fısıltı denen şeyin ilgisini anladığı

anda buraya çabucak gelmesini... Bütün bu küçük ipuçları, sohbetlerinin küçük parçaları, Merendsen'in toparlamam için bıraktığı parçalardı. *Böylece kimse onun bir şey sakladığından şüphelenmiyor. Bizi izliyorlar Hislerine güven. İşte benim sevgilim.*

"Anlıyorum, efendim," derken sesim yüksek çıkmıştı.

Merendsen başıyla onayladı. "Teşekkür ederim, yüzbaşı."

Flynn bizi donuk bir ifadeyle izliyordu. Az önce arkadaşım neyin sözünü verdiğimi anlamadığının farkındaydım; benim gibi ipuçlarını bir araya getirebilmek için Tarver Merendsen'i tanımanız gerekiyordu. Ancak Flynn beni tanıyordu. Sesimdeki yoğunluğu, ifademin taşıdığı duyguları biliyordu. Ona baktığımı gördüğünde, bakışlarını telaşla kaçırdı.

"Efendim." Sesim titriyordu ve engel olamıyordum. "Lilac'la konuşurken, öncesinde bu fısıltıların bazı araştırmacıların delirmesine sebep olduğunu söylediniz." Bu yaratıklardan biri beni kontrol ediyorduydu, kendi aklım dağılmadıysa ve kendi deliliğim yüzünden o insanları katletmediysem, daha iyi mi olacaktı sanki? Flynn açısından bir önemi var mıydı? Sorular aklıma geldikleri gibi hızla dudaklarımda soldular.

Ya cevap hayırsa, ne olacaktı?

Merendsen beni izliyordu. "Fısıltıların sebebinin Cinnet denen şey olup olmadığını mı bilmek istiyorsun?"

Cevap vermedim veremedim, boğazıma öyle bir yumru oturmuştu ki güçlkle nefes alıyordum. Flynn'e bakmak istedim, bunun aramızı düzeltebileceğine dair bir şans olup olmadığını anlamak istedim. Ama bu bir şeyi değiştirmeyecekti, biliyordu. Tetiği çeken hâlâ benim elimdi. Benim silahımdı.

Merendsen iç geçirdi. “Bize böyle bir şey yapmadılar. Ama... bir çeşit kayıt bulduk, düştüğümüz yerin yakınlarındaki bir araştırma istasyonunda yaşanan şeylere dair. Ve evet, Lee. Cinnet’e çok benziyordu.” Alçak, hatta tatlı bir ses tonuyla konuşuyordu ama onu, buna inanmayacak kadar iyi tanıyordum. Sesinin derinliklerinde istikrarlı bir öfke vardı ve o gezegende, bize hâlâ anlatmadığı neler yaşadığını merak ettim. “LaRoux onları ne için kullanıyorsa, Cinnet denen şey de onun yan etkilerinden biridir belki de. Her hâlükârda, LaRoux’nun deneyi o gezegende son bulmamış.”

Başımı çevirdim, bakışlarım Flynn’i geçip onun yerine kapağa sabitlenene dek kaydı. Ellerim sandığın kapağına sımsıkı yapışmıştı. Onun varlığını hâlen hissedebiliyordum, vicdan azabının ağırlığı aramızda bir kablo gibi geriliydi; bizi birbirimize bağlıyor, bizi birbirimizden ayrı tutuyordu.

“Lee, bana silahını ver.” Merendsen ayağa kalkmış, tek elini bana uzatmıştı. Asker olsa da olmasa da ona itaat edip tabancamı kınıyla beraber kemerimden çıkartıp eline teslim ettim. Gleidel’i çekti, silahı en az benim kadar iyi tanıyordu. Çevirip erişim paneline baktı. Kapağı kaldırdı ve tabancayı bana geri verdi. “Okuma kutusuna baksana. En son ne zaman ateşlenmiş?”

Gözlerimin ekrana düşmesine izin verdim. “Dört gün önce. Flynn ile ikimize vakit kazandırmak için tavana ateş edip bir kaya parçası düşürmüştüm.”

“Ondan önce peki? Kaç kere ateşlenmiş?”

Yüreğim sıkıştı. “Lütfen efendim, bakamam, anlamıyorsunuz...”

“Bu bir emirdir, yüzbaşı.”

Kendimi zorlayıp gözlerimi indirdim ve kayıta yirmi-otuz el atış görmeyi bekleyerek düğmeyi geriye çevirdim. Oysa tek bir kayıt bile yoktu. Bir süre sonra geri gitmeyi bıraktım, ellerim hissizleşmiş şekilde kucağıma düştü.

Eğilip elini benimkinin üzerine koydu. “Seni oraya fısıltılar götürmüş olabilir ama birilerini öldürmen için değil. Silahını hiç ateşlememişsin.”

Zihnim deli gibi çalışıyordu. “O insanları ben öldürmedim.” Düşünemiyor, duyduklarıma anlam veremiyordum. Nefes almakta bile zorlanıyordum. Tek bildiğim, tek düşünebildiğim Flynn’di. Başımı zorla kaldırdığımda onu bembeyaz bir suratla, dosdoğru gözlerimin içine bakarken buldum. O bakış beni yakaladı, kanım kulaklarımda uğuldarken oturduğum yerde donup kaldım.

Bakışlarını zorla benden koparttı, sendeleyerek ayağa kalktı. Konuşmak istedim ama konuşamadım. Flynn hızla kapıya yöneldi, el yordamıyla kapının kulpuna yapıştı. Ben daha ağzımı açmadan gözden kaybolmuştu. Ben orada arkasından bakıp dengemi bulmaya çalışarak otururken kalakaldım.

Merendsen önümde diz çöktü, elini uzatıp yüzümü nazikçe kendisine doğru çevirdi. Şokta tepki veren facia kurbanlarına davranmayı öğrendiğimiz şekilde muamele ediyordu bana. Zihnimin objektif bir parçası eğitimi tanıdı.

Sesinde bir gülümsemeyle “Silahın hafızasını kontrol etmediğine inanamıyorum,” dedi Merendsen, usulca. “Hiç değişmemişsin. Hep ileriye bakıyorsun, geriye bakmak yok.”

“Orada değildiniz.” Sakin olma çabalarıma rağmen sesim ça-

tallandı. “Oraya nasıl gittiğinize dair hiçbir şey hatırlamadan, her tarafınız kan içerisinde uyanan siz değildiniz. Görmediniz...”

“Tamam, şşş.” Merendsen omzumu sıktı. “Artık biliyosun. O da biliyor.”

Flynn çoktan kaybolmuş olsa da kapıya doğru bir bakış attım. “Gitti.”

“Sindirmek için zamana ihtiyacı var.”

Başımı iki yana salladım. “İkimizin de.”

Merendsen iç geçirdi. “Sana âşık oluyor, farkındasın değil mi?”

Başım aniden kalktı, gözlerim tekrar onu buldu. Geçirdiğim şoku bölmek istediye, başardığı kesindi. “Saçmala...”

“Hadi ama,” diye lafımı kesti.

Yutkundum, Flynn’in bana bir ruhum olduğunu, kalpsiz olmadığımı ispatlayabileceğini söylediği geceyi düşündüm; beni öptüğü geceyi. Beni büyük ihtimalle bir daha görmeyeceğini bile bile ellerimdeki kanı yıkamasını düşündüm. Molly’nin arka kapısında dikilip Merendsen’le beni izlerken yüzünün aldığı ifadeyi düşündüm.

“Hepsi bana âşık olduğunu sanır,” dedim nihayet, rahatsız olmuş gibi. Flynn’in davranışlarıyla, acemi erlerin benden ilk emir almaya başladıklarındaki davranışları arasında fark vardı ama bunu analiz etmeye hazır hissetmiyordum kendimi. “Atlatır.”

“Diğer acemi erlere benziyor mu sence?”

Kalbim sessizlikte güm güm atıyor, karnım kasılıyordu. Midemin bulandığını, içimde boş bir kederin yükseldiğini hissettirdi. “Farklı olmuş, olmamış ne fark eder?” diye fısıldadım. “Karşı saflardayız. Düşmanınız onunla ikimiz.”

Merendsen'in dudakları belli belirsiz bir gülümseme şeklini aldı. "Lilac LaRoux ile evlenecek adamla konuşuyorsun," diye hatırlattı. "Üstesinden gelinemeyecek zorluk yoktur."

En azından buna karşılık hafifçe gülümsedim. "Sınıf farkının 'halkımız birbirini öldürmeye çalışıyor' ile boy ölçüşebileceğini sanmıyorum."

Gülümsemesi kayboldu. "O gezegende yaşadığımız her şeyi anlatamayacağımı söyledim. Sorun, onun zengin benim fakir olmam değildi dediğimde, bana inan."

Yutkunup gözlerimi indirdim. "Halkının kanını onun ellerinden yıkamak zorunda kalmadın. Bazı şeyler var, o şeylerle yaşanmıyor işte."

Merendsen uzanıp elimi tuttu, kısa bir süreliğine iki eliyle sarmaladı. "Bazı şeyler var, onlar *olmadan* yaşanmıyor."

Kız rüyanın içinde rüyadan uyandı, annesinin dükkânının üzerindeki yatağında güvendeydi.

Hayalet oradaydı; kızın yatak odasına yumuşak, yeşilimsi bir ışık yayıyordu.

Kız doğrulup oturdu ama nedense korkmuyordu. Uyku ve rüyalarının arasında bir yerlerde süzülürken, bunu daha önce gördüğünü hatırladı; yalnızca okulda, yalnızca sokak arasında değil her yerde.

"Seni tanıyorum," diye fısıldadı, annesiyle babasını uyandırmak istemiyordu.

Küçük bir ışık demeti tatlı tatlı sallandı ve kız bedeninin bir ürpertiyle yıkıldığını, ağzına metal tadının dolduğunu hissetti ama bu da tanıdıktı ve kız korkmadı.

Bir nefes ile sonraki nefes arasında, kızın etrafındaki dünya değişti; duvar kâğıdı su, perdeler yosun, tavanındaki karanlıkta parlayan yıldızlarsa çeşitli şekil ve büyüklükte denizanalarına dönüştüler. Kız, mercandan bir yatakta oturuyor ve suyu hava gibi soluyabiliyordu. Dört bir yanı hayalini kurduğu, gerçek dünya kadar canlı ve renkli bir dünyayla çevriliydi. Kız sevinçle kahkaha attı.

Hemen önünde mosmor bir deniz anemonu tomurcuklandı ve sonra bir tane daha, bir tane daha... Ta ki denizaltılar ve deniz canavarlarıyla dolu, keşfedilmemiş ve kızın kendisini keşfetmesini bekleyen bir âleme açılan, menekşe rengi bir patika ona yol gösterinceye dek.

YIRMI ALTI

FLYNN

GİDEBİLECEĞİM BİR YER YOKTU, DUYDUKLARIMI SİNDİRMEK için zaman yoktu. Zihnim deli gibi çalışırken üssün çamurlu yolu boyunca sendeleye sendeleye ilerledim. Kıyafetlerim hâlâ sırlıskılamdı ve birdenbire üşümeye başladım, dişlerim takırdıyordu. Merendsen'in az önce bize anlattıklarına, başka evrenlerden gelen yaratıklarla ilgili konuşmasına bir anlam vermeye çalışmam gerekirdi ama doğru da olsa yanlış da olsa zihnimin gitmek istediği tek yer Jubilee'ydi. Keder yükselmeye başladı, onun eli, onun silahı olmadığını öğrendikten sonra üzülmünün bir sakıncası kalmamıştı sanki.

Ancak üzerinde düşünülmesi gereken çok şey vardı: Jubilee değilse kimdi? Üstelik dört bir yanı *askerlerle* sarılıydı. Düşüncelerim ipteki çamaşırlar gibi rüzgârda savrulurken, bir askere çarpmana ramak kala durdum. Göz göze gelince suçu üzerime alırcasına ellerimi kaldırdım. Dudakları soru

sormak için aralandığı sırada, topuklarımın üzerinde dönüp uzun adımlarla uzaklaşmaya başlamıştım bile. Oradan, güvenli olduğunu bildiğim tek yerden kaçmamam gerekirdi. Saklanıp düşünebileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Beni burada, ortalıkta dolaşırken gören askerler haklı bir nedenle burada olduğumu varsayacaklardı ama içlerinden biri benimle konuşacak olursa, ona ne söyleyecektim?

Çaktırmadan Molly'nin Yeri'nin arkasındaki sokağa girdim. Omzumun üzerinden geriye bakmak, takip edilip edilmediğimi kontrol etmek için çıldırıyordum. Şüphe uyandıran bir görüntü çizmek büyük hata olurdu. Bu Sofia'nın verdiği tüyolardan birisiydi. Kendimi zorlayıp omuzlarımı indirdim, arkaya bakmak yerine çenemi kaldırıp ilerledim.

Kapı kolayca açıldı ve içeri adım attım, aklımda sandık yığınları vardı. Orada bir köşeye sinebilir, büyük ihtimalle yiyecek içecek bir şeyler bulup *düşünmek için* zaman kazanabilirdim.

İşte o esnada barmenle burun buruna geldim. Adam duvar gibiydi, bana tepeden bakıyordu. Ben aval aval bakarken, şişelerden birine uzanıp tek eliyle imalı imalı havada tuttu.

“Dur.” Kelime ağzımdan ardından ne söyleyeceğimi düşünmeden çıktı ve şişenin şakağıma inmesine engel oldum. “Dur, ben Jubilee'nin arkadaşıyım.”

Bu, infazın ertelenmesine yetti ama bakışları kafatasımın gerisini görebiliyormuş gibi beni delip geçiyordu. İçimdeki berbat karışıklığı, karmakarışık soruları, acıyı ve ihtiyacı görebiliyormuş gibi. “Sana neden inanayım?”

Onu inandıracak bir açıklama bulmaya çalıştım. “Sana

bir mesaj bıraktı, bana iletmen için. Jubilee bana kefil olacaktır.”

Sessizlik uzadıkça uzadı ve kendimi zorlayıp kıpırtısız durdum, konuşmamak için yanağımın içini ısırdım. Nihayet Molly homurdandı, “Burada kalabilirsin. Lee’yle konuşacağım. Fakat sorun çıkarttığın anda, senin yüzünden birileri ölecek olursa, bir saniye tereddüt etmeden askarlara haber veririm.” Midem aniden ağzıma gelirken, adamın beni *tanıdığını* fark ettim. Ya Jubilee’yi kaçırdığım geceden ya da üste dönüp duran görüntümden. Ama Jubilee yüzünden bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuştururken sesi alçaldı. “Ona en ufak zarar verecek olursan, yetkilileri çağırmak zahmetine bile girmem.”

“Evet, efendim,” dedim usulca. Jubilee’nin benim yanımda güvende olacağına dair ona söz verebilseydim keşke. Ama ikimiz de bu sözü tutamayacağımızı biliyorduk.

Uzun bir an boyunca beni inceledi, ben de onu inceledim: Tıraşlı bir kafa, kolunda boydan boya resme benzeyen yabancı harf kullanılmış dövmeler, bu gezegenden olmayan diğerlerinin aksanına benzeyen genizden bir aksan... Esrarengiz bir adamdı. Onu buralara neyin getirdiğini merak ettim.

“Ön tarafa gel,” dedi.

“Öne mi?”

“Seni burada tek başına bırakacağımı mı sandın?” Omzuma bir şaplak indirdi, neredeyse yere kapaklanıyordum. “Gözümün önünde bardak parlatırsın.”

Durup düşünmeye ihtiyacım vardı. Zamana, sessizliğe ihtiyacım vardı. Çünkü halkıma ateş eden Jubilee değildiyse

kimin ateş ettiğini bulmak zorundaydım. Yine de barmenin vücut dilinden bu konuda seçimim olmadığı açıkça belliydi. Yutkundum. “Peki, efendim.”

Yüreğim güm güm çarparken peşinden askerlerle dolu bara çıktım. Başparmağıyla barın altındaki temiz bardak dolu tenekeyi gösterdi ve ben de işe koyuldum. Başımı hep yerde tutup bronz tenimle saçlarımın beni karman çorman barın arkasında gizlemeye yetmesi için dua ettim. Yine de kafamı netleştirmek, odaklanmak için sarf ettiğim bütün çabaya rağmen tek görebildiğim Jubilee’nin afallamış suratu, bana bakarken gözlerinde atan yüreğiydi. Dünyam paramparça olmuş ve parçalar defalarca birbirine tutturulmuştu. Yırtık pırtık bir yamalı bohça gibiydim. Düşünemiyor, uyuşukluk dışında bir şey hissedemiyordum.

Yaklaşık bir saat sonra kapı ardına kadar açıldı ve başımı kaldırdığımda, Merendsen ile Jubilee’yi gördüm. Onu katliamdan bu yana ilk kez böyle dağılmış görüyordum. Ellerim parlattığım bardakta donup kaldım. Merendsen benden yana belli belirsiz bir bakış atıp *asker* dolu masaya yöneldi fakat Jubilee beni gördüğü anda kısacık bir an için dondu. Rahatlamıştı sanki. Dağılmış hâlinin sebebi bendim. Sonra rahatlama kaybolup yerini öfkeye bıraktı. Bara yöneldi fakat Molly rahat bir tavırla ikimizin arasına girince Jubilee durdu, başını kaldırıp ona baktı. Molly başını belli belirsiz iki yana salladı, şimdi olmaz. Uzun, yakıcı bir tereddüt anının ardından Jubilee başıyla onayladı. Sırtını bana döndü, Tarver Merendsen’in yanma kayarak yerleşti.

Askerler, Tarver’a içki ısmarlamak için birbiriyle âdeta

yarışıyordu. O da sanki dünyaya bunun için gelmiş gibi onlara ayak uydurmuştu. Fianna saldırısından sonra husumet yeniden başladığından beri ortamdaki hava ağırlaşmıştı. Merendsen onları yavaş yavaş dünyaya döndürüp anlattığı hikâyelerle güldürdü. Bir-iki tanesi Jubilee'nin nispeten genç hâliyle alakalı olsa da, hikâyelerin çoğu kendi başından geçenlerdi. En az yirmi dakika boyunca, Jubilee'nin başını çarpıp haftalarca ölü sıçandan başka bir tat alamadığı zamanı anlatarak masadakilere kahkahalar attırdı. Adam iyiydi. Bir saat önce Jubilee'nin odasında olduğunu, karanlık sırlar fısıldadığını asla tahmin edemezsiniz.

Jubilee farklıydı gerçi. Onun kahkahası diğerlerinden bir saniye geç patlıyor, asla gözlerine ulaşmıyordu. Merendsen'in duruma el koymasına, sohbeti yönlendirmesine izin veriyor, böylece kendini bir karşılık verme ihtiyacından kurtarmış oluyordu. İçkisiyle diğerlerine göre daha uzun oyalanıyordu. Bakışları bir netleşiyor bir bulanıyordu, gözleri bir daha asla benden tarafa kaymasa da da uzaklara dalıyordu. Beni ne kadar daha burada, beni öldürmek isteyen insanlarla dolu bir odada bardak parlatırken bırakacaktı? *Lanet olsun.*

Fakat kaslarının hâlâ sadece onda gördüğüm zarif ataklıkla kasıldığını, bedeninin hâlen gergin olduğunu görebiliyordum. O da benim gibi gergindi, o kadar sarsılmıştı ki tepki veremiyordu. Oraya gitmek istedim. İstedim ki... Ne istediğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Gece ilerledikçe, diğer askerler birer birer kalkıp gittiler ta ki masada yalnızca Jubilee ile eski yüzbaşı kalana dek. Geçe kalan birkaç müşteri bara dizilmişti ve ben temizlik yaparken

Molly de kasayı saydı. Jubilee masalarına dökülen biraya parmağının ucuyla bir desen çiziyordu. İrlanda motifiydi. Bunun farkında olup olmadığını merak ettim.

Zihnimi yavaşlatamıyordum. Pişmanlık ve rahatlama, durmadan dönen ve sürekli Jubilee'ye uzanan düşüncelerimi dolduruyordu. Sonra başımı kaldırıp baktım ve birkaç metre ötede Molly'yle konuştuğunu gördüm. Parlattığım bardak elimden düşüp tuzla buz oldu. Molly bana kaşlarını çatı ve başını arkaya açılan kapıya doğru yatırdı. Arkaya geçtim.

Jubilee de hemen peşimden sessizce kapıdan çıktı. Yarı karanlıkta onun silüetini tanıdığım anda yüreğim hop etti. Kendimi olduğum yerde durmaya zorlayıp sandık yığınlarından birine dayandım. Başım yorgunluktan dönüyordu. Nedeninin istek mi, öfke mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmesem de onunla aynı odada olmak bile nabzımın bir tık şiddetlenmesi için yeterliydi. Hislerim öyle karıştı ki düşünemiyordum bile.

"Molly burada, barın arkasında kalabileceğini söyledi." Sesi en az benimki kadar yorgun çıkıyordu. "Birileri soracak olursa Molly'nin kuzeniyim dersin."

Yüz yirmi kiloluk bir Çinlinin kuzeni rolü yapmak, Sofia'nın bile becerilerinin ötesindeydi. "Ben nasıl..."

"Molly de benim gibi yetim. Evlat edinilmiş. Diğer gezegenlerde, kan bağı olmayan ailelere sık rastlanır. Burada alışkın değilsiniz sadece."

Sessizliğe gömülüp karşımdaki bira kasalarına dayandı. Gergin ve kararsız, kollarını önünde kavuşturdu. O kadar uzun baktı ki bağırıp suskunluğu bozmayı düşünmeye başladığım sırada, ağzındaki baklayı çıkarttı. "Kendini yakalatmaya mı

çalışıyordun? Bardak kırmalar, dikkat çekmeler falan.”

Birbiriyle çatışan duygularım arasında öfke öne çıktı. “Barın arkasında saatlerdir çalışmak zorunda kalan sen değilsin, suratımı bütün üsse yayınlayan kameranın altında...”

“Fırladın gittin çünkü! Kalsaydın sonraki hamlemizi planlayabilirdim, ben bu işe bir çözüm bulana dek sana saklanacak bir yer bulurdum.”

“Beni saklamak mı? Sen çözüm bulana kadar ha?” İçimde dolaşan öfke gerçektir ama onun gerisinde Jubilee’nin katil olmadığı gerçeği vardı. Artık kendimden nefret etmeden ona dokunabilirdim. Fakat o yine de bir askerdir. Kendimi, bu şekilde düşünmekten alıkoyamıyordum.

Onu kendimden uzaklaştıracak kelimeleri aradım, ikimizin arasına mesafe koyup ona uzanmama engel olmaya çalıştım. “Bir köşeye gizlenip beni devre dışı bırakarak bu işi halletmene izin verecektim, öyle mi? Sen ve eski yüzbaşın her şeyi kontrol altına aldınız demek?”

Kulaklarına inanamıyormuş gibi “Devre dışı bırakmak mı?” diye parladı, onun da bakışlarında rahatlama vardı gerçi. Gözlerini benden ayıramadan beni süzdü. Masum olduğuna göre, durumun artık değiştiği konusuna ikimiz de giremiyorduk. Öfke daha kolaydı. “Lanet olsun, Flynn, seni burada saklayarak yemin ettiğim her şeye ihanet ediyorum. Bir hain oldum. Kötü adamlardan biriyim.”

“Doğru sebeplerle hareket ediyorsun,” diye yorum yaptım ama Jubilee açısından bu kelimelerin bir mana ifade etmediğini biliyordum.

“Biliyorum,” dedi gergin gergin. “Bunun farkındayım.

Bir şansım daha olsa gene aynısını yaparım. Sadece... Kırk yıl düşünsem burada, bu noktada olacağım aklıma gelmezdi.” Arkasını döndü, avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu. “Annemle babamın Verona’daki ayaklanma- da öldüklerini söylemiştim sana. Ama onları öldürenle- rin isyancılar olmadığından bahsetmedim. Onları öldüren adam sempaticandı. İsyancıları destekliyordu. Benim gibi insanları.”

Sessizliğimi bozmadım. Bu bir sohbet değildi. Onunla tartışmamı ya da bunun onun kabahati olmadığını söylememi istemiyordu. Dinledim yalnızca.

“Annemin dükkânını depo olarak kullanmak istediler. Annemler isyancılarla bir ilgileri olsun istemiyorlardı, o yüzden de reddettiler. Sempaticanlar da bu yüzden onları öldürdü.” Güçlkle yutkunup sesinin titremesine engel oldu. “Tanıdığımız insanlardı, Flynn. Komşular, birlikte çalıştıkları insanlar. Parkta selamlaştıkları insanlar. Savaşta kendilerinin bile olmayan bir taraf seçtikleri için sekiz yaşındaki kızları tezgâhın altındayken iki kişiyi vurdular.”

Yavaşça ona yaklaştım. “Sana Jubilee dememden bu yüzden nefret ediyorsun. Anneler sana böyle seslendikleri için.”

“Artık nefret etmiyorum.” Tekrar yutkundu. Sesi tekrar devam edebilecek hâle geldiğinde yüreğini sızlattı. “Hayatımı mahvettin, biliyorsun değil mi?”

Konuşamadım, sesim onunkisi gibi hızlı çıkıyor, öfke ve özlem hızla yanan bir fitil gibi birbirine karışıyordu.

“Sen buraya gelip de beni bataklığa sürükleyene kadar gayet iyiydim.” Sesi yükselip gözyaşı ile şiddet arasında bir yere

geldi. “Bir ruhum olmaması gerekiyordu. Ölmüş olmam gerekiyordu. Jubilee annesi ve babasıyla birlikte, November’daki dükkânlarında ölmeliydi. Lee bir düştten ibaretti.”

Barda, müzik kutusu çalmaya başladı. Molly yükselen sesi bastırmaya çalışıyordu büyük ihtimalle. Dayanamayıp ona yaklaştım. Gözleri ıslak, yüzü kırmızıydı ve ben nihayet ona bakabiliyor, onu isteyebiliyordum. Keder ağzımdaki her şeyi küle çevirmeden, kendime ona dokunma izni verebiliyordum.

“Beni mahvettin,” diye tekrarladı, soluğunu toplarken sesi bir parça alçaldı. “Beni mahvettin. Senin yüzünden uyandım. Şimdi de senden kurtulamıyorum.” Ben elimi uzatırken sesi tekrar yükseldi, elimi koluna dolarken teni parmaklarımın altında sıcacık oldu. “Neden beni rahat bırakmıyorsun?”

Yüz hatlarını taradım, gözlerim ona bakmamaya çalışarak geçirdikleri onca zamanı telafi etmeye çalışıyordu. Başımı çeviremiyordum. “Ben burada, seninle olmak istiyor muyum sanıyorsun?” diye cevap verdim, sesim boğuk çıkıyordu. “Şu kapıdan çıkıp gitsen peşinden koşar mıyım sence?”

Meydan okuyan gözlerle, dikkatli bakışlarıma karşılık verdi. “Koşmaz mısın?”

Pes ederek, “Koşarım biliyorsun,” diye parladım. “Bunun neden sorun olduğunu da anlamıyorum.”

Kolunu çekip kurtardı. Geri geri gidip kapıya çarptı. “Sorun oluyor çünkü sana izin veriyorum!” deyiverdi. Sert bir soluğun ardından mırıldandı, “Sorun oluyor çünkü peşimden koşmanı istiyorum.”

Peşinden gittim ve başımı eğip dudaklarımla dudaklarını buldum. Tek istediğim buydu. Bunu bekliyormuş gibi bana

yaslandı, dudakları aralanmış, kolları boynuma dolanmıştı. Her şey birbirine karışıyordu: Acı, arzu, öfke ve hepsinin altında, çaresiz bir umut ışıltısı. Aramızda yükselen enerjiyle bunların paylaşıldığını hissedebiliyordum. Elimi belinden yukarı çıkardım, parmaklarım çıplak tenini ve omurgasındaki çukuru bulurken onun parmakları da saçlarımı tutuyordu. Dudaklarıma yakın soluk aldı, bir saliselik bir duraksamanın ardından birbirimizden sonsuzluk kadar uzak kalmış gibi bir kez daha birlikteydik.

Gergin bir ses çıkartarak kollarımdan sıyrılıp öpüşmeye bıraktığımız yerden devam etmeme engel olmak için başını çevirdi. Nefes alış verişleri hızlanmış, ağırlaşmıştı. Onu karpıya iyice yapıştırdım, kasıklarım onunkileri buldu. İstedğim buydu.

“Tanrım, Flynn, yapamayız.” Kelimeler ağzından soluk soğuğa çıkıyordu. “Yapamayız.”

Başımı eğip çene çizgisinin altını öptüm ve bedenime değen bedeninin kıpırdandığını hissettim. Onu üsse geri getirdiğim gece söylediği şeyi hatırlayarak, “Tek gerçek şey,” diye soludum, saçlarının arasına. Ellerindeki kanı yıkadığım gece. “Bütün bu olanlar arasında gerçek bir şey. Bu, gerçek.”

“Biz düşmanız. Gerçek olan bu.” İtirazlarına rağmen kollarını sımsıkı boynuma dolamıştı ve beni bırakmak istemiyordu. Şakağına bir öpücük kondurdum ve alnımı koyu renkli saçlarına gömdüm.

“Ben senin düşmanın değilim, Jubilee Chase,” diye fısıldadım. “Ve senin de benim düşmanım olduğunu sanmıyorum.” Tekrar dudaklarını yakalayana dek üzerine eğildim. Ona do-

kundüğüm noktalarda ellerim yanıyordu, diğer her şey arka planda solup gidiyor, bununla, onunla, bizimle boğuluyordu.

Bardan gelen müzik değişti ve bu değişiklik anın büyüünü bozmuşçasına, Jubilee boğulacaktı gibi soluk alıp mırıldandı. “Çok tehlikeli.”

“Umurumda değil,” dedim. Asker künyesinin altındaki çıplak boynunu buldum. Ben onu tatlı tatlı ısıırken nutku tutuldu. Yakasını kenara itip boynuyla omzu arasındaki oynak birleşme yerini bulup yumuşak tenini öptüm.

Bedeni dokunuşlarıma karşılık vererek benim bedenime doğru yaylandı. Ama bir salise sonra donup kaldı. Başımı kaldırdığımda kederli gözlerle dudağını ısırdığını gördüm.

“Flynn, yapamayız.” Dudakları kızarmış, gözleri koyulaşmıştı ama yutkunup kendini toplamaya çalıştı. Kararlılığın yeniden bakışlarına sızdığını görebiliyordum. “Bizim için tehlikeli olmasından bahsetmiyorum, Flynn. Onlar için çok tehlikeli. Seçmek zorunda kalsaydın, iş o noktaya gelseydi, kimi kurtarırdın? Halkını mı, beni mi?”

Saçını elimle yüzünden geriye taramama, nasırlı parmak uçlarımla yanağını, pürüzsüz teninden aşağı doğru okşayarak inmeme izin verdi. Ben dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bekledi. Mağarada McBride’den kaçtığımızda tarafımı seçmiştim ama hangi tarafı seçtiğimden emin değildim. Bu kızı kurtarmaya mı çalışıyordum yoksa savaşa engel olmaya mı? Birini diğerine tercih etmem gereken güne kadar ileriye düşünmek istemiyordum.

Yüzleşemeyecek kadar yorgun olduğum şeylerin hepsi tekrar ortaya çıkmak üzereydi. Mutlak bir kesinlikle bildiğim bir

tek şey vardı. Adını fısıldayıp bir kez daha ona doğru eğildiğimde, bana izin verdi. Elleri göğsümü bırakıp beni kendine çekti. Dudaklarımız buluşurken yanağımı avuçlarının arasına aldı, beni çılgın ateşten uzağa ve daha yavaş, daha sakın bir şeye doğru çekti. Gerçek bir şeye doğru...

Bir süre sonra ikimiz de nefes almak için durduk. Başımı eğdi. Şakağını öptüm, konuşmasını bekledim.

“Er ya da geç, ikimizden biri bir seçim yapmak zorunda kalacak ve bu işe girersek, yanlış seçimi yapacağız demektir. Neler olup bittiğini bizden başka gören yok. Bize ihtiyaçları var.” Dönüp kollarımdan sıyrıldı, kendini ulaşamayacağım bir noktaya yerleştirdi. Beni de kendisinin ulaşamayacağı noktaya.

“İnsanların sana ihtiyaç duymasından yorulmuyor musun hiç?” Birdenbire tek hissettiğim buydu: Yorgunluk. Ablamın, kuzenimin, arkadaşlarımla üzüntüsü; McBride’ın öfkesi, Sofia’nın acısı ve kendi çaresizliğim beni yıpratmıştı. Bir köşeye sığınmak istiyordum. Jubilee’yi istiyordum.

“Şu ana kadar hayır.” Acı çekiyordu ama bana uzanmak yerine kapının yanında dikildi. İçimdeki her şey acıyordu ama ben de ona uzanmadım. Haklıydı çünkü.

“Git.” Onun gitmesine izin vermek için tüm gücümü harcamam gerekti. Beni gördükleri yerde vuracak insanlar uğruna... Onun katil, benim de bir hain olduğumu düşünen insanlar uğruna...

Konuşmadı, iki uzun ve yavaş nefes boyunca durup bana baktı. Ardından el yordamıyla kapının kulpunu buldu, sertçe çekip açtı. Yuvarlanırcasına gecenin karanlığına çıktı. Arkasından küt diye çarpan kapı aynı ivmeyle bir kez daha ürpe-

rerek açıldı.

Avucumu duvara indirdim; sızısını, acının kolumdan omzuma çıkışını hissettim. Kapı yavaşça tekrar açılırken, onun uzaklaştığını gördüm. Projektörlerin altında yürüyüşünü izledim.

Kapı savrulup yeniden kapanmadan, adımlarının yavaşlamaya başladığını gördüm sanki. O sırada dışarıyı gördüğüm aralık kapandı, bir tık sesiyle Jubilee de ben de bir başımıza kaldık.

Kız bekliyordu. İlk kez gördüğü bir uzay limanındaydı ve tanımadığı bir gezegenin yörüngesinde dolaşıyordu. Üzerindeki kıyafetlerinden başka bir şeyi yoktu ama pencereye yapışmıştı ve kenetlenme limanına yanaşan her gemiyle beraber yüreği hop ediyordu. Kendi gemisini gördüğü anda tanıyacağına emindi.

Bir adam gelip kızı buldu, görevlendirildiği keşif gemisinin harekete hazır olduğunu haber verdi. Kıza eşlik edip onu doğru kenetlenme limanına, küçük fakat gösterişli bir mekiğin yanına götürdü. Pencereleeri altın sarısı ve yeşil renklerle parlıyordu. Kızın gözü gerisindeki birkaç kişiye ilişti: Koyu saçlı bir çocuk, sahte kimlikli suratsız bir ergen, kızın tanımadığı yaşça büyük bir kadın.

Kıza eşlik eden adam, aynı zamanda geminin kaptanıydı, borda iskelesini işaret etti.

"Ee?"

Kızın zihninin çok derinlerinde bir yerlerde, bir şey kıpırdandı: Bunun asla yaşanmadığına dair, bunun o anda yaşanamayacağına dair bir kesinlik duygusu. Kızın hayatı böyle olmayacaktı. Karanlık, soğuk ve büyük ihtimalle çok kısa olacaktı. Uzay gemisinin parıltılı ışıkları onun için değildi.

Kelimeler yüreğini dağlarken, "Yapamam," diye fısıldadı. Uzay gemisinin kaptanı ona döndü, kız onun yemyeşil gözlerinde kendi yüreğinin sızısının yansımalarını gördü. "Özür dilerim, yapamam."

YİRMİ YEDİ

JUBILEE

ORAYA KADAR NASIL YÜRÜDÜĞÜMÜ HATIRLAMİYORDUM ama birdenbire kendimi odamda buldum. Başım dönüyor, benim karıncalanıyordu. Yatmaya hazırlanırken yapılacakların üzerinden tek tek geçmek kolay oldu, günün sonunda başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğum yıllar boyunca hafızama kazınan rutinimdi bu. Kendime düşünme izni veremezdim, bedenimde dolaşan yakıcı adrenalın üzerinde kafa yorma izni veremezdim. Flynn ile aramızda geçenleri tekrar tekrar canlandırma izni veremezdim.

Sekiz yaşından beri savaştığım şeyleri temsil eden bir adama daha fazla âşık olma izni veremezdim.

Bunların hiçbirine engel olamayacağıma göre, elimden gelen tek şey ona bir daha dokunmamaktı.

Ertesi gün öğlene kadar görevim olmamasına rağmen güneş doğarken uyandım. Bırakılamayacak kadar köklenmiş bir alışkanlıktı. Merendsen bir sonraki hamlemize dair bir haber göndermemiş; bana harekete geçme, düşüncelerimi tehlikeli bölgeden uzak tutma ihtiyacım için bir çıkış yolu göstermemişti. Çevrili alanın dışına çıkmadan, bedenime toparlanması için mümkün olduğunca zaman vermem gerektiğini biliyordum. Dışarısı soğuktı, ıslaktı ve görev yorucuydu. İsyancılar bataklıkta gözden kayboluyor, kurşunlar aniden yağmaya başlıyordu. Üsse hava saldırısı düzenleyemeyeceğimiz kadar yakın ve onları, tahkimatın gerisinden birer birer avlayamayacağımız kadar da uzak duruyorlardı. Yere yakın savaşmak zorundaydık. Çamur çatışma üniformasının içine sızıyor, kurduğunda deli gibi kaşındırıyordu. Ne kadar keselenirsem keseleneyim bataklık gibi kokmaktan kurtulamıyordum. Onları bataklığın derinliklerine doğru takip ettiğimizde gözden kayboluyor ve bizi, bataklık serabı gibi güvenli olmayan bölgelere çekiyorlardı.

Görevimin başlamasına daha saatler vardı ve tenim hareket etme arzusuyla karıncalanıyordu. Ne zaman otursam, ne zaman gözlerimi kapatsam Flynn karşında beliriyordu.

Tek gerçek şey, demişti dudakları çenemin gerisindeki gizli bir noktayı bulurken. Bu, gerçek.

Üzerime, dünkü buruşuk ve dağınık üniformamı geçirdim. Şu anda çamaşır yıkamak, üsteki öncelikler arasında sonuncu sıradaydı ve üstüm başım darmadağın koşuya çıkıyorum diye kimse beni yargılayacak değildi. Çok kısa bir tereddüdün ardından, Gleidel'i de taktım. Tabancayla koşmak garip kaçacaktı ama

Avon üzerinde herhangi bir yere silahsız gidilecek zaman değildi. Koşu ayakkabılarımı nizami botlarıma yeğleyip sisli, soğuk şafak havasına daldım. Avon'un bulutlu semasında güneş geç doğduğundan ışık yavaşlamıştı, manzaranın üzerine ağır ağır sızıyordu sanki. Hava hâlâ karanlıktı ama dağınık güneş ışığı aralardan bizi dikizlerken tepemizdeki sisin kalktığını görebiliyordum.

Üs çevresinde dolaşıp zirve noktasına spor salonundaki engelli parkurda ulaşan sekiz kilometrelik alışlageldik eğitim koşusunu tamamlamak fazla riskli olacaktı. Çitin berisinde, araziye bizden iyi tanıyan isyancılar vardı ve silahını bana doğrultmuş, göremediğim birinden üç metre kaçmak zorunda kalma fikrinden hazzettiğim söyleyemezdi.

O yüzden pantolonuma sıçrayan çamura aldırmadan binaların arasından dolandım. Kendimi zorlamamaya, adım atmaktan başka bir şeye odaklanmamaya çalışmak tam bir mücadeleydi.

Nefesim rutubetli havada buğulanırken güvenliğin önünden geçip Genel Komuta Merkezi'ne giden yola yöneldim. Burası, diğer parkurlar kadar sık kullanılmıyordu, o kadar çamurlu değildi. Koşmak daha kolaydı.

Seçtiğim güzergâh beni, Komuta Merkezi'nin önüne çıkarttı ve aynı anda, Komutan Towers ofisine girip gözden kayboldu. Çamurları sıçratarak olduğum yerde durdum. Burada yaşananlara dair kanıt ihtiyacımız vardı, Lilac LaRoux öyle demişti. Ve Merendsen ile ikisi kaderimizi galaksinin öbür ucundaki bir bilgisayar korsanının eline teslim etmekte sakınca görmeseler de ben birilerinin beni kurtarmasını beklemeye alışkın değildim.

Komutan Towers'm bana anlattığından fazlasını bildiğinden emindim. Üstelik de kötü yola saptığına inanmıyordum. LaRoux onu parmağında oynatıyor olsa Lilac'ın nişanlisına burada olup bitenleri anlatmamam için beni uyarır mıydı?

Flynn burada olsaydı keşke. Ona her şeyi anlatamamaktan nefret ediyordum, özellikle de dün gece katliam için adaletin yerini bulmasına yardım etmektense, saklanmaya devam etmek zorunda kalmanın onu nasıl üzdüğünü gördükten sonra. Yine de henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim. Sırf onu düşünmek bile yanaklarımın kızarmasına yetiyordu. Onun hayalini bir kenara itip Komutan Towers'ın ofisine doğru döndüm. Prefabrik karavanın ahşap merdivenlerini kalp atışlarımla aynı anda döven adımlarla basamakları çıktım.

İçeriden, "Ne var?" diye bir ses geldi. Rahatsız edilmek hoşuna gitmemiştii.

"Benim efendim, Chase. Konuşabilir miyiz?"

Kapının diğer tarafındaki sessizlik bir parça fazla uzadı. "Elbette. İçeri gel."

Çürük kapıyı itip açtım ve içeri süzıldüm. "Komutanım."

Çalışma masasının yanında dikilerek, "Kapıyı kapat!" diye tısladı.

İrkilip gözlerimi kırıştırdım ama gayriihtiyari kapıyı çarpıp kapattım.

"Kusura bakmayın, Yüzbaşı Chase. Ama insan ne kadar dikkatli olsa az. Kim tarafından izlendiğimizi bilemeyiz."

Ürpermek için kendimi tuttum ve masanın arkasındaki yerine yerleşmesini bekleyerek gösterdiği yere oturdum. Ama o oturmak yerine volta atmaya başladı, gözleri bana değil ka-

pıya dikilmişti. Kendini toplayıp benimle konuşmasını, buraya neden geldiğimi izah etmeme izin vermesini bekledim ama benim odada olduğumu tamamen unutmuştu sanki.

“Şey... efendim?”

Birden volta atmayı kesip bana döndü. Mavi gözleri ısıltı ısıldı, biraz fazla parlaktılar. Son konuştuğumuzdan bu yana uyumamış gibiydi. “Özür dilerim, yüzbaşı. Benimle konuşmak mı istemiştiniz?”

“Evet, efendim.” Yutkundum, ağzımın içi birden kupkuru olmuştu. *Hislerine güven*, demişti Lilac LaRoux. Komutan Towers’a inanıyordum. “Efendim, neler olup bittiğinden haberim var. LaRoux Sanayi’ni biliyorum. Doğuda gizli bir tesis olduğunu ve bunun Cinnet denen şeyle ilgili olduğunu biliyorum. Ve sizin de bu konuda bir şeyler bildiğinize eminim.”

Sessizlik, yalnızca deli gibi çarpan ve uzaktan gelen patır patır silah seslerinde kısa süreliğine yankılanan yüreğimin sesiyle bölünüyordu. Komutan Towers nefes alış verişleri hızlanırken beni izledi, gözlerinin altındaki morluklar her zamankinden daha fazla dikkat çekiyordu. Gözlerinin içine bakmadığımı fark ettim, mavi gözlerinin gerisinde yanan bir korku, sinir krizinin eşiğinde bir kadının çaresizliği vardı.

O sırada gözlerini kapattı. “Tanrım, Lee, bunları senden duyunca nasıl rahatladım anlatamam. Bu ofisimden dışarı çıkmasın ama...” Sesi alçalarak kesildi, omuzları âdeta taşıdığı sırrın ağırlığıyla çöktü.

Kendi hissettiğim rahatlama bir anlık taze bir esinti gibi kapıdan içeri adım attığım andan itibaren ilk kez nefes almama izin veriyordu.

Dönüp masaya dayandı. “O tesise gittiğinden haberim var. O yüzden sorular sorduğunu biliyorum. Orada görmüş olabileceğin şeyler beni endişelendiriyordu. Çok şey bilenlere neler yaptıklarını bilmiyorsun. Her şeyi biliyorlar, beyninin içini bile görebilirler.”

LaRoux’nun uyarısı zihnimde yankılandı ve komutanın korkusuna karşılık kendi korkumun yükselmesine izin vermemeye çalıştım. “Efendim,” diye başladım, “LaRoux Sanayi...”

“LRS mi?” Towers boş boş bana baktı. “Ben onlardan bahsetmiyorum. Oradaki... oradaki şeylerden bahsediyorum. Bataklıkta.”

Cildim ürpermek istiyordu. Merendsen’in fısıltılar, anlama ihtimalimizin olmadığı şeyler hakkında söylediklerini hatırladım. “Orada bir şey vardıysa bile, efendim, artık yok. Boş bataklık arazisi dışında bir şey yok.”

“Bu gittiler anlamına gelmiyor,” diye mırıldanıp parmaklarıyla saçlarını taradı. Düzgün topuzu bozuldu. Birkaç adım daha volta atıp aniden döndü ve önümde diz çöktü.

Bütün perdeler çekiliydi, ofisine Avon’daki bütün binalardan çok daha fazla mağara havası vermişti. Şimdi etrafa göz atma fırsatı bulunca, etrafa saçılmış boş besin takviyesi paketlerini, içecek makinesinin ve masasının etrafına dizilmiş kirli kahve kupalarını görebiliyordum. Haftalardır odasından çıkmamıştı sanki.

Cevap verdiğinde sesi boğuktu. “Herkes deliriyor. Herkes. Senin dışında. Neden delirmiyorsun? Neden?” Öne eğilip elleriyle sandalyemin kol dayama yerlerine yapıştı, yüzü en fazla sekiz-on santim uzaktaydı.

Delirdim, diye bağırarak istedim. Yarım düzineden fazla insanı öldürdüm. Öldürmemiştim gerçi. Tarver Merendsen bunu ispatlamıştı.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım onun yerine.

“Gördüğün tesis, askerî değildi,” dedi nihayet, “LaRoux Sanayi’ne aitti.”

Nabızım hızlandı. İhtiyacım olan cevapları alabilmek için dikkatli ilerlemek zorundaydım. “Neden? Avon’la neden ilgileniyorlar?”

“Buraya ilk atandığımda benimle temasa geçtiler ve Cinnet’i engellemenin bir yolunu aradıklarını söylediler. Son on senedir bütün üs komutanlarının buradaki araştırmalarına izin verdiğini söylediler.”

İyi de neden? Nereye kadar? Ağzımı açtım ama Towers başını eğmiş, beni korkutan alçak, monoton bir sesle konuşmayı sürdürüyordu.

“Bazen onlara rastlıyoruz,” diye mırıldandı. “Cinnet’e yenik düşen askerlere. Boğulmuş ya da bataklık kumuna gömülmüş hâlde ya da ellerinde silahları ve kafalarında bir kurşunla. Dağıldıklarında etrafta öldürecek kimse yoksa doğuya gidiyorlar, kimseye ait olmayan araziye. Arıyorlar. O mekânı arıyorlar. Ama o sürekli dolaşıyor. Asla aynı yerde olmuyor. Onu bulmaya çalıştım ama...”

Söylediklerinin en azından bir kısmına inanmak için bir sebebim olmasaydı kafayı yediğini söyledim. Bakışları deliceydi, gözleri çukura kaçmış, dudakları çatlamıştı. Kendine hiç bakmamıştı. Bir süredir uyumadığı açıkça belliydi. Benim, isyancı üssündeki katliamdan sonraki, vicdan azabından

boğulan hâlime benziyordu. Bütün o insanları öldürdüğüme inandığım...Dondum. “Efendim, ne yaptınız siz?”

Komutan Towers başını iki yana salladı. “Zamanında önemsiz görünmüştü. Her ay hesabıma fazladan bir ikramiye yatıyordu ve ben de tıbbi kayıtlarımızın bir nüshasını gönderiyordum. Bazen bataklıkta bulduğumuz cesetler ortadan kayboluyordu. Anlamak zorundasın, LaRoux Sanayi öncü nitelikte tıbbi araştırmalar yürütüyor ve bize, askerlerime yardım eli uzatan başka kimse yok. Cinnet denen şeye çözüm bulduklarını düşündüm. Bunu anlıyorsundur, birliğinle yaşayıp birliğinle ölmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.”

Sesimde yargılayıcı bir ton olmamasına çalışarak, “Evet, efendim,” dedim ihtiyatla. Onun yerinde olsaydım farklı davranacağımdan emin değildim. Ayrıca konuşmaya devam etmesini istiyordum.

Ama beni duymuyordu sanki.

“Artık yapmıyorum,” diye fısıldadı. “O yer, inceledikleri şeyler, Cinnet denen şey daha da kötüledi sadece. Artık sivilleri de etkiliyor, geçmişinde en ufak bir şiddet olmayan Quinn gibi adamları. Onlara artık arka çıkmayacağımı söyledim, Lee. Sana söylüyorum, her ihtimale karşı...” Yutkundu, ifadesindeki deliliği bir parça azaltan derin bir soluk aldı. “Başıma bir şey gelme ihtimaline karşı...”

Koltuğun oturulan yerine yapıştırdığım avuçlarım ter içindeydi. “Neden ben?”

“Neden sen?” diye tekrarladı. “Onlar da bunu bilmek istiyorlar. Sonunda buldum. LRS senin neden kafayı yemediğini merak ediyor, neden hiç rüya görmediğini. O yüzden hâlâ

buradasın Lee. Bana yalnızca başımı çevirmem için para ödemediler. *Seni* takip etmem için para ödediler.”

Dehşet boğazıma yapıştı, sesimi boğup götürdü. “Kim? Kim yapıyor bunu?”

Yakınımda dikilerek dikkatli bakışlarıma karşılık verdi. Ağzı açıldı, sonra kapandı. Gözlerinin benim ötemde bir yere odaklandığını, sonra tekrar geri gelip bulanıklaştıklarını gördüm. “Lee,” diye fısıldadı. Sonra tekrar, bu kez garip bir aciliyetle. “*Lee.*”

“Efendim?” Kendimi, elimi kolumu bağlayan korkudan kurtulup ona ulaşmak için hareket etmeye zorladım. “Neler oluyor, efendim?”

Bakışlarımın altında göz bebekleri irileşti, kasları seğirmeye başladı. Mori’ye de böyle olmuştu, kasabadaki delikanlıyı vurduğu sırada aynı böyle görünüyordu. Elimi silahıma götürdüm ama parmaklarım bildik kabzaya dokundukları anda donup kaldılar. Komutanımı vuramayacağımı biliyordum.

İlk kez asker arkadaşlarımdan birinin ölüşünü gördüğümde, aktif göreve başlayalı en fazla birkaç hafta olmuştu. Devriye gezerken burada uzun zaman önce çıkan isyandan kalma, kötü yerleştirilmiş ama çalışan bir bubi tuzağına basmış ve patlayan bombayla paramparça olmuştu. Ama ayağı tele takılıp fitil ateşlenmeden evvel bir an vardı, ikimizin de ne olduğunu anladığı bir an. Gözleri benimkileri buldu ve o an, aramızda uzanan bir sonsuzluğa doğru açıldı. Onun yüzünde ölmek üzere olduğunun bilgisi, benim yüzümde ise çaresizliğim belirdi. En fazla bir saliseydi ama sonsuza dek sürdü.

Komutan Towers bakışlarıma karşılık verdiğinde o ana

geri döndüm. Bir an için dağılmakta olduğunun farkına vardı.

Kendimi hazırladım, patlayacak şiddet gösterisini bekledim.

Fakat o an geçti ve Towers doğruldu. Onu gözleyerek kalakaldım. Mori gibi dağılmasını bekliyordum. Büyümüş göz bebekleriyle benim öteme baktı. Ardından, garip şekilde silkelenip döndü ve masasının etrafından dolaşıp sandalyesine yürürken masamın üzerindeki bir dosya yığınının uzandı.

İşinin başına dönüşünü boş bakışlarla izledim. Kötü bir şey olmasını bekledim. Ama olmadı. Göz bebekleri hâlen alışılmadık ölçüde büyük olsa da beden dili ve hareketleri son derece normaldi. Ofisine ilk girdiğimdeki davranışlarından çok daha normaldi aslında.

“Efendim?”

Başını kaldırıp şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Yüzbaşı,” dedi uysalca. “Girdiğini fark etmemişim. Sana nasıl yardım edebilirim?”

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Söyleyecek bir şey bulmaya, anlamaya çalıştım. “Efendim, buraya sizinle konuşmaya geldim. Bana tıbbi kayıtları anlatıyordunuz. LaRoux Sannayi ile alakalı.”

“Öyle mi?” Kaşlarını çatıp bana baktı, düzgünce yerinde duran bir tutam saçı tutturmak için elini uzattı. Tanıdığım alışkanlıktan kaynaklanan, bildik bir hareketti ama bir parça sinirliydi. Azıcık yanılttı. “Sanmıyorum.”

“Efendim, kayıtlar... Doğudaki tesis...”

“Bir sürü evrak işim var, yüzbaşı,” dedi tatlı tatlı. “Bekleyebilir mi?”

On dakika önceki hâlini görmemiş olsaydım, bir sorun ol-

duğunu söyleyebilir miydim emin değildim. Ama şu anda ona bakarken küçük ipuçlarını görebiliyordum. Bütün hareketleri doğrudu, sesinin yükselip alçalışı, kelime seçimleri. Ama hepsi bir parça yumuşamış, bastırılmıştı. Kendisiydi sanki ama bir şekilde... daha az kendisiydi.

“Evet, efendim,” diye kekeleyip kapıya doğru geriledim. “Ben... teşekkür ederim, efendim.”

Ben selam çakıp telaşla dışarı fırlarken başını kaldırıp bakmadı bile.

Tek yapabildiğim üssün öbür ucuna koşmadan, yürüyerek dönmek oldu. En yakın uzay mekiğini bulup buradan olabildiğince uzağa gitmemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

LaRoux Sanayi’nin neden burada, Avon’da olduğunu bilmiyordum. Komutanımın neden beni gözetlemek için para aldığını bilmiyordum. Ama bu rüşvetin ve suçluluğun gerisinde Towers gerçekte kimdiyse, o kişi artık yoktu. Çünkü bana kirbarca kapıyı gösteren şey, Komutan Towers değildi.

Niyetim Merendsen’i bulup duyduklarımı ona anlatmaktı, böylece parçaları bir araya getirebilecektik. Fakat adımlarım beni Molly’nin yerine götürdü. Personel yirmi dört saat görev yaptığından Molly de sürekli açıktı. Kalabalığın rahatlığına ihtiyacım olduğunu söyleyerek kendimi kandırmaya çalıştıysam da oraya gitmemin nedeninin bu olmadığını farkındaydım. Gördüklerimle alakalı birtakım mantıklı açıklamaları olduğunu umarak Flynn’in olup bitenler hakkında söyleyeceklerini duymam gerektiğini söyledim kendime.

Yine de ayaklarımın beni onun yanına götürmesinin asıl nedenini biliyordum ve bununla gurur duyduğum söylene-
mezdi. Çok korkuyordum ve sekiz yaşımdan beri ilk kez,
birinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiya-
cım vardı.

Zihnimde deli gibi dönen düşüncelerle, yorgunluktan ve
dehşetten yanan gözlerle yolu yarılamıştım ki burnum yanma-
ya başladı. Dumanın bu keskin kokusunu, boğulma duygusu-
nu tanıyordum. Bir yerlerde bir şey yanıyordu.

Başım hızla kalktı. Uzakta dalga dalga yükselen, yoğun
siyah dumanı seçtiğim anda düşünmeden koşmaya başladım.
Üssün diğer tarafındaki birçok binadan biri olabilirdi. Birkaç
yatakhane vardı, bir-iki malzeme deposu, hatta cephanelik
bile oradaydı. Bu büyük bir facia olurdu ve bir şekilde öyle
olmadığını biliyordum.

Tanrım, hayır. Olmasın lütfen.

Molly ile aramdaki mesafenin nasıl kapandığını fark etme-
dim bile. İki yatakhane arasından fırlayıp barı alevler içinde
gördüğümde ruh hâlim şokun bile ötesindeydi. Koşmaya de-
vam ettim, ancak birisi ceketime yapışıp beni geri çektiğinde
durdum. İvme yüzünden yere yuvarlandım.

Çamurun içinde debelenip ayağa kalktım ve aynı kollar beni
yakaladığında, yeniden yanan bara doğru hamle yapıyordum.

“Chase!” diye bağırdı hayal meyal bir ses, kulağımın di-
binde. “Oraya gidemezsin!”

“İçeride birileri olabilir!” diye bağırdım, elinden kurtul-
mak için çabalarken sesim çatallandı.

“Varsa bile, artık ölmüşlerdir ve onlara yardım edemez-

sin!” Yüzbaşı Biltmore’du ve beni bırakmaya niyeti yoktu. “Kendine gel, yüzbaşı!” diye parladi.

Beni bıraktığında tekrar düştüm ve bu sefer çaresizce içeri girme ihtiyacımdan sıyrılmış oldum. Alevlere boş gözlerle bakakaldım, düşüncelerim patinaj yapıp durdular. Flynn ortalarda yoktu. Düşünemiyor, hissedemiyordum. Acıya yer yoktu. Henüz anlam veremiyordum, kabul edemiyordum. Böyle olmazdı.

Yüreğim boşaldı.

Acil durum ekibinin bağrıışlarını duydum, itfaiyecilerin koordine çabalarını, diğer binalara sıçramadan yangını kontrol altına alışlarını. Bir kiriş çöktü, bir alev ve kıvılcım dalgası gökyüzüne doğru fıskırdı. Camlar patlamada kırılmıştı ve boş bir çerçeveden, barın, gözlerime kıpkırmızı vuran dış hatlarını görebiliyordum. Yanmış kimyasal madde kokuları her nefeste burnumun içini dağılıyordu. Saçma bir şekilde aklıma Molly’nin antik müzik kutusu geldi, kırmızı ve altın sarısı plastiğı sıcakta eriyor ve eski dünya müziğıyle dolu hafıza kartlarından geriye erimiş devreler ve zehirli bir duman kalıyordu.

Birisi bana çarpınca sendeledim ve zihnimdeki görüntü de kaybolup gitti. Dengemi bulduğumda bir çift sağlık görevlisinin dumanın arasından çarşafa sarılı birinin yattığı bir sedyeyi sürükleyerek çıkarttığını gördüm.

İri yarı biriydi, Flynn olamayacak kadar iriydi. Bir an için onun kim olduğunu anladım ve Biltmore’u itip geçtim.

Sağlık görevlilerine “Nesi var?” diye parlarken çarşafa uzandım. “Sadece duman zehirlenmesiye, belki de...”

“Hayır, yüzbaşı, ölmüş. Yapmayın lütfen...” Sağlık görevlilerinden biri, bana engel olmaya çalıştı ama ondan kuvvetliydim. Onu kenara ittiğim gibi çarşafa uzandım ve çektim.

Molly’nin yüzü karşımdaydı, sakın ve kayıtsız. Uyuyormuş ya da bir şekilde numara yapıyormuş gibi görünüyordu. Sonra kanı ve tıraşlı kafasındaki yanık izlerini gördüm. Eğildim, kafatasının arka tarafının kısmen uçtuğunu gördüm.

Etrafımdaki her şey yavaşladı. Sağlık görevlilerinin bir şeyler söylediğini duyuyordum, hayal meyal. Yangın başlamadan evvel ölmüştü. Vurulmuştu ve ordu silahlarından biri kullanılmıştı. Geniş bir açıyla ateş edilmişti, öldürülmeden önce diz çöktürülmüştü yani. İnfaz edilmişti.

Bakışlarımı Molly’nin yüzünden kaldırdığımda, gözlerim askerlerin sürükleyerek götürdükleri birini buldu. Debelenen ve küfürler savuran orta yaşlı bir adamdı.

“Kim o?” Sesim alçak, soğuk çıktı. Çok sakindi. Güzel.

En yakındaki sağlık görevlisi önce bana sonra sürüklenerek götürülen adama baktı. “Sorumlu pisliklerden biri,” diye cevap verdi. “İçeri bir grup isyancının sızdığı sanılıyor ama içlerinden bir tek bu yakalanmış. Sorgulanacak.”

Yüreğim tekrar doldu, bütün dünya kararıp geriye yalnızca götürülen adam kalırken öfke kontrolü ele aldı. Sorumlu adam. Onu resmen sorgulamalarına gerek yoktu. Niyetim her şeyi kendi başıma açığa kavuşturmaktı, neye mal olursa olsun. Silahımı kınından çektim, çaktırmadan adamla ona eşlik edenlerin peşine düştüm, adımlarım giderek hızlandı.

Bunu yapanı bulacak ve onu doğduğuna pişman edecektim.

Uyku saati geçmişti. Kız uyuklarken annesinin karıştırdığı Çin dominosunun sahte fildişinden taşlarının tıkırtısını dinliyordu. Dört tarafı annesinin arkadaşlarıyla çevrili keçe kaplı masanın altında battaniyesine sarılmıştı.

Krizantem resimli bir tař yere dūřünce biri, "Ben alırım," diye gürledi. Masanın kenarından bir kol alçaldı ve kız kola bakakaldı. Kol dövmelele kaplıydı, kızın daha önce bir arada görmediği kadar çok dövmeyle.

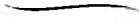
Annesi taşları dağıtırken büyükler aralarında sohbet ettiler ve kızın gözleri, seslerin alçak uğultusuyla kapanmaya başladı.

"Ben gidince dükkâna kim bakacak?" diye sordu annesi.

"Ben bakarım," dedi dövmele adam.

"Peki ya sen gidince? Sen gidince, kızıma kim bakacak?"

YİRMİ SEKİZ

FLYNN

YATAKHANELERİN GERİSİNDEKİ ARA SOKAKTA İLERLİYORDUM, sert duvara dayanıp kendimi nefes almaya zorladım. Sürükleyerek götürdükleri kişinin kim olduğunu göremiyordum ve Molly'nin iri yarı silüeti de ortalıkta yoktu. Burada ellerimi yumruk yapıp beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bunu bizimkiler yaptıysa ve beni görececek olurlarsa, kıyamet kopacaktı. Halkım katledilecekti.

Alevlere öyle takılmıştım ki Jubilee uzun adımlarla yanımdan geçtiğinde, onu neredeyse kaçıracaktım. Uzanıp koluna yapıştım ve döndürüp kendime çektim. Aynı anda aklıma, ilk işinin büyük olasılıkla burnumu kırmak olacağı geldi. Şokta olmasaydı kırardı da. Ama gözlerinde delice bir bakış vardı ve barut lekeli elini bana doğru kaldırdığını gördüğüm anda eğildim. “Jubilee, benim.”

Anlamsız bir ses çıkartırken yüzü acıyla kasıldı, elimden

kurtulup dengesini kaybetti ve kışlanın duvarına çarptı. Sarsıntının etkisiyle başını kaldırıp baktı, bakışları güçlkle netleşti. Yüreği gözlerinde atarken beni gördü. Tuttuğu tabanca gürültüyle çamura yuvarlandı. Elleri kollarıma yapıştı, gömleğimin kollarına tutunup beni kendine doğru çekti. Kendini gerçek olduğuma inandırmaya çalışıyordu sanki. “Flynn?” diye fısıldadı.

Yüzündeki ıstırap ve rahatlama ifadesiyle düşünüp kendime engel olamadan harekete geçtim. Onu kendime çekip sarıldım. O da bana sımsıkı sarıldı ve bir an için kargaşa devam ederken, orada birlikte kıpırdamadan durduk.

“Sandım ki sen...” dedi boğuk bir sesle. Kendi tepkisinin yoğunluğuyla sarsılmış hâlde, bir-iki santim geri çekildi.

Ben de bir parça sarsılmıştım ve konuşabilmek için önce boğazımı temizlemem gerekti. “Bağrısları duyduğumda erzak kulübesine gidiyordum. Molly nerede? Çıktığımda bardaydı, onu...”

Jubilee’nin yüzündeki bakış olanları haber verdiğinde, kelimeler boğazıma tıkanıp kaldı. Ellerimiz birbirinden sıyrıldı ve dizlerimin bağı çözülünce cephaneliğin duvarına yaslanmak zorunda kaldım.

“Yapan isyancıyı yakaladılar.” Jubilee sokak arasının girişine doğru döndü. “Diğerleri kaçmış. Sorguya gidiyordum, onu götürüyorlar...”

“Beni içeri sok,” diye lafını kestim. Telaştan sesim kesik kesik çıkıyordu. “Onu konuşmaya ikna edebilirim belki. Anlaşma öneririm.”

Dostunun acısı kora dönüşmeye başlarken “Adam katil,

Flynn,” diye parladı. Yüzünde haşın bir ifadeyle silahını yerden aldı. “Anlaşma filan olmayacak, adalet yerini bulacak o kadar.”

“Peki ya McBride’in adamlarından biriye? Sıradaki hamleyi biliyorsa?” Halkımdan birilerinin bu yangını çıkartabileceğine inanmıyordum. Bir hata olduğu kesindi. “Lütfen.”

Haklı olduğumu biliyordu ama intikam alma arzusu da aynı derecede derindi. Verdiği mücadeleyi izledim, kendi kalbimin derinliklerindeki yankısını hissettim. Halkımı öldüren her kimse, o da serbest geziyordu. Nihayet, Gleidel’ini kınına geri koyup mırıldandı. “Adama herhangi bir söz verme.”

Gözaltı hüccresine ulaştığımızda, çıkışarak bir-iki emir verip nöbetçiyi uzaklaştırdı. Gergin onbaşı bana baktıysa da bu, o daha gözden kaybolmadan Jubilee’nin peşinden gitmeme engel olmadı. Jubilee’nin mahkûmu öldürmesine engel olacağımı umuyordu herhâlde.

Odanın köşesindeki bankta dertop olmuş oturanı görünce yüreğim sıkıştı. Turlough Doyle’du. Sarı saçları kül yüzünden grileşmiş, gözleri dumandan ve üzüntüden kızarmıştı. Bataklığa, sırf kız kardeşi alg çiftliklerinden birine sabotaj düzenledikten sonra askerler, kızın nerede olduğunu sormak için Turlough’nun evine uğrayıp durdukları ve her seferinde daha da sertleştikleri için gelmişti. Sonra da Mike’la tanışmış ve kalmak için bir neden bulmuştu. Ama kana susamış bir isyancı değildi. Adam eskiden biyoloji asistanıydı.

Başı eğikti, yorgunluk ve korku etkisini göstermeye başlamıştı. Jubilee tereddüt etmeden, kapıyı arkamızdan çarparak

kapattı. Uzun adımlarla ilerleyip Turlough'nun gözlerinin içine baktı ve "Kim yaptı bunu?" diye sordu, hırlar gibi.

Mağaradayken şokun ve geçirdiği Cinnet'in etkisiyle Jubilee'nin gözü, katliamda eşini kaybeden adamı görmemişti. Ama Turlough onu hatırladı. Başını kaldırdığında yüreğini donduran saplantılı bir nefretle bakışlarını onun yüzüne dikti. "Beni nasılsa öldüreceksin, *asker*." Kelimeler ağzından tükürür gibi çıkmıştı. "Birini daha öldürmene yardım etmeyeceğim."

"Söyleyeceksin!" diye haykırdı Jubilee, "Yoksa evet haklısın, seni öldüreceğim, üstelik de çabuk olmayacak. Molly'yi hanginiz öldürdünüz?"

Turlough titrek bir soluk aldı, yuvarlak yüzündeki bütün renk gitmişti; korkudan ya da öfkeden, emin değildim. "Ben. Tek başıma yaptım."

"Yapmadın!" diye bağırdığı Jubilee, çatlayan sesle. "Kafatasındaki yanık izleri, ancak Gleidel yapar böyle bir şeyi. Sende antika tabanca vardı."

"Gleidel'i sen taşıyorsun!" diye bağırarak karşılık verdi Turlough. "Halkımı öldürdün, çocuklarımızı öldürdün." Bakışları onu olduğu yere mıhlıyor, gözleri gözlerini delip geçiyordu. "Cehennemde çürürsün umarım."

Beynim hâlen tekliyordu ve kapının yanındaki duvara yapışmış vaziyette duruyordum, ikisi de benim farkımda değildi. Molly *vurulmuş muydu*? Midemin acıyla burulduğunu hissettim.

Jubilee, Turlough'nun dik bakışlarına karşılık verdi ve sessiz kalışından, onu tanımadığını anladım. Sonra omuzlarını düşürdü. Suçlamalarını inkâr etme zahmetine girmemişti

ve yüreğim onun için sızlasa da nedenini biliyordum. Turlough'nun kendisine inanması için ne söyleyebilirdi? “Sana bir şans daha veriyorum, isyancı. İsimler. Derhâl.”

Turlough dik dik bakmakla yetindi, dehşet içerisinde olsa da kararlıydı. Ancak ıstırap böyle nazik bir adama bu tür bir güç verebilirdi. Başka bir zaman olsa, bu kadar cesur olduğu için onunla gurur bile duyabilirdim. Şimdiyse ben engel olmadığım takdirde, Jubilee onu paramparça edecekti. Kapıdan uzaklaşıp aydınlık alana adım attım. Beni tanıdığına Turlough'nun ağzı açık kaldı. “Burada ne işin var?” Fısıltısı beni dosdoğru delip geçen bir kurşun gibiydi. “Mike’ı öldürdü,” diye devam etti, sesi yükselip boğuk bir haykırışa dönüştü, “Sense onun yanında duruyorsun.”

“O öldürmedi. Sana yemin ediyorum. Oradaydı ama o öldürmedi.”

Konuşmadan bana bakınca, sözümün onun gözünde bir anlamı olup olmadığını merak ettim ister istemez. Yanı başımda Jubilee'nin, yüreğimin sesli vuruşlarıyla eş zamanlı alıp verdiği ağır nefesleri duyuyordum. Turlough bana güvenirse, Sean'ın güvенеbileceğine de inanacaktım. Aramızdaki uçurumun kapanabileceğine, birlikte yas tutabileceğimize inanacaktım.

Sesim yumuşak çıktı. “McBride nerede, Turlough?”

İfadesi titreşti, acı ve öfke yerini hızlı, buz gibi bir korku şimşegine bıraktı. “Bilmiyorum,” dedi gergin gergin. Ama sadakati kırılğandı, hissettiği dehşet Jubilee'ye gösterdiği her şeyden daha gerçektir.

“Ondan korkuyorsun,” dedim tatlı tatlı. “Anlat bana.”

Tereddüt etti, bakışları benden Jubilee'ye sonra tekrar bana kaydı. "Onu vurdu," dedi Turlough nihayet, soluğunu bıraktırken. "Barmeni, iri yarı olan. Yüzbaşı Chase'i aramak için içeri girmiştik. Niyetimiz, birilerine onu nerede bulacağımızı söyletene dek insanları korkutmaktı."

"Devam et." Jubilee'nin ifadesi anlaşılmazdı, öfkesi yerini yavaşça başka, buz gibi bir şeye bırakıyordu.

"McBride adama sürekli bağıırıyordu, tekrar tekrar. Adam seni nerede bulacağımızı söylemedi, trodaire. McBride da onu vurdu ve ateşe verdi..." Sesi kısıldı, korku konuşmasını zorlaştırıyordu. Ama Jubilee gergin omuzlarla arkasını döndüğünde, Turlough'nun öfkesi tekrar kabardı. "Oradaydı, Flynn. Herkes gördü. Cezasını çekmek zorunda."

Göğsümdeki ağırlığı hissedebiliyordum. "Orada olduğunu biliyorum ama onun silahı ateşlenmemiş."

"O insanlar sıradan bir silahla öldürölmediler. Kesin Gleidel'di. Askerler dışında kimin o tür silahı var?"

Birden oda sessizliğe gömölldü. Jubilee başını kaldırdı ve üçümüz birden aynı anda aynı şeyi anladık. Ayaklarımın altındaki zemin kayıp gitti sanki ve bir baş dönmesiyle tüylerim diken diken oldu. O türden silahı kimin taşıdığını hepimiz biliyorduk çünkü yakın zamanda Molly'yi kafasının arkasından vurmak için kullanmıştı.

Uzaktan silah seslerinin gürlemesi gelirken, Jubilee ile beraber üs alanını aştık. Boşluk, ordunun kullandığı eski model kurşunlu silahların çatırtısı ve öölümcöl Gleidel'in tiz çığlığıyla yarıldı. Çınlayan plastenin iğrenç kokusu ve yanmış

kimyasal maddeler boşlukta asılı kaldılar. Gözaltı hücreleriyle aramıza mümkün olduğunca uzun mesafeler girsin istiyordum. Turlough Doyle'dan, bir daha asla Molly'nin olmayacak bardan uzaklaşmak istiyordum. Ayaklarımı sürüyüp de tökezlenmeye başladığımda, Jubilee koluma asılıp durmama engel oldu.

McBride. Bütün farklılıklarımıza, bütün savaş açlığına rağmen her zaman aynı şeyi istediğime inanmıştım: Avon'a refah ve bolluğun gelmesini ve halkımız için adaletin sağlanmasını.

Fakat o, Fergal'ı öldürmüştü. Mike'ı öldürmüştü. Sırf bu savaşı ateşleyebilmek adına, kutsal sığınağımızdaki herkesi öldürmüştü. Bu kez de Jubilee'ye ihanet etmedi diye Molly'yi öldürmüştü.

Üstelik de hâlâ serbest geziyordu, Sean da yanındaydı.
Aman Tanrım.

Jubilee'nin kolundaki iletişim bandı vızıldayınca irkilerek şimdiki zamana döndüm. Jubilee daha iyi duyabilmek için bir binanın kuytusuna sığındı. Ses parazit yüzünden güç bela duyuluyordu ama tanıdıktı. "Lee, benim Merendsen. Rapor veriyorum."

Jubilee bileğini kaldırıp banda konuştu. "Dinlemedeyim, efendim."

Merendsen'in sesi boğuk gelse de ne dediği anlaşılıyordu. "Lee, Komutan Towers tehlike seviyesini yükseltti ve burada bulunması elzem olmayan kişilerin, üssü ve Avon'u terk etmelerini emretti. Buna ben de dâhilim."

"Molly yüzünden mi?" Molly'nin adını söylerken gözlerini kapattı.

“İsyancıların elinde uçaksavar bulunduğu onaylandı. Buradan kalkan ilk mekik aynı zamanda son mekik olacak. Ben de ona biniyorum. Burada kaldığımda aldığım riski üstlenmeye hazırım ama komutan eğer kendi ayağımla uçağa binmezsem yanıma asker vereceğini söyledi. Yörüngedeki uzay limanına gidiyorum. Benim korumam sensin ama sen gelip uçağı kaldırmazsan başkası kaldıracak.” Parazit tıslarken Merendsen duraksadı. “Sana veda edebilsem iyi olurdu.” Kelimeler rahat bir tavırla çıksa da ne söylemek istediğini biliyordum. *Kalmaya çalıştım, bırakmadılar Buradan ayrılmadan seninle konuşmam lazım.* Ama iletişim sistemleri korunmalı değildi.

Heyecanlı bir sesle, “Yola çıktım,” diye cevap verdi Jubilee. Göreve dönmüş, tekrar Yüzbaşı Chase olmuştu. Merendsen’in ona söyleyeceği şey her neydiyse duymaya her zamankinden çok daha fazla ihtiyacımız vardı.

“Bir şey daha var, yüzbaşı.”

“Efendim?”

“Güvenlik kontrolü için bütün sivilleri yemek salonunda toplamaya, gen künyelerini taramaya başladılar.” Duraksadı, sessizlik havada asılı kaldı. “Rastladığın sivilleri o tarafa yollasan iyi olur.”

Jubilee kaygılı bakışlarla benden tarafa baktı. Sakin bir sesle, “Anlaşıldı, efendim. Uyarı için teşekkürler,” diye karşılık verdi.

Zihnim hâlen sisle yoğunlaşmıştı. McBride’in adı kafatasıma bir tokmak gibi çarpıyordu. Jubilee gömleğimin kolunu çekiştirip gen künyesi dövmemin spiralli kodunu daha iyi sak-

ladı. Arkasından kürek kemiklerimin arasına dayadığı eliyle hafifçe ittirerek beni harekete geçirdi.

Kalkış bölmelerine doğru koşmaya başladık. McBride'ın deliliğinin ürpertici bir hatırlatıcısı gibi bataklıktan bir patlama sesi yankılandı. Bu arada biz de LaRoux Sanayi ile tek bağlantımızı, Avon'u neyin öldürdüğünü bulmak için tek şansımızı kaybetmek üzereydik.

Kız, November hayaletini arıyordu. Orada, sonsuz koridor ve odalarda bir yerlerde olduğuna emindi. Daha önce kızı hiç terk etmemişti ve bir hayaletin onun hangi gezegende olduğunu umursaması için bir neden yoktu. Kız saatlerdir arıyordu. Yetimhanenin içi dışına nazaran daha boştu ve kızın bütün odaları aramasına imkân yoktu.

Yatakhanelerden birinde bir mini ekran vardı, diğer çocuklardan biri tarafından gizlice içeri sokulmuştu. Eski modeldi ama sağlamdı. Oda boştu ama açık bırakılan ekran sessizce cızırdayıp titriyordu. Ekranda bir kadın, uzaklardaki bir gezegende biten savaştan bahsediyor, bir yandan da yıkımı ve mültecileri gösteren hoverkopter görüntüleri geçiyordu.

Kız ekrana baktı. Şehir November'dı.

Ancak biraz daha yaklaşıncı kız şehrin November olamayacağını fark etti. Ekrandaki şehir iyileşme sürecindeydi; binalar yeniden yapılıyor, sokaklarda çocuklar fişek patlatıyorlardı. Bir oyuncağa, kızın eskiden yaşadığı şehrin bir modeli, bir kopyasına benziyordu. Ekrandaki görüntüler onun için asla gerçek olmayacaktı.

Kızın içindeki November harabeye dönmüştü ve hep öyle kalacaktı.

November hayaleti de kaybolmuştu.

YİRMİ DOKUZ

JUBILEE

BEDENİM GÖRDÜĞÜ BU KÖTÜ MUAMELEYE İSYAN ediyordu. Sürekli çatışma, koşturma, saklanma. Yeterince uyku yoktu, aşırı acı vardı. Kalkış bölümüne doğru hızımı giderek arttırarak koşarken bunları kanımda alev alev hissedebiliyordum. Merendsen'in mekiğine pilotluk yapmak için vaktinde yetişemezsem Lilac'tan haber alıp almadığını öğrenme şansımı kaybedecektim, üstelik sesindeki telaştan haber aldığı belliydi. Bu bilgiye ulaşmak zorundaydık. Flynn'e Komutan Towers'tan bile bahsedememiştım henüz. Ne söyleyebilirdim ki? Koşarken ağrıyan kaslarıma odaklandım. Molly'yi düşünmemeye çalışıyordum. Onu namlunun ucunda, hâlen daha McBride'a nerede olduğumu söylemeyi reddederken hayal etmemeye çalışıyordum.

Gözlerim, acı ve soğuk hava karışımıyla yaşardı, elimi kaldırıp kıvılcımı andıran su damlacıklarını sıyırdım. Flynn'in

beni yarım adım geriden takip ettiğini duyabiliyordum, ben hızlanınca o da hızını arttırıyordu. Birkaç hafta önce olsa bana ayak uydurmasına şaşırırdım. Artık şaşırmıyordum. Hiçbir zaman bataklıkta hayatın piknik havasında geçtiğini düşünmemiştim ama askerî eğitiminin benimkine benzediği de aklıma gelmemişti. Üzerinde üniforması olmasa da bu askerî eğitimdi.

Seçtiğimiz güzergâhta yemek salonunun yanından geçtik. Görünüşe bakılırsa üsteki sivil nüfusun yarısı oradaydı, masaların ve sıraların arasından uzun bir kuyruk dolaşıyordu. Birkaç üniformalı, kuyruk boyunca ilerlerken siviller önceden kollarını sıyırıp dövmelelerini taramaya hazırladılar. Güvenlik Molly'nin yerinde saldırganlardan yalnızca birini yakalamıştı. Orduyla alakalı olmayan herkes orada oluşlarını haklı göstermek zorundaydı.

Fırlatma bölümü, zeminden ancak iki kat yükselen ama üs ve kasabayla alakalı bütün araçları, askerlerin yanında sivilleri barındıracak şekilde yerin altına inmiş uzun, alçak, muazzam boyutlarda bir dizi hangardan ibaretti. Kıvrımlı tavanlardan biri açıktı, bu da bir mekiğin havalanmak üzere olduğunu ya da az önce havalandığını gösteren bir işaretti.

Kapının dışında aniden durduk ve Flynn'e doğru döndüm. "Pekâlâ. Molly'nin kuzeni olduğun hikâyesini unutma sakın. Burada olmaya her şekilde hakkın var. Avon'dan ayrılmayı düşünüyormuşsun gibi davran, artık Molly..." Sesim çatallandı ve içimde karman çorman yükselen duygular arasından öfkeyi seçtim. Baş etmesi daha kolaydı. "Artık Molly olmadığına göre. Seni taramadan geçirmelerini bir süre geciktirecektir."

Başıyla onayladı. “Anladım. Sen Merendsen’i mekikle götürürken nereye gideyim?”

Hâlâ nefes nefeseydim. “Saklan. Benim odamda saklanabilirsin, üssü aramazlarsa. Ondan sonra nereye gideceğini bilmiyorum. Bataklığa dönersin belki. Bilmiyorum.”

Bilmiyorum. Bütün galakside en az sevdiğim kelimeydi ve son zamanlarda çok sık kullanmaya başlamıştım.

Fırlatma bölümü her zaman kalabalıktır ama bugün bölümde tam bir kargaşa hâkimdi. Flynn yolcu bölümünde dolanıp duran bir grup sivile katıldı, sanki bu iş için yaratılmış gibi dikkat çekmeden aralarına karışmıştı. Dönüp ona bakmamak için kendimi zor tutarak tanıdığım kısa boylu, orta yaşlı trafik kontrolörlerinden birine doğru yöneldim. Yakınlarda ısınan bir motorun gürültüsü yüzünden bağırarak konuşmak zorunda kaldım.

Eğilip yaklaşarak, “Merendsen?” diye bağırdım. “TerraDyn’in güvenlik değerlendirmesi için gönderdiği adam?”

Kontrolör gözlerini kısıp ötemde bir noktaya baktı, sonra benden dört-beş metre aşağıdaki bir mekikten tarafa eliyle işaret etti. “Acele etsen iyi olur. Hepsi birazdan kalkacak.”

Kalabalığın arasında Flynn’in bakışlarını yakalayıp gittiğim yönü gösterdim, ardından da mekiğin yanında dikilen bir grup üniformalı subayın yanına yöneldim. Merendsen oradaydı. Onun tanıdık çehresini görünce rahat bir nefes aldım.

Merendsen beni gördü ve tokalaştığı subaydan ayrılıp bana doğru yürümeye başladı. “Yüzbaşı,” dedi, gergin bir ses tonuyla. Göz ucuyla bize doğru bir koşu tutturan Flynn’i gördüm.

Tokalaşmak için elini uzatırken “Selam,” dedi yüksek sesle. “Gitmene üzüldüm.”

Merendsen, Flynn'le sertçe tokalaştı. Ama konuştuğunda sesi alçalıp tizleşmişti, etrafımızdaki bütün o motorların arasında sesini güçlkle duyuyordum. "Lilac'tan haber aldım. Mesaj göndermiş. Sözlü ileti göndermeyi göze alamamış ama yazılı gönderdi. Yüz yüze konuşamadığımızda kullandığımız bir şifre var aramızda. Sizin için şifreyi çözdüm, burada." Avucuma buruşturulmuş bir kâğıt parçası tıktırdı. "Yalnız kalınca okuyun."

"Efendim," diyebildim, rahat bir tavırla konuşurken bir yandan da farklı mekiklerin etrafında dolanan askerî personeli göz ucuyla takip etmeye çalışıyordum. Hangarın öbür ucunda, mekiklerden biri gürleyerek yukarı doğru kalkış yaptı ve gürültüsü seslerimizi gayet güzel gizledi. "Teşekkür ederim."

Bakışları bana sabitlendi ve alçak bir sesle, "Lee, beni dinle," dedi. "LaRoux'nun kullandığı bu yaratıklar, özünde kötü değiller. Ama onları etki altına almanın bir yolunu bulduysa, o zaman neler yapabileceğini bilmiyorum. Sadece... Dikkat et. Lütfen."

Ne söylemeye çalıştığını biliyordum. *Acele etme. Hemen atlama. Lee-vari davranma.* Başımla onaylamayı başardım. "Edeceğim. Söz veriyorum."

"Lilac haklıydı," diye devam etti, bu kez dikkatli bakışları Flynn'e de yönelmişti. "Kanıt ihtiyacınız var, bütün galaksinin şahit olması gerekiyor. Çok sayıda kişinin gözü Avon üzerine yönelsin ki LaRoux gezegene dokunmaya cesaret edemesin. Döndüğünüzde doğudaki tesise ne olduğunu araştırırsınız belki."

Kimse cevap veremedi, hava kontrolörlerinden biri koş-

rak yanıma geldi. “Kalkış vakti geldi, efendim, fazla vaktimiz kalmadı. Son mekik de gidiyor.”

Sivillerden ve askerlerden oluşan bir kuyruğun mekiğe bindiğini görebiliyordum. Askerlerin çoğunun aşıkâr yaraları vardı ama bazılarının gözleri, ilk doğal olmayan rüyalarını gören ve Cinnet geçirme korkusuyla tekrar uyumaya korkanların tekinsiz, kırmızı gözlerine dönüşmüştü. En fazla bir avuç sivil vardı. Galaksinin bir köşesinde onları yanına almak için bekleyen yakınları olan şanslı azınlık, dikkat çekmek istemiyormuş gibi başları öne eğik, sessizce yürüyorlardı.

Arkalarında yarım düzine kadar asker, hepsi de fırsat varken buradan kurtulmaya çalışan çaresiz kasabalılardan oluşan bir gürüha zorla engel olmaya çalışıyordu. Kalkış bölümü personeli onları, tahmin ettiğim kadarıyla gen künyelerinin taramadan geçirilmesi için üsse doğru sürmekle meşguldü. Flynn için bu binadan çıkış yoktu, uçtuğum mekik hariç.

Kontrol subayı gergin, hızlı bir tonla beni uyarmaya devam ediyordu. “İsyancıların elinde yerden havaya füzeler var artık, buraya gelen bir malzeme aracını ele geçirdiler. Hava sahası uçuş açısından güvenli değil, efendim. Şu an için kısa bir aralık yakaladık, ama o kadar. Şu anda havalandığınız takdirde sorun çıkma ihtimali düşük ama büyük ihtimalle geri dönmeyeceksiniz.”

“Ne zamana kadar?” diye sordum.

“Bilmiyorum, efendim. Yer ekipleri uçaksavar silahları tekrar ele geçirirse, bir saat. Belki de savaş bitene kadar.”

Başımı aniden kaldırdım. Eğer şu anda ayrılırsam, bir daha geri dönemeyebilirdim. “Orada neler oluyor?” diye sorarken

başımı zorla uzaklaştırdıkları sivillere doğru yatırdım. Onları nereye götürdüklerinden emin olana dek Flynn'i onlarla gönderemezdim.

"Mekiğe binmeyenler taramadan geçirilip kimlik tespiti yapılacak, efendim."

Flynn'in bakışları benimkilerle buluştu. Birden anladığını ve darbenin etkisiyle gözlerinin kocaman açıldığını gördüm.

Teknik personel hâlen konuşuyordu. "Uçuş öncesi kontrollerinizi tamamladık efendim ama Merendsen'in koruması olduğunuz için bu şeyi uçurmak da sizin göreviniz. Üstelik de *hemen* yapmanız lazım, komutanın emri."

Beni emirlere uymam için geriye, mekiğin burnuna doğru itmeye başladılar ama gözlerimi Flynn'den ayıramıyordum. Bir an için bütün sesler kesildi, aramızdaki uçurum büyürken tek duyduğum kendi kalbimin atışlarıydı. Zaman yavaşladı, saliseler ip gibi ilerlerken toz misali fısıldadılar.

Sonrasında her şey tekrar hızlandı ve Flynn öne fırladı. "Ben de," diye atıldı, boğulurcasına soluk alırken. "Ben de geliyorum."

Subay bir ona bir de mekiğe binmek için mücadele eden güruha dikkatli bir bakış fırlattı. Flynn diğerlerine engel olan askerlerle aynı taraftaydı ve adam onun güvenlik kontrolünden geçtiği, mekiğe binme hakkı olduğu sonucuna vardı. "Tamam ama geri gelememe ihtimalinizin olduğunu biliyorsunuz değil mi? Lanet olsun, misilleri vaktinden önce fırlatmayı becerirlerse, gökyüzünde paramparça olma ihtimaliniz var."

"Biliyorum," Flynn güçlükle nefes alıyordu ama bakışlarını yüzümden ayırmadı. "Biliyorum."

Peşinden de uzaklaştı, zaman birkaç saniye önceki teklemeyi telafi etmek ister gibi hızlanmıştı. Merendsen onu yolcu kapısına doğru itekledi ve ben de dönüp kokpite doğru koşmak ve pilot koltuğuna tırmanmak zorunda kaldım. Bu mekikte yedek pilot yoktu, fazla yolcu alamazdık.

Ellerim titriyordu. On altı yaşımda aldığım temel eğitimden bu yana her ay birkaç kere uçmama rağmen, pilot değildim ama rutin nakliye görevleri zaten yarı otomatikti. *Yerden havaya füzelerden kaçmak rutinin bir parçası değildi gerçi.*

Kas hafızası devreye girdi ve emniyet kemerimi taktım, motorlardan bir homurtu yükseldi. Tavanda dizili kontrol ışıkları birer birer yeşile dönüp bana yolcuların kemerlerini taktıklarını, kapıların kapandığını, basınç verildiğini haber verdiler. Hazırdık. İletişim birimi başlığını taktım ve kontrol kulesinin hemen kalkışa geçmem için tiz bir sesle yağdırdığı talimatları duydum.

Motor düğmesine sertçe bastım, VTOL jetleri bizi desteklerimizden havalandırırken kısa bir an bütün mekiğin titreğini hissettim. Uzun, yatıştırıcı bir nefes aldım ve mekiği gökyüzüne doğru fırlattım.

Kız bir tümseğin gerisine çömelmiş, elini acı dolu iniltileri duyulmasın diye yanındaki askerin ağzına kapatmıştı.

Geri dönmesi, çatışmaya yeniden katılması lazımdı ama yapamıyordu. Bacakları felç olmuştu âdeta. Kız kaçmanın ne kadar kolay olduğunu keşfetti; müfrezesi, yüzbaşı onsuz savaşmak zorunda kalmıştı. Ancak müfrezenin geri kalanı da çekildiğinde, yüzbaşı onu buldu, donup kalmış vaziyetteydi. Çatışmadan sürükleyerek uzaklaştırdığı asker de baygındı.

"İyi misin, onbaşı?" Yüzbaşı çömelip yüzünde şok belirtisi aradı.

"Kaçtım," dedi kız fısıldayarak. "Kaçtım."

"Jessop'ın öyle düşüneceğini sanmıyorum." Yüzbaşı diğer askerin nabzını kontrol ediyordu. "Hadi, tepenin diğer tarafına sığındık."

Yüzbaşı yaralı askeri sırtlayıp diğer askerlerin yanında yürüyüşe geçerken kız orada öylece oturdu. Ayağa kalkmak istiyor ama kalkamıyordu. Yüzbaşının giderek küçülmesini izledi, tekrar tek başına kalana dek. Düzlükte kendisinden başka asker kalmayınca dek...

Cesur olması gerekiyordu ama kaçmıştı işte.

OTUZ

FLYNN

JET MOTORLARI BİZİ İTEREK AVON'DAN UZAKLAŞTIRIRKEN midem de boğazımdan yukarı çıkmak için mücadele veriyordu. Birden, koltuğun kenarlarına yapıştığımı fark ettim. Etrafımızdaki sımsıkı kapalı kalkanlar, Avon'un daimî bulut örtüsünün üzerindeki mavi gökyüzünü ya da yıldızları göz ucuyla da olsa görmeme izin vermiyordu. Hissettiğim baş dönmesinin nedeninin yol tutması mı yoksa zihnimin son birkaç saati sindirmekte zorlanması mı olduğuna emin değildim.

Motorlar ani bir sarsıntıyla durdu. Ancak itici roketler yüzünden oturduğum yere çarpmam bittikten sonra, yer çekiminin azalmakta olduğunu idrak ettim ve ayaklarımı sinirli sinirli yere vurmak için çaba sarf etmeme gerek kalmadı. Ağırlığım, evimle bağım gibi azaldı. Uzun, yorgun bir sessizlikte zihnim deli gibi dönüyor, göğsüm acıyordu. Artık yön

duygum kalmamıştı. Evi bulmak için hangi yönü göstermem gerektiğinden bile emin değildim.

Boynumu uzattığımda Merendsen'in profilini görebiliyordum. Bir kez, başını çevirip baktı ama ikimizin de alarını devreye sokmadan kemerlerimizi açmamız mümkün değildi. Onu yeni tanımış olmama karşın, çekip gitmenin ona çok zor geldiğini görebiliyordum.

Kalkanlar sabit kalınca yanaştığımızı dair bir uyarı almamış olduk ve iniş sırasında uzay limanını göremedik. Avon'daki kolonilere gelen ya da giden herkes buradan geçiyor ve muazzam boyutlarda uzay gemilerinden, bunun gibi yer çekimi ve atmosfer basıncına dayanacak şekilde üretilmiş mekiklere aktarılıyorlardı. Arka plandaki yıldızlara asılı duran bu kocaman uzay mekiğinin neye benzediğini hayal bile edemiyordum. Mekik bir takırtıyla kızağa yerleşince Jubilee kemerini fırlatıp yolcularını çıkışa yönlendirmek için uzun adımlarla mekiğin arka tarafına ilerledi. Yanımdan geçerken alçak sesle, "Mekikte kal. Bekle ve kimseye görünmemeye çalış," diye mırıldandı.

Yolcular tek sıra hâlinde mekikten inmeye başladılar. Merendsen'in başını Jubilee'ye doğru çevirdiğini gördüm ama etraf asker ve yolcu kaynıyordu; konuşmaları mümkün değildi. Merendsen başıyla onaylarcasına bir işaret yaptı ve Jubilee ile göz göze geldi. Bakışları ortak geçmişlerinin ağırlığını taşıyordu, an inceliپ uzayarak sürdü. Çenesi gerilen Jubilee baş onayına karşılık verdi, Merendsen hemen ardından yolcu akıntısına kapılıp gözden kayboldu.

Rahat bir tavırla kendi sıramdaki yolcuların önden

çıkmasına izin verene kadar, Sofia Quinn'in de mekikte olduğunu fark etmemiştim, sarı-kızıl saçları diğer yolcuların arasında göze batıyordu. Başka gezegendeki yetimhaneye ya da kurduğu kaçış planı her neyse ona doğru yola çıkmıştı. Yolcular emniyet kemerlerini açarken kemerlerin şingirtısı yükseldi ve onlar kucaklarındaki eşyalarına sımsıkı yapışıp mekiğin gerisindeki koridorlara doğru tek sıra hâlinde ilerlerken ben geride kaldım. Sofia arkada bir şey bırakmadığından emin olmak için omzunun üzerinden geriye bakıp beni görünce donup kaldı. Elimi kaldırıp kalbime bastırdım, o da başını salladı. Hemen arkasındaki adam çantasıyla ittirince, ilerledi.

Sofia rampanın dibinde durup uzay limanında görev yapan askerlerden biriyle konuştu, ona gen künyesini tarattı. *Bütün* yolcuların gen künyeleri taramadan geçiriliyordu. İsyan eden midem birden dehşetle durdu. Kolumdaki kodu gördükleri anda kim olduğumu anlayacaklardı. Sofia'nın dövmesini tarayan asker başını kaldırıp dosdoğru gözlerimin içine baktı.

Sofia birden kıvranmaya başladı, tırabzanlara doğru yaslanıp elleriyle karnına yapıştı. Yılanı deliğinden çıkartan Sofia. Her an hazırды.

İnledi, dizlerini büktü. "Kusacağım, yapamam. Yer çekimi. Bana bir yer bulmanız lazım. Kesin..." Dudaklarını birbirine bastırdı. Askerler onunla ilgilenip şansız bir gönüllü de onu öğlen yemeğinden kurtulacağı bir yere götürürken ben de bir koltuğun arkasına çömelip gözden kayboldum. *Teşekkür ederim, Sofia.*

Jubilee benden tarafa göz ucuyla bile bakmadan yanımdan geçti. Koltukların arasındaki bir açıklıktan onun askerlerden

birine ince bir e-dosya verdiğini gördüm. “Uçuş manifestosu yarım yamalak,” dedi özür dilercesine. “Aşağısı zıvanadan çıkmış durumda.”

“Sorma,” dedi askerlerden biri. “Burası da tımarhaneye döndü, yüzbaşı. Herkes gezegeni terk etmek istiyor.”

Jubilee’nin çenesinde belli belirsiz bir gerginlik görebiliyordum. Kısık gözlerle askeri izledi. Kafasından ne geçtiğini biliyordum. Aşağıda, insanlar birbirine ateş ediyor, birileri ailelerinden kopartılıyorlardı. Buradaysa, olsa olsa evrak işi birikmişti. Yine de başıyla onaylamakla yetindi. “İsyancılar uçaksavarlarını kaldırıp çalıştırmaya başlamadan, bu mekiği indirmek istiyorum. Elinizi çabuk tutabilir misiniz?”

“Elbette, yüzbaşı.” Asker e-dosyayı tek kolunun altına sığdırdı. “Mekiği aramamız lazım, o kadar.”

Donup kaldım, kalbim bir an için çarpmayı bıraktı.

“Mekiği aramak mı?” diye tekrarladı Jubilee, tizleşen bir sesle. “Niye? Ne anlamı var ki kaçak yolcu varsa bile dosdoğru yüzeye dönüyor.”

Görevli asker omuz silkti. “Komutanın emri. Sizin iniş yapmanızdan hemen önce geldi.”

“Ben iniş yapmadan önce mi?” Başı hafifçe döndü ama bana bakmadan önce kendine engel oldu. Biliyorlardı. Her nasılsa, burada olduğundan şüphelenmişlerdi. Ya da Jubilee’nin bir kaçak barındırdığından. Uzun limanındakilerden biri, ben gemiye binmeden yüzümü tanımıştı belki de.

“Evet, efendim.” Asker ona karşı saygılı davranırsa da geri adım atacağına dair bir işaret vermiyordu.

Jubilee tereddüt etti. “Peki, peki, arayın. Ama elinizi çabuk

tutun.” Gergin ve hızlı adımlarla, tekrar koridorun yukarısına ilerledi. Arkasında saklandığım sıranın hemen önünde aniden durup beni gizledi.

İyice eğildim, koltukların arasından izleme riskine giremezdim artık. Kafesli zeminde takırdayarak ilerleyen botlu ayakların, tık diye açılıp sertçe kapanan kilitli dolapların, içlerine bakılan kapakların donuk sesini dinledim. Yaklaşıyorlardı.

Başımın yanındaki kol koyma yerine yapışan Jubilee’nin, parmak eklemleri bembeyazdı. Askerler –üç farklı ayak sesi ayırt edebiliyordum– neredeyse tepemizdeydiler.

“Tatmin oldunuz mu?” diye sordu, işlerini yarıda keserek. “Bana yerde ihtiyaçları var. Ablukanın yanlış tarafında kapana kısılırsam felaket olur.”

Ayak sesleri durdu. “Evet, evet, tamam,” dedi aramada ısrar eden asker. “Sorun yok. Dışarı çıkın, çocuklar.”

Ayak sesleri uzaklaşırken yavaş, sessiz bir soluk bıraktım. Jubilee’nin omuzlarının bir parça gevşediğini görebiliyordum. Askerler çekilirken, bana bir bakış atmayı göze aldı. Gözleri kocaman olmuştu ama yüz hatlarında rahatlama vardı. Dönüp kokpite yöneldi.

“Durun! Yüzbaşı, evrakınız!”

O an zaman dondu, sonra da yavaş, ağır bir kesinlikle ilerledi. Koşarak koridorda ilerleyen botlu ayakların sesi geldi. Jubilee olduğu yerde arkasını döndü. Bir ses kulaklarımdaki bulanık uğultuyu delip geçti. “Burada biri var,” dedi ses. Başımı kaldırıp baktığımda gözlerini bana dikmiş bir asker gördüm. Eli, kalçasındaki kınında duran tabancasına gitti.

Diğer iki asker de hemen arkasından geliyorlardı. Aşağıdan, Jubilee'ye baktım ve dehşet dolu, anlık bir kararsızlıkla bana dikilmiş gözlerini gördüm.

O sırada harekete geçti. Öne atılıp bana yakın duran adamı kavradı ve aşağı çektiği gibi dizini omzuna geçirdi. Tabanca, adamın sinirleri boşalan elinden düştü. Jubilee botunu adamın çenesine indirdi, sonrasında öne doğru bir adım atıp ikinci askerin çenesinin altına dirseğini geçirdi ve onu –bu asker kadındı– gerisin geri savurup çatırt diye bir sesle duvara çarptı. Jubilee kusursuzdu, tehlikeliydi, yırtıcı bir hayvandan farksızdı.

Bütün bunlar göz açıp kapayana kadar olmuştu. Jubilee olduğu yerde dönüp üçüncü askerin karşısına geçti. Adam ancak ilk darbelerden kaçınmasına yetecek kadar uzak durmuştu. “Yüzbaşı,” dedi nefes nefese. Korktuğu açıktı. “Saldırı... ve vatana ihanet suçlarından sizi tutukluyorum...”

Jubilee güçlkle nefes alıyordu, kasları gerilmişti. “Çekil yolumdan, Er. Bu senin kavgan değil. Askerlerini revire götür ve beni orada ihbar et.”

Üçüncü asker tereddüt etti, gözleri Jubilee'den yerde hareketsiz yatan iki bedene kaydı. O sırada parmakları seğirdi, belli belirsiz bir seğirmeydi ama yeterliydi. Jubilee onun silaha hamle yaptığını fark edip ondan bir saniye erken davrandı, ikisi birden Gleidel'i tutmaya çalıştılar. Mekiğin kapalı alanında silahın çılgılığı yükseldi ama metal iç yüzeyde dağılıp gitti.

Jubilee tabancayı adamın kısıkcından çekip aldı, tabancayı savurup askerin şakağına geçirdi. Her şey göz açıp kapayana kadar olup bitmişti.

Jubilee göğüs kafesi saatlerce koşmuş gibi inip çıkarken

üç baygın askerin tepesinde dikildi. Elinde tabancasıyla, sanki her şeye yeniden başlamaya hazırmış gibi yere sağlam basıyordu. Onun hakkında duyduklarımın hepsi yanılttı. Jubilee anlattıklarından daha hızlıydı. Birlikte geçirdiğimiz her gün istese beni bin kere öldürebilirdi.

Orada en fazla birkaç saniyedir duruyorduk ama bu, üç askeri yere sermesine yetmiş de artmıştı. Nihayet harekete geçti, omzunun üzerinden bana bakıp askerin elinden aldığı tabancayı bana fırlattı. “Bunları kullanmayı biliyor musun?”

Tabancayı yakalayıp yutkundum, midem ağzımdaydı. “Emin misin?”

“Avon’a dönecek olursam namluyu kötü adamlara doğrult yeter.”

“Kötü adamlar kim peki?”

Benim için bir cevabı yoktu. Yaptığı şeyin ağırlığını gözlerinde görebiliyordum. Çizgiyi geçmişti. Askerler kendilerine geldiklerinde onu rapor edeceklerdi. Benim gibi o da artık asla evine dönemeyecekti.

Jubilee hafifçe öksürdü. Birlikte, baygın askerleri sürükleyerek platforma taşıyıp kargo konteynırlarının arkasına sakladık. Çok zamanımız yoktu, birileri onları bulacaktı ya da askerler uyanıp alarmı çalacaklardı. Yine de sonraki hamlemize karar vermek için bir parça zaman kazanmıştık. Basamaklardan güç bela çıkıp gemiye girdik. Bu kez yardımcı pilotun yerine oturmama izin verdi. Düğmeleri açmaya başladı, öyle hızlı hareket ediyordu ki ellerinin titrediğini neredeyse göremeyecektim. Ama çenesinin gerginliğinden bu konuda konuşmak istemediğini anlıyordum. Tek istediği yola devam

etmekti. Bunu da çok iyi anlıyordum.

Otomatik fırlatma devreye girdiğinde mekik titredi ve fırlatma rampasına yerleştığımız sırada belli belirsiz bir hareket hissi oldu. Jubilee bekleme paterninde bilgisayarları programlarken sessizdi. Bilgisayarlar devreye girdi. Bir titreme daha oldu ve bir uğultu yükseldi, ardından oturduğum yerde geriye yapışırken bir kez daha uzaya fırlatıldık. Jubilee'nin rehberliğinde ilerlerken ikimiz de konuşmadık. Güzergâhı bir okuma ekranından izliyordu. Kalkanlar hâlâ inikti. Nihayet durdu, bir sıra başka açma kapama anahtarıyla oynadı ta ki motor sesi alçalıp incecik bir uğultuya dönüşünceye ve kabin ışıkları loşlaşana kadar.

“Tamam.” Oturduğu yerde geriye yaslanıp avuçlarını dizinin üstüne dayadı. “Hızlı kalkış yaptık ve devreleri kapalı tutarsak bizi uydularla karıştırabilecekleri kadar küçüğüz.”

“Yine de eninde sonunda bizi bulacaklar, değil mi?”

Yutkundu. “Evet.”

Uzanıp ona dokunmak için çıldırıyordum, ellerini avucumun içine almayı ve halkına benim uğruma ihanet ettiği için teşekkür etmek istiyordum ama bunu yalnızca benim için yapmadığını biliyordum. Bu savaşa o da inanmaya başlamıştı. Avon’u kurtarmanın kendi halkından ya da benimkinden daha önemli olduğunun o da benim kadar farkındaydı artık. Üstelik şu anda teselli edilmek istemediğini de biliyordum.

O yüzden de hafifçe öksürdüm. “Merendsen’in notu,” dedim, sessizliği dağıtarak. “İşimize yarayabilecek bir şeyler vardır belki.”

Jubilee elini cebine sokup Lilac’tan gelen şifreli mesajı

aldı. Katlı kâğıdı incelemek için ikimiz birden eğildik.

Not çıktı alınmış, Merendsen el yazısıyla satır aralarına tercüme yapmıştı. Lilac, Jubilee'nin kendisiyle özdeşleştirdiği bütün o şeylerden bahsediyordu: Partiler, kıyafetler, tatiller... Bir kısmı olduğu gibi bırakılmış olsa da Merendsen diğer kısımları alalecele bir el yazısıyla çevirmişti.

Vale girmeyi başardı, yazıyordu. Avon'da yer değiştiren bir tesise dair herhangi bir kayıt yok. Ama Vale on sene öncesinden bir manifesto bulmuş, İkarus'un düştüğü noktadaki bilinmeyen bir yerden. Üç yükleme, üç teslimat noktası. Corinth, Verona, Avon.

Kâğıt titremeye başladı, Jubilee'nin eli titriyordu. Verona'da büyümüştü. İsyan da orada, on sene önce çıkmıştı. Uzanıp elini avucumla kapattım, sayfanın titremesine engel oldum.

LRS, Avon'u laboratuvar olarak, askerleri de denek olarak kullanıyor. Fısıltılar onlara asla zarar vermez. Cinnet denen şey, yan etkilerinden biri olmalı. J ile F için bütün bu olanları durdurmanın tek yolu, galaksiye gösterecek kanıt bulmak. Babamın bunu başkasına da yapmasına izin vermeyin.

Lilac LaRoux'nun mesajının kalanı gene partilerden bahsediyor, dünyada tek önem verdiği şey modaymış gibi anlatıp duruyordu. Jubilee elini bıraktı, kâğıt dizinin üstünde durdu.

"Neden yapıyor bunu?" Düşünemiyordum, arka planda homurdanan motorlar düşüncelerimi dağıtıyordu. "Bu adamın Avon'la alıp veremediği nedir?"

"Avon'la akalası yok," dedi Jubilee usulca, başını kaldırıp gözlerine baktı. "Avon uygun yalnızca. Galaksinin merke-

zinden uzakta, birilerinin dikkatini üzerine çekmeyecek kadar genç. Bitmek bilmeyen bir savaş, sonsuz denek kaynağı sağlıyor.”

“Denekler ne için peki?” Sesim sinirden çatlak çıktı. “İnsanların Cinnet geçirip kafayı yemeleri LaRoux’nun ne işine yarıyor olabilir?”

“Lilac babasının yaptığı şey her neyse, Cinnet’in onun yan etkisi olduğunu söyledi. Henüz kusursuzlaştırmadı belki de.” Titrek bir nefes aldı. “Sana daha önce söyleme fırsatım olmadı ama Komutan Towers’a bir şey olmuş, şeyden... Molly’nin başına gelenlerden hemen önce.”

Jubilee’nin gözlerindeki saf korkuyla ağzımın kuruduğunu hissettim, öksürüp boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Dağıldı mı?”

Başını olumsuz manada salladı. “Hayır, başka bir şeydi. LaRoux Sanayi’nin yıllardır burada olduğunu, bizi incelediğini anlatıyordu. Ona ve ondan öncekilere, Cinnet denen şeyi incelediklerini söylemişler ama...” Başını eğip ellerine baktı. Yıkayıp temizlediğim kan lekelerini düşündüğünü biliyordum. “Dağılmadı, bana saldırmadı. Birden duruverdi. İşine döndü. Bir şey... bir şey devreye girmiş gibi.”

“Bir şey onu kontrol ediyormuş gibi mi?” Bedenimde dolaşan ürpertiye kabullenmemeye çalışıyordum, Sofia ile yaptığımız sohbeti hatırlamaya başlamıştım. “Kasabadaki arkadaşım –saklanmama yardım eden– Davin Quinn’in kızı. Bombalamadan birkaç hafta evvel babasının kafasının karışık olduğunu söyledi, dalgınmış. Cinnet denen şeyin hızlı ve şiddetli olduğunu söyledin ama Davin’e öyle olmamış, birdenbi-

re bomba yapıp yerleştirmesi imkânsız. Komutan Towers da öyle. Ya da...” Nefesim aniden tükendi.

Jubilee başıyla onayladı. Yüzü kontrol panellerinin ışığında kül gibi beyazdı. “Ya da bana.” Arka plandaki motorların ve yaşam desteğinin uğultusu yoğun ve ağırdı. Jubilee’nin sesi kısık çıkıyordu, sanki yüksek sesle dile getirdiğinde kelimeler gerçek olacakmış gibi. “Davin denemeydi belki de. Towers da öyle. LaRoux’nun sırlarını açığa çıkartmasına engel olmak istediler. Ama Roderick LaRoux gibi bir adam, insanların zihnini ustalıklarla kontrol edebilmek için her şeyi göze almaz mı?”

Kızın rüyaları bazen renkli oluyordu. Okulundaki sınıflar, tereyağı ve çiçek sarısıydı. Kitapları, okuduğu engin okyanuslar gibi koyu maviydi. Annesi sıcak kırmızı-turuncu, babası ise nispeten açık şeftali rengindeydi; onu vurguluyor, onunla karışıyor ve ikisini şafağın renklerine çeviriyordu.

Ne var ki kızın düşleri her seferinde solup gidiyordu. Yetimhanenin rengini asla çıkartamıyordu. Paradisa'daki eğitim üssünün rengini de. İzinli olduğunda gittiği barın rengini de. Orada renksiz bir dünyadaydı; siyah beyaz değil de yumuşamış, solmuş gri renkte. Renkleri özleyecek kadar bile bilmiyordu, gene de bazen düşüncelerine ulaşıp rengin ne olduğuna dair hatıraları çekip çıkartıyordu.

Kız, oğlanın kendisini aradığını biliyordu. Bulduğunda gözleri yeşil olacaktı ve kız hatırlayacaktı.

OTUZ BİR

JUBILEE

“SEKİZ BİR DOKUZ’UN İZİNE RASTLAMADIK HENÜZ, taramaya devam ediyoruz. Trafik kontrol alarmda, ateş serbest. Gemide vatan hainleri var.” İletişim sürekli bizim hakkımızda konuşuyordu. Ellerimin arasına gömülü yüzümden birkaç santim ileride sallanan kulaklık setini aşağı çektim. Homurdanarak başparmağımla sessiz tuşuna bastım ve aniden sessizliğe gömüldük. Isı kalkanları hâlen kapalıydı ve etrafımızı saran muazzam uzay boşluğu olmadığında, kendimizi neredeyse Flynn’in sığınağında, peşimize düşenlerin uzaklaşmasını beklerken hayal edebiliyordum.

Bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Başımı kaldırdığımda Flynn yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle beni izliyordu. “Özür dilerim, Flynn. Seni evinden ayırmak değildi niyetim.”

Koltuğunda kıpırdandı, tek parmağını emniyet kemerlerinden birinin altında gezdirdi. “Benim seçimimdi,” dedi usulca. “Kaçmaya çalışabilirdim. Gelmeyi seçtim.”

O da benim kadar, belki de daha fazla gergindi ama bunu ağırlıksız olmanın huzurlu ortamıyla bağdaştırmak zor geliyordu. Sarı saçları başının etrafında uçuşuyordu. Üzerinde büyük ihtimalle kasabadaki arkadaşının kalabalığa karışabilmesi için verdiği birçok kez yamanmış, eski, bol bir gömlek vardı. Beni üstten kaçırın Romeo’yla, kendini halkıyla benim arama atan Cormac’la uzaktan yakından alakası yoktu. O adam kaybolmuştu sanki. Onu öldürmüştüm.

“Yine de özür dilerim,” diye mırıldandım. “Tanrım, her şey nasıl oldu da böyle birbirine girdi?”

“Acayip bir ekip olduk da o yüzden,” diye karşılık verdi Flynn, sesinde gergin bir alaycılıkla. Koltuğun kenarlarına yapıştığını fark ettim. Onun daha önce hiç uzaya çıkmadığını hatırladım. Hayatında ilk kez havalanıyordu ve *beni* rahatlatmaya çalışıyordu.

“Hey,” dedim, kayışların izin verdiği yer kadar eğilirken saçlarım da yavaş çekimle beni takip etti. “Yıldızları görmek ister misin?”

Gözlerini kırıştırdı, fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakarken kahramanlık taslamayı unuttu. “Ne... neyi dedin?”

“Yıldızları.” Önümüzdeki kapalı pencereyi işaret ettim. Ona bunun, yıldızları görmek için belki de tek şansı olduğunu söyleyebilirdim ama bunu zaten biliyordu. “Oradalar. Normalde ısı kalkanlarını çalıştırıyoruz ama burada gerek yok, yalnızca atmosferi geçerken lazım. Bakmak ister misin?”

Yutkundu, kollukları sıkı sıkı kavradı. Ona korkacak bir şey olmadığını, burada Avon'un yüzeyinde olduğundan daha güvende olduğunu söylemek istedim. Ama bunları söylemenin bir işe yaramayacağını biliyordum çünkü bu mantıklı bir korku değildi. Ben bile uzaya çıkışımın her seferinde ilkel bir adrenalin artışı hissediyordum.

Su altı dalışı yapmak gibiydi, temel eğitim sırasında bütün askerlerin aldığı eğitimin bir parçası. Su başınızın üzerini kapattığı ve maskeden ilk soluğu aldığınızda bedeniniz soluk alamadığını, aşağı düştüğünü, öleceğinizi söyler. Üstelik mantık bu duyguyu durduramaz, tek yapmanız gereken bu duygunun bedeninizi ele geçirmesine ve geçip gitmesine izin vermektir. Onu kabul etmek zorundasınız. Kendi nefesimi tutup Flynn'i izledim.

Yavaşça, başıyla onayladı.

Kayıpların arasında öne eğilip kalkan kontrollerine uzandım, hafif bir tıkırtıyla açma düğmesine bastım. Kalkan mekanizmasının uğultusu duyuldu. Ardından kalın metal tabakası açıldı ve yıldızlarla dolu gökyüzü ortaya çıktı.

Ciğerlerindeki hava boşalan Flynn oturma yerine iyice yapıştı. Gözlerinin hızla sağa sola kaydığını görebiliyordum. Uzanıp elini tuttum. Parmakları, boğulan bir adamın azmiyle parmaklarıma tutundu.

"Hey, buradayım." Elimi çevirip parmaklarımı onunkilere doladım.

Bırak su başının üzerinde kapansın. Solunum maskesine güven. Mücadele etme.

Soluk alış verişleri giderek yavaşladı ve acı veren kısıkcı

gevşedi. Korku geçti ve gözleri odaklandı. Göz alabildiğine yıldızlar vardı yalnızca, bir de solda Avon'a ait, sürekli bulut örtüsünün tatlı, mavi gri parlaklığından bir parça fazla, incecik bir dilim. Kayışlarına doğru yaslanan Flynn'in yüz hatlarını aydınlatmaya yetiyordu gerçi.

O bakışlarını yıldızlardan alamıyordu, ben de onun çehresinden. Gözlerinde, yansıyan yıldızları görebiliyordum, açık kalan ağzından ne kadar şahane olduklarını görebiliyordum. Gözleri, yüzü... Hepsi çok güzeldi.

Gözlerim yanmaya başladı ve aniden elini bıraktım. Boğazımı temizleyip başımı eğdim ve emniyet kayışlarıyla boğuşmaya başlarken, "Aç mısın?" demeyi başardım. "Sonra fırsat bulamayız belki. Bir yerlerde bir-iki acil durum paketi olması lazım."

Flynn de kendi sesini arayıp bulmak zorunda kaldı ama, "Olur," dediğinde, anlaşılmaz duygu patlamasını fark ettiğine dair en ufak bir işaret vermedi. Yıldızları ilk kez uzaydan gördüğüm zamanı hatırlamıştım belki de. Kendime bunu söylemek için savaş verdim en azından.

Emniyet kemerinin kayışlarını kenara itip oturma yerinden yükselerek kalktım. Tutacakları kullanarak yavaş yavaş ufak kargo alanına yürüdüm. Büyük yolcu gemileri ve uzay istasyonlarında, yer çekimi yaratmak için dönen halkalar kullanılıyordu ama burada ağırlıksız ortamla baş etmekten başka çaremiz yoktu.

Arkamı döndüğümde Flynn beni izliyordu. Kilitli dolaplara uzandım ve ayak parmaklarımla duvardaki tutma yerlerine tutundum. Onun baktığı açıdan duvarda duruyor gibi görü-

nüyordum ama benim açımdan, dolaplar artık zemindeydi ve ulaşmak çok daha kolaydı.

Denediğim ilk dolapta dolu bir acil durum paketi buldum. İlkin çekince, iki tane olduklarını fark ettim. “Gıda takviyeleri donmuş oluyor,” diye uyardım onu. “Yavaş hareket edersen, buraya gelebilirsin. Minik hareketlerle uzun yol kat ediliyor. Beklemediğin bir yöne gittiğini fark edersen, abartılı şekilde telafi etmeye çalışma. Elini ya da ayağını herhangi bir şeye sürtersen düzeltebilirsin.”

Flynn kayışını açıp abartılı bir dikkatle kendini çekerek ilerlemeye başladı. “Bataklıkta kayık kullanmaya benziyor.” Eli bir an kaydı ve boştaki elimle ceketine yapışıp onu durdurdum. “Yani, sayılır.”

Bütün yeni öğrencilerin yaptığını yapıyor, onu tutacak bir yer çekimi olmamasına rağmen, mekiğin “zeminini” ayaklarının altında tutmaya çalışıyordu. Gülmek istedim ama ne yalan söyleyeyim iyi idare ediyordu.

Ona gıda takviyesi paketlerinden birini fırlattım. Kendiminkinden de bir-iki ısırık alıp kalanını sonrası için arka cebime tıktım. Flynn de benim kadar bitkin görünüyordu, aynı anda hem yorgun hem de huzursuzdu. Yüzeye inmenin bir yolunu bulmamız gerektiğinin farkındaydım ama soluğumu tutmayı bırakınca yorgunluğum da çıkmaya başlamıştı.

Durmamam lazımdı yoksa olduğum yerde yığılıp kalacaktım. “Burada başka neler var acaba?” diye sesli düşünürken sonraki kilitli dolaba uzandım ve başka acil durum paketleri buldum. Hiçbirinin mührüne dokunulmamıştı. “Bunların her

biri, geminin H₂₀ arıtma sistemiyle birlikte, iki askere on beş gün boyunca yetecek şekilde ayarlanmış.”

“Burada aylarca yetecek kadar yiyecek var,” diye karşılık verdi Flynn, gıda takviyesini bitirip hepsi de acil durum çantalarıyla dolu birkaç dolabı daha açarken. “Yıllarca hatta.”

“Bir düzine paket var.” Zihnim ağır ağır çalışıyor, bir fikrin etrafında dolanıyor, ona doğrudan bakmak istemiyordu. “Nakil görevi için hazırlanmış olmalı, mekik dolusu askeri uzakta bir yere götürebilecek şekilde.”

Flynn mekiğin diğer tarafına dönüp diğer kilitli dolaplarda başka paket olup olmadığına baktı. Ama ben gözlerimi, açtığım dolaptan ayıramıyordum. Bir müfrezeye bir ay yetecek yiyecek.

İki insana yıllarca.

“Gidebiliriz.” Kelimeler fısıltı gibi çıktı ve söylerken başımı kaldıramadığımı fark ettim, Flynn’in yüzüne bakamadığımı. Vereceği tepkiyi öğrenmeye katlanamazdım.

Yine de bana doğru döndüğünü hissettim. Geri dönerken havanın hareket ettiğini hissettim. Başını eğip yüzümü görmeye çalıştı ama ben hâlâ ona bakamıyordum. Ne söylemeye hazırlanırsa hazırlansın, duymak istemiyordum. Duymak az önce söylediğimi gerçek kılacaktı.

“Boş ver,” dedim sertçe. “Şaka yaptım zaten.”

Ama yapmamıştım.

“Jubilee.” Tek eliyle kendini dengelemek için kulplardan birine tutunmuştu ama diğer eliyle bana uzandı, parmaklarıyla yüzümün dış hatlarını okşadı.

“Üzerinde durma, Flynn. Unut gitsin.”

Birkaç saniye sessiz kaldı, yalnızca üzerimdeki gözle-
rinin ağırlığıyla konuştu. Kendi yüzümün onun bakışları
altında utançtan, suçluluktan kızardığını hissettim. “Nere-
ye gitmek istiyorsun?” diye sordu nihayet, ses tonunda bir
tebessümle.

Ona doğru bir bakış fırlatıp gözlerimi tekrar kaçırdım. “O
da ne demek?”

“Nereye gitmek istiyorsun? Galaksinin neresine? Jubilee
Chase nerede yaşamak istiyor?”

Bu kez ona uzun uzun baktım, yüz hatlarını adamakıllı ta-
rayıp düşündüklerine dair bir ipucu yakalamaya çalıştım: Bir
çeşit yargı, orada durmuş, kendi halkını ve benimkileri terk
etmekten, bütün hayatımızı bırakmaktan bahsettiğim için suç-
lama ya da suçluluk işareti. Kaçmaktan bahsettiğim için. Ama
bana gülümsedi yalnızca, parmakları yanağımdan aşağı kaya-
rak uçuşan bir saç tutamına dolanıp havada ağır ağır kendi
etrafında döndürdü.

“Corinth olmaz,” dedim nihayet, nedense kısıp çıkan
bir sesle. “Çok yoğun, fazla kalabalık. Çok yeni bir yer de
olmaz. Patron belki, orayı sevmiştim. Uzun zamandır da isyan
çıkmadı.”

Sırıttı, gülümsemesi düşünmeden konuşmamın yarattığı
dehşeti bir parça azaltmıştı. “Orada bunun gibi bir gökyüzü
olduğu sürece, ben varım.”

“Tam bunun gibi değil, atmosfer araya giriyor. Ama hava-
nın ince ve güzel olduğu bir dağ başı bulabiliriz, orada gökyü-
zü acayip yakındır.”

Flynn kıpırdandı. Ayağını, kendisini tutan tutacağın altına

daha sıkı kaydırdı. “Jubilee Chase nasıl yaşamak istiyor peki, isyancıları avlamadığı ve canlı canlı derilerini yüzmediği zamanlarda?”

“Bilmem. Çok sıkıcı bir şey. Gece okuluna devam edip dişçi olabilirim.”

Bunun üzerine, benim de dudaklarımın kıvrılmasına yol açarak aniden yükselen bir kahkahayla güldü. “Ah, aman tanrım olamaz. Senden hayatta dişçi olmaz.”

“Olur! Canavar gibi bir dişçi olurum hem de.”

“İssız dağ başlarında dişçiye çok ihtiyaç oluyordur herhâlde.” Yüzümü seyrediyor, gözleri yüz hatlarımm üzerinden hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi geçiyordu.

“Ee, sen peki? Muhasebeci ya da tamirci filan olabilirsin.” Elimle onu göstermeye çalıştım ancak dengemi kaybetmeyi başardım.

Flynn öne eğilip hem beni hem kendini dengelemek için bana sarıldı. “Ölürüm de muhasebeci olmam.” Alçak, düşünceli bir sesle konuşuyordu. “Tamirci olabilir ama. Aracımızın motoruna bakardım... Dağda yaşarsak neye bineceğiz sahi?”

En ufak bir fikrim bile yoktu. Hayatım boyunca bir kere dağa çıkmıştım o da temel eğitim sırasında, kar dövüşünün temellerini öğrenmek içindi.

“Yani, kayakların düzgün kaymasına dikkat etmen lazım, kırılmalarına.”

Yüzü benimkine yakındı, gömleğimin üzerindeki elinin sıcaklığını hissediyordum. Dudaklarındaki gülümsemeye rağmen, bakışları öyle kederliydi ki ona bakarken yüreğim iki parçaya ayrıldı ve küle döndü. Benim kadar o da Avon’a tek-

rar ayak bastığımız takdirde ikimizin de bir daha oradan canlı ayrılamayacağımızın farkındaydı. Karı asla göremeyecekti, ona kayağın ne olduğunu hiçbir zaman öğretemeyecektim.

İletişim aletlerini sonsuza dek kapatmayı, gemiyi karartıp mekiğin uzaktaki bir yıldızın çekimine kapılana dek uzayda sürüklenmesine izin vermeyi öyle çok istiyordum ki. Kollarımı ona dolamak ve ayaklarımın tutacaklardan ayrılmasma, bedenlerimizin öylece süzülmesine izin vermeyi istiyordum. Gözleri dudaklarıma kayınca onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. Aramızdaki havanın değiştiğini hissedebiliyordum. Bir santim uzakta neredeyse tadını alıyordum, tenimdeki minik tüylerin kalktığını ve güneşi arayan bitkiler gibi ona uzandıklarını hissedebiliyordum.

Hayatım boyunca yaptığım en zor şey, sadece bir santim öne eğilip aramızdaki boşluğu kapama dürtüsüne karşı koymaktı. Tek hissedebildiğim sıcaklıktı, kulaklarımdaki uğultu, bedenlerimizin minik kıpırtısı, sırtımdaki parmaklarının seğirmesi, nefesini tutup bırakması, tekrar tutup tekrar bırakmasıydı. Yutkunurken boğazını gördüm. Koyu renkli kirpikleri inerken bakışları dudaklarımdaydı. Orada, eşikte ağırlıksız durduk; ikimiz de bir diğerimizin ikimizi birden aşağı çekmesini, aramızdaki çekime yenik düşmesini bekledik.

Derken birimiz azıcık hareket etti. Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum. Gözleri hızla açıldı, çenesi gerildi. Soluğumu bıraktığımda kolları bir parça gevşedi. İkimiz de belli belirsiz hareketlerle yavaş yavaş uçuşumun kenarından çekildik, az kalsın yapacağımız atlayışı düşünüp titreyerek çıktık.

“Ah, Flynn.” Sesimi güçlükle tanıdım; yumuşak ve kederliydi, adını koyamadığım bir hüzünle doluydu. “Nasıl kendimden başka biri olacağımı bilmiyorum.”

Parmakları g mleğime dolandı, kumaşı ezdi. Girmediğimiz yola sırtımızı dönmeyi kararlaştırdıktan sonra bile beni bırakmak istemiyordu.

“Senin de bildiğini sanmıyorum,” diye ekledim.

“Kendimiz olabileceğimiz yeni bir yol olduğuna inanıyorum.” Sesi yorgun ve keyifsizdi.  zg nd , çok  zg nd  ve yalnızca benim için  z lmediğini biliyordum. Bunu bilmek kalbimi daha çok kırıyordu. Başıını çevirdi ve Avon’un içeri giren ışığının Flynn’in burnunu, sanat eseri dudaklarını altın sarısına boyamasını izledim.

Ciğerlerime nasıl nefes alınacağını hatırlatıp oksijen soludum. “Birbirimizi tanımıyoruz bile, Flynn. Aslında tanımıyoruz. Bunun dışında.” Elimle mekiğı göstermeme rağmen bütün olup bitenleri kastettiğini biliyordu. “Belki de her gün her saniye hayatta kalmak için mücadele etmeseydik, birbirimizden hoşlanmazdık bile.”

“Bir gün elimize öğrenme fırsatı geçer belki.” Geri çekilip benden uzaklaştı, eli benden ayrılmak istemiyormuş gibi kaydı. Parmakları göğüs kafesimin kenarını okşayarak uzaklaştı.

Bir gün. Bu, halkının özgürlüğüne kavuştuğ  ve benimkilerin savaşmaktan vazge tiğı gün olacaktı. Onun yaşlanacağı gün olacaktı, asla yaşlanamayacağı şekilde, çünkü genç ölecekti. Benim gibi. Bu bitmeyen savaş nihayet bittiğinde ikimiz de ölmüş olacaktık. Bulutların açıldığını, Avon’un  ze-

rinde doğan güneşi görebildiği gün olacaktı. Bu *bir gün* hiç değişmiyordu.

Kendi kalbimi dinledim, beni sarmalayan kollarının sıcaklığı giderek solarken deli gibi çarpıyordu.

“Bir gün,” diye tekrarladım.

Yeni yıl arifesiydi ve kız görev başındaydı. Yılları yaklaşık Dünya'yla aynı uzunlukta olan Verona'da, Noel kızın çocukluğu boyunca ilkbaharın ortasına denk düşmüştü ve bu, kızı normal gelmişti. Alınan kararlar yapraklarla tomurcuklanırken, sıcaklık şüphenin ürpertisini geçiriyordu. Orada, Patron'daysa Noel her zaman başka güne denk geliyordu, Noel Dünya yılına ayarlanmıştı ama buradaki mevsimler yarım yıl uzun bir takvime bağlıydılar.

Bu sene Noel sonbaharın bitimine düşüyordu. Kız, ağaçların dallarına tutunan kurumuş yaprakları nasıl döküyorsa, geçmişini öyle döktüğünü hayal etmeye çalıştı ama yapraklar asla tam anlamıyla yok olmuyorlardı. Yere düşüyorlar ve ağacın etrafında yığın hâlinde birikerek çürüyorlardı.

Bir gün, diye geçirdi içinden kız, yılbaşını gökyüzünde kutlayacağım.

Rüzgâr çıktı, ağaçlarda kalan son birkaç yaprağı kopartıp November hayaletini taklit edercesine kızın etrafında tembel tembel dans ettirdi. Parlaklıklarını kaybeden ölü yıldızlar gibi. Nefesi havayı buğulandırırken, ne kadar yakın, diye geçirdi içinden kız.

OTUZ İKİ

FLYNN

ONA TEKRAR DOKUNMAMAK İÇİN VERDİĞİM MÜCADELE yüzünden titriyordum; çenemi sıkmaktan, ellerimi indirip iki yanımda kıvrılıp yumruk olmaya zorlamaktan başıma ağrı girmişti. Benden ne beklediğini ve ne yapmam gerektiğini biliyordum gerçi, o yüzden samimi bir gülümsemeyle alakası olmayan bir ifade buldum. Dengem bozulmasın diye, yavaş hareketlerle kilitli dolaplardan birine yaslandım. “Benim hakkımda bilmediğin korkunç şeyler var, Jubilee.” Bir yanımla, sesimin bu kadar gamsız çıkmasına hayret ettim. Bundan nefret ediyordum. Nefret. “İnanılmaz dağınığımdır. Çamaşır işinden hiç anlamam.” Oisín ve Niamh hikâyelerini anlatan Sean’ın sesi kulaklarımdaydı, bir yara daha. Çok uğraşmışlardı ama Oisín ve Niamh’ın dünyaları da uyuşmamıştı.

Jubilee’nin gözlerinde anlık bir şey yakaladım, bir tür onay: Birlikte, olduğumuz yerden uzaklaşıp daha güvenli bir

yer bulacağımızı kabul ediyordu. Bakışlarımı yıldızlara çevirdim, kendimi bırakıp ışık sarmallarında kayboldum, aralarındaki mesafeyi anlamaya çalıştım. Uzaya yayılmış yıldızlar kadar muazzam bir şeyi ömrüm boyunca hayal etmemiştim.

“Sonraki hamlemizi planlamamız lazım.” Jubilee’nin sesi suskunluğu böldü. “Kaçmıyoruz ama burada da sonsuza dek kalamayız. Bu da demektir ki...”

“Geri dönüyoruz.” Kelimeler yüreğimi sızlattı. Eve dönme fikri bu kadar korkunç gelmemeliydi. “Lilac LaRoux’nun söylediğini yapıp LaRoux’nun yaptıklarına dair kanıt bulmaya çalışacağız.”

Oturduğum yerde dönüp Jubilee’nin yüzünde kendi sisteminde dolaşan dehşetin izlerini tarayabileceğim bir açı buldum. Bir hafta önce olsa bulamazdım. Ama artık kaşlarının keskin açısını, gözlerini bir parça hızlı kırpışını, dudaklarını ıslatışını görebiliyordum. O da korkuyordu.

“Uzay limanında yaptığın şey,” diye başladım, tereddütle. “Benim için...”

Başını iki yana sallayıp lafımı kesti. “Yapma.” Kısa bir azar olabilecek hızlı gülümsemesi yumuşadı. “Teşekkür faslını kapattık, Romeo. Skor tutmanın bir anlamı yok artık.”

“Yine de...”

Bu kez gülümsemesi hemen kaybolmadı, bakışları benimkilerle buluştu. Yıldızların aydınlığı ve Avon atmosferinin parlaklığında, birbirimizi seyrettik. Bu ana tutunmak istedim, yaklaşan fırtınanın ortasında küçük, kırık bir barış parçasına.

İletişim konsolu cızırdayarak hayata dönüp sessizliği böldü. “Sekiz-bir-dokuz, üs konuşuyor. Cevap verin, tamam.”

Yerimden sıçrayıp gözlerimi kontrol paneline diktim. “İletişimi kapattın sanıyordum.”

Jubilee yutkundu, gözleri kontrollerin üzerinde havada asılı durmaya devam eden kulaklık setindeydi. “Kapattım. Bu arka plan konuşması değil, doğrudan bize sesleniyorlar.”

“Bu ne demek peki?”

Kadına ait, keskin ses bize tekrar seslenirken Jubilee aniden açma kapama anahtarlarıyla oynamaya, okuyucu ekranlarını izleyen tarayıcıları açmaya başladı. “Bizi buldular demek.”

Öne eğildim ve Jubilee ekranda yanıp sönerken merkeze yaklaşan beş ışığa parmağıyla vururken tarayıcıya baktım. Bu teknolojiyi ilk kez görmeme rağmen, ne anlama geldiğini biliyordum. Bunlar, müdahale etmek için üzerimize gelen gemilerdi.

Jubilee titreyen ellerle uzanıp kulaklık setini başına geçirdi. “Üs, burası sekiz-bir-dokuz. Savaş mekiklerine beklemede kalmalarını söyleyin.”

“Yüzbaşı,” dedi telsizdeki ses, “siz misiniz?”

“Komutan,” diye karşılık verdi Jubilee. Yüzü, gezegenin parlaklığında kül rengine dönmüştü. Üs komutanıyla son karşılaşmasıyla alakalı anlattıklarını hatırladım. Jubilee gözlerinin önünde, onun ofisinde bir şeyin komutanın zihnini ele geçirmesine şahit olmuştu. “Evet, ben Lee Chase.”

“Yüzbaşı, daha fazla kan dökülmesini istemiyoruz.” Komutanın sesi cızırdayıp parazitte bulandı, Avon’un atmosferinin yarattığı titreşim üstten gelen sinyalleri bozuyordu. “Kasten suç işlediğinize inanmıyorum. Hemen teslim olur ve diğer gemilerin refakatinde üsse dönerseniz, konuşabiliriz.”

Jubilee'nin gözleri benimkilerdeydi, orada gördüğüm karışık ifadelerin derinliği dışında bir şey belli etmiyordu.

Ne sorduğunu biliyordum. Geri dönecek olursa, tutuklanacaktım. *Sana güveniyorum*, dedim dudak hareketlerimle. Bu ikinci şansın onun açısından ne anlama geldiğini biliyordum. Halkım geri dönüş şansı verseydi, benim için ne anlama geleceğini biliyordum.

"Hemen teslim ol," dedi komutan tekrar, "sakladığın isyancıyı teslim et. Gözaltına alınacak ama adil bir yargılamadan geçirilmeden cezalandırılmayacak. Bu konuyu konuşabiliriz, yüzbaşı."

Jubilee tereddüdü bıraktı. Elini uzatıp tenini yakmış gibi başlığı çıkarttı. Başını iki yana salladı, avucuyla iletişim paneline vurup düğmeyi kapattı. "Bu Komutan Towers değil," dedi, gözlerini kapatarak. "Yaptıkları teklif, gerçek değil."

Dışarı bakıp tekrar yıldızları buldum, bu hayatımda onları bir daha görme şansım olmayacağının farkındaydım.

Jubilee'nin gözleri tarayıcıda, formasyon uçuşu yapan beş gemiyi izliyordu. "Flynn?" diyerek dikkatimi pencerenin dışında sonsuza dek uzayan manzaradan çekti.

"Evet?"

Parmaklarıyla kontrolleri kavrayıp derin bir nefes aldı. "Emniyet kemerini tekrar bağla."

Kız rüyasında gene boğulduğunu görüyordu. Defalarca soluk almaya çalıştı ama tek soluyabildiği karanlık oldu; ciğerlerine su gibi hızla dolan, içini oyup onu bomboş bırakan karanlık. Çığlık atmak istedi ama uzayın boşluğu sessiz, kıpırtısız ve siyahtı...

Derken tatlı, yeşilimsi bir ışık ona gözlerini açtırdı. Yeşil gözlü çocuk oradaydı. Elini uzatıp kızın elini tuttu ve onu kendine doğru çekti. Kız birdenbire karanlığı solumaya başladı. Çocukken gördüğü su altı rüyalarındaki gibi karanlığı ciğerlerinde hissetse de canını en fazla hava kadar yakıyordu.

Yeşil gözlü çocuk konuştu. Kız onu duyamasa da sesinin titreşimleri kenetlenen ellerinden aktı ve kız onu yine de anladı. "Hissettiklerine güven," dedi yeşil gözlü çocuk.

OTUZ ÜÇ

JUBILEE

KONTROL PANELİNDE UYARILAR YANIP SÖNMEYE, başımın tepesinde alarmlar çığlık atmaya başladı. Aşırı dik yaklaşıyordum, atmosfere giriş açım serbest düşüşe tehlikeli derecede yakındı. Ama güvendiğim şey bu değildi. Peşimizdekiler savaş mekikleri ve basit bir nakil mekiğinin uzayda onları atlatmasına imkân yoktu. O yüzden şansına meydan okumak zorundaydım.

Mezofere daldığımız anda pencerelerdeki kalkanlar sertçe kapanıp bizi inişin yarattığı kor sıcaklığına karşı korudular. Nispeten yoğun havaya çarptığımız saniyede, bütün mekik sarsılmaya başladı. Dolaplar ve oturma yerleri bu tür gerilime uygun tasarlanmamıştı. Arkamdaki boş kayışların takırtısını ve birbirlerine arptıklarını duyabiliyordum.

Mekiğin sarsıntısı kumanda kolunun elimden fırlayacağı noktaya ulaştı ve yumruklarımı var gücümle sıktım. İvme yü-

zünden oturma yerlerimize yapışırken, kayışlar tenimi kesiyor, bütün bedenim sızlıyordu. Flynn'in ne durumda olduğuna bakmak istiyordum. Bu, görüp geçirmiş eski bir askerin bile kendisine kulak verecek her tanrıya dua etmesine yeterken, Flynn'in ilk uzay tecrübesiydi. Ama bakamıyordum çünkü en ufak bir yanlış hamlede mekik parçalanır ve ikimiz aynı anda can verirdik.

Kalkanlar kapalıyken, kontrol panelindeki dijital görüntüleme ekranına bağlıydim. Çizgilerin değişerek bulut seviyesine ulaştığımızı göstermesini bekliyordum. Her yeri bulutlarla kaplı Avon'da olduğumuza hiç bu kadar sevinmemiştim. Niyetim, peşimizdekileri bu bulutlarda atlatmaktı.

Bulutlara girdiğimiz anda kumanda koluna asıldım. Mekik çıgıllıklar atarak itiraz etti ve g-kuvvetiyle oturma yerine öyle sert yapıştım ki görüşüm bulanıklaştı. Havasız kaldım, kumanda kolunu nefes alabileceğim kadar rahatlattım. Şansın da yardımıyla, bulutların arasında bizi takip edemeyen savaş mekikleri hızla geçip dosdoğru Avon'un yüzeyine yöneldiler. Mekik düzeldi, görüşüm netleşti ve baş dönmesinden şakaklarım zonklarken hiç oyalanmadan mekiğin burnunu doğuya çevirene kadar sağa yuvarlandım. Orada isyancılar da askerî devriyeler de yoktu. Eskiden Flynn'in askerî tesisinin olduğu ada dışında hiçbir şey yoktu. Hedefim orasıydı.

Kulaklarım iyileşti ve hızlı, paniklemiş solukları duymaya başladım. Konuşmaya çalışınca, hızlı hızlı nefes alanın kendim olduğunu fark ettim. Yardımcı pilot koltuğuna alalecele bir bakış attım.

"Flynn? Hayatta mısın?"

Hemen cevap vermedi ve bir bakış daha attığımda, başını oturma yerinin arkasına dayamış, iki eliyle kolluklara sımsıkı yapışmıştı. Gözlerini daha sıkı yumup, “Umarım değildir,” dedi nefes nefese.

Dudaklarımın arasından bir parça isterik bir kahkaha kaçtı. “Yere inmedik daha,” diye uyardım onu. “Üsse de iniş yapamam.”

“Bu şeyi bataklığa indirebilecek misin?” diye sormayı başardı, boğulur gibi.

Sıkılı dişlerimin arasından, “Yaparım herhâlde,” diye cevap verirken nasıl korktuğumu belli etmemeye çalıştım. Eğitimli bir pilot yapabiliirdi. Ama ben dövüş uzmanıydım ve bu... bunu bana kimse öğretmemişti.

Bir süre bulutların arasında kaldık, türbülansla neredeyse iniş kadar kötü savruluyorduk. Ekranda savaş mekiklerinden iz yoktu ama bunun nedeni Avon’un atmosferinin tarama cihazlarını havada neredeyse tamamen işe yaramaz hâle getirmesi idi. Bizi saklayacağına güvendiğim şey, takip edilip edilmediğimizi öğrenmeme izin vermiyordu.

Kontrol panosunun sol tarafında, tanıdık şablonlar görene dek, topoğrafik haritayı kaydardım. Rotamızı askerî üssün açığına çevirip doğudaki adaya, kaçabileceğimiz sağlam zeminin bulunduğunu bildiğim tek yere yöneldim. Adaya iniş yapmam mümkün değildi, asfaltla kaplı iniş pisti olmadığından yere çakılmamak için yumuşak zemine ihtiyacım vardı. Yine de mekiği birkaç kilometre uzakta bataklığa indirebilir ve gemiyi terk edip askerler kaza alanına ulaşana dek, adaya çekilebilirdik.

Bunun, yaptığım en zarif iniş olduğunu iddia edemem.

Mekik sonuçta eğimli araziye iniş yaptı. Bir taraftaki iniş takımları yarı yarıya suya gömülmüşlerdi. Flynn'in iyi olup olmadığına bakmak istiyordum ama kumanda kolunu bırakmam mümkün değildi. Gözlerimi cihazlardan alamıyordum. Flynn kayışlarını çözüp yanıma geldi, elleriyle ellerimi sarmaladı.

"Jubilee... indik. Yerdeyiz, sorun yok. Bırakabilirsin." Ellerimi çekerek uzaklaştırdı, masaj yapıp bembeyaz olmuş parmak eklemlerimi canlandırdı.

Gözlerimi zorla ekranlardan koparttım. "İyi misin?"

Başıyla evet işareti yaptı ama kabinin karanlığında yüzünün bembeyaz olduğunu görebiliyordum. "Bir süre yerden ayrılmasak toparlanırım."

Birlikte düşe kalka mekiğin arkasına ilerledik ve kontrol paneline vurup kapıyı açtım. İskele hidroliklerine fazla gelen keskin bir açıyla indi, gıcırdayarak açılıp suya çarptı. Mekik inleyerek bataklığın yoğun balçığına saplanmaya devam etti, böylece bu şeyi bir daha uçuramayacağımızı da doğrulamış oldu. Gözlerimi kapatıp nemli, bataklık kokulu havanın yüzümü okşamasına izin verdim. Daha tam gece olmamıştı, ufukta günün son kalıntılarını gösteren incecik bir ışık görünüyordu.

"İnanılmazdı," dedi Flynn usulca.

Başımı iki yana salladım. "Pilot olsaydım, tereyağından kıl çeker gibi inerdik. Aptalcaydı, o kadar. Paramparça olmadığı-mız için şanslı sayılırız."

"Üsten ne kadar uzağыз?"

"Tekneyle üç, dört saat. İnerken yerimizi saptadılar ve helikopter ya da bot gönderdilerse daha da çabuk sürer. Mekiği hemen bulurlar. Burada kalamayız."

Flynn hemen cevap vermeyip bakışlarını karanlığa dikti. Bedenini son on senedir yaşadığı, uzaklardaki isyancı sığınağına doğru çevirmişti. Ona dokunmak istedim, bir şekilde onlar olmasa da yalnız olmadığını göstermek istedim. Ama yapmadan, keskin bir soluk verip başıyla onayladı. “Fazla uzak olmayan bir yer altı sığınağı var, havadan görülmesi imkânsız. Birkaç günlük erzak, tıbbi yardım çantası var. Aramızda gruptan kopup da mağaralara dönemeyen olursa diye sığınak olarak düşünülmüştü. Arama çalışmaları bitene kadar orada saklanabiliriz.”

Yüz hatları karanlıkta seçilmese de ona baktım. “Cidden mi? Tanrım, Flynn, ordunun bilmediği böyle kaç sır daha saklıyorsunuz?”

Bu kez acil durum ışıklarının parlaklığında gülümsemesini gördüm, yorgun ve kederliydi. “Bir tane daha vardı işte, şansımıza.”

Botun şişmesi en fazla birkaç saniye sürdü ama dönüp besin takviyelerini çantaya tıkmak ve işe yarayanları almak için acil yardım çantasını yağmalamaya vakit ayırdık. Titrek, aydınlatılmamış iniş rampasında yürürken zorlanıyorduk ama ışık yakıp da kilometrelerce öteden fark edilip yerimizi belli etme riskini göze alamazdık. Tek aydınlık mekiğin acil çıkış ışıklarından geliyordu. Elimden gelse onları da kapatırdım ama her koşulda ışık vermek üzere tasarlanmışlardı.

Ancak mekikten aklıma gelen her şeyi aldıktan sonra, soluklanmak için durdum. Flynn’i acil durum ışıklarının kızılımsı, loş aydınlığında silüet olarak görüyordum. Yanıma

gelip bana uzandı, elimi tutmayı istediği kadar yerimi de bulmaya çalışıyordu.

“Gitmeye hazır mısın?” Benden başka duyacak kimse olmamasına rağmen, kısık sesle konuşuyordu.

“Hazırım,” dedim ama sesimin ne kadar yorgun çıktığını ben bile duyabiliyordum.

Onun savaşçıları, benim askerlerim. İki tarafta da düşmanlar vardı ve hiçbirinin gerçekte neler olduğundan haberi yoktu. Hepsi LaRoux’nun bu hasta deneyinde birer piyondur ve bunun kaynağı fısıltılar, acı çeken, bedbaht yaratıklardı.

Elleriyle ellerimi kaldırıp başını eğdi ve dudaklarını ellerime dokundurdu. “Bunu atlatacağız. Mecbur kalırsak bataklığa dalıp kayboluruz, kanıt bulana kadar her yeri karış karış ararız.”

Burada, bataklığın ortasında hiç umudumuz yokken bile, sesi hissetmesi mümkün olmayan bir kesinlik, yüreğimdeki buz gibi dehşeti uzaklaştıran bir ateş taşıyordu. Ablasının savaşı başlatırken kullandığı tutkunun aynısıydı. Flynn’in benim tarafımda olduğuna sevindim.

“Hadi...” diye başladım ama kelimeler boğazımda kaldı. Flynn’in omzunun üzerinde, bataklığın karanlığının arasında, bir ışık vardı.

Başta o kadar belirsizdi ki az kalsın gözlerimin bana oyun oynadığına inanacaktım. Askerî botun seyir feneri olamayacak kadar küçük ve solgundu ama isyancıların kullandığı lambalar olamayacak kadar da sabit ve yeşil beyaz renkteydi. Garip biçimde, bana isyancıların mağaralarındaki fosforlu algleri hatırlattı, kanatlanıp bizim peşimizden bataklığa gelmişti âdeta.

Bilinçaltımdan sökülen, tek bir iplikten ibaret hatıralar çözülmeye başladı. Görüntü yoktu, olay yoktu, sadece bunu daha önce gördüğümü bilmenin kesinliği. Yerli halk onlara bataklık serabı diyordu ama ben... ben başka bir isim vermiştim.

Flynn yüz ifademi görünce döndü, neye baktığımı gördüğünde onun da soluğu kesildi. Bedeni korkuyla gerilirken geri çekildi. Tepki vermem gerektiğini, aynı şekilde gerilip aldığım eğitim ve tedbirin ön plana çıkmasına izin vermem gerektiğini biliyordum. Ama yeşilimsi küçük top beni büyüleyip yakalamıştı, çok uzun zaman önce unutulmuş bir anıya sesleniyordu.

Flynn konuşuyor, kulağımın dibinde bağıırıyordu. Ben cevap veremeyince, uzay limanındaki baygın askerlerden birinden aldığı silahı çekip ışığa nişan aldı. “Jubilee, kendine gel!”

“Bekle.” Kelime ağzımdan boğulur gibi çıkarken, silkele-nip kendimi anılarımin büyüsünden kurtardım. “Flynn! Dur! Bunu daha önce gördüm.”

“Avon’daki bataklık serabı mı?” Sesi sert, gergindi. Tabanca titremedi. Flynn şiddete karşı olabilirdi ama silahı kendinden emin, rahat bir tavırla kullanıyordu.

“Hayır.” Uzanıp elimi koluna koydum. “Burada, Avon’da değil. Verona’da gördüm.”

Flynn’in gözleri sonunda, havada tatlı tatlı inip çıkan bataklık serabından hızla benimkilere kaydı. “Verona’da bataklık serabı mı vardı?”

“November’da,” diye karşılık verdim. “Aklımdan çıkmış, şu ana kadar. Ama ben... ben bu şeyi biliyorum. Ona hayalet adını vermiştim...”

Fakat bu serap bana cevap veriyordu, ağzımdan çıkan kelimelerle birlikte inip çıkıyor, ben anı parçalarını bir araya getirmeye çalışırken hatıralarımla dans edencesine gecenin içinde parlak bir patika boyunca ilerliyordu.

“O... bazı şeyler yaratabiliyordu,” diye mırıldandım. “Zihnimde resimler çiziyordu.”

“Lilac, bu yaratıkların –fısıltıların– insana olmadık şeyler gördürebildiğini söyledi.” Flynn bataklık serabının ışıltısına doğru bakarken iki eliyle sımsıkı tutmaya devam ettiği silahını indirdi. “Ve onları Verona’ya LaRoux Sanayi getirdi.”

Zihnim hızla dönüyor, anı parçalarını, uzun zaman önce çocukça hayaller olarak bir kenara attığım şeyleri bir araya getirmeye çalışıyordu. İleri doğru bir adım atmamla ışıltı sıçrayıp hızla uzaklaştı, sonra durdu, ardından bir daha uzaklaştı. “Onu takip etmemizi istiyor,” dedim soluk soluğa. Ama tekrar harekete geçemedim, ışıltı yok oldu, ışığı bir kez yanıp söndü, sonra gözden kayboldu. “Lilac haklıydı belki de bunlar bize yardım etmeye çalışıyorlar.”

“LaRoux Sanayi bildiğimizi öğrenmiştir belki de. Avon’un bataklık serabıyla Lilac’ın fısıltıları başından beri aynıysa... bu bir tuzak olabilir.” Flynn yavaşça tabancasını kemerine taktı. Tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. “Ben de bir-iki kere onları göz ucuyla gördüm ama ilk defa böyle... Kuzenim Sean bir tanesinin kendisini bataklığa doğru götürmek istediğini söylemişti, doğruya doğru.”

“Doğuya mı?” Tüylerim diken diken oldu, doğuda Flynn’in kaybolan tesisi vardı. Komutan Towers’ın sözleri kulaklarımda yankılandı. *Onlara rastlıyoruz bazen. Cinnet’e yenik düşen*

askerlere. Boğulmuş ya da bataklık kumuna gömülmüş hâlde ya da elinde silahı, kafasında bir kurşunla. Dağıldıklarında etrafta öldürecek kimse yoksa doğuya gidiyorlar, kimseye ait olmayan araziye. Arıyorlar. O mekânı arıyorlar

Gözlerim, zihnimdeki peşimi bırakmayan görüntülerle, ufku aramaya devam etti. Sürekli serap ışıltısı gördüğümü sanıyor, sonra gözümü kırıp karanlıkla karşılaşıyordum. “Flynn,” dedim yavaşça. “Lilac’tan bahsettin... O gördüğümüz şeylere güvenmeyin demişti.”

“Evet.”

“Şey, bu fısıltılar orada olmayan şeyleri gösterebiliyorlarsa, gerçekte orada olan şeyleri görmemize engel oluyor olmazlar mı?” Bakışlarımı karanlık bataklıktan uzaklaştırdım. “Flynn, o adanın etrafında döndük. Ortasından hiç geçmedik. Bir şey bizi adanın çevresinde tuttu ve farkına bile varmadık.”

“Tesis hiç *yer değiştirmede*.” Flynn’in gözleri benimkilere sabitlendi. “Başından beri oradaydı, fısıltılar tarafından saklanıyordu.” Yüzyıllar gibi gelen bir sürenin ardından ilk kez, orada bir umut ışığı gördüm. Uzun bir dalışın ardından yüzeye çıkıp oksijenin tadını almaya benziyordu. “Saklanma yerini boş ver, bizim *oraya* gitmemiz lazım.”

Cevap verme fırsatı bulamadan, uzaktan gelen bir sesle başlarımız aniden kalktı. Donup kulak kesildik.

Sisin arasında sesler vardı, net duyulamayacak kadar uzaktılar ama başka bir şeyle karıştırılamayacak kadar da telaşlıydılar. Bataklıktakiler her kimse, asker ya da isyancı, bizi görmüş ve bize doğru geliyorlardı.

Köprüyü toplayan düğmeye vurup bota atlayabilmek için

Flynn'in peşinden aşağı indim. Kapı kapanırken acil durum ışıkları kesildi ve zifiri karanlıkta kaldık. Flynn küçük botun iki yanına saklanmış kürekleri kaptı. İsyancıların dâhice sırkaları kadar iyi iş görmeseler de motorun gürültüsü olmadan ilerlememize olanak vereceklerdi.

Flynn küreğe geçti ve bu sayede, gerektiğinde arkamızı kollayabilmem için ellerim serbest kalmış oldu. Yüzümü göremiyordu, dikkatini çekmek için omzuna dokundum. "Mekik kuzeye bakıyor ve biz de adanın batısından yaklaşık yarım saat uzaktayız. Karanlıkta onu tekrar bulabilir misin?"

"Avon'da gözüm kapalı yolumu bulabilirim." Sesindeki tebessümü duyabiliyordum. Eskiden beni deli eden küstah tavrı artık dudaklarımın belli belirsiz kıvrılmasına yol açıyordu. Bir planımız, bir hedefimiz vardı. Umudumuz vardı.

"Güzel. Siste onlara izimizi kaybettiririz belki. Ama yapamazsak..."

Flynn uzanıp elimi sıktı. "Yapamazsak, bizimkiler bizi bulmadan, aradığımız kanıt bulmaktan başka çaremiz yok."

Motor sesleri, suya çarpan sırık ve küreklerin şıptırtısı bataklıkta yankılandı. Karanlıkta, kerteriz alacak bir yer olmayınca, etrafımız iki ordu tarafından sarılmış gibi geliyordu. Kendimi Flynn'in rehberliğine bıraktım. Onun doğaüstü, yıldızsız, pusulasız, Avon'la paylaştığı bağ dışında hiçbir şey olmadan yol bulma yeteneğine güveniyordum. Rotamızda yaptığı düzeltmeler hızlı ve tereddütsüzdü.

Sazların arasından gergin bir sessizlikle süzüldük, bekle-

dik. İzledik. Elimi silahımdan bir saniye ayırmadım. Arada sırada bir ışıltı gördüğümü sanıyordum, gözümün ucunda belli belirsiz yanıp sönen, her seferinde görüş alanımdan dans edercesine çıkan soluk bir ışık ama emin olamıyordum. Zihnim hâlen karışıktı, dalgalanıp duruyordu. Eskiden olduğum küçük kızdan parçalar sürekli yüzeye çıkıyor, beraberlerinde ani acılar, mutluluk, çaresizlik getiriyordu; sekiz yaşımdan beri görmezden geldiğim, zihnimin içindeki bütün renkleri getiriyordu.

Bot nihayet sert zemine oturduğunda gece iyiden iyiye çökmüştü. Flynn bottan atlayıp diz seviyesinde suya indi ve botu tutup peşinden inmeme yardım etti. El feneri riskine giremediğimiz için zifiri karanlıkta çalıştık. El yordamıyla ilerliyor, birbirimizi nefes alış verişlerimizden takip ediyorduk. Flynn'in adanın ortasına bakacak şekilde döndüğünü duydum.

"Flynn, bekle." Uzanıp omzuna dokundum. "LaRoux bu yaratıkları korkunç şeyler yapmaya zorlamış. Cinnet denen şeyden onlar sorumlu. Komutan Towers'ın zihnini gözümün önünde ele geçirdiler. McBride o insanları katlettiği sırada beni mağaraya gönderen de onlardı."

"Biliyorum."

Bastırmaya çalışsam da bedenimde dolaşan korkuyu durdurmam mümkün değildi. Vurulmak tamamdı; havaya uçmak, bir direğe bağlıyken ölesiye dövülmek tamamdı çünkü bütün bunlar başıma gelirken ben hâlâ bendim. "Her şeyin ortasına dalacağız, zihnimi bir kez ele geçiren bir yere. Aynı şeyi tekrar yapmayacaklarını kim bilebilir?" Eğer gözümü açıp kendimi herhangi bir yerde bulacak olur-

sam, üstüm başım kan içerisinde, başıma gelenleri hatırlamaz hâlde...

“Böyle bir şeyin olmasına izin vermem.” Flynn’in sesi sert çıkıyordu.

“Böyle bir şeye sırf irade gücünle engel olamazsın.” Öfkemle birlikte kaçan sevgiye engel olmadım. “Flynn... bana söz ver.”

“Ne sözü?” Sesinde temkinli bir ton vardı. İstemek üzere olduğum şeyi tahmin ediyordu sanırım.

“Aynı şey tekrar olursa, onun ben olmadığımı bil. Ben orada değilim. Bize teslim olmamızı emreden kişi Komutan Towers değildi. Ona karşı çıkmak zorundaydım. Eğer aynı şey bana olursa, o zaman tamam... Sorun değil.”

“Sorun değil mi?” Flynn’in sesi gergindi. “Seni vurabiliyim, demek istiyorsun.”

Yüreğim sıkıştı. “Bilmiyorum. Olabilir.” Karanlıkta yayılan öfke ve hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Bir tarafım ona uzanmak istedi. Birbirimizin yerinde olsaydık onu dinleyebilir miydim, emin değildim. Ama bunun konuşulması gerekiyordu. “Evet,” diye fısıldadım. “Bunu demek istiyorum.”

“O zaman sana söz veremem,” dedi gergin gergin. “Bir daha sorma, Jubilee.”

“Başka türlü olmaz! Bu bizimle ilgili bir şey değil, herkesle ilgili; benim halkım, senin halkın hepsi. Bu uğurda ölmeye değer, Flynn, Avon’u kurtarmak uğruna. Bize engel olmalarına izin veremeyiz. Engel olmaya çalışan ben bile olsam.”

Flynn kelimelerle cevap vermedi. Onun yerine çalıntı Gleidel’ini kemerinden çekti. Silahı botun dibine atarken yüksek bir takırtı duyuldu.

“Flynn, olmaz...”

“Oraya giderim,” dedi, şimdiye kadar onu gördüğüm en ters hâliyle. “Ama ne olursa olsun, seni vurmaya niyetim yok.”

Onunla tartışmak istedim, duygusal ve aptalca davrandığını, Molly’nin arka odasında onu durdurduğumda bundan kaçınmaya çalıştığımı söylemek istedim. Beni diğer her şeye tercih etmesinin zayıflık olduğunu. Birkaç hafta önce olsa, Yüzbaşı Lee Chase ona aynen bunları söylerdi. Ama sesindeki ve yaptığı seçimdeki kararlılığı duyuyordum. Çünkü Flynn beni, bir aydan az bir süre önce tanıştığı kızı seçmiyordu. Kimsenin ölmek zorunda olmadığı bir dünyayı seçiyordu.

Bu dünyanın gerçek olmasını istedim. Bunu öyle çok istedim ki kalp atışlarım hızlandı, hava keskinleşti. Yüzbaşı Lee Chase asla silahı olmadan dolaşmazdı. Onun tabiatına aykırıydı. Parmaklarım Gleidel’ime öyle sıkı yapışmıştı ki bir an tenimin metale yapışacağından korktum.

Lee silahını geride bırakmazdı ama belki Jubilee bırakırdı.

Yavaş bir soluk verdim, Gleidel’i kınından çıkarttım. Eli-me öyle güzel oturuyordu ki, soğuk ağırlığı öyle rahatlatıcı, öyle tanıdıktı ki. Yutkundum, ardından onu Flynn’in silahının yanına fırlattım.

Başımı tekrar kaldırdığımda, Flynn bir karaltıdan ibaretti. Yanıma geldi, kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. Konuşmadı. Birlikte geçirdiğimiz kısa zaman, bizi müttefik yapan sıra dışı koşullar... Bunlar kelimelerle ifade edilemezdi. Beni sevdiğini söyleyebilirdi ama beni bir sevgilinin tanıyacağı şekilde tanıımıyordu. Yüreğimin şeklini biliyordu gerçi, her kıvrımını tanıyordu, benim onunkini tanıdığım gibi. Beni

kaybetmek istemediğini söyleyebilirdi ama ikimiz de çoktan kaybolmuştuk ve ikimizi de karanlığa sürüklenmekten koruyan tek şey aramızdaki bağıdı.

Hızlı bir soluk aldığını duydum, titrek bir nefes ve ardından dudakları benimkileri buldu. Öpüşü sertti, açılmış avucuyla belimden tutup beni iyice kendine doğru çekti. Dudakları bu kez bir şey talep etmiyordu, ateş ya da tutku aramıyordu. Tadı Molly'nin arka odasında kemiklerimi küle çeviren tat değildi. Beni öptü sadece, tuttu, hafızasına kazıdı. Ona yaslandım, o da kollarıyla bana sıkıca sarıldı ve suskun sular ayak bileklerimizizi sarmalarken, orada öylece durduk. Bütün Avon nefesini tutmuştu sanki.

Birbirimizi bıraktığımızda, konuşmadık. Flynn ayağını bota dayayıp ittirdi, böylece sürüklenerek uzaklaşacaktı ve birileri kayığı bulacak olsa bile, bizim nerede olduğumuzu bulamayacaktı. Kayığın pusu yaparak uzaklaşmasını izledim, ta ki sis tekrar etrafını sarana ve kayık gözden kaybolana dek.

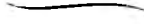
Kız bu rüyayı daha önce de görmüştü. Rüya bir yangınla başlıyordu ama kız korkmuyordu. Alevler canlıymışçasına dükkânda dolaşüyor ama kızın yanına ulaştıklarında hoş ve ılık bir yaz melteminden ibaretmiş gibi hissettiriyorlardı. Kız yangını kontrol edebiliyor, istediği tarafa gönderebiliyor ve annesinin dükkânındaki tek bir toz zerresine bile zarar vermesine engel olabiliyordu.

Alevlere geri gitmelerini, yeniden ocakta mutlu mesut cızırdayan ateşe dönüşmelerini söyledi. Ama bu kez yangın onu dinlemedi.

Kız yeniden denedi ama hiçbir şey değişmedi. Alevler dinmek yerine canlandılar ve bu kez kızın ellerini yaktılar. Kız rüyasında acı hissetmedi ama korktu. Kaçması gerektiğinin farkındaydı ama alevler dört bir yanını sarmıştı ve kaçacak yeri yoktu.

Tek seçeneği alevlerin kendisini yutmasına izin vermektir.

OTUZ DÖRT

FLYNN

ARTIK DÖNÜŞ YOKTU, KAYIK GÖZDEN KAYBOLURKEN bunu biliyordum. Bir an için yüreğim kayığın peşinden gitmek istedi; saklanacağım, Jubilee'ye sarılacağım, onun da bana sarılacağı bir yerdi benim için. Bedenimde hâlâ sıcaklığını hissediyordum ve o sıcaklığa tutundum, onu son kez öpmüş olabileceğim düşüncesini zihnimden uzaklaştırdım.

Önümüzde uzanan boş adaya döndüm. “Göremediğin bir şeyi nasıl bulursun?” Alçak sesle konuştum, bataklığın içinde isyancıların hâlâ bizi aradığını gösteren belli belirsiz sesler duyuyordum.

Jubilee gözlerini kısarak adanın ortasına baktı. “Orada olduğunu biliyorum. Artık ne aradığımızı bildiğimize göre, fısıltıların tesisi gizlemek için beynimize yaptığı şeyi atlatabiliriz belki.”

Dümdüz uzanan çamuru taradım. “Pekâlâ,” diye mırıldan-

dım. “Hadi, görelim bakalım.” Gördüğüm tesisin anısını canlandırdım. Bütün hatları kıvrımlı bir manzarada, düz çizgiler arıyordum. Duvarlar, kenarlar, tel örgü bir çit. Başımı döndüren bir başka tarafa bakma dürtüsü hissedince gözlerimi kısıp tekrar denedim.

Ancak Jubilee çenemi tutup adanın ortasına çevirince sonuça başımı çevirdiğimi fark ettim. Yüzünde anlayışlı bir tebessüm vardı. Birbirimizden kopmamak için el ele verdik. İlerlerken parmaklarımızı birbirine kenetledik, her adımda durup merkeze doğru ilerlemeye devam edip etmediğimizi kontrol ettik.

Gözlerimin önünde boşluk pırıl pırıldı. Gözlerimi bir anlığına kapattım, ağrı yavaşça şakaklarıma sızdı. Bütün bedenim itiraz etmeye başlamıştı, omuzlarım kayışların kestiği noktalarda sızlıyor, midem çılgın sürüşün ardından daha yeni kendine geliyordu. Acı, birkaç derece azalana dek bekledim.

Gördüklerinize güvenmeyin, demişti Lilac LaRoux. Tesisin anısını bir kez daha seçip çıkarttım. Gözlerimi açtığımda yarım metre ötemde tel örgü bir çit duruyordu.

Ani bir hareketle durdum ve bir saniye sonra, Jubilee çite kafadan daldı. Çit tıngırdarken yoğun sisten kopan damlalar ıslıl ıslıl yağdı. İkimiz de donup kaldık, arkamızdaki bataklıktan bir ses ya da tesisin içinden bir bağış yükselmesini bekledik. Saniyeler birer birer geçti ve bir anahtarı çevirmişiz gibi çitin kalan kısmı ve gerisinde de prefabrik bir bina parçası yavaş yavaş görünür hâle geldi. Pırıltılar kayboldu ve önümüzdeki boşluk açıldı.

“Vay canına...” Jubilee itirazlarını yutkunarak bastırdı,

elini kaldırıp yüzündeki nemi sildi. “Az kalsın çarpıyordum, beni uyarsan olmaz mıydı?” Ama dudak kenarları kıvrılıyordu ve her şeye rağmen benim içimden de sırtıtmak geldi.

Bir adım gerileyip karanlıkta çitin çevresini gözlerimle takip etmeye çalıştım. “Şu kule... güvenlik noktası mı?” Biraz uzaktaki alçak, tıknaz bir karaltıyı işaret ettim.

Jubilee kalkık kaşlarla başını iki yana salladı. “İletişim kulesi. Uydu çanaklarını görüyor musun? Ama orada alarm sistemleri de vardır mutlaka. Çitteki her direkte de birer projektör ışığı var. O kuleye yaklaşırsanız da fark edilecek olursanız, burayı geçit töreni alanı gibi aydınlatırlar ve kaçacak yerimiz kalmaz.”

“Burada bir delik açmayı deneyebilirim, bizim üste içeri sızmak için yaptığımız gibi.”

Jubilee bana bakıp gözlerini devirmekle yetindi. Elimi bıraktı ve üç adım geriledi, başını kaldırıp çite baktı. En azından dört metre vardı. Derken çite doğru koşup o ivmeyle birkaç saniye içinde tepesine tırmandı, tek bacağını üzerinden aşırıp göz kırpmak için eğildi. “Hadi ne duruyorsun? Yardım lazım mı?” Bildiği bir görevle karşılaşınca her yönüyle asker olmuştu, kendinden emin sırtıyordu. Kısa bir süre önce olsa, bu yüzden ondan nefret edebilirdim ama artık bu gülümsemeyi tanıyordum.

Suratımda benzer bir gülümsemeyle onun peşinden tırmanmaya koyuldum. Çocukken arkadaşlarla takıldığımız günler gibiydi, kayanın en yüksek yerine kimin tırmanacağını görmeye çalışıyorduk sanki. Bu küçük zaferimizin tadını ancak birkaç saniye çıkartabildik. Ardından sisin içinden keskin bir

ıslık yükseldi ve kalbim yerinden oynadı. “Alarm,” dedim, isyancıların işaretini onun için tercüme ederek. “Botu buldular.”

Jubilee’nin gülümsemesi kayboldu ve bir kez daha verdiğimiz ölüm kalım savaşına döndük. “Hadi.”

Tesis, en azından dışarıdan bakıldığında boş görünüyordu. Bir keresinde binanın köşesinden dönüp kaybolan gece görüş gözlüklü bir karaltı gördük ama nöbetçi geri dönmedi.

Karanlık alanlardan ayrılmadan ana binanın en yakın kapısına yöneldik ama kapı sımsıkı kilitliydi. Burası normal bir tesis olsaydı son model emniyet cihazlarıyla baskı kodu yerleştirilmiş olurdu. Ama baskı kodu kullanıldığında geriye buraya giriş yapan kişilerin yazılı bir kaydı kalacaktı. Bunun yerine kulplarda düşük teknoloji kullanılmıştı, elle açılan anahtar gerekiyordu. Kapı çerçevesinin etrafını elimle yokladım ama ne yazık ki birileri kenarda bir yere bir anahtar saklamamıştı. Alternatif olarak duvar boyunca ilerlemek, pencereleri yoklamak zorunda kaldık. Nihayet Jubilee, dirseğini pervazına boğuk bir *küt* sesiyle vurduğu pencerelerden birini açmayı başardı.

Tırmandığımız küçük oda birkaç malzeme dolabı dışında boştu. Bir çeşit depodan içeri girmiştik. Ardından sessizce koridora çıktık, yerde yakın zamanda buradan birilerinin geçtiğini anlatan çamurlu ayak izleri vardı. Odanın ötesinde bir dizi koridor vardı ama belli belirsiz kir izi en çok hangi yoldan geçildiğini gösteriyordu. Jubilee koridora yöneldi, ben de herhangi bir hayat belirtisi için kulak kabartıp sessizce onu takip ettim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki başımda onunla uyumlu bir nabız hissediyordum. Işıltıdan eser yoktu, iyi ya da kötü rehberimiz gitmişti.

Jubilee ilk köşede durdu, önümüzdeki yolun boş olup olmadığını görmek için başını yavaşça uzattı. Elini kaldırıp iki parmağını sallayarak onu takip etmemi emretti ve tekrar yavaş hareketlerle ilerledi.

Tesis bir labirent gibi planlanmıştı ama yollar ve kapılar işaretliydi. Kollara ayrılan bir koridora ulaştık ve parmağımı ANA KONTROL ODASI yazan ok işaretli bir levhaya vurdum. Jubilee başıyla onayladı, oradan bu mekânın yerleşim düzeni hakkında bir fikir edinmemiz ve bir çeşit kayıt odası bulmamız ya da bilgisayarlara erişmemiz mümkün olabilirdi.

Birkaç kapıda cam levhalar vardı, gerilerinde tanımadığımız birtakım cihazlar ve tam donanımlı laboratuvarlar görünüyordu. Bazılarında beyaz gömlekli bilim adamları vardı, onların önünden oyalanmadan geçtik. Evet, bir-iki tanesini kaçırp sorguya çekebilirdik ama kimin için çalıştıklarından bile haberleri olmayabilirdi. Sağlam bir delil bulmak zorundaydık.

Gözlerim bir grup araştırmacının üzerinde uzun uzun dolaştı. Masada yatan bir adamın cesedinin üzerine eğilmişlerdi. Adamın üzerinde hâlâ kamuflaj pantolonu ve asker botları vardı, başının etrafında bilim adamları toplanmışlardı. İçlerinden biri yakınlardaki bir tepsiden bir araç almak için hareket ettiğinde, askerin kafatasının tepesinin tamamen çıkartıldığını gördüm. Bilim adamları beyninden itinayla aldıkları parçaları özenle etiketlenmiş sıraya yerleştiriyorlardı. Jubilee'ye attığım bakışla, onun da benim kadar gergin olduğunu, omuzlarını kastediğini gördüm. Ama askere yardım etmek için geç kalmıştık, bunun farkındaydık.

Yolumuz bizi ANA KONTROL ODASI yazan odaya götürdü. Jubilee durup geriye, bana doğru baktı. Dikkatim bakışlarındaydı, göz bebeklerini kontrol ediyor, fısıltıların etkisi altında olduğunu söyleyecek boş bakışların işaretini arıyordum ama bunun nasıl olduğunu Jubilee görmüştü, ben değil. Ne aradığımdan emin değildim ve bu yüzden gerginlikten sürekli midem bulanıyordu.

O sırada birden kapı açıldı ve beyaz gömlekli şaşkın bir adamla karşı karşıya kaldık.

Uzunca bir an boyunca, birbirimize şaşkın şaşkın baktık yalnızca. Adam bağırıp arkadaşlarını uyarmak için ağzını açtı ve Jubilee anında harekete geçip adama yumruk attı. Adamın yere yuvarlanırken başının aniden geriye gidişi başka zaman olsa gülünç kaçırdı. Jubilee, isyancı mağaralarından kaçarken bana yumruk çaktığında ben de böyle mi göründüm acaba diye merak ettim ister istemez.

Artık ikimiz birlikte hareket ediyorduk. Ellerimi adamın koltuk altlarına soktum ve Jubilee de ayaklarından tuttu, onu odaya geri taşıdık. Omzumun üzerinden geriye attığım bir bakışla, odanın boş olduğunu anladım. Uzun bir bilgisayar ekranı bankosu ve baygın bir bilim adamı dışında, yalnızdık.

Adama bakmak için çömelip göz kapaklarını geriye çektim, gözlerinin akı dışında bir şey göremedim. “Vurmak zorunda mıydın?”

Jubilee kapının yanında durup kulak kabartmıştı. “Başka ne yapacaktım? Sert vurmadım, bir şey olmaz.”

“Farklı açıdan bakmaya başlaman lazım.” Bilinci kapalıyken dilini yutup boğulmasın diye adamı yan çevirdim.

“Benim alanım değil.” Jubilee omuz silkti, kapıyı bırakıp odayı kolaçan etmeye başladı. “Bu, Avon’un iklimini izliyor,” dedi ekranlardan birini incelemek için eğildikten sonra. “En az yirmi senelik terraform verisi gösteriliyor. TerraDyn’in bize gönderdiğinden çok daha ayrıntılı bilgiler bunlar.” Sus-tu ama ikimizin de Merendsen’in Avon’un gelişimiyle ilgili teorisini düşündüğümüzü biliyordum. LaRoux’nun yok ettiği gezegenin gelişimiyle oynanması gibi.

Bilim adamının yanında kaldım. Üzerinde silah olup olmadığına bakarken hiç kıpırdamadı, sonra beline takılı silah olmadığından emin olmak için beyaz gömleğini kenara sıyırdım. Tek görebildiğim kimlik kartıydı ve kumaşı bırakmaya hazırlanırken, giriş kartının plastiğinde ani bir parıltı oldu. Bir seri numara yazılıydı, isim ya da fotoğraf yoktu. Bir kartın yanında, minik bir kimlik çipi duruyordu. Bu, minik lambda işaretine kadar, Jubilee’nin buraya ilk ziyaretimizde bulduğu chipin aynısıydı. Oda bir parça döndü ve gözlerimi ovuştur-dum, en son ne zaman birkaç saatten fazla kesintisiz uyudu-ğumu hatırlamaya çalıştım. “LaRoux Sanayi,” dedim, ağır ha-reketlerle ayağa kalkarken.

“Bu yeterli kanıt değil,” dedi Jubilee, yüzünü buruşturarak. “Corinth’ta karaborsada aradığın her şeyi bulabilirsin. Yeterli krediyi bulursa, bir yağma gemisi bile eski LRS kimlik çipleriyle donatılabilir. LaRoux bunların çalındığını kolayca iddia edebilir, özellikle bu kadar eski oldukları için.”

Ayaklarımın dibindeki adam hafifçe inledi. Ona bir bakış atıp “Bilgisayarlar peki?” dedim. “Onlarda suçlayıcı kanıt ol-mak zorunda.”

“Şifrelidir, kesin.” Bilim adamının kendine geldiğine dair işaretler dikkatini çekince, Jubilee tekrar bana döndü. “Şifreyi bilen birini bulursak başka.”

Ayağımın dibinde, beyaz gömleli adam tekrar inleyip sırtüstü döndü. Tek elini kaldırdı ve bir şeylere tutunup ayılabiliymiş gibi parmaklarını kıvrıp havada dolaştırdı. Jubilee şimşek hızıyla yanıma ulaştı, hareket ettiğini görmemiştim bile. O, adamın yakasına yapışmadan, omzunu tuttum. “İzin ver,” diye mırıldandım. Kendi uysallığına kızıp ağzının içinde bir şeyler geveledi. Adam Jubilee’nin sesiyle irkilip gözlerini açtı.

Başımı eğip ona baktım. “Yerinde olsam hiç kalkmazdım. Adın ne?”

“Carmody.” Akli hâlâ tam anlamıyla başında değildi. “Doktor Terrence Carmody. Siz kimsiniz?”

“Ben seninle konuşmak isteyen kişiyim,” dedim usulca. “Ve o da bacaklarını kırmak istiyor. Konuşarak başlayalım.” Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, bakışlarımı sabitledim. Tesise gizlice girmenin getirdiği adrenalin damarlarımdan çekilirken, bedenim kurşun gibi ağırlaşıyordu. Dikkatimi topladım, içime dönüp doğru dürüst hatırlamadığım bir hâlimi sahneye çıkarttım. Kendinden emin, yalnızca irade gücüyle başkalarına istediklerini yaptıran hâlim. Bunu yapabilirdim.

“Burada ne yaptığınızı biliyoruz,” diye başladım ve yüz hatlarından ani bir panik dalgası geçti. “Bize LaRoux Sana-yi hakkında her şeyi anlatacaksın, onun kullandığı yaratıkları nerede sakladığını.”

Soluğu kesilen adam, “Lütfen,” dedi, kekeleyerek. “Ben... ben yalnızca araştırmacıyım. Bir şey bilmiyorum. Yemin ederim.”

Gerginlikten hızlanan bir sesle, “Şifreni ver öyleyse,” diye araya girdi Jubilee. “Bilgisayarların şifresini.”

Adam yutkunurken âdemelması hızla inip çıktı. “Bu kat dışında yetkim yok. Şifreyi size veririm ama yalnızca iklim verileri ve burada gördükleriniz var. LaRoux Sanayi ile ilgili neden bahsettiğinizi bilmiyorum.” Yalan söyleyemeyecek kadar dehşete kapılmıştı.

Jubilee’yle bakıştık, gözlerindeki gerginlikten onun da adama inandığını görebiliyordum. Yine de fısıltılar hakkında bir şey bilmese bile LaRoux Sanayi’nin burayla bağlantısına dair kanıt bulmamıza yardım edebilirdi.

Ona tekrar baskı yapmak için ağzımı açtım ama tavandaki hoparlörlerden yükselen uzun, tiz bir ses patlamasıyla lafım yarım kaldı. *Kan kulaklarıma hücum ederken, bütün adrenalin yeniden damarlarıma doldu ve ağzıma metalik bir tat bıraktı. Alarmı bir erkek sesi takip etti, hızlı ve telaşlı.*

“Dikkat dikkat, öncelikli olmayan bütün personelin dikkatine: Tesisin güvenliği ihlal edildi. Tekrar ediyorum: Tesisin güvenliği ihlal edildi.”

Kız tekrar evindeydi, bir dükkânda, November denilen bir şehirde verona denilen bir gezegende. Annesi ona sesleniyor, babası mutfakta ellerini ve kollarını yıkıyordu. Kız mağarasına, dükkândaki tezgâhın altına kurduğu yuvaya koşup içeride derttop oldu.

Ancak kızı yetecek kadar alan olmasına rağmen, yeşil gözlü çocuk da bir şekilde oradaydı. Sesinde korkunç bir kederle, "Sürekli buraya dönüyorsun," diye fısıldadı çocuk. "Bunca yıldan sonra."

"Burada güvendedim," diye fısıldayarak cevap verdi kız.

"Gerçek sebep nedir?" diye sordu çocuk ve ona baktığında, kız çocuğa yalan söyleyemeyeceğini anladı.

"Burada yalnız değilim," dedi kız.

Çocuk kızın elini tuttu ve kız parmaklarının birbirine nasıl kenetlendiğini fark etti, sanki bu şekilde birbirlerine uygun yaratılmışlarcasına. "Cesur olman gerektiğini sanıyordum."

"Yalnız başıma ölecek kadar cesur değilim."

OTUZ BEŞ

JUBILEE

BİLİM ADAMINI İŞARETLE TEK KELİME ETMEDEN SESSİZ olması için uyardım ama sürüne sürüne konsollardan birinin altına sıkışmaya çalışmakla fazlasıyla meşguldü. Bize yardım edemediği için ona vermeyi düşündüğümüz ceza her neyse, bu şekilde saklanabileceğini sanıyordu sanki. Yavaş adımlarla kapıya ulaşp kulağımı dayadım. Bir şey duyamıyordum, güvenlik personelinin koşturma sesleri yoktu, bir kez daha sessizliğe gömülen alarına karşılık görünen herhangi bir ses yoktu. Tesis terk edilmişti âdeta.

Birden dört bir yanımda fısıltılar yükseldi, bir fırtınanın ortasında duruyormuşum gibi ama ortamın havası tamamen durgundu. Bunun ne olduğunu biliyordum. Ağzımdaki metalik kan tadını yutkunurken, ancak başımı eğip ellerime bir bakış atacak kadar vakit buldum. Yaklaştıklarını bildiğim ke-

sık kesik titremeleri arıyordum. Panik yüzünden belli belirsiz titreseler de ellerim sabitti.

Neler olup bittiğini kavrama fırsatı bulamadan arkamdan gelen bir inilti yüreğimi parçaladı. *Ah, tanrım. Hayır.*

Olduğum yerde hızla dönünce Flynn'i bembeyaz bir yüzle, bakışlarını yere sabitlemiş ve tek eliyle konsolo dayanmış vaziyette buldum. "Jubilee..." Sanki son nefesini veriyormuş gibi zorlukla adımı söyledi.

Kendimi geriye atıp Flynn'e doğru uzandım. Dokunuşu, sırtımdan aşağı aniden inen ustura keskinliğindeki korkuyu yok edebilecekmiş gibi... "Konus, bir şey söyle!"

Ama cevap veremedi, gerideki duvara doğru çöktü ve bir an için bakışlarını, büyümüş göz bebeklerini ve başına gelen şeyle savaşıırken hissettiği dehşeti görebileceğim kadar başını kaldırdı.

"Hayır... Hayır, yapamam..." Yüreğim parçalanırken beraberinde beni esir alan korku dağıldı ve ona doğru düşercesine bir adım attım.

Benim başıma gelecekti hani.

Yutkunup korkumu bastırmaya çalıştım. "Buradan çıkıyoruz, hemen." Fısıltıların canı cehennemeydi. Avon'un da. Flynn'in ruhunun, yüreğinin gözlerimin önünde yok olmasını izleyemezdim.

"Kalıyorsunuz, aslında." Yere sinen araştırmacı neredeyse tamamen aklımdan çıkmıştı: Doktor Carmody. Çıkışmak için dönünce donup kaldım.

Elinde bana doğrultulmuş bir tabanca vardı, konsolun altına saklanmıştı büyük ihtimalle. Ondan gözümü ayırmamam

gerekirdi, onu bağlamam gerekirdi. Flynn’i... Boğulacakmış gibi oldum, adamın elindeki silaha odaklanamadım bile. Gözüm Flynn’den başka bir şey görmüyordu, iki büklüm konsola dayanmış, fısıltılara karşı koymaya çalışıyordu.

Ellerimi kaldırıp “Tamam!” diye parladım Carmody’ye. “Tutukla beni, vur, umurumda değil. Bırak da ona yardım edeyim...” Flynn’e doğru bir adım attım ama Carmody başparmağıyla tabancanın yan tarafındaki düğmeye bastı. Silah ateşlemeye hazırlanırken çıkan inilti kulaklarımda çınlayınca tekrar durdum.

“Ona yardım edemezsin,” diye karşılık verdi Carmody. Bakışlarını tekrar bana sabitlemeden evvel Flynn’e yalnızca şöyle bir bakış fırlatmıştı. “O çoktan gitti.”

Ağzımı açıp söylediğine itiraz edecek kelimeleri bulmaya çalıştım. Fakat fırsat bulamadan, Flynn harekete geçti. Çok hızlıydı, öyle hızlıydı ki gözlerim onu yakalayamadı bile. Carmody’nin arkasına geçti, kolunu yakalayıp hızla yukarı kaldırdı. Silah ateş aldı, Gleidel değil, bu silah tavanda dumanlar tüten bir delik bırakırken plasten parçalarını yere yağdırdı. Öne çıkıp ona yardım etme fırsatı bulamadan, Flynn diğer eliyle Carmody’nin ensesini tutup kafasını iğrenç bir çatırtıyla konsola çarptı. Durmak yerine araştırmacının kafasını tekrar indirdi. Tekrar, tekrar. Ta ki konsolun üzeri kan gölü olana dek. Olduğum yere yapışmış hâlde, çığlık attım.

Yüzünü yalnızca yandan görebildiğim Flynn ölü adamı bırakıp cesedinin yere yığılmasına izin verdi.

Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu, o kadar hızlı olmuştu ki nefes bile alamamıştım. Gözlerimin önünde

noktacıklar uçuşurken, boğulacakmış gibi bir soluk aldım. “F... Flynn?”

Dönmesi sonsuzluk kadar uzun sürdü. O sırada binlerce kez onun gülümsemesini hayal ettim; ukala tavırlarını, yeşil gözlerinin derinliğini... Orada hiçbir şey olmamış gibi diki- lecekti. Kendini müdafaa etmeyi benden öğrendiğini söyle- yecekti. Arkasını dönecek, bana bakacaktı ve gene tümüyle kendisi olacaktı.

Aksine boş bir yüz ifadesiyle birkaç metre uzakta durdu. Hafızama kazınan yeşil gözler gitmişti. Yerlerinde kendi yü- zümü bana geri yansıtan siyah cam kalmıştı, o kadar.

“Hayır,” dedi, sakın, kendine hâkim bir sesle. Boynunda ve çenesinde Carmody’nin kanı vardı. “Artık değil.”

O eğilip Carmody’nin gevşek elinden silahı alırken ben orada öylece durdum, kıpırdayamadım, nefes bile alamadım. Göz ucuyla beni kontrol etme gereği bile duymadan silahı in- celedi. Başını kaldırıp baktığında, yüzünde boş bir dinginlik dışında bir ifade yoktu.

“Bana olacaktı,” diye fısıldadım.

“Sana ihtiyacımız var,” dedi, Flynn’in zihnindeki yaratık. “Senin daha iyi seçenek olduğun sonucuna vardık.”

Bacaklarım öfke, korku ve yorgunlukla titredi. Uzanıp du- vardan destek aldım. “LaRoux benden ne istiyor?”

Flynn-yaratık bana boş boş baktı. “Bizi bağlayan kişiden mi bahsediyorsun?” Başını dalga geçercesine, sanki ilgilen- miş de düşünüyormuş gibi yaparak bir tarafa yatırdı, ta ki ga- rip doğal olmayan bir açıda durana kadar. “Ondan emir almı- yoruz artık.”

Bu sözler üzerine boğazım kısa, çılgın bir umut kıvılcımıyla tıkanıp fakat ardından tabancanın namlusu havada yay çizip bana nişan alınca yüreğim ağzıma geldi.

“Artık *kimseden* emir almıyoruz. İnsanlığın ne olduğunu gördük: Kurtarılamayacak durumda.” Sesinde ne şiddet ne de nefret vardı. Üzerime yürüyüp bağırıp çağırırsa tehditler savursa bu sakın tavrı kadar korkutamazdı. Silahıyla kapıyı işaret etti, tek ayağıyla Carmody’nin cesedini kenara itip kendine yol açtı. “Ve bizi sen özgür bırakacaksın.”

Elim otomatikman orada olmayan tabancaya uzanırken boşluğu tutmaya çalıştım. Kapıya doğru bir adım gerilerken gözlerimi Flynn’den ayırmadım. Eskiden Flynn olan şeyden...

Düşünme. Dağılma. Hareket etmeye devam et yeter.

Gözleriyle beni takip ederken, “Anlamıyorsunuz,” dedim. “Biz de LaRoux’ya engel olmak istiyoruz. Biz onun gibi değiliz.”

“Hepiniz onun gibisiniz.”

Arkamdaki kapının kulpunu kavradım ama çevirmedi. Yaratık aramızdaki mesafeyi korudu. Elinden tabancayı kaptırmaya teşebbüs edeceğim mesafeye gelmeyecek kadar zeki idi. Flynn’in elinden silahını alabilir ve onu zapt edebilirdim, büyük ihtimalle. Ama Carmody’ye ne yaptığını görmüştüm. Hiçbir insan bu kadar hızlı hareket edemezdi.

“Lilac onlara yardım ettiğinizi söyledi,” diye mırıldandım. Bir yandan da kapıdaki pencereden koridora hızlı bir bakış fırlattım. Boştu, evvelce olduğu gibi.

Flynn’in boş ifadesi değişmedi. “Kimden bahsettiğini biliyoruz. Bir süre bizimle karanlıktaydı.”

Bizimle mi? Fakat bu onayı değerlendirmeye niyetliydim, hızlı konuşarak sesimi Flynn'in kullanacağı şekilde kullanmaya çalıştım. Keşke o tutkulu ve diplomatik tavrıyla burada olsaydı. Ben yalnızca dövüşmeyi beceriyordum. "Onu tanıyorsunuz demek. Babası gibi olmadığını biliyorsunuz. Ben de öyle değilim. Flynn de değil." Adını söylerken boğazıma bir yumru oturdu.

"Bütün veri kalıplarında anormalliklere rastlanır." Flynn durdu ama silahı sabit kaldı. "Yürümeye devam et."

Emri duymazdan geldim. "Bizi neden buraya getirdiniz?" Bataklıktaki ışığı düşündüm, en sönük anılarımın arasındaki November hayaletine çok benzeyen yeşil parıltıyı. "Bilim adamlarını ve LaRoux'yu sizi bırakmaları için zorlarsanız daha kolay olmaz mıydı?"

"Bizi tutan adam onu yakalayabileceğimiz kadar yaklaşmıyor yanımıza. Diğerleri, onlara ameliyat yaptı ve beyinlerini tam olarak ele geçirmemizi zorlaştırdı." Flynn, Carmody'nin cesedini tekrar, bu kez karnının üzerine yuvarlamak için ayağının ucuyla dürttü. Kanların ve saçların altında, kulağının hemen aşağısında minik bir yara izi vardı, yara izi olamayacak kadar düzgün açılmıştı.

Ağızıma gelen midemi yutkunarak bastırdım, bakışlarımı Carmody'nin kafasından fişkıran kafatası parçalarından hızla uzaklaştırdım.

İrkilmedi bile. "Buraya getirilmeden evvel, tek bir varlığın, tek bir zihnin parçalarıydık. Bizi tutan kişi, bizi birbirimizden ayırmanın bildiğimiz en büyük acıya sebep olduğunu öğrendi. Onu hoşnut etmezsek, bizi karanlık alanda bırakıyor." Fısıltı-

nın yüzünde, Flynn'in yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu. Korku yoktu, nefret, hatta akla gelen acının bir titreşimi bile yoktu. "Biz serbest kalınca, bir daha bunu yapamayacak."

Nefes almak giderek zorlaşıyordu. Göğüs kafesim yıllardır, ilk kez savaşa katıldığımдан beri hissetmediğim türden bir panikle sıkıştı. Çıkış yoktu. Diğer uçta umut yoktu. Gözlerimi sadece bir anlığına kapattım, ciğerlerimde dolaşan havaya odaklandım.

"Size neden yardım edeyim?" Konuşmaya devam etmek için kendimi zorlamam gerekti. "Bana kalan tek şeyi elimden aldınız. Onu aldınız..."

"O hâlâ burada çünkü. Bizi serbest bırakırsan onu sana geri vereceğiz. Sizi ve bu gezegeni en sona bırakacağız."

Yüreğim, gözlerim yaşarırken bir silkinişle tekrar atmaya başladı. Ama yaratığın söylediği diğer şeyler kulaklarımda çınılıyordu. "Ne demek istiyorsunuz? 'Bizi en sona bırakmak' da ne demek?" diye fısıldadım. "Serbest kalınca ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Boş bakışlar ve yumuşak bir tonla, "Bizi tutan kişiyle başlayacağız," diye cevap verdi fısıltı. "Ona bize verdiği acının aynısını hissettireceğiz. Ailesini ve tanıdığı herkesi alacağız. Ona dokunmuş herkesi. Sonra ölümünü uzatacağız, sizin türünüzün yaptığı şekilde. Türünüzün son örneği o olacak. Sonra yaptığı şeyi anladığında onu bırakacağız, karanlıkta inerken."

Dehşet ve keder gözyaşları gözlerimi yakarken, bakışlarım bulanıklaştı. "Hayır," diye fısıldadım. Sesim titriyordu ama sarsıntının altında çelik gibi bir güç vardı, doğrulurken onun gücünü hissettim. "Hayır, size yardım etmeyeceğim. İsterse-

niz beni vurun ama sizin gibi canavarları serbest bırakmaya niyetim yok.”

Flynn bana öylece baktı, gözleri boş, dudakları gevşek. Bir mankene, bir oyuncığa benziyordu. Yüreğim pençeleriyle göğüs kafesimden tırmanarak çıkmaya çalıştı. “Pekâlâ,” dedi sakın sakın.

Sonra da tabancayı kendine çevirip namluyu çenesinin altına bastırdı.

“Hayır!” Sesim boğazımı yırtarak çıktı, ellerimi kaldırıp öne doğru aniden yarım santim fırlarken havayı deldi. “Hayır, durun!” Boğulacakmış gibi soludum, midem hissettiğim korkunun yolunu izlemek için içimde yükseldi. “Ne yapıyorsunuz?”

Flynn-yaratık milim irkilmemişti. En ufak bir tepki vermeden çektiğim ıstırabı izledi. “İstediğimiz şeyi yapmayı reddedersen bu araca ihtiyacımız kalmaz.” Namluyu Flynn’in boynuna, metal kenarın etrafındaki deri beyazlaşacak kadar bastırdığını görebiliyordum.

“Tamam.” Kelime ağzımdan hıçkırık gibi çıktı, ciğerlerimi terk ederken canımı öyle yaktı ki tekrar konuşmadan evvel nefes almam gerekti, sonra bir nefes daha. “Tamam. Yapacağım.”

On yıl olmuştı ve kız her gece November hayaletini aramaya devam ediyordu. Kimi zaman annesini ya da babasını buluyordu. Kimi zaman da tanıdığı dostlarını ve tanımadığı düşmanlarını... Yeşil gözlü çocukla her yerde karşılaşıyordu. Çocuk bazen onun aramasına yardım ediyordu.

O sırada, kız Avon bataklıklarında dolaşüyor, eski, dar bir kayıkla suyu yararak ilerliyordu. Köşe bucak her yeri aramış ama hiçbir şey bulamamıştı. Yeşil gözlü çocuk yoktu, hiç kimse yoktu. November hayaleti yoktu. Başını kaldırıp Avon'un boş gökyüzüne baktı, ta ki ıstırap dayanılmayacak hâle gelene dek. Sonra tekrar kayığın dibine düşüp alnını ahşaba dayadı.

Derken bir şey başını kaldırmasına neden oldu.

Aşağısındaki suda yansıyan milyonlarca yıldız gördü ve bataklık gökyüzü oldu, kayık da uzay gemisi. Yıldızlar kör edici parlaklıktaydı, dans eden, bu minicik ışıık topları, ona hoş geldin diyorlardı. Dört bir yanında bataklık ışııl ışııl oldu.

OTUZ ALTI

JUBILEE

ZİHNİM FAZLA EĞİTİMLİYDİ. SÜREKLİ BİR ÇIKIŞ YOLU, bu yaratığı etkisiz hâle getirecek, avantajlı konuma yükselecek bir taktik bulmaya çalışıyordu. Şu köşeden hızla dön, peşinden geldiğinde onu şaşırt. Şu kapı aralığına dal, sonra geçerken çaktırmadan çıkıp arkasına geç.

Bunları yapsam bile, Carmody'yi çıplak elleriyle öldüren o yaratığın elinden tabancayı zorla alsam bile, sonra ne olacaktı? Sırf artık işine yaramıyor diye Flynn'i öldürmeye hazır bir yaratığa silahımı doğrultamazdım. Silahımı Flynn'e doğrulttuğumu varsaysak bile. Flynn'i...

Ne var ki o artık Flynn değildi. Tanıdığım çocuk gitmişti. Bakışlarında sıcaklık, sesinde canlılık yoktu. Bu yaratığın doğruyu söylediğini varsaysak bile, Flynn'i bana geri verebilecek olsa bile... yapmak üzere olduğum şeyi bağışlar mıydı? Dişlerimi sıktım. *Kendine gel, Jubilee.*

Zihin kontrolünden kurtulan kişi olarak benim seçilmem yanlıştı. Bu, Flynn'in göreviydi. Ben sağa sola yumruk atardım, ateş ederdim, bana verilen emirleri başkasına aktarırdım. Bu kararı onun vermesi gerekiyordu. Kurtarılamayacağıma karar vermesi gereken, geri dnmeyeceksem beni öldürmesi gereken oydu.

Benim bu tür bir kararı tek başıma vermem mümkün değildi. Flynn sırf onu birkaç sene daha yaşatabilmek için insanlığı feda etmemi asla istemezdi; belki haftalarca, belki günlerce, bilmiyordum. Avon için bile feda etmemi istemezdi. Yine de bu yaratığın tetiği çekmesini izleyemezdim. Burada dikilip Flynn'i havaya uurmasına izin veremezdim. Kendi kalbimi skp çıkartmak daha kolaydı. *Ne yapacağım ben, Flynn?*

Önümüzde uzanan koridorlar boştu. Ancak Flynn'i kontrol eden şey beni asansöre götürüp de düğmeye bastıktan sonra, arkama göz attım ve olduğum yerde donup kaldım.

Peşimizden, ayaklarını sürüye sürüye, odalardan tek sıra hâlinde çıkıp koridorda ilerleyen tesis personeli geliyordu. Bazıları üzerlerinde beyaz laboratuvar teknisyeni gömleği, diğerleri benimki gibi üniformayla, dzinelercesi koridoru doldurdu. Yüzlerinde boş bir ifadeyle hiç konuşmadan, garip, tutarsız adımlarla ve ayaklarını yere srte srte yürüyorlardı. Fısıltıların onları tamamen kontrol etmesini engellemek için LaRoux tarafından kullanılan cerrahi işlemle bozulan, yavaş, ağırkanlı hareketleri Flynn'in hareketlerinden çok farklıydı. Üstelik her birinin gözleri bilye gibiydi.

Kapılar açılınca, Flynn'i kontrol eden yaratık eliyle işaret ederek asansöre girmemi istedi. Tüylerim diken diken olurken

ilk kez hızlı hareket ettim. Kürek kemiklerimi asansörün uzak duvarına dayayıp döndüğümde yarı kontrol altındaki tesis personelinin ikili kapılara en fazla birkaç santim kala aniden durduklarını gördüm. Asansör kapıları aramızda kapanırken bir şey söylemeden boş gözlerle bana baktılar.

Asansör indi ve fısıltı beni bir güvenlik noktasından geçirdi. Burası, gözlerinde yukarıdaki nöbetçilerin siyah gözlü bakışlarının aynısıyla masasında oturmuş, hareketsiz, boş ifadeli bir silüet tarafından korunuyordu. Ardından fısıltı beni ikinci bir asansöre götürdü. Tekrar aşağı indik, daha aşağı, merdivenlerden ve rampalardan indik, Avon'un yüreğine iniyormuş hissi veren bir alana ulaştık. Bu gizli tesisin karnının derinliklerine indikçe, etrafımı saran hava o derece ağırlaşıyordu.

Flynn bir daha konuşmadı.

Bir başka güvenlik noktasına ulaştık ama bu sefer geçişimize izin verecek personel yoktu. Bu kapı diğerlerinden farklıydı, yuvarlaktı, genişleyerek açılacak şekilde tasarlanmıştı. Normal bir kapı olsaydı zorlayarak açma ihtimalim vardı ama gemilerde kullanılan bu tür kapılar arıza emniyetli oluyordu. Hava geçirmeyen, tamamen güvenli kapılardı.

Flynn kapının yanında aniden durdu ve bir şey yapmamı beklermiş gibi bana döndü. Nihayet başkası olmayan bir yere ulaşmıştık, şahit yoktu. Bizden başka kimse yoktu. Bekledim, ama Flynn hiçbir şey yapmadı, ifadesiz bir yüzle bana bakmaya devam etti. Burada, onun konuşmasını bekleyerek sonsuza dek bekleyebileceğim ve onun da asla konuşmayacağı gibi rahatsız edici bir hisse kapıldım. Hafifçe öksürdüm. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Kapıyı aç.”

“Anahtar lazım, anahtarım yok.” Hissettiğim dehşet azalarak yerini bir çeşit donuk uyuşukluğa bırakıyor, gerilim ve keder yüzünden bütün bedenim ağrıyordu.

“Yanılıyorsun,” dedi Flynn-yaratık buz gibi bir sesle. Büyüyen göz bebekleri yüzüme sabitlenmişti. “Anahtar hep yanımdaydı.”

Gözlerim bulanıklaştıkça yutkundum. Sesini duymak sürekli keskin bir acı gibiydi. Oradakinin o olmadığını, benimle konuşanın o olmadığını bilmek. “Ne? Nasıl olur...” Fakat sonra aniden durdum, sessizlikte kalbim güm güm atıyordu. Çünkü yanımda bir anahtar vardı. Flynn beni buraya ilk getirdiğinde bulduğumuz kimlik çipini yanımda taşıyordum. Elimi cebime sokup çipi buldum.

Tüylerim diken diken, güvenlik pedini incelemek için kendimi zorlayıp Flynn-yaratığa yaklaştım. Şifreyi girmek için rakamlar konulmuştu ama aynı zamanda sağ altta dikdörtgen şeklinde küçük bir girinti de vardı. Kimlik çipini yarığa bastırduğimde tam oturdu. Tuşlar neşeli bir bip sesiyle topluca yandı ve kapı tıslayarak açıldı.

İçerisi o kadar parlaktı ki gözlerim bir an için ışıktan kör oldu. Kürek kemiklerim arasındaki bir el beni öne ittirdi ve dokunuş Flynn’in dokunuşuyla o kadar aynı ama aynı zamanda o kadar farklıydı ki aptallaştım, karşı koymak aklıma bile gelmedi. Gözlerimi kırıştırtarak eşiğe takılıp tökezledim ve odaya girdim.

Flynn peşimden geldi ve kapı tekrar tıslayarak kapandı. Döndüm, kalbim panikle sıkıştı. Kapana kısılmıştım. Ama tepki verme fırsatı bulamadan Flynn yere yuvarlandı.

Dudaklarımdan sözsüz bir çığlık koptu ve kendimi yanına, yere attım. Başını sert plasten zemine vurmada onu yakaladım.

“Bu ne... Flynn? Flynn, kendine gel. Lütfen.” Sarstım ama başı geriye yuvarlandı. Başımı eğip kulağımı dudaklarına koydum. Nefes alıyordu ama zar zor. Nabızı çok yavaştı.

Ona sarıldım ve başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Birtakım cihazlar, aktarıcılar, teknisyenlerle dolu bir yer bulmayı bekliyordum. Aksine oda bomboştu. Kıvrımlı duvarlardan yansıyan parlaklığa rağmen, görünürde bir ışık kaynağı olmayan geniş, beyaz bir kubbenin altındaydık. Zemin ve tavan dokunulduğunda çınlayan plasten panellerden yapılmıştı. Plasten yapısı gereği yalıtkan olmasına rağmen, zemin ve tavan bir şekilde iletkendi sanki.

Ben, kesik kesik soluk alır ve nefesim mekân tarafından yutulurken plasten bir başka özelliğini hatırladım: Sesleri boğuyordu. Burada avazım çıktığı kadar bağırırsam bile sesimi kimseye duyuramayacaktım.

Parmaklarımla Flynn’in saçlarını taradım. Baygın bile olsa umutsuzca bana dokunmasını arzu ediyordum. Artık kendisi olmasa bile. *Beni burada yalnız bırakma, Romeo.*

O sırada, bu düşünceme cevap verircesine, ensemde hafif bir esinti dolaştı. Tepki olarak ürperdim ve hızla kenara kaçtım. Hiçbir şey yoktu. Elimi kaldırıp enseme sıvazladığımda, gömleğimin yakası yüzünden esintinin tenime ulaşmasının mümkün olmadığını fark ettim. Buna rağmen ensemdeki ve kolumdaki tüyler diken dikendi.

Bu inkâr edemeyeceğim kadar iyi tanıdığım bir duyguydu. Yalnız değildim.

“Burada olduğunuzu biliyorum,” dedim, sert ve kendinden emin bir tonla konuşmaya çalışarak. “Kendinizi gösterin. *Der-hâl*.” Ama kimse cevap vermedi, kendi nefes alış verişlerim dışında çıt çıkmıyordu.

Işıklar emin olamayacak kadar parlaktı ama bir an için yüzümden en fazla bir metre uzakta, havada süzülen belli belirsiz yeşil bir parlaklık gördüğümü sandım.

Ardından Flynn cılız bir iniltiyle kıpırdandı ve dikkatim tekrar aşağıya yöneldi. Tek eliyle zeminden destek alarak başını kucığımdan kaldırdı.

“Flynn?” Başımı eğip yüzünü görmeye çalıştım. Boşa umutlanmayı göze alamazdım.

Gözleri açıldı ve bana yalnızca içlerindeki karanlığı gösterdiler. Yüreğim ağırlaştı. Dudaklarımın arasından kaçmaya yeltenen hıçkırığı bastırıp ellerimin yardımıyla ondan kaçmaya çalıştım. Ayağa kalktım ve yere yığıldığı sırada elinden düşürdüğü silaha uzandım. Yavaş yavaş kendini yerden kaldırdı.

“Üzgünüz,” diye fısıldadı Flynn, hareketleri yavaş ve ölçülüydü, neredeyse kendine dönmüştü.

“Üzgün mü?” Yaratığa dik dik baktım. Koluma söz geçirip tabancayı kaldıramasam da kabzasına sımsıkı yapışmıştım.

Flynn-yaratık nihayet bakışlarını bana doğru kaydırıldı. “Evet. Biz... Ben...” Kelime dudaklarını yavaşça terk etti, sanki yanlış olduğunu düşünüyormuş gibi. “Ben üzgünüm. Beni dinlemek zorundasın, vaktimiz az. Diğerleri müdahale ettiğimi anlayacaklar.”

Sırtımı mühürlü kapıya dayadım. “Diğerleri,” diye tekrarladım. Kafam o kadar karışmıştı ki yalnızca söylediklerini

tekrarlayabiliyordum. “Sen Flynn’i esir alan şey değil misin yani?”

Flynn başını iki yana salladı. Değiştiğini işaret eden en ufak bir belirti bile yoktu. Gözleri hâlen siyahtı, yüzü hâlen tamamen ifadesizdi. “Bir zamanlar, hepimiz aynıydık. Bir-birimizin parçasıydık. Ama bu yarığın bizi bir arada tuttuğu zamanlardı. Artık yalnızız. Ve ben diğerlerinin istediği özgürlüğü istemiyorum.”

Flynn o boş gözlerini bana çevirdiğinden beri ilk kez, yüreğim umutla titredi; gözlerimi yakan minik, eriyip giden bir alevdi bu. Bu yaratığa inanmayı deli gibi istiyordum. Ama panik duygusu tekrar dalga dalga dönerken tabancaya sımsıkı yapıştım. “Yalan,” dedim tükürürcesine. “İstedığınız ne bilmiyorum. Eğer gerçekten farklı olsaydın, Flynn’i bırakırdın. Onu bana geri verirdin.”

“Yapamayız.”

“Yapamayız da ne demek? Üst kattayken, size yardım edersem onu bırakacağınızı söylediniz.”

“Diğerleri kandırmayı öğrendiler. Bu bir insan becerisi ve bizim de çok iyi öğretmenlerimiz oldu.” O şey, Flynn’e başını sallattı. “Birinin zihnine bu kadar uzun süreyle bu kadar derin girdiğimizde geri dönüş yoktur. Zihni hâlâ orada ama şu anda bırakmaya kalkışsam onarılamayacak derecede zarar görecektir.”

Umutsuzluk içimde yükseldi. “Beni saatlerce tuttunuz ve ben hâlâ buradayım. İsyancıların sığınağına gittim, geri geldim ve bir şey olmadı. Zihnim sağlamdı.”

“Sen farklısın.” Flynn’in bakışları üzerimde kaldı, beni iz-

lemeye devam etti. Bakışlarında garip, içimi gören bir özellik vardı. Düşüncelerimi gördüğüne dair rahatsız edici duygudan kurtulamıyordum.

“Farklı. Ruhsuz mu, askerlerin söylediği gibi?”

“Tam tersi.” Flynn’in dudakları gülümsemeyi çok andıran bir şekilde kıvrıldı ama zerre kadar rahatlatıcı değildi. Bu, onun Flynn olmadığını, gerçekte olmadığını hatırlatan bir şeydi. Bu gülümseme onun olmalıydı, benim için. Zihnini işgal eden yaratığın çağırdığı bir yankı değil. “Seninle daha önceden tanışıyoruz.”

“Beni biriyle karıştırı...”

“Zamanımız az, nezaketle vakit harcayamam,” diye araya girdi. “Diğerlerini sonsuza dek engelleyemem. Hatırlamak zorundasın. Jubilee Chase, Mei-Hua ve Noah Chase’in kızı, seninle ikimiz çok uzun süre birlikteydik.

Birisi mideme yumruk atmıştı sanki. Nefes alamıyor, göremiyordum. Gözlerim karardı, ellerim hissizleşti. Boğulurcasına nefes almaya çalıştım.

Söyleyecekleri bitmemişti. Beni dikkatle izliyordu, ilginç ve kimyasal bir tepkimeyi gözlemleyen bir bilim adamı gibi. “Bizim temasımızı daha önce hissetmiştin, sizin türünüzü ilk anlamaya çalıştığımız dönemde. Küçük ve her yöne çekilebilir olduğun bir dönemde. Bu seni farklı yaptı. Zihnini güçlendirdi. Ruhunu güçlendirdi. Biz seni hatırlıyoruz.” Duraksadı, tereddüdü bir an için öyle insancaydı, öyle tanıdıktı ki yüreğim sızladı. “Seni hatırlıyorum.”

“Hayal değilmiş.” Anı parçacıkları birleşmeyi reddederek beni gerçeğin parçalarıyla bıraktılar. Şu anda bana yardım ede-

meyecek kadar kopuk kopuklardı. “Verona’da fısıltılar vardı, onları hayalet sanmıştım. Hatırlıyorum...” Ani, baş döndüren bir ıstırapı yutkunarak bastırdım. “Oradaki isyanların nedeni Cinnet’ti demek ki. O insanlara annemle babamı siz mi öldürttünüz?”

“Ölüm bizim için mevcut değil. O zaman, bizi tutan kişinin bizi yapmaya zorladığı şeyi nasıl anlayabilirdik?” Kara bakışları bana sabitlenmiş, çenesi köşelenmeye başlamıştı.

“Zorlamak mı?” diye tekrarladım. “LaRoux mu?”

“Dediklerini yaparsak bizi eve göndereceğini söyledi. Ne zaman ki bizi verona dediğiniz yerden başka yere taşıdı, o zaman yalan söylediğini anladık. Fakat o da o arada, bize nasıl büyük acılar vereceğini öğrenmişti.”

“Size işkence yapıyor.” Midem bulandı, yalnızca holo-videolardan ve haberlerden tanıdığım adama karşı içimde bir nefret yükseldi.

Flynn başıyla onayladı. “Bizi her cezalandırışında, diğerleri daha da uzaklaşıyor. Giderek daha farklılaşıyorlar. Tek başlarına kalınca kayboldular. Ve hissettikleri acı sizin türünüzü de etkiliyor. İnsanlar bu yüzden deliriyor.”

“Peki ya sen? Sen neden farklısın?”

“Seni hatırlıyorum çünkü Jubilee Chase.”

“Ben özel biri değilim,” diye parladım. “Diğerlerinden daha önemli değilim.”

“Sen bu evrendeki en önemli şeysin. Sen, bu araç, bu gezegenin insanları, âşıklar, savaşçılar, sanatçılar, liderler, yıldızlardan bile çok sayıdaki hayalperestler. Her zihin eşsiz, her düşünce bir anlığına yaratılıyor ve ardından yenilerinden

kopup ayrılıyor. Siz olmanın dayanılmaz güzelliğini anlamıyorsunuz.”

Gözlerim yanıyordu, kendimi ayırık tutmaya, annemle babam öldüğünden beri yıllardır beni koruyan taş engele ulaşmaya çalıştıysam da konuştuğumda sesim titriyordu. “Yine de kendimizi yalnız hissedebiliyoruz.”

Fısıltı bana Flynn’in gözlerinden boş boş baktı. Kendimi bomboş hissettim, o bakışlar kadar boş ve yine de zihnimin bir köşesinde, bir merhamet düğümü içten içe yanıyordu. Belki de gerçek yalnızlığı anlayamıyordum ama o anda, benden birkaç santim ama sonsuzluk kadar uzaktaki Flynn’e bakarken, hayal edebildiğime inanmıştım.

“Kâşif olmak istedin,” dedi yaratık, bakışlarını benimkilerde tutarak. “Denizleri ve yıldızları keşfetmek istedin. Öyle parlak düşler kurdun ki.” Arkasında, beyaz oda değişiyordu. Duvarlardan maviler ve yeşiller açılıp zemine döküldü, beni sarmaladı. Deniz, yosunlar ve mercanlar çiçek gibi tomurcuklandı. Her biri farklı renkte milyonlarca tür balık sağa sola kaçıştı.

Nefesim kesildi ama bu okyanusu havayı soluduğum gibi soluyabiliyordum.

“Bir zamanlar bana arkadaşım diyordun,” dedi fısıltı.

“Sen... Sen oradaydın.” Binlerce hatıra hızla zihnime döndü. “November’da. Benimle birlikteydin.”

Okyanus görüntüsü kayboldu, balıklar kendilerinin birer hayaletine dönüştüler, yok oldukları sırada hâlâ daha bir tarafa doğru yüzüyorlardı. Ama hatıra kaldı ve hatırayla birlikte, uzun zaman önce unutulmuş ve ıstırabımın altında gömülmüş bir hayalin düşü de kaldı. Yine de çok çok gerçektir.

“Sana yanlış yaptım,” dedi fısıltı usulca ve ifadesinde utançtan eser olmasa da, her kelime pişmanlıkla ağırlaşmış gibi yavaş yavaş konuşuyordu. “Bir arkadaş benim yaptığımı yapmazdı. Senden çaldım.”

“Düşlerim.” Hâlâ daha okyanusa, beni sarmalayan düşün anısına tutunuyordum. Annemle babam öldürüldüğünden beri yaşamadığım bir şeye... “Düşlerinde annenle babanın ölümünü görmenin acısını tekrar tekrar yaşamaktan kurtararak sana yardım ettiğimi sandım. Acını hafıflettiğimi sandım. Oysa en acılı düşlerin bile güzeldi Jubilee Chase. Onları senden almayla hakkım yoktu. Büyüdükçe değiştin, düşlerinde şifa vardı. Onlara ihtiyacın vardı ama ben onları senden aldım.”

“Bunca yıldır düşlerime sen mi engel oldun? Kendine mi ayırdın? Niye peki?”

“Çünkü onlar sayesinde daha az yalnız hissediyordum.” Flynn iç geçirdi, başını geriye yatırıp fısıltıların hapisanesine baktı. “Diğerleri sizin türünüz için umut olmadığına inanıyor; sebep oldukları şiddetin, sizin Cinnet dediğiniz şeyin önemsiz olduğunu düşünüyorlar. Ama ben senin acını, kaybını hissettim. Ve sizin türünüz dehşet verici şeyler yapsa da elinden güzellik de geliyor. Şu anda buna son vermek, senin düşlerini elinden almaktan farksız olacak. Ölüm getirmek, türünüzün iyileşme şansını elinden alacak.”

Öfkeyle elimi kaldırıp yanaklarımı sildim, Flynn’in yüzünü takınan bu yaratığa karşı merhamet hissetmekten, artık hissetmeden savaşmamın mümkün olmamasından nefret ediyordum. Bu hep mi böyleydi diye merak ettiğim için kendimden nefret ediyordum. “Flynn’i geri istiyorum,” dedim,

çatlayan bir sesle. “Yüreğimi görebiliyorsan, ona ihtiyacım olduğunu da biliyorsundur.”

“Bu araçla bağın nedeniyle onu seçtim.”

“Ona araç deyin durma!” diye bağırdım. Hiddet duygusu gözlerimi sil baştan yaşartmıştı. “O bir insan. Akıllı, şefkatli ve sizin anlayamayacağınız kadar cesur. Ama siz sanki bir hiçmişçesine içine girip onu aldınız.”

“Bu ara... bu insana âşık mısın?”

Ağzım açık bakakaldım, beni gafil avlamıştı. Bu soruyla burada, bu gizli araştırma kurumunun karnında, başka bir evrenden gelen bir yaratıkla sohbet ederken karşılaşmak o kadar saçma kaçıyordu ki içimde yükselen isterik kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Ancak bakışları o kadar soğuk, o kadar ciddi ki gülme isteği kaybolup gitti. Kendimi, sıkışan ve acıyan bir yürekle ona bakarken buldum.

“Ben... bilmiyorum,” diye fısıldadım. Onun ve kendi yüreğimin biçimini hatırlıyordum, bir de su kenarında beni öpüşünü. “Ama anlamak için bir şans isterdim.”

Flynn’in gözleri titreşti. *O şu anda burada*, demişti yaratık. Yutkundum, bana dönmesi için yalvarmak istedim, ona bağırabilseydim keşke.

“Zihnine zarar vermeden onu nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Ama onunla bağımı, onunla *bağımızı* yok edebilirsen... O zaman onu rahat bırakabiliriz sanırım.”

“Yok etmek mi?” diye tekrarlardım alık alık. “Yani...”

“Bizi öldürmeni istiyorum, Jubilee Chase.”

Bu kelimeler ciğerlerimdeki havayı bir anda boşalttı, boğulucasına birkaç nefes alana dek cevap veremedim.

Flynn'in içindeki yaratık beni izliyor verdiğim tepkiye dair işaretler bulmaya çalışıyordu. "Diğerleri gibi olmak istemiyorum, şiddete, umutsuzluğa ve ıstıraba düşmek istemiyorum. Buna uygun yaratılmadık. Dayanamıyoruz."

"Biz dayanabiliyor muyuz sanıyorsun?" Yutkunup boğazıma oturan hıçkırığı bastırdım. "Hayat ıstırap dolu. Hepimiz acı çekiyoruz, sürekli."

"Bu evrenin sunduğu başka şeyler de var," dedi yaratık. "Işık. Hayat. Dokunuş. Duyular. Hepinizin aynı parçalardan, yıldız tozunun aynı parçalarından yapılmış olmanız, yine de hepinizin birbirinizden bu kadar farklı oluşu, bu kadar tek başına oluşunuz."

"Tek başına olmanın iyi bir şey olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bizim için acı demek," dedi basitçe. "Siz bireysellikten güç alıyorsunuz. Buna hayranlık duyuyoruz. Ama bizler buna uygun yaratılmadık."

Flynn başını eğerken içinde yaratıktan bir iz bulmaya çalışarak dikkatli bakışlarına karşılık verdim. Ama tek görebildiğim Flynn'in elmacık kemikleri, ağzı, kaşlarına düşen saçlarıydı. Gözlerindeki boş ifade dışında, içindeki yolcuyu anlatan en ufak bir şey yoktu. Zihnim dönüp dururken dudaklarımı ısırardım. "Emin misin?" dedim usulca. "Belki sizi serbest bırakmanın bir yolu vardı, gitmenize izin veririz ve siz de..." Ama sesim kesildi. Yaratığın cevabını Flynn'in yüz hatlarında görebiliyordum.

"Bizi tutan kişinin hatası kendi enerjimizle çalışan bir hapishane yaratmaktı. Bizler bu hapishanenin bir parçasıyız." Flynn bana doğru bir adım attı. "Bu mekânı bir arada tutan

cihazı yok edersen, bizler de onunla yok oluruz. Bu dünyayı gizli tutmaya, sürekli saklamaya zorlanan bizlerin müdahalesi olmayınca, hikâyenizi yıldızlara duyurabilirsiniz. İyileşmeye başlarsınız, belki. Türünüzün yaşamayı hak ettiğini ispatlarsınız.”

“Ama bu evrenle ilgili güzel olduğunu söylediğin her şey. Tecrübe edebileceğin şeyler... Işık ve... dokunuş...” Sesim ke-sildi.

Flynn başını ağır ağır iki yana sallıyordu. “Eve dönüş umudu olmadan yaşamak istemiyoruz. Ben... dinlenmek istiyorum.”

“Pekâlâ,” diye fısıldadım. “Sana yardım edeceğim.”

Flynn beni yanma çağırdı ve gözlerimi kör eden beyazlık-taki zeminde birlikte diz çöktük. Bana zemindeki neredeyse görülmesi imkânsız izi gösterdi, bir insan elinin belli belirsiz dış çizgileri. Altındaki kontrol panelinin kilidini açmak için tasarlanmış bir tarayıcıydı bu.”

“Bir el lazım sadece,” dedi bana. “Herhangi birinin eli. Hiçbir şeye dokunamıyoruz, bu yüzden bizi tutmak için iyi bir yöntem. Buraya başkalarını getirmeye çalıştık ama bizi esir eden kişi yenilgimizden âdeta zevk alıyor.”

“Baskalarını getirmek derken...” Daha sorumu tamamla-yamadan, aklım birden başıma geldi. “Bataklık serabı.” Yerli halk doğru söylüyordu. Işıltılar onları gerçekten de bir yere götürmeye çalışıyorlardı.

“Diğerleri yıllarca denediler,” diye devam etti fısıltı. “Ama ben istediğim şeyin farklı olduğunu anladığımda... korktum.”

Yaratığın ilgisiz yüz hatlarını inceleyip bu korkuya, kendi-

ni ifade etmekten aciz bu yaratığa dair bir iz bulmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. “Neden korktun?”

“Tek başıma ölmekten.” Flynn’in yüzünün gerisindeki bu fisıltı bakışlarımı buldu. “*Seninle tanışmadan ölmekten.*”

Bakışlarına karşılık verdim. Yüreğim kendim için Flynn için onun içine tıklan bu kaybolmuş yaratık için küt küt atıyordu. Konuşmaya başlayamadan, Flynn’in yüz hatlarında dolaşan bir dalgayla irkildim.

“Acele etmen lazım,” dedi fisıltı, boğulurcasına. “Diğerleri uzun süre sessiz kalmayacaklardır, onları tutamam.”

Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için yutkunup elimi oyuğa yerleştirdim, karşılığında bedenimde dolaşan iç gıcıklayıcı akımla irkilmemeye çalıştım. Tarayıcı bipledi, yeşil ışık yanıp söndü. Zeminin bir bölümü yukarı çıktı, daha da yükseldi, iki metrelik bir devre ve kablo sütunu tepemde yükselene dek... Bunu yok edersem fisıltılar ölecekti.

Koca şeyin güçle uğuldadığını duyabiliyordum, o kadar güçlüydü ki çenem gerildi, şimşek çakmak üzereymişçesine tüylerim diken diken oldu. İçinde bunca güç dolaşırken, aşırı yükleme yapmak zor olmayacaktı.

Flynn yalpaladıysa da düşmeden kendini toparladı. Sesi kesik kesik çıkıyordu ama şimdilik kendine hâkimdi. “Bu iş bittiğinde, çıkıp dışarıda olanları bitirmen lazım.”

“Dışarı mı?”

“Senin halkın, onun halkı. Bu hapishane bir savaş alanına döndü.”

Midem bir anda ağırlaştı. Tesisi bulduğumuzda Savaşçıların hemen peşimizde olduğunu biliyorduk ama askerler de

peşimizdeydi demek ki. Birbirine yaklaşan iki ordu. Yukarıda, bir anlamı olmayan ölümlerin ateşlediği bir savaş kopmak üzereydi. Fersah fersah uzaktaki sadist bir deliye karşı aynı tarafta olmaları gerektiğini fark etme şansları olmayacaktı. Ortalık kan gölüne dönecekti.

Ölümü anlayamadığını iddia eden bu yaratığın merhame-ti beni soluksuz bırakmıştı. Bununla bir şey daha anladım ve güçlkle yutkundum. “Sendin,” diye fısıldadım. “Katliamın olduğu gece beni oraya götüren *sendin*, diğerleri değildi. Beni mağaralara götürdün.”

“Bu ara... bu kişinin acısı senin de acın. Bu acıyı benim türümün her şeyi paylaştığı gibi paylaşıyorsunuz. O ölümlerin ardından sen de onun tutacağı gibi yas tuttun. Ama seni oraya geç götürdüm, engel olamayacağın kadar geç.”

Orada, onları kurtarmak için bulunuyordum. Hissettiği öfke ve acıya rağmen, kendi türü arkadaşlarımı teker teker deliliğe sürükleyen bu yaratık, Flynn’i acı çekmekten kurtarmaya çalışmıştı.

Fısıltı, ben tekrar başımı kaldırıp bakana dek sabırla bekledi ve sonra konuştu. “Sorularına cevap verdim. Karşılığında bana bir iyilik yapar mısın?”

“Nedir?” Sesim çatlak çıkıyordu.

“Sana... sana dokunabilir miyim?”

Gözlerimi kırıştırdım, bakışlarım aniden yükselip onunkilerle buluştu. “Şey... anlayamadım?”

“Bizim dünyamızda fiziksel duyuları hissetmek mümkün değil ve biz bu evrende de her zaman yalnız olduk.” Flynn’in yüzü o kadar genç görünüyordu ki.

Yutkundum. “Tamam. Olur, tabii.”

Flynn’in eli kayarak ilerleyip benimkini buldu. Elimi tutmasına izin verdim, elimi çevirirken parmak uçları tenimi okşadı. Parmak eklemleri avucumda dolaştı, gözleri ellerimize sabitlenmişti, yüz hatları merakla değişim geçiriyordu.

“Bizim dünyamızda,” diye fısıldadı, “her zaman beraberiz, tamamen, bütünüyle. Bizler hep birlikte birbirimizin parçasıyız.” Yavaşça soluk verdi, nefesi ellerimizin üzerinden sıcak ve yumuşak geçti. “Fakat bu da bunu yapabilmenin ne kadar değerli olduğunu asla bilemeyeceğimiz anlamına geliyor. Ayrılmanın ve ardından tekrar bir araya gelmenin.”

Elinin soğuk ve nemli olmasını bekliyordum ya da dokununca ürpereceğini. Ama teni sıcaktı, tanıdıktı ve parmaklarımız sanki ellerimiz bunun için tasarlanmış gibi birbirine kenetlendi.

Elimin tersine bir damla su sıçrayınca bakışlarım aniden kalktı. Flynn’in gözleri ıslaktı. Ben bakarken bir başka damla koptu, yanağından aşağıya süzüldü. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Jubilee Chase, keşke...”

Parmakları benimkilerin etrafında kasılırken birden konuşması kesildi. Bakışlarını hızla kaldırdı. Bu kez, gözlerinde panik gördüm. O boş, kara gözlerden dışarı ulaşmaya çalışan neredeyse insanca bir çaresizlik.

Diğerlerini sonsuza dek tutamam.

“Bekle!” diye çığlık attım, kalbim ani bir korkuyla deli gibi atıyordu. “Bekle... Bekle lütfen. Lütfen, bir yolu olmak zorunda...”

Seni kurtarmanın bir yolu olmak zorunda.

İfadesizlik yüz hatlarını kaplamadan evvel yalnızca bir anlık bir ıstırap, gerçek çaresizlik belirdi. November hayaletim tarafından işgal edilen Flynn'deki değişiklik o kadar yavaş oldu ki onun diğer fısıltılardan ne kadar farklı olduğunu neredeyse fark etmeyecektim. Ama bu soğukluk, bu ifade-sizlik midemin dibinden cevap veren buz gibi bir ürpertiye sesleniyordu. November hayaleti gitmişti.

Flynn-yaratığın yüzüme odaklanması yalnızca birkaç saniye sürdü ve ürpererek kendime geldim. Silahı yere bırakmıştım, ikimizin arasında duruyordu ve aynı anda, o da gördü. Hamle yaptığım anda, o da yapacaktı. Tek bir fırsatım vardı.

Tek fırsat.

Elimi onunkinden koparttım ve ikimiz birden tabancaya doğru atılırken öne fırladım. Zemine çarpıp yuvarlandığım anda parmaklarım kabzayı kavradı. Yaratığın insanlıkla alakasız kısılcacının ayak bileğimi ya da soluk borumu ezdiğini hissedeceğimden emindim. Fısıldayan sesler bana seslenirken hava ağırlaşmaya başladı. Ağzıma bakır tadı doluyor ve uzun zaman önce ölen sevdiklerimin görüntüsü gözlerimin önünde titreşiyordu. Gözlerimi kırıştırarak dizlerimin üstünde doğruldum. Yaratıkların zihnime gönderdiği sahte mesajlar başımı döndürüyor, gözlerimi karartıyordu. Tek bir soluk çektim ve zaman yavaşlayarak emeklercesine ilerlerken silahı havada yay çizerek doğrulttum. Ardından soluğumu bırakıp tetiği çektim.

Cihazların arasındaki devre panolarından biri patlayıp tuzla buz olurken kablolardan şok elektrik dalgası gönderdi. Bütün oda deli gibi titreşti, cihazların çekirdeği karanlıkta elekt-

ronik flaş gibi çaktı. Beni yakalamasına santimler kalan fısıltı birdenbire bir çığlık atıp zemine yığıldı. Flynn'in büyüyen gözlerinin bana sabitlendiğini, dudaklarının acıyla aralandığını görebiliyordum.

Güç çatırdayıp kabardı, yükselerek beni yere çakan bir kükremeye dönüştü. Başımı uzatıp Flynn'i görmeye; içindeki, ölmekte olan yaratığı görmeye çalıştım ama tek görebildiğim kıvılcımlar oldu. Bağurdım ama kükremenin arasında kendi sesimi duyamadım. Flynn'e uzanıp kendimi çekerek doğrulmaya çalıştım ama tam elini tutmak üzereyken bütün çekirdek infilak ederek bizi havaya savurdu ve bütün oda bir anda karrardı.

Kız elini uzattı. Yıldızlar o kadar yakındı ki parmak uçlarıyla onları okşayabiliyordu ama ne zaman bir tanesine dokunsa yıldız binlerce parçaya ayrılıyordu. Kız öylece asılı kaldı. saçları Avon'un akıntılarında süzülür; su, karanlık ve uzay, hava kadar rahat solunurken November hayaletini aradı. Onun burada olduğunu, saklandığını biliyordu. Ona neden gittiğini, rüyalarına en çok ihtiyaç duyduğu zamanda kendisini neden terk ettiğini sormak zorundaydı.

Kız kırk yıldızları iterek aralarından geçti, yıldızlar paramparça oldular, kızın etrafında yağmurdan tüller gibi düşüp dipsiz sularda Avon'un kalbine doğru gözden kayboldular.

OTUZ YEDİ

FLYNN

BU, ON BİR YAŞINDAYKEN SEAN'IN BENİ GÖZCÜ KAYANIN tepesinden aşağı ittiği zamana benziyordu. Bedenimdeki bütün kemikler sızlıyor; nefes alırken acı, kaburgalarım boyunca ilerliyordu. Kapalı göz kapaklarımın gerisinde beyaz ışıklar patlarken, el yordamıyla bu bilinçsiz durumdan çıkmaya başladım.

O sırada parmaklarıma dokunan bir şey hissettim; başka bir el, elimi sıkıştırıyordu. “Flynn?” Jubilee’nin sesi boğuktu. Gözlerimi açınca kendimi kubbeli çatısı olan loş bir odada buldum. İçerinin ışığı dışarıdaki koridordan geliyordu. Karşılık olarak ben de elimi sıktım ve boğulurcasına hıçkırdığını duydum. Bütün dikkatimi nefes alış verişlerime verip anlamak için bekledim.

Göz açıp kapayınca kadar zihnimdeki yolcuları hatırladım, kendimle Jubilee arasında geçen ve benimse bulanık bir

tln gerisinden izlediğim konuşmalar geldi aklıma. Dışarı seslenip kendi fikirlerimi dile getiremeyecek kadar yavaş ve aptallaşmış hldeydim. Ayrılmanın acısını hatırladım, ölmenin ne demek olduğunu hatırladım ve nefesim boğazımda tıkandı.

Gözlerimi tekrar kırpıştırdım, bakışlarımı netleştirmeye çalışırken gözlerimiz buluştu. Bir an için bana baktığında her şeyi gözlerinden okudum: şahit olmanın acısı, hissettiği korkunun son kalıntıları. Kederi. Yüzüme dokunmak için uzanırken eli titriyordu, bana dokunuş şeklini görünce sarsıldım. Ona gülümsemeye çalıştığımda, bir şeyin cılız, küçücük bir parçası, başını düşürürken dudaklarından sert, i buran bir ses ıktı.

Bu şekilde bir yürek atışı süresince kalarak soluğunu bıraktı. Başını yeniden kaldırdığında, yüzünü ıslatmaya devam eden gözyaşlarına rağmen, asker maskesinin sessizce yerine döndüğünü gördüm. Ancak o kalkanda farklı bir şeyler vardı, bir kez daha bana bakana dek tanıyamadığım bir sıcaklık. O zaman yüreğinin hâlâ gözlerinde olduğunu gördüm. “Yürüyebilir misin?” Konuşurken ellerinden destek alıp ayağa kalktı, elimden tutup beni de kendiyle beraber çekti. “Her yerde monitörler var. LaRoux ne yaptığımızı öğrenecektir.”

“İletişim kulesi,” elini bırakmadan yalpalayarak ayağa kalktım. “Lilac”ın söylediği gibi bir galaksi dolusu şahit, o zaman Avon’u yok edemez. O zaman bizi susturamaz.”

“Askerler ve isyancılar dışarıdalar.” Başını iki yana salladı, soluklanarak konuşurken fisiltıdan aldığı tabancayı kınına soktu.

“Avon’u güvenceye almanın tek yolu yayın yapmak.” Eli-

ni sıktım, ondan ne istediğimin farkındaydım. İkimizin birden çatışmanın kargaşasından kazasız belasız geçme ihtimalimiz neredeyse sıfırdı. “Kendi halkımızın da bizi dinlemesini sağlarsak bunu bitirebiliriz belki.”

Jubilee uzunca bir an boyunca bakışlarıma karşılık verdi, ardından elini elimin içinde sıkıştırdı. “Hadi o zaman.”

Tesisin içinde tam bir kaos hâkimdi. Transtan çıkan paralı askerler sendeleye sendeleye odalardan koridora çıkıyor, neden ve nerede olduklarını anlamaya çalışıyorlardı. Bilim adamlarıyla araştırmacılar düştükleri yerde hareketsiz yatmaya devam ettiler ama ölmüşler miydi yoksa baygın mıydılar, emin değildim. Bu, LaRoux’nun arızalara karşı son güvence-siydi belki de. Beyinlerine yaptığı şey her neyse onun bir parçası, konuşmamalarını garantilemenin bir yoluydu.

Merdivenlerden tırmandık, koridorlardan geçtik ve yüzeye çıktık. O hengâmenin içinde iki bedenden ibarettik. Koridor-dan koşturarak ilerlerken, başımı eğip elimle Jubilee’nin elini sımsıkı tuttum. Her adımda yaşam enerjim dönüyor, bedeni-mde bir umut dalgası dolaşıyordu. Savaş henüz bitmemiş-ti. Kafam netti, akciğerlerim daha rahat çalışıyordu. Tesisin kapısına ulaştığımızda, uzay limanına gitmek üzere mekiğe bindiğimizden bu yana kendimi ilk kez bu kadar iyi hissediyordum. Yaşıyordum. Şimdi tek yapmam gereken yaşamaya devam etmekte.

Dışarısı hâlâ karanlıktı, şafağa en azından birkaç saat daha vardı. Doğuya doğru yayılan belli belirsiz aydınlık, sağa sola koşturan karaltıları seçmeye yetiyordu. O ana kadar gözlerden saklanan tesis, bir savaş alanına dönüşmüştü. Açık kapıdan

dışarı boş gözlerle bakakaldık, derken alçak bir uyarı çığlığıyla Jubilee koluma asılıp beni yere çekti. Yarım saniye sonra bir lazer, az önce durduğum yerden birkaç santim ötede metal kapı çerçevesine isabet edip sekti.

Taşıdığı lazer ve barut yanığının pis kokusuyla beraber, batıklığın çamurlu kokusu tesisin filtrelenmiş havasına yavaşça sızıp hâkim oldu. Bulunduğumuz binanın diğer tarafında bir yerlerden McBride'm delirmiş bir adam gibi kükrediğini, sağa sola emirler yağdırdığını duyabiliyordum. Kapı aralığındaki açıklıktan Pól ve Liam O'Mara'nın süratle geçtiklerini gördüm, yarım düzine Gleidel aynı anda ateşlenirken aniden parlayıp sönen ışıktaki yüzleri bir saniyelğine göründü. Yüreğim sıkıştı ama aralarında tökezleyip düşen olmadı.

Jubilee'nin yüzü anlık bir lazer ışığında aydınlandı. Kocaman açılmış gözlerle, bir açıklık yakalamak ya da kalıpları çözmek ister gibi savaş alanını tarıyordu. "İntihardan farksız," dedi, soluğunu bırakırken.

Kargaşayı gözlerimle taradım, askerler, isyancılara karşı üstünlük sağlıyor, tel örgüde yer yer gedik açıp onları bizim saklandığımız binanın duvarına yapıştırıyorlardı. Gözlerimle tel örgü hattını iletişim kulesine ulaşana dek takip ettim, loş ışıktaki kuleyi inceledim. Dibinde bir kapı vardı ama kapalıydı ve görüldüğü kadarıyla kilitliydi. Binanın dışından yukarı çıkan bir bakım merdiveni vardı gerçi, paslı ve kırık dökük olsa da bir ihtimal tırmanabilirmişim gibi görünüyordu.

"Denemek zorundayız." İsyancılardan biri çığlık atıp düşünce irkildim. Sesi tanı mıyordum ama sesle karnım gene de kasıldı. "Beni kuleye ulaştırabilir misin? Sen onları tutarsan

buna hâlâ engel olabilirim diye tahmin ediyorum.” Dışarıda silahlar gürlüyor, lazerler çığlık atıyor ve hızlı çakışlarla tesisi aydınlatıyorlardı. Her saniye sayıları artıyor, sesleri yükseliyordu. Savaş meydanını tarayan, bütün olup bitenleri değerlendiren Jubilee’ye baktım. Zihninin çalıştığını görebiliyordum; ne kadar hızlı koşabileceğimizi, birileri bizi vurmadan oraya ulaşma şansımızın olup olmadığını kestirmeye uğraşıyordu. İki uzun, yavaş soluk aldı, ağır hareketlerle tabancasını kınından çekti. Öldürmekten kaçınabilecek kadar iyi nişancı olduğunu umuyordum. İki ordu da artık düşmanımız olmaktan çıkmıştı. Sonra tek kelime etmeden başıyla onayladı ama gözlerinde kararlılık vardı.

Kapının sağladığı siperin ardında uzanıp aramızda bir karış kalana dek onu kendime doğru çektim. Ötede, Gleidel’lerin çığlıklarını ve isyancıların antika silahlarının çatırtısını duyabiliyordum. Ardından ayaklarımızın altındaki zemin bir patlamanın gücüyle sarsıldı. Yüreğim güm güm çarparken Jubilee’nin yüzüne baktım. Işık az olmasına rağmen yüz hatlarını görebiliyordum; dudaklarını, şakak kemiklerini, kirpiklerinin çizdiği yayı. “Hey,” diye mırıldandım. Ne söylemek istediğimden emin değildim ama savaş alanına, ikisi de bizi öldürmek isteyen orduların yoluna adım atmadan evvel bir şeyler söylemek zorundaydım.

“Hey,” diye fısıldayarak cevap verdi. Ona, beni inceleyen gözlerinin içindeki minik değişiklikleri görebilecek kadar yakındım. Yüz hatlarımı takip ediyordu, tıpkı benim yaptığım, çehresini ezberime aldığım gibi. “Flynn, beni iyi ki mahvettin.”

Sesi yüreğime hançer gibi saplandı çünkü bu tonu tanıyordum. Daha önce duymuştum. “Veda edeyim deme sakın,” dedim. Dudakları minik bir gülümsemeyle seğirdi, ben de doyasıya tadını çıkarttım. Kendi bedenimde yalnızca bir yolcuyken, fısıltı ona bana âşık olup olmadığını sorduğunda ne söylediğini hatırlayınca, sesim kısılıp soluğa dönüştü. “Ben de anlamak için bir şansımız olmasını isterim.”

Kendi sözlerinin ona dönüşünü fark etti ve gözlerini benden ayırmadan bakarken, dudakları titredi.

Titreyen ellerimi zemine dayadım. “Hazır mısın?”

Başıyla onayladı, bakışları yay çizip iletişim kulesine sabitlendi. “Hazırım.”

Kapıdan dışarı ok gibi fırlayıp koşmaya başladık.

Kız son yıldızları da itip aralarından geçti. Yıldızları dağıtıp tenine düşen ve suyun içine gömülürken parıldayan toz tanelerine dönüştürüyordu. Geriye sadece karanlık kalmıştı. November hayaletinden de eser yoktu. Yeşil gözlü çocuk uzanıp kızın yanağına dokundu. Hareketleri ağırlıksız ortamda, suyun içinde yavaş ve özenliydi. Yukarıdan gelen loş ve yeşil ışık, suyun içinden süzülerek geçip delikanlının yüzünü aydınlattı. Ardından delikanlı başını kaldırıp baktı. Kız onun bakışlarını takip ettiğinde gözü parlak bir şeye ilişti. Yukarıda, suyun üzerinde, erişebildiği uzaklığın hemen ötesinde parlıyordu. Kız güçlükle bir soluk çekip yüzeye doğru yüzdü.

OTUZ SEKİZ

JUBILEE

ŞAFAĞIN ALACAK KARANLIĞINI YARARAK SON SÜRAT koştuk, kurşunlar tepemizden yağarken başımızı eğiyor ve dosdoğru iletişim kulesine ulaşmaya çalışıyorduk. Kurşunlardan sıyrılmaya ya da zikzak çizmeye çalışmadık bile. Kurşunlar havadan deli gibi yağdığı için bu, anlamsız kaçacaktı. Çamurlu zeminde kayıp düşmemek için çaresizce çabalarken, gözlerim karanlıkta görmeye çalışıyordu ama dünya karanlık gölgelerle doluydu. Askerler yeniden konuşlanıyor ve üstünlük sağlamaya çalışıyordu. Savaşçılar çatışma alanına ok gibi dalıp çıkıyor, yaralıları taşıyorlardı.

İletişim kulesine ulaştık ve Flynn'den bir salise evvel kapıya çarpıp durdum. Kapı pervazının sığınağına yapıştık. Flynn kulpu tutup parmak eklemlerini bembeyaz eden bir telaşla çevirmeye, çekiştirmeye başladı. Kapı açılmadı.

Flynn başını eğip kulağıma doğru bağırdı. “Tırmanmak zorundayız!” Kapının sağındaki paslı bakım merdivenine yapıştı ve kapı pervazından dışarı fırlayıp benden bir saniye önce tırmanmaya başladı. Kaslarım isyan çılgılığı atarken kendimi onun arkasından çekmek için portatif merdivenin basamağına yapışıp Flynn’i takip ettim.

Dört ya da beş metre yukarıda, görünmez bir şey omzumu kuleye yapıştırdı. Darbenin etkisiyle ellerim kurtulmadan önce basamağa daha sıkı yapışmaya çalıştım ama yalnızca sol elim kapandı. Beton duvarda evvelce olmayan bir kan lekesi vardı ve lekeye bakakaldım. Sağ elim boşalıyor, parmaklarım yavaş çekimde basamaktan kopuyordu. Bir şey hissetmiyordum, acı yoktu sadece düştüğümü fark ettiğimde yaşadığım şaşkınlık vardı.

Yere çarptım, darbenin etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı ve aynı anda acı infilak etti. Çılgınlıklar atarak sağ kolumdan omzuma yükseldi, dirseğıme indi, damarlarımın içinde alevler patladı.

Kız yüzeye ulaştığında November hayaleti onu bekliyordu. O yolu aydınlatırken kız kayığa tırmandı. Saçlarında yıldız tozuyla, üzerinden sular damlarken orada dikildi. Kız daha fazla bekleyemedi ve kelimeler dudaklarından kendiliğinden dökülmeye başladı. Neredeydin? November hayaleti bir fısıltıdan ibaretti ama kız gözlerini kapattığında onu duyabiliyordu: Seni arıyordum.

OTUZ DOKUZ

FLYNN

MERDİVENİ TIRMANIYORDUM. KURŞUNLAR ETRAFIMI saran basamaklardan sekiyordu. Derken birdenbire Jubilee'nin artık aşağımda olmadığını fark ettim. Ellerim az kalsın boşalıyordu, korku içimde çağlarken basamaklardan birine yapışıp sağa sola dönerek onun nereye gittiğini görmeye çalıştım.

Yere düşmüştü. *Aman tanrım, düşmüştü.* Üstelik de karanlıkta, çamurun içinde yatarken bile vurulduğunu, kolunda büyüyen kanı görebiliyordum.

“Jubilee!” Çığlığım boğuktu, silah seslerinin arasında kendim bile zar zor duyuyordum. Kaslarım harekete geçti, beni kayarcasına düşercesine tekrar basamaklardan aşağı gönderdi. Onun bedeninden başka bir şey göremiyordum.

O sırada başını kaldırdı, yüreğim rahatlamadan durma noktasına geldi. Jubilee hareket etmeye yeltendi, dirseğini gövde-

sinin altına yerleştirdi ve derken bir kez daha amuraya yığıldı. Dudaklarının kıpırdadığını anlamam bile uzun bir an sürdü. Bakışlarını yukarı, bana doğru dikip söylediği şeyi duyamasam da dudaklarından kelimeyi okuyabiliyordum. *Git*.

Çaresizce tırabzandan sarktım. Yukarıda umut, aşağıda yüreğim bekliyordu. O sırada tekrar bağırdı. Bu kez çığlığını duydum. “*Git!*” Bu çabanın onu ne kadar zorladığını görebi-liyordum.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kollarımı, bacak-larımı kalbimin yağdırdığı çılgınca emirlere karşı koymaya zorlayıp güçlölkle tırmanmaya başladım. Çamurlu botlarım basamaklardan kayıp tekrar basacak bir yer bulurken, basa-maklara birer birer yapışıp kendimi yukarı çekiyordum. Tepe-de bir pencere vardı, gözetleme kulesi olarak da kullanılıyor-du bir ihtimal. Yüzümü çevirip yumruğumu cama indirdim. Cam parçalandı, parçalara sertçe vurup dağıttım ve içinden güçlölkle de olsa geçebileceğim bir delik açtım. Boş kulenin zeminine çamurlu bir topak şeklinde düştüm.

Hiç vakit kaybetmeden, başımı pencere hattının altında tut-maya çalışarak dizlerimin üzerine kalktım. Etrafım insanı ser-seme çevirecek çeşitlilikte radyo yayını cihazlarıyla doluydu, mağaralarda kullandığımız basit radyo ekipmanından bin kez daha karmaşıktı. Yine tamamen yabancı bir sistem değildi. Kumandalar bir şekilde tanıdıktı.

Gözlerimi kapattım ve yüreğimin beni Jubilee’nin yattığı yere ekıştirişine oralı olmamaya, aşağıdaki sesleri duymama-ya ve dikkatimi tekrar geri getirmeye çalıştım. Son gezegen denetiminden önceye, son isyana, evin bir çatı, kendine ait

bir yatak anlamına geldiği günlere döndüm. Annemin yüzünü hatırlayamasam da vericinin etrafında kıvrılmış ellerini hâlâ hatırlayabiliyordum. İsyan sırasında hipernet iletişim teknolojisini elimizden almışlardı ama o sırada kulenin zemininde diz çökmüş, canlanan hatıraları izliyordum. Annemin vericiyi tutan elini izledim, parmakları ekranı hayata döndürmek için bir düğmeye basıyordu. Sonra *hatırladım*.

Alıcıyı kaptım. Parmaklarım yayını galaksiye gönderebilmek için gereken diziyi bulana dek düğmeler üzerinde hızla dolaştı. DIŞ IŞIKLAR etiketli bir dizi düğme vardı, onları kaldırdım ve avlu birdenbire göz alıcı bir ışıkla aydınlandı, altındaki karaltılar yarı körleşmiş hâlde donup kaldılar, yalpalayarak saklandılar. Silah sesleri kesilmeye başladı.

Işık düğmelerinin yanında, hoparlörleri açan düğmeler vardı. Onları da kaldırdım. Tepemdeki hoparlör çatırdayarak canlandı. Artık galaksinin dört bir köşesine olduğu gibi aşağıdaki tesiste savaşıyor kendi halkıma, Jubilee'nin halkına da yayın yapıyordum.

Vericinin kendi tarafımdaki düğmesini basılı tutup konuşmaya başladım. “Benim adım Flynn Cormac.”

Aşağıda, birkaç başın sesimin geldiği tarafa doğru döndüğünü veya benim adımla duyunca aniden kalktığını gördüm. Karaltıların asker mi yoksa isyancı mı olduğundan emin değildim. “Bu yayın, Avon halkına ve Avon’un ötesinde beni duyabilen herkese hitaben yapılıyor. Ben ailemin bu gezegende yaşayan üçüncü kuşağındanım. Yıllardır savaşın ortasındayız. Sesimizi duyurma hakkı, yaşama hakkı için savaşıyoruz ve bunun tek nedeni, gezegenimizin denetimden henüz ge-

çememiş olması. Askerler de düzen sağlamak için barış için savaşıyorlar. Hepimizin başına korkunç şeyler geldi. İyi insanlar öldü ve Avon halkı, birbirine düşman edildi.” Durmak zorunda kaldım, Fegal’ın minik bedenini ve görmeden bakan gözlerini, McBride’ı onu öldürmeye iten deliliği ve kederi düşününce, boğazıma oturup canımı acıtan yumrudan kurtulmak için yutkundum. “Çaresizlik yüzünden halkım masum insanları katletmekten medet umdu, savaş olmayan bir gelecek hayal edemiyorlardı artık.”

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Fısıltıları anlatmak istiyordum, LaRoux’nun onları nasıl ayrı tuttuğunu, işkence ettiğini ve bir daha geri dönemesinler diye, asla olmayı istemedikleri yaratıklara dönüştürdüğünü. Onların acısını galaksiyle nasıl paylaşacağımı bilseydim keşke ama ne kadar vaktim kaldığından emin değildim. “LaRoux Sanayi’nin yıllardır burada tuttuğu gizli bir tesisten yayın yapıyorum. Bizzat LaRoux birtakım varlıkları, bizden tamamen farklı yaratıkları, Avon’da tutuyordu. Düşünceleri kontrol etme yeteneği olan, başka bir evrenden gelen fısıltılar. LaRoux onları gezegenimizin terraform sürecini yavaşlatmak için kullandı, yardım çağrımızı kimse duyamasın diye vericilerimizi engellemek için kullandı. LaRoux yargılanana dek bizler güvende değiliz. Hiç kimse değil.”

Karaltıların siper olan noktalarda sığındıklarını, bir anda savaşı tekrar başlatmaya hazır beklediklerini görebiliyordum ama şimdilik, dinliyorlardı. Boğazımı temizleyip sesimin güçlü çıkmasına uğraştım.

“Bizi izlemenize ihtiyacımız var. Bizim hakkımızda soru-

lar sormanız ve bize değer vermeniz lazım. Unutmayın, bir zamanlar sizin kolonileriniz de gençti. Sizin korumanıza ihtiyacımız var ve Avon'un başına bir şey gelirse bunun bir kaza olmadığını, bunu LaRoux'nun yaptığını bilmenize ihtiyacımız var. Yaptıklarının kanıtlarını saklamasına izin vermeyin. Sizden bize şahitlik yapmanızı istiyoruz ve size güveniyoruz.” Derin bir soluk alıp hızla bıraktım. “Teşekkür ederiz, mesaj bitmiştir.”

Başımı eğdim. Ellerim titriyordu. Mikrofonu öyle sıkı kavramıştım ki parmaklarımı açamayacağımı sandım. Aşağımda sessizlik yankılanıyordu. Ancak tek bir kişinin parmağı tetikte kaydığı an, tek bir el atış bütün barış umudunu bitirecekti.

Gezegene ve galaksiye yapılan yayını bitirecek düğmeleri kapattım ama hoparlörleri olduğu gibi bırakıp vericiyi bir kez daha kaldırdım. “Şimdi aşağı iniyorum. Konuşma zamanı geldi.”

Ve nihayet, mikrofonu bıraktım. Kulenin içinde aşağı inen basamaklar vardı ve inerken bacaklarım titriyordu, ayak seslerinden başka ses duymuyordum. Jubilee bu basamakların dibindeydi. Kötü yaralandığı kesindi. Ölmüştü belki de. Zihnim uyuşuk, kalp atışlarım ağırdı. Parmaklarımla içeriden kilidi açana kadar kurcaladım ve dışarıya adım attım.

“Bay Cormac.” Ses bataklık tarafından çınliyordu ama bu sesi tanıyordum: Komutan Towers'tı. Çatışma sırasında paramparça olan çite yaklaşarak onu görene dek boynumu uzattım. İsyancıların bir kısmı da yavaş yavaş bataklıktan çıkıyor, bu sırada savaş planlarını belli ediyorlardı. Belli ki karanlıkta orduyu iki yandan kuşatmaya niyetliydiler. İşe yarama ihtimali yok değildi.

İyice çömelip binanın gölgelerinde saklanmalarına rağmen en az yüz tane asker görebiliyordum. Gözlerinin akı, yüzlerinin çamur kamuflajında beyaz beyaz belli oluyordu. Hâlâ bana doğrultulmuş bir sürü silah vardı. “Durun,” diye seslendim. “Yaralılarımızla ilgilenmemiz ve konuşmamız lazım.”

Yaralılarımız. Jubilee’yi en azından birkaç metre uzakta görebiliyordum, çamurun içinde kıpırdamadan iki büküm yatıyordu. Bedenimdeki her bir kas ona doğru koşmak, kendimi onun yanına yere atmak istiyordu. Koşa koşa kuleye ulaşma planının intihar olduğunu söylemişti. Bana bu savaşı durdurmam için bir şans vermişti. Bu hassas dengeyi bozup bu fedakârlığın boşa gitmesine izin veremezdim.

“Lütfen,” diye fısıldadım. Sessizce bekleyen askerlere ulaşmasına rağmen, gözlerim Jubilee’deydi.

“Flynn.” Kalbim birden hop etti. Sean’dı. Bir lazerin kulağını sıyırdığı yerde, yüzünün tek tarafı kanlıydı ve onu böyle savaş havasında görünce yüreğim ağırlaştı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve aramızdaki mesafeye rağmen, bakışlarındaki ifadeyi biliyordum. Kan ve ihanet, Fergal’ın hayaleti ve Sean’ın keskin acısı aramızda duruyordu. “O ne demekti? Masumları öldürmekten medet umduk derken?”

Ses tonunda bağışlama yoktu ama benimle konuşuyor olması bile, *dinlemesi* bile yüreğimin coşması için yeterliydi. Minicik bir umuttu, bedenimde dolaşan elektrik gibi. Ancak karşılık verme fırsatı bulamadan, Sean’ın yüz hatlarından bir dehşet kıvılcımı hızla geçti ve bir adım gerileyip döndüğünde biraz arkasında McBride’ı buldu. Sean’ın bakışları McBride’ın

elindeki Gleidel'e indi ve ikisinin gözleri buluştuğunda, içimde bir şeyin cız ettiğini hissettim.

"Sizlere yalan söylendi, hepinize." İlerleyip Jubilee'nin yanından geçerken sesimi sertleştirdim, kendimi dik durmaya zorladım. Başımı çevirip ona bakmamak işkenceden farksızdı. Bu işi bitirmek adına, bakışlarımı zorla yukarıda tuttum. Başını kaldırıp bana baktığında yüzündeki o çaresizliği, o acıyı hâlen görebiliyordum. *Git.* "Bir deli sizi manipüle edip ateşkesi bozdurdu."

McBride titriyor, yanında tuttuğu tabancası bastırmaya çalıştığı öfkeyle sarsılıyordu. "Senin gibi bir hainin lafına kimse inanmaz." Artık mantığın ulaşamayacağı noktadaydı. Bunu hareketlerinde görebiliyor, sesinde duyabiliyordum.

"Kimsenin inanmasına gerek yok. Kendi gözleriyle görebilirler. Silahını teslim et, McBride. Ekranını kontrol edip o gece kaç el ateş edildiğini görebiliriz." Zira ben biliyordum. O da biliyordu, Gleidel'indeki verileri görmemize izin vermediği takdirde, kendi suçluluğunu ilan etmiş olacaktı.

Kalabalıkta bir şaşkınlık dolaşınca bu fırsatı kaçırmadım. İçlerinde ondan şüphe edenler olduğu anlamına geliyordu. Bazıları bana inanmak istiyordu.

McBride'ın gözleri benimkilere delercesine dikildi, yıllardır saklamaya çalıştığı bütün nefret ve tiksinti artık açığa çıkmıştı. "Avon bu savaşın küllerinden doğacak. Ama sen hep parlayamayacak kadar zayıf oldun, Cormac. Doyle ve diğerleri savaşmıyordu ama bizim davamıza yine de hizmet ettiler. Kendilerini ateşe attılar ama bu yine de bir şerefti." Dudakları kıvrılıp gergin ve anlamsız bir sırıtışa dönüştü. "Sen de hâlâ hizmet edebilirsin."

Yavaş çekimde, kolunun kalkmaya başladığını gördüm ve sonraki otuz saniyenin görüntüsü zihnimde sahnelendi. Beni yere deviriyordu, iki taraftan yeniden ateş açılıyordu ve insanlar iki büküm yere yığılıyordu.

O sırada yanında duran Sean, koluna yapıştı ve büyük bir çabayla onu Gleidel'i indirmeye zorladı. McBride'in dengesi bozulmuştu ama yalnızca bir saniyeliğine. McBride daha iriydi, daha güçlüydü ve daha tecrübeliydi. Gleidel'i Sean'ın kısıkcından kurtarıp kolunu onun boynuna doladı ve tabancayı şakağına dayayıp onu bir kalkan misali kendi önüne doğru çekti.

"Bir gün," diye tısladı McBride, "nedenini anlayacaksınız..."

Bir lazerin çılgılığı havayı yırtarcasına geçti ve yüreğim durdu, bütün dünya durdu. Fakat dizlerinin üzerine devrilen McBride'di, Sean değil. Yere düştüğünde ölmüştü, alınının ortasında düzgün, yuvarlak bir delikten dumanlar tütüyordu.

Boynuna dolanan kolla çekilen Sean önce düştü ama sonra öksüre öksüre yuvarlanıp dört ayak üzerine kalktı.

Yüzlerce silah kalktı ve dünya nefesini tuttu. O zaman nereden ateş edildiğini anladım. Döndüğümde Jubilee'yi dizlerinin üstünde gördüm, tabancasını sol elinde tutuyor, sağ eli işe yaramaz bir hâlde yan tarafından sarkıyordu. Ona doğru koştum, dünya küçüldü ve yanında çamura yığılırken geriye bir tek bu hareket kaldı, diğer her şey yok oldu gitti. Yaşıyordu. Kan revan içerisindeydi, titriyordu, tek kolumla ona sarılırken ağırlığını bana doğru bırakmıştı ama yaşıyordu.

Ayrıca bütün üzüne, bütün acımasızlığına rağmen, Jubilee'nin daha önce birini öldürdüğüne şahit olmadığımı fark ettim.

Yanı başımda yavaş, yatıştırıcı bir nefes çektiğini duydum. “Bugün başka savaş başlatmak isteyen var mı?”

Teninin tenime hafifçe değmesi bile, bedenimin sıcaklık ve güçle dolmasına yetiyordu. Şu anda bundan fazlasına sahip olamıyorduk ama yeterliydi. Başımı kaldırdım. “Konuşmamız lazım. Hepimiz, Savaşçılar ve askerler. Burada olup bitenler hakkında gerçeği göstermemize izin verin.”

Halkımdan oluşan grubun içinde mırıldının yükselip alçal-
dığını gördüm ve bir anda, acıyla, tekrar böyle olmalarını is-
tedim, tekrar onlardan biri olduğumu söyleyebilmek istedim.
Fakat beni geri almalarını emredemezdin. Eğer bana bir kez
daha güvenmek istiyorlarsa bunu kendilerinin seçmesi gere-
kiyordu.

Sean yavaş yavaş ayağa kalktı ve savaşçılardan oluşan
grubun kıyısından boğuk konuşma sesleri yükselirken başını
eğdi. McBride kendisini kaptığında düşürdüğü tabancaya bak-
tı ama silaha uzanmadı. Onun yerine bana, ışığa doğru yürür-
ken göz göze geldik.

Jubilee, “Flynn,” deyince başımı çevirip bakışlarını takip
ettim.

Bataklığın içindeki askerler hâlâ ayakta duruyorlardı, der-
ken silahlarını indirmeye başladılar. Komutan Towers bize ka-
tılmak üzere yanımıza geliyordu.

Kız okyanusu düşlüyordu. Bir gün yeşil gözlü çocuğu alıp gideceğim, diye geçiriyordu kafasından. Bir denizaltı alacağız ve birlikte denizin derinliklerinde yaşayacağız. Bu aklından geçen son düşünce oldu, ardından düş parçalanıp mekân ve anılardan, savaştığı insanlar ve sevdiği insanlardan oluşan minik parçalara dönüştü. Aralardaki boşluklar saçma sapan şeylerle doluydu; gördüğü, yaptığı, düşündüğü ve unuttuğu karman çorman şeylerle. Kalanını hatırlayamadı.

KIRK

JUBILEE

“VE BU YÜZDEN, BARIŞ RUHUNA UYGUN ŞEKİLDE BURADA, Avon’daki yeniden kurulma çabalarına destek vermeyi teklif ediyoruz. Buraya yatırım yapmamış olabiliriz ama böyle bir felaket vurduğunda elimiz kolumuz bağlı seyirci kalmamız mümkün değil.”

Dinlerken oturduğum yerin kenarına sımsıkı yapıştım, hareketsiz durmak için harcadığım çaba yüzünden parmaklarım titriyordu. Sağ kolum askısında zonklarken gözlerimi toplantı odasının başında konuşan adamdan ayırmadım. Yüzünü tanıyordum. Onun yüzünü herkes tanıyordu. Roderick LaRoux ıslıl ıslıl mavi gözleri ve başının tepesinde seyrelen kır saçlarıyla neredeyse şefkatli görünüyordu ama ben dikkatle bakıp o maskenin ardında yaşayan canavara dair birtakım işaretler bulmaya uğraşıyordum. O mavi gözlerin sertleştiğini, sert hat-

ların granite dönüştüğünü hayal edebiliyordum. Kızının ondan neden bu kadar korktuğunu biliyordum.

Bakışlarım Lilac’a, babasının gerisinde Merendsen’in yanında oturduğu yere kaydı. Kusursuz bir evlat gibiydi. Saçı öyleydi, makyajında en ufak bir hata yoktu, elbisesi herhangi birinin bir yıllık maaşından daha pahalıydı ama aşırı bir özen göstermemişti: *Aklınızın alamayacağı kadar zenginim ama bugünkü koloni gezintisi için abartısız bir şey seçtim*, diyen bir elbiseydi. Gördüğüm şeyi, hipernet bağlantısında sergilediği çabuk zekâ ve sıcaklıkla bağdaştırmaya çalıştım ama o derinliği yakıştıracak herhangi bir şey bulamadım. Maskesi de görünüşü gibi kusursuzdu.

Babası hâlâ konuşuyordu. “Artık çoğunuzun öğrendiği gibi şirketimin bu şiddet olaylarına yol açan birtakım insanlık dışı ve kanunlara aykırı deneylere karıştığına dair iddialar ortaya atıldı.” Roderick LaRoux başını üzgün üzgün sallayıp gözlerini büyük bir zarafetle ve bir aziz sükûnetiyle yere indirdi. “Bu iddialara verebileceğim tek açıklama, başarısızlıkları yüzünden başkalarını suçlamaya çalışan birilerinin her zaman olacağıdır. Kuruluşumuz hayırsever bir kuruluştur ve bu ilk günden beri böyle olmuştur. Tek kaygısı da galaksiye en ileri teknolojiye uygun en iyiyi sunmaktır. Bu... uçuk komplo teorilerinin iddia edeceği herhangi bir şey bu gerçeği değiştiremez.”

LaRoux bakışlarını tekrar kaldırıp odada dolaştırdı. Kısacık bir an için göz göze geldik. Orada, tesisin derinliklerinde ne bulduğumuzu biliyordu. Söyleyeceğimiz hiçbir şeyin bu gerçeği değiştiremeyeceğini bildiği gibi...

En azından henüz değiştiremiyordu.

Onu izlerken, bir şey fark ettim. Avon'u kendi özel laboratuvarı olarak kullanmış, insanların zihnini deşme yeteneği üzerinde çalışmıştı ama bu iş burada bitmeyecekti. Avon'daki bundan etkilenmiş binlerce askerin onun gözünde hiçbir anlamı yoktu. Peki ya sadece doğru yerdeki birkaç kişinin zihni etkilenseydi? Başkanın en yakın danışmanı, ordunun görevlendirilmesinden sorumlu general, Galaktik Konsey'i oluşturan kırk iki senatör?

Roderick LaRoux, LRS tarafından sunulan kaynaklar ve yeni altyapıyı duyurduğu tumturaklı söylevine devam ederken bakışlarımı zorla ondan koparttım. Bu olaylara karıştığı yolunda kamuoyunun kafasında oluşacak her türlü şüpheden kurtulmak için hayır işi süsü verilmiş bir rüşvetti bu. Ona nefretle, en azından kuşkuyla bakan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Ateşkesten sonra araştırma tesisine birçok birlik göndermiş olmamıza rağmen, LaRoux Sanayi'nin parmağı olduğuna dair en ufak bir ipucu bile bulamamıştık. Bulduğum ve fısıltıların hapishanesini açmakta kullandığım kimlik çipi bile ortada yoktu. Personel yerindeydi ama bir tanesi bile nerede olduğunu ya da orada görevlendirildikleri sırada neyle meşgul olduklarını hatırlayamamıştı. Bir tanesinin bile üzerinden kimlik kartı çıkmamıştı.

İnsanların bu deliliğin ve gizli tesisin gerisinde Roderick LaRoux'nun olduğuna inanması için en ufak bir sebep yoktu. Resmî hikâye bir terörist grubun bataklıkta karargâh kurduğu ve psikotrop ilaçlarla deneyler yaptığı şeklindeydi. Bu deneyler de iki ay önce Savaşçılar ile askerler arasında çıkan çatışmalara yol açmıştı.

Yine de inanan birkaç kişi vardı. Biri, Komutan Towers'tı. Flynn'in halkından birkaç kişi. Askerlerimden birkaç kişi inanıyordu ama onlarınki mantıktan çok bana karşı hissettikleri güvenle alakalıydı. Ayrıca birtakım söylentiler dolaşmaya başlamıştı, gizli gizli aktarılıyor, güç topluyordu. Komplo teorileri ortaya atan net siteleri, LaRoux Sanayi'nin geçmişinde onlarca yıl geriye giden gizli projelerden bahseden anonim yazarların makaleleri. Bakışlarımı odada gezdirirken, kafa sallayan kalabalığın arasında birden fazla sert bakış görüyor olmak yeterliydi.

Mösyö LaRoux dokunulmazmış gibi davranıyordu ama artık onun içini görebiliyordum.

Acımasız deneyinin, etrafındakileri ta düşüncelerine kadar kontrol etme tutkusunun ikincil sonuçlarına şahit olmuştum. Tek başıma ona karşı bir tehdit teşkil etmiyordum. Muazzam büyüklükte intergalaktik bir kuruluş karşısında, eski bir askerin kazanma ihtimali gülünçtü. Ancak LaRoux'nun gerçek yüzünü Flynn de görüyordu, buradaki başkaları da. Merendsen ve LaRoux'nun kendi kızı, fısıltıları kendi zihninde hissedebilen, çektikleri ıstırapı algılayan kızı... Merendsen ile nişanlısı galaksinin ucundaki kendi evlerinde sessiz, sakın bir hayat sürmekten başka bir şey istemiyorlarmış gibi davransalar da hepimizi sırlar ve yalanlardan örülmüş bir ağın ortasında, Roderick LaRoux'nu galaksiye ifşa etmek için bir yol ararken hayal ediyordum. Eğer köleleştirdiği yaratıklardan öğrendiklerini kullanmayı planlıyorsa bunu hepimizin bakışları altında yapmak zorundaydı.

Flynn ile ikimizin elinde kanıt olmayabilirdi ama bir yer-

lerde bir kanıt vardı ve birileri bunları bulacaktı. Roderick LaRoux bana kulak vermek, kararlılığımın gücünü hissetmek zorunda kalacaktı ama odadaki sert bakışlı gözlerin içine baka baka, sanki yenilmezmiş gibi konuşmaya devam ediyordu.

Burada işimin bittiğini sanıyordu, spot ışıkları Avon'a çevrildiğine göre galaksinin karanlık bir köşesine çekileceğimi sanıyordu. Artık evim hâline gelen bu gezegen uğrunda savaşmak için yolum kalmadığını sanıyordu.

LaRoux'nun bakışları bir tek parmaklarını birbirine kenetlemiş oturan Tarver ile Lilac'a ulaştığında duraksadı. Bakışlarına bir yabancıymış gibi boş ve kibarca karşılık verdiler. Bakışları bir bağ kurmak istercesine kızında sabitlendi ve ben o anda onun gibi bir adamın neden zihinlerimizi kontrol etmek isteyebileceğini anladım.

Yüreklerimiz yüzünden.

LaRoux konuşmasını bitirip oturdu ve Gezegen Denetleme Kurulu, Avon'un Galaktik Konsey'e katılmasını destekleyen ve karşı çıkan uzun konuşmacı listesindeki birinci kişiyi çağırdı. Gün ilerledikçe uzmanlar peş peşe çağırıldılar: Terra Dynamics'ten bilim adamları ve diğer katkıda bulunan terraform şirketleri. Koloni isyanları ve yeniden yapılanmada uzmanlaşmış tarihçi ve sosyologlar. Daha fazla gezegeni dâhil ederek Konsey'i büyütmeye devam etmenin ne kadar akıllı olacağı üzerinde tartışan siyasetçiler. Bu tartışmalar beni büyülemişti; git-gelin ritmi dansı, savaşı andırıyordu.

Kurul öğlen yemeği için mola verdi. Tekrar toplanıldığında, Roderick LaRoux dönmedi. Odanın havası rahatlamış, hafiflemişti.

Komutan Towers söz aldı, bataklıktaki kaçakları yasal şekilde geri getirmek için iş takası ve af içeren bir sistem önerdi. On sene önce isyanlara son veren idamlara başvurmaksızın. Flynn'e de bu tarz deneme süreli bir af sağlanacaktı. Avon'a yerel temsilci olarak hizmet etmesi, yerlilerin sözcülüğünü yapması ve daha az resmî yönüyle barışın korunmasına yardım etmesi karşılığında suçları yüzünden yargılanmayacaktı.

Benden konuşmam istenmeyecekti. Konseyin gözünde herhangi bir resmî unvanım yoktu ve irfan sahibi biri değildim. Ancak Flynn'in ateşkes pazarlıklarındaki ısrarıyla, Gezegen Denetim Kurulu oturumlarına katılacak kişiler listesine eklenmiş, resmî kayıtlara dâhil edilmişim. Bu, LaRoux'nun beni sessizce ortadan kaldırmasına engel oluyordu. Flynn spot ışıklarını ikimizin üstüne çevirmişti ve şimdilik güvendedik çünkü herkes bizi izliyordu.

Nihayet, kurulun başkanı Flynn'e döndü. Yan yana oturmuyorduk, o salonun diğer köşesinde kuzeniyle birlikteydi. Toplantıya yalnızca iki isyancı katılıyordu. Silahları kucaklarında üçlü bir muhafız grubu, dikkat çekecek şekilde oturuyordu. Şiddeti kimse unutmamıştı. Ama en azından buradaydılar.

"Flynn Cormac, buraya Avon'un Galaktik Konsey'in başımsız bir üyesi olma kapasitesi lehine ya da aleyhine ifadenizi vermek üzere çağırıldınız."

Flynn yavaş yavaş ayağa kalktı. En ufak bir tereddüt ve gerginlik belirtisi görmedim. Bu kurulla yüzleşmektense, su-ratıma çevrilmiş bir dizi dolu silaha bakmayı tercih ederdim ama o, önünde sıralanmış duran insanların bakışlarına korkusuzca karşılık veriyordu. Tereddütsüz.

“Teşekkür ederim,” diye başladı. Devam etmeden evvel duraksadıysa da bu beklenti dolu bir duraklamaydı, tereddütten ziyade davet niteliğindeydi. İçimde öne eğilme, söylemeye hazırlandığı şeyi hevesle bekleme isteği uyandırıyor. “Halkıma ve bana farklı isimler takıldı. İsyancılar ve Fianna. Teröristler ve vatanseverler. Suçlu ve şehit. Ve bunların hepsi son on sene içerisinde yeri geldi doğru oldu. Ancak bu uzun yolculuktan bir şey öğrendiysek o da bizlerin birer savaşçı olduğudur.”

Bakışlarını Galaktik Konsey’deki temsilcilerde dolaştırdı, her birinde sırayla oyalandı. “Bizler sahip olduğumuz silahlarla evimizi koruduk. İzin verdiğiniz takdirde sıkı çalışma ve tutkuyla, bu gezegene duyduğumuz bağlılıkla da evimiz için savaşıyoruz. Avon’u kaderinde yazan şeye dönüştürmesi için bizden daha adanmış bir halk bulamazsınız. Bize şans verilirse, galaksiye bu şans hakkı ettiğimizi ispatlayabiliriz.”

Gözlerimi ondan ayırmak için kendimi zorlamam gerekti ama o konuşmaya devam eder ve her zaman hayalini kurduğu Avon’a, inandığı gezegene dair vizyonunu gözler önüne sererken konsey temsilcilerine bir bakış attım. Hepsisi de galaktik siyasetinde graniti andıran yüz ifadelerini sürekli korumayı çok iyi öğrenmişlerdi, o yüzden de Flynn’in tutkusundan etkilenip etkilenmediklerini anlamak imkânsızdı. Yine de onları izlediğim sırada, minik, neredeyse belli belirsiz bir değişiklik fark ettim. Sondaki adam kendi kendine başıyla onaylıyordu sanki.

Kurul, Avon hakkında nihai bir karar verene dek haftalarca görüşme yapılacaktı. Üstelik o zamana kadar beklemekten

başka yapacak bir şey yoktu. Beklemekten ve yeniden inşa etmekten başka... Çünkü karar verilse de verilmese de burada yeni bir Avon kuruluyordu ve bu, bizim uğrunda savaştığımız şanstı.

Kurul o akşam için ara verdiğinde kendimi oyalanırken buldum, belgelerimi yavaş yavaş topluyor; askerlerin, yerel halkın, hükümet yetkililerinin, TerraDyn ve diğer şirketlerin temsilcilerinin birbirlerine karışarak kapılara doğru ilerleyişlerini izliyordum. Gözlerimi onlardan ayırmadım ama geride kalmamın sebebinin onlar olmadığını biliyordum.

Bir kol, belime dolandı, bir ses kulağıma mırıldandı: “Yarın sabah için sözün geçerli mi hâlâ?”

Yüzümü Flynn’e doğru çevirirken yüz hatlarıma yayılan gülümsemeyle mücadele etmedim. “Aklımda başka bir şey var. Kahvaltıyı başka güne bırakabilir miyiz?” Askıdaki koluma sürtünmemeye dikkat ediyordu ve gözlerinin kolumda oyalandığını fark ettim. Birkaç santim yukarı gelse kurşun kolumdan geçip gitmek yerine, kalbimi delecekti. Şu hâliyle, bir hafta sonra askıdan kurtuluyordum.

“Tabii.” Merakı uyanan Flynn başını bir tarafa yatırdı. “Yeni plan nedir?”

“Görürsün.”

Ertesi gün onunla şafaktan hemen önce buluştum. Oturuma katılmadığımız her saatimizi yeniden yapılanma toplantılarında geçirdiğimiz için bu çalabildiğimiz tek saatti. Birlikte dışarı çıktık, çamurlu üs arazisini acele etmeden geçtik. Kendime

hâlâ daha Flynn'i tanıyabilecek, gizli kimliğini ifşa edecek, bir kaçak barındırdığımı fark edecek birileri olup olmadığını kollamama gerek olmadığım sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordum: O bir kaçak değildi artık. Ben de değildim. Jubilee ile Yüzbaşı Lee Chase arasında bağ kurmanın, ikisini bir hayatta bağdaştırmanın imkânsız olduğunu düşünüyordum ama gidecek ikisi farklı insanlar değilmiş gibi gelmeye başlamıştı. En azından artık anlayacak vaktim vardı.

Kuzey kapısındaki muhafıza başımla selam verdim ve kapının dışında uzanan çamurlu zemin üzerinde yola koyulduk. Burası diğer yerler kadar ıslak değildi ama su hâlâ zemindeki çököklere ve çamurlu çukurlara doluyor, yürürken insanın ayağı kayıyordu. Özellikle şafağın alacakaranlığında...

Yarım kilometre uzaklıkta, belediye sarayı ile okulun birleştiği yeni inşaat alanı seçiliyordu. Sean bize inşaat alanını iki kez gezdirmişti. Flynn onunla okula çakılan her çiviye denetlemek istiyor diye dalga geçse de ikimiz de onu anlıyorduk. O, sınıflarımızı kuracak ve tarihimizi öğretecek grubun parçasıydı. İyileşmeye başlayana kadar, geceleri mışıl mışıl uyuyabilmek için gündüzleri canla başla çalışacağı yerdin burası.

Kasabadan çıktıktan sonra, yaklaşık on dakikalık bir yürüyüşün ardından tepelerin eteğine ulaşın daha kuru bir zemin bulduk.

Bayırı tırmandık ve durup etrafıma bakındım, nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Ardından tanıdığım tek işarete, üsteki askerlerin eskiden Hain Uçurumu dedikleri noktaya yöneldim. Bunu Flynn'e söylemedim gerçi. Durdum. O da yanıma gelip durdu.

“Ee, niye geldik buraya?” diye sordu, benden bir tür piknik ya da başka bir sürpriz hazırlamamı beklemiş gibi etrafına bakındı.

Derin bir soluk alıp meltemi sırtıma alana dek yavaş yavaş döndüm. Doğuda belli belirsiz bir turunculuk vardı. Başka bir gezegende olsaydık, başımızın üzerindeki yıldızlar yeni yeni gözden kayboluyor olurdu. Buradaysa yalnızca Avon’un bulutlu semasına özgü loş, zifiri bir karanlık vardı.

“Ablanın idamından sonra küllerini sana vermediklerini söylemiştin.”

Flynn’in yanımda gerildiğini hissediyordum, acısı hâlâ gerçektir, hâlâ oradaydı. Birden kendime güvenimi kaybederek yutkundum. Fakat artık geri dönmek için çok geçti, o yüzden devam ettim.

“Burası orası. Burası onun küllerinin savrulduğu nokta. Bu tepe.”

Cesaret edip ondan tarafa baktığımda; onun, çatık kaşlarla, aralık dudaklarla, aydınlanan manzarayı dikkatle izlediğini gördüm. Bu loş ışıktaki ifadesini çözmem, o güzel hatların gerisinde neler olduğunu anlamam imkânsızdı.

“Sana somut bir şey verebilseydim keşke, tutabileceğin ya da görebileceğin bir şey ama külleri tutma kuralımız yok. Emin olmak için araştırdım ve burası da...”

“Yok.” Flynn’in sesi kısık çıkıyor, gözleri uzaklara bakıyordu. “Yok, bu güzel. Teşekkür ederim.”

Gerginlik çizgilerinin bir parça azaldığını hissettim. Ona doğru bir adım attım ve eline uzanıp parmaklarımı onunkilere kenetledim. “Onu sana vermemek gibi bir hakkımız yok.” Dudaklarımı omzunun üzerinde ceketinin kumaşına bastırdım. “Fazla önemli bir şey değil ama en azından artık biliyorsun.”

“Çok önemli.” Dönüp koluyla bana sarıldı, başını düşürdü, yanağıma değen yanağının sıcaklığını hissettim. “Teşekkür ederim, Jubilee.”

Bir süre bu şekilde kaldık, serin havada kıpırdamadan, şafağın kendini toparlayıp manzaraya boydan boya yayılmasına izin verdik. Nihayet, Flynn eliyle kolumdan aşağı inip tekrar elimi tutmasına yetecek kadar geri çekildi.

“Gördüğün düşü anlat bakalım.” Elimi yavaşça sıkıp doğan güneşin bulutları renklendirmesini izleyebilelim diye beni çimenlerin üstünde yanına oturmaya çağırdı.

Dirseklerimin üstünde geriye yaslandım. “Küçükken kâşif olmak istemiş miydin?”

Ona öbür düşlerimi anlatmaya devam ettim; küçük düşler ve büyük düşler, gerçekçi ve saçma sapan düşler. Avon’dan parçalar verona’dan, farklı zaman ve mekânlardan parçalar... Annemle babamdan, silah arkadaşlarımdan, November hayaletinden, artık fısıltı olduğunu bildiğim o parlak ışıktan...

Ona her düşümde nasıl olduğunu anlattım. Şakağımı öptü ve soluğumun kesildiğini duyunca yumuşak bir kahkaha attı ve daima orada olacağını söyledi.

O yalnız yaratık tarafından çalınan on senelik düşlerden konuştuk, unutulmuş, her gece biraz biraz bana geri dönen düşlerden. Flynn’in kahkahası tepelerde yankılandı, gece havasında taşınırken benimkine karıştı. Flynn bir keresinde ablası beni tanımış olsa, seveceğini söylemişti. Ben de onun kahkahasını duyunca, ablasının mutlu olacağını düşünmek istedim. Eski bir asker ve eski bir isyancının güneş doğarken birlikte oturduklarını görünce yani...

Seslerimiz yükseldi, alçaldı ve tekrar alçaldı. Suskunluklar huzursuz etmiyor, havanın serinliğine rağmen sıcacık hissettiriyordu. Uzun uzun yukarı baktık ve uzunca bir an boyunca, ikimiz de ne gördüğümüzü anlamadık: Tek başına bir ışık, yukarıda bulutların hâlâ daha çivit mavisi oldukları alandaydı. İniş ışıklarını ya da gökyüzündeki serap ışıltılarını andırıyordu. Tek farkı bu ışık hareket etmiyordu.

Işık, bir bulut girdabının arkasında kaybolduğunda soluk soluğa konuştum. “Flynn, gördün mü onu?”

“Gördüm,” dedi, kafası karışmış gibi “ama bilmiyorum...”

“Yıldızdı,” diye fısıldadım.

Flynn’in tepkisi çok canlıydı, yine de yalnızca birkaç santim kıpırdadı, doğrulup bakışlarını başımızın üzerindeki gökyüzüne sabitledi. Gözleri bulutlarda olmasına rağmen, karanlıkta onun silüetini izlemekten alamadım kendimi. Dudaklarının duruş şeklindeki umut ve kararlılığı, omuzlarındaki kuvveti, gökyüzüne doğru bakma şeklindeki canlılığı... Meltem saçlarını karıştırdı ve büyülenmiş gibi baktığımı fark ettim.

Yer altındaki hapishanede zavallı ruh, Flynn’e âşık olup olmadığımı sorduğunda verdiğim cevabı düşündüm. O zaman bilmiyordum ama her şeyden çok öğrenmek istiyordum. Savaş ve kan davaları olmadan, bu paramparça dünyanın dört bir yanındaki delilik olmadan, sadece biz olabileceğimiz bir yerde bir şans istiyordum. *Bu* şansını istiyordum.

“Ne demek bu?” Flynn gözlerini bana çevirdi, bakışları nihayet benimkilerle buluştu.

Elimde olmadan gülümsemişim çünkü bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. “Avon’un üzerindeki bulutlar dağılıyor demek.

*Amie Kaufman
&
Megan Spooner*

Uzun zamandır dost,
zaman zaman da oda
arkadaşı olan yazarlar
birlikte bütün dünyayı
(henüz galaksiyi değil)
dolaşıp aralarındaki
kıtaları aşmışlar. Megan,
Washington'ın hemen
dışında yaşarken Amie,
Melbourne, Australia'da
ikamet ediyor. Şu an ayrı
olsalar da uzay operasına
seyahate ve ikinci
kahvaltılara duydukları
sevgi onları hep bir arada
tutmaya yetiyor. İlkilinin
maceralarını Twitter
@AmieKaufman ve
@MeganSpooners
adreslerinden takip
edebilirsiniz.

GO! KİTAP

JUBILEE CHASE İLE FLYNN CORMAC ın hiç tanışmaması gerekiyordu.

Gezegenleri yaşanılır hale getirmek için kurulan terraform şirketleri daha iyi bir gelecek vaadiyle topladıkları kolonicileri yeni gezegenlere yerleştirerek zengin olmuş, ama Avon gezegenine ilişkin vaatlerini hiçbir zaman yerine getirmemiştir. Flynn zorlu yaşam şartlarına isyan eden kolonicilerin başındaki isimdir.

Yüzbaşı Lee, isyancı kolonicileri kontrol altına almak için Avon gezegenine gönderilen askeri birliğin bir üyesidir ama isyancılardan nefret etmek için bambaşka nedenleri vardır.

Bitmek bilmeyen kanlı bir savaşta üstünlük sağlamaya çalışan Flynn, Yüzbaşı Chase'i kaçırıp rehin alır ama diğer isyancılar onu öldürmek isteyince hayati bir seçim yapar. Tüm gezegeni tehdit eden Cinnet, bataklıkta bir görünüp bir kaybolan gizemli ışıklar, birdenbire ortadan yok olan bir üs, bu iki düşmanı ortak bir savaşın içine çekecek ve ikisi için de artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Nefes kesen bilim kurgu üçlemesinin ikinci kitabı Parçalanmış Dünyam, savaşın paramparça ettiği bir dünyada yeşeren bir aşkın hikâyesi...

₺19.00

